

Petitorixi [100]
X 6852

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΣΙΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΛΥΤΟΥ

ΚΤΙΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΤΟΥ ΑΘΩ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

ΠΡΟΣΕΤΙ ΔΕ ΚΑΙ Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΥΡΟΦΟΡΟΥ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΓΕΡΩΝΥΜΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΩΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ Π. Γ. ΜΑΚΡΗ & ΣΙΑΣ

ΑΦΚΔ

L. Petit
L. 180
4/11/32
Kathar
of. 11/11/32
The date is not of the 16-
copying lot;

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΣΙΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΛΥΤΟΥ

ΚΤΙΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΤΟΥ ΑΘΩ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

ΠΡΟΣΕΤΙ ΔΕ ΚΑΙ Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΣΕΟΥ ΜΥΡΟΦΟΡΟΥ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΙΝΗΣ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

ΑΡΧΙΜΑΝΑΡΙΤΟΥ ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ Π. Γ. ΜΑΚΡΗ & ΣΙΑΣ

Α 2 Κ Δ

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

ΤΗ

ΙΕΡΑ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΜΙΑ, ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗ, ΜΟΝΗ

ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

ΕΙΣ

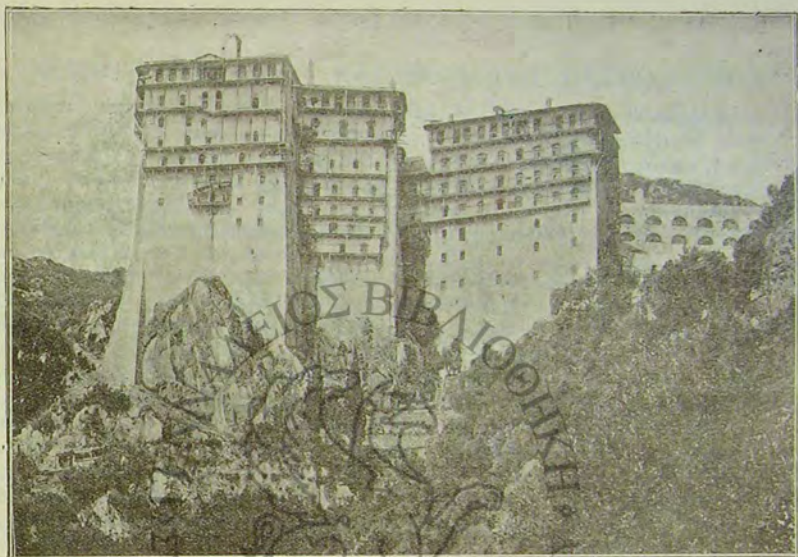
ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΑΙΩΝΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΙΛΑΒΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΑΧΡΙΣΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΟΙΝΟΒΙΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

Η ΉΡΑ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΜΙΑ ΜΟΝΗ ΣΙΜΩΝΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

υ υ - υ, υ υ - υ, υ υ - υ, υ υ - υ.

Ἐπὶ βράχου ριζιμαίου Ἀθωνείου ἐκτισμένη,
 ὑπὲρ πόντον ὡς τις φάρος φωταεὶδος ἐξορμμένη,
 ὑπὸ ὕψηλων ὄρεων ἀποκρήμων κυκλουμένη,
 καὶ ὕδατων ταχυρῶδων ζωηφόρων βρεχομένη.

Ἰερὰ Μονὴ Ὁσίου μοναχοῦ πεφημισμένη,
 ὡς μετέωρος βολίς τις εἰς τὰ ὕψη κρεμαμένη,
 καὶ εἰς ὕδατα Αἰγαίου διακυγῆ ὑπεριζομένη,
 ὁμοιάζεις ὡς Σελήνη ἐν φωτὶ ἐποχουμένη.

Μεταξὺ ὄρεων, πόντου, ὥσπερ δρυς μεμονωμένη,
 ὑπὸ θυελλῶν, ἀνέμων, καὶ κλυδῶνων δερομένη,
 ἀψηφεῖς καὶ δὲν φοβεῖται τῶν στοιχείων τὴν μνίαν,
 οὐδὲ τοῦ παμπάγου χρόνου καὶ παμπύθρου τὴν

[πορείαν.

Ὁ Δοκίμιος σου ὁ Σίμων Θεοπρόδότης Λευίτης,
 τοῦ παρνανομήκου Ἁθω Στυροφορός Μοραβλύτης,
 τοῦ Σωτήρος τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἀγαπητὸς πολίτης,
 ἦν τῶν μοναχῶν τὸ κλέος τῶν Ὁσίων σεφανίτης.

Ὡς τις ἄλλος Θεολόγος θεῖαν εἶδεν ὄπτασιαν,
 ὡς τις Μάγος ἐκ Περσίας ἀκτινοβολῆν ἀστρίαν,
 εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν βράχον μονατὴν τὸν Θεοφόρον,
 ὁδηγεῖσθαι ἔνα κτίστη τὴν Μονὴν τὴν Χριστοφόρον.

Βηθλεὲμ ὡς ἐν Σηπλαίῳ, ἐπὶ πέτρας Ἀθωνείας
 τῆς Γεννήσεως Σωτήρος τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἁγίας,
 Ἰερὸν ὁ Σίμων κτίζει τῷ Θεῷ τῷ αἰωνίῳ,
 ἐν ἀβυμαντίνῃ βάσει, ἐν ἀφθόρῳ θεμελίῳ.

[Ὁδὴ ποιηθεῖσα ὑπὸ Ἰ. Γοργίου, Καθηγητοῦ τῆ 22ᾶ Ἀπριλίου
 1900 κατὰ τὴν αὐτόθι διαμονὴν του, εἰς ἀνάπαιστον μέτρον].

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους, δ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια,
Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Οτε ἐπὶ πέτραν ἐστηκώς, τοὺς ὑπὲρ τὴν φύσιν ἀγῶνας, ἐτέλεις ἐνδοξέ,
ἐνθεν σε ὡς ἴδιον ἀπέξεδέχετο, ἡ τρυφή ἡ ἀδάπανος· Ἀγγέλων ἡ δόξα,
καὶ ἡ ἀνεκλάλητος τῶν μακαρίων χαρὰ, ἥσπερ γεγονώς κληρονόμος,
μέμνησο ἡμῶν τῶν τιμώντων, Σίμων ἀξιόγαστε τὴν μνήμην σου.

Φρίκη καὶ δειλία συσχεθεῖς, ἤγγισεν εἰς πύλας θανάτου, ὁ μὴ γινώσκων
πιπέ, ὅταν χάριν εἴληφας παρὰ Κυρίου σου· ὅταν δόξαν καὶ εὐκλειαν,
βεβαίαν ἀγήρω· ἀληκτον ἀνέκφραστον διὰ τοὺς πόνους σου· ὅτε παμμακά-
ριπτε Σίμων, εἰδέ σε ὑπνώτων ὁ τάλας, τούτου τὸ ἀμφίβολον ἰώμενον.

Ρεῖει ἰαμάτων ποταμούς, πέμπει ἀρωμάτων ἀκτῖνας, βλύζει θαυμάτων
πηγὰς, Σίμωνος τὸ πάνσεπτον καὶ θεῖον λείψανον· καὶ τὸ ὄνομα αἰθῆς
δέ, τὸ τούτου ἐκβάλλει, δαίμονας δέξυτάτα, τῶν προστρεχόντων αὐτῷ· δεῦτε
βασιλεῖς, Πατριάρχαι, πλούσιοι καὶ πένητες πάντες, τούτου τῶν χαριῶν
ἐμφορήθητε.

Ωπῶς ἀπεκάθηρας σοφῶς, φωλεάν δαιμόνων τὴν οὖσαν, τὸ πρὶν ἀείμνη-
στε, Πέτραν καὶ ἀνήγειρας ναὸν σεπτὸν τοῦ Χριστοῦ, Μοναστῶν τε
συνήθροισας, χορείας ἐν ταύτῃ, αἶνεσιν προσάγοντας αἰεὶ τῷ πάντων Θεῷ·
οὗς χειραγωγῶν μὴ ἐλλίπης, καὶ πρὸς βασιλείαν εἰσάγων, Σίμων οὐρανῶν
ἀειμακάριστε.

Δόξα, Ἦχος α'.

Διὰ πολλῶν προκαθαρθεῖς Πάτερ ἀσκήσεων, τὴν περιμήκη Πέτραν ἀνήλ-
θες, ὡς ἄλλος Μωσῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, ὑπέισδὺς τὸν γνόφον τῆς
θεωρίας· κἀντεῦθεν ὡς ἐκεῖνος Θεῷ ἠγάπηται· καὶ μυστηπόλος γενόμενος
οὐρανίων διδασκλιῶν, νέου Ἰσραὴλ ἠγεῖσθαι ἤξιώσαι· ὃν καὶ τῇ ἰδίᾳ σεαυ-
τοῦ ὁδηγία, εἰς τὴν ἄνω διέσωσας Ἱερουσαλήμ, καὶ ἀπέλαβες μισθὸν τῶν
καμάτων σου· ἐν οὐρανῷ μὲν τὸ θεῖόν σου Πνεῦμα, παρεστάναι ἀμέσως τῷ
θρόνῳ τοῦ Παντάνακτος· Ἐπὶ δὲ γῆς τὸ ἱερόν σου λείψανον, προεκχέειν
ἡμῖν μύρον εὐῶδες, παντοίας νόσου ἀλεξιτήριον· Πρέσβευε οὖν σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Οὐρανός καὶ ἡ γῆ, σήμερον προφητικῶς εὐφρανέσθωσαν· Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι, πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν· ὅτι Θεὸς ἐν σαρκὶ ἐπέφανε, τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ καθημένοις, γεννηθεὶς ἐκ γυναικός. Σπῆλαιον καὶ φάτνη ὑπέδεξαντο αὐτόν. Ποιμένες τὸ θαῦμα ἀνακηρύττουσι. Μάγοι ἐξ Ἀνατολῶν, ἐν Βηθλεέμ δῶρα προσάγουσιν· ἡμεῖς δὲ τὸν αἶνον ἀναξίους χεῖλεσιν, ἀγγελικῶς αὐτῷ προσάξωμεν. Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη· ἦλθε γὰρ ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν· ἦλθεν ἔσωσεν ἡμᾶς, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια, Ἦχος, β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Φέρεις σκέπων φρουρῶν, Πάτερ σὴν Πέτραν τὴν δε, μέχρις αἰῶνος Σίμων, ἐπιβουλῆς παντοίας, τὴν ποιμνὴν σου ρύόμενος.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου:

Η΄χθις ὡς ἐν Χωρῆβ, ὁ ἐκ Θέσεως Προφήτης, ἐν τῷ Ἄθω τῷ θεῷ, εἰσέδους ὡς θεόπτῃς, γινόμενον Πάτερ τὸν ἄδυτον.

Στίχ. Ὅρη τὰ ὑψηλὰ τοῖς ἐλάφοις:

Νύκτα τὴν τῆς ψυχῆς, τῶν ληστῶν φυγιδεύσας, Σίμων Πάτερ τρισμακάρα, φωτίζεις τούτους αἴγλη, τῆς πίστεως πανόλβιε.

Δόξα. Ἦχος, πλ. α'.

Εν γῆ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ ἀυλιζόμενος, τὸν σώζοντά σε Θεὸν προσεδέχου Πατὴρ ἡμῶν. Ὑπὸ δὲ ἀστέρος διδαχθεὶς καινοτάτου, ἐπὶ τὴν Πέτραν ἐστηκότος, Μοῆν ἀνήγειρας ἐπικληθεῖσαν νέαν Βηθλεέμ· καὶ πολλοὺς φοιτητάς συνήθροισας, τύπος αὐτοῖς γενόμενος. Καὶ Κρήτες καὶ Ἀραβες πολέμιοι, τὰς ἀρετὰς σου αἰδεσθέντες προσῆλθόν σοι. Βασιλέως δὲ θυγατέρα δαιμονώσαν, τῇ ἐπικλήτει σου ἐθεράπευσας· καὶ τὸν ἀμφιβάλλοντά σοι, δι' ὄνειρου ἐπιφανείς διωρθώσω· ἀλλὰ καὶ νῦν τῇ Τριάδι παριστάμενος, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν σῶν μαθητῶν Σίμων ἀγιώτατε.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Μάγοι Περσῶν βασιλεῖς, ἐπιγινόντες σαφῶς, τὸν ἐπὶ γῆς τεχθέντα, Βασιλέα οὐράνιον, ὑπὸ λαμπροῦ ἀστέρος ἐλκόμενοι, ἔφθασαν ἐν Βηθλεέμ, δῶρα προσφέροντες ἔγκριτα, χρυσὸν καὶ λίθον καὶ σμύρναν, καὶ πεσόντες προσεκύνησαν· εἶδον γὰρ ἐν τῷ σπηλαίῳ, βρέφος κείμενον τὸν ἄχρονον.

Ἀπολυτικίον, ἦχος, δ'.

Πρὸς τό, Ἀσκητικῶς προγραμμασθεῖς.

Τὸν περιλάλητον πιστοὶ Μυροβλύτην, καὶ πανυπέρτιμον Χριστοῦ Μαργαρίτην, καὶ μοναζόντων ἔρεισμα, καὶ θεῖον Ἀσκητήν, πάντες εὐφημῶμεν, πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες· Σίμων μάκαρ φύλαττε, ἐξ ἐχθρῶν ἐπηρείας· ἦν ἐδομήσω νέαν Βηθλεέμ, ὁδηγήθεις δι' ἀστέρος τρισόλβιε.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Καὶ Ἀπέλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Μετὰ τὸν προομιανόν, ψάλλομεν τὴν πρώτην στάσιον τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ, Εἰς δὲ τό,

Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους, ἦ' καὶ ψάλλομεν

Στιχηρὰ προσόμοια, Ἦχος, α'.

Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Τοῦ Μυροβλύτου τὴν μνήμην, ὕμνοις τιμήσωμεν· αὐτὸς γὰρ ὑπὲρ λόγον, ὑπέδεξάτο χάριν, δαίμονας ἐλαύνειν, νόσων δεινῶν, ἀπαλάττειν τοὺς πάσχοντας, χειραγωγεῖν τε ἐκ πλάνης πρὸς τὸν Θεόν, τοὺς αὐτὸν αἶε γεραίροντας.

Τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη κατοπτριζόμενος, καὶ σὺν Ἀγγέλοις Σίμων, αὐλιζόμενος μάκαρ, καὶ θείας εὐφροσύνης, ἀορι σαφῶς, ἐμπιπλάμενος πρέσβευε, τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων καὶ πειρασμῶν, καὶ πταισμάτων τοὺς τιμώντάς σε.

Οὐ καθορῶντες τὴν Πέτραν, Σίμων ἐκπλήττονται, ἐν ἡ οἰκῶν πῶς πάσας, τὰς τοῦ πλάνου ἐνέδρας, κατέστρεψας γενναίως, καὶ οἶκον λυμπρόν, τῆς Χριστοῦ μου Γεννήσεως, εἰς μνήμην Πάτερ ἀνήγειρας εὐσεβῶς. Διὸ πιστεῖ σὲ γεραίρομεν.

Αγγελικῶς ἐν τῷ Ἄθω, πολιτευσάμενος· χαίρεις ὃ Πάτερ Σίμων, τῶν Ὁσίων τὸ κλέος· ἀπάντων ἡ τερπνότης τῶν Μοναστῶν, καὶ ἡμῶν τὸ διάσωσμα, σοῦ ἐκτελούντων τὴν πάνσεπτον ἐορτὴν· χαίροις ἀνθρωπε οὐράνιε.

Ἔτερα Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος, β'.

Ποίσις εὐφημιῶν στέμμασις.

Ποίοις εὐφραντικοῖς μέλεσιν, ἀνυμνήσωμεν τὸν Μυροβλύτην, Σίμονα τοῦ Ἄθω τὸ καύχημα, καὶ ὑπὲρ βροτοὺς ἀγγελόφρονα· τὴν τῶν Μοναζόντων εὐωδίαν, τοῦ Πέτρου τοῦ κορυφαίου τὸν συνώνυμον· καὶ Πέτρας τῆς ἑαυτοῦ ἀρραγῆ θέμεθλον· Πέτρω γὰρ ἀμφὼ τὴν ποιμνὴν, λογικῶν προβάτων, ἔστερέωσαν τὴν αὐτῶν, Χριστῷ τῷ Θεοῦ Υἱῷ, καὶ Υἱῷ τῆς Θεοπάιδος.

Ποίοις μελωδικοῖς ᾄσμασιν, ἐπαινέσωμεν τὸν Μυροβλύτην, τὸν ἀσκητικῶς διαπρέψαντα, καὶ ἐν τῇ Πέτρᾳ μυρίσαντα, τὸ μυρεψικὸν τοῦ Πνεύματος δοχεῖον; τὸν οἶκον, ὃν ἡ Σοφία ᾤκοδόμησε; τὸν στύλον, ὃν ὑπὲρ τοῦ Ἄθω ὑψήρῃσε; βάσιν τὴν μὲν, τὸν δὲ σκέπη, λογικῶν προβάτων, τοῖς χαρίσμασι τοῖς αὐτοῦ· Χριστὸς ὁ Θεοῦ Υἱός, καὶ Υἱὸς τῆς Θεόπαιδος.

Ποίοις προφητικῶς ᾄσμασι, καταστέψωμεν τὸν Θεοφόρον· Σίμωνα τοῦ Ἄθω τὸν πολιστήν, καὶ τῆς δε τῆς Πέτρας τὸν ἐδραστήν; τὸ τῶν ἐν τῷ Ἄθω θεῖον θαῦμα; ἀλείπτῃ ἐν καρτερίᾳ τὸν σοφώτατον; διώκτην κακῶν Πνευμάτων τὸν σφοδρότατον; τούτῳ γὰρ ἐέδωκε δόσιν, δυναμὶν θαυμάτων, φυγαδεύειν τὸν δολερόν, Χριστὸς ὁ Θεοῦ Υἱός, καὶ Υἱὸς τῆς Θεόπαιδος.

Ποίοις Πνευματικῶς ἔπεσιν, εὐφημήσωμέν σε θεῖε Πάτερ, τὸν τὴν δε τὴν Πέτραν δειμάμενον, καὶ ἐν αὐτῇ προσησάμενον; τὸ ἀειθαλὲς θαλλὸς τοῦ Ἄθω; τὴν μὲν, νέαν Βηθλεὲμ ἀναγορεύσαντα; τὸν δὲ, ὡς καινὴν Σιών καθαγιάσαντα; οὗτος γὰρ κληρὸς Παρθένου, Θεοτόκου Κόρης, ὃν ἀνέθετο ὡς Μητρί, Χριστὸς ὁ Θεοῦ Υἱός, καὶ Υἱὸς τῆς Θεόπαιδος.

Δέξα, Ἦχος δ'.

Τίσιν ἔπεσι τὸν ὕμνον προσοίσω σοι; ἢ πῶς προσεῖπω σε, τὸ πάνσπετον τῆς μορφῆς σου περιδεῶς ἀσπαζόμενος ἐκτύπωμα; γλωσσῶν γὰρ σμήνος οὐκ ἐξαρκεῖ, πολλῶ δὲ ἄλλον μία, καὶ αὕτη τοσοῦτον ῥυπαρά, ὅσον ἄμουσος. ἀλλ' ἐπεὶ, σοὶ τῷ μιμητῇ τοῦ Χριστοῦ, τὸ δυνατόν φίλον πέφυκεν, ἀνάσχοιο παρ' ἡμῶν ἀκούων. Χαίροις ἡ βάσις τῆς οἰκείας Μονῆς, τοῦ Ἁγιωνύμου Ὁρους ὁ προμαχών, καὶ τοῦ κόσμου ὄλου ὁ πρὸς Θεὸν διάπυρος πρεσβευτής. Χαίροις τὸ δοχεῖον τῶν ἀρετῶν, τῶν Μοναζόντων ἡ στήλη, καὶ τῆς Τριάδος ὁ πάνσπετος οἶκος. Χαίροις ὁ τῶν δαιμόνων ἐλατήρ, τῶν ἀσθενούντων ὁ ἰατρός, τῶν ἡσυχάζόντων ὁ τύπος, τῶν Ποιμένων ὁ γνώμων, ἡ τερπνὴ παραμυθία τῶν θλιβομένων, τῶν ἀομμάτων ἡ βακτηρία, καὶ ἡ ἀσφαλὴς ὁδηγία τῶν πλανωμένων. Χαίροις ἡ πολυχεύμων κρήνη μύρου εὐωδιάζοντος, τῶν θαυμάτων ὁ ἀείρροος ποταμός, τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ὁ κληρονόμος, καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πιστῶς σου τελούντων τὴν μνήμην τὴν πάντιμον.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Εὐφράνθητι Ἱερουσαλήμ, καὶ πανηγυρίσατε πάντες οἱ ἀγαπῶντες Σιών. Σήμερον ὁ χρόνιος ἐλύθη δεσμός, τῆς καταδίκης τοῦ Ἀδάμ. ὁ Παράδεισος ἡμῖν ἠνεώχθη, ὁ ὄφις κατηργήθη· ἦν γὰρ ἠπάτησε πρῶην, νῦν ἐθεάσατο, τοῦ δημιουργοῦ γενομένην Μητέρα· ὡ βᾶθος πλοῦτου καὶ σοφίας,

καὶ γνώσεως Θεοῦ! ἡ προξενήσασα τὸν θάνατον πάση σαρκί, τῆς ἀμαρτίας τὸ ὄργανον, σωτηρίας ἀπαρχὴ ἐγένετο τῷ κόσμῳ παντί, διὰ τῆς Θεοτόκου· βρέφος γὰρ τίκεται ἐξ αὐτῆς ὁ παντέλειος Θεός· καὶ διὰ τοῦ τόκου παρθενίαν σφραγίζει· σειρὰς ἀμαρτημάτων λύων διὰ σπαργάνων· καὶ διὰ νηπιότητος τῆς Εὐχῆς θεραπεύει τὰς ἐν λύπαις ὀδύνας. χορευέτω τοίνυν πᾶσα ἡ κτίσις καὶ σκιρτάτω· ἀνακαλέσαι γὰρ αὐτὴν παραγέγονε Χριστός, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶσδος τὸ, Φῶς Παρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀφῆται αὐτῶν βᾶσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθῆναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέρασεν αὐτούς, καὶ εὔρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκαύρωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεπειθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ἑψίστω. διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα, ὄξυνεὶ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν· συνεχπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ, πλήρεις ῥιψήσονται χάλαζαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμειος, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμησεί αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων

γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλῆθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλους ἐθνῶν.
 Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐάν φθάσῃ τελευτήσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις· καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἠρόπαγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῖ νοῦν ἀκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Διτῆν, Ἰδιόμελα, Ἦχος, α'.

Οὐράνος καὶ ἡ γῆ, σήμερον προφητικῶς εὐφρανέσθωσαν. Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι, πνευματικῶς πανηγυρίζωμεν· ὅτι Θεὸς ἐν σαρκὶ ἐπέφανε τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ καθημένοις, γεννηθείς ἐκ γυναικὸς· Σπῆλαιον καὶ φάτνην, ὑπέδεξαντο αὐτόν. Ποιμένες τὸ θαῦμα ἀνακηρύττουσι· Μάγοι ἐξ Ἀνατολῶν, ἐν Βηθλεέμ, δῶρα προσάγουσιν· ἡμεῖς δὲ τὸν αἶνον ἀναξίους χειλεσιν, ἀγγελικῶς αὐτῷ προσάξωμεν. Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη· ἦλθε γὰρ ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν· ἦλθεν ἔσωσεν ἡμᾶς ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ αὐτός.

Εὐφραίνου ὁ Ἁγιώνυμος Ἄθως, εὐφροσύνην τὴν ἐν Θεῷ· τὸ ἐνδιαίτημα τῶν ὁσίων· ἰδοὺ γὰρ ἐν τῇ ὑπωρεῖᾳ σου, ἐξήλθησε κρίνον ἀμάραντον, ἀειθαλὲς καὶ ἀείζων, ὁ τρισόσιος Πατὴρ ἡμῶν Σίμων, καὶ ἐπλήρωσεν εὐωδίας πνευματικῆς πᾶσαν σου τὴν περίοικον, ἐξανατείλας τὴν τοῦ Πνεύματος ζωηρὰν παγκαρπίαν· διὸ καὶ ἡμεῖς τὰ τέκνα αὐτοῦ συναχθέντες ἐπὶ τὸ αὐτό, πνευματικοῖς ἄσμασι τερπνῶς ἀναβοῶμεν· τούτου πρεσβείαις Κύριε, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος, β'. Τὸν υἱὸν τῆς βροντῆς.

Τὸν Χριστοῦ μιμητὴν, τὸν ἀνέσπερον λαμπρὸν φωστῆρα, τὴν μυροθήκην τῶν χαρισμάτων, καὶ στήριγμα μέγιστον, τῶν ἐν τῷ Ἄθῳ πάντων καὶ ποδηγέτην· τὸν μεμυρισμένον Σίμωνα τὸν Μυροβλύτην, Μοναστῶν στίφη κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ ἄληκτον ἔχων τὸ θεῖον ἐν ἑαυτῷ, βίον ἐν τῇ γῇ ἔσχεν οὐράνιον, ἐν σαρκὶ ὡς ἄσαρκος πολιτευσάμενος· ἔνθεν καὶ

θαυμάτων χάριν πλουσίαν ἀπέληψε, δεικνύων ἡμῖν δι' αὐτῶν, τὴν ἐν αὐτῷ μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὑψ' ἦς λαμπρῶς μετὰ πότμον δοξασθεὶς καὶ πρὸς φῶς προσπελάσας τὸ ἀληθινόν, μύρον βρῦειν ἤξιώται· ὃ θαύματος ἐκστατικοῦ, καὶ πράγματος ἐκπληκτικοῦ! ὅτι ὑλικὸς ὢν τῇ φύσει, ἴσος γέγονε ταῖς αὐλοῖς οὐσίαις. Ἄλλ' ὃ Πατέρων κράτιστε, ὡς δόξῃ καὶ τιμῇ νῦν κατηγλαϊσμένος, πρέσβευε τυχεῖν ἡμᾶς τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἦχος πλ. α'.

Τοῖς ἀσκητικοῖς ἀγῶσι σαυτὸν κατακοσμήσας, τῶν ἀπ' αἰῶνος Ὀσίων Σίμων μακάριε, σύσκηνος γέγονας, τὴν αὐτῶν ζηλώσας ἀμειπτον πολιτείαν, ἀπέληψας τὸ βραβεῖον τῆς καρτερίας σου. Τὸ ἐπὶ τῆς Πέτρας οἰκοδομηθὲν ὑπὸ σοῦ σεμνεῖον κομπάζει τὰ σὰ παλαισμάτα· τὸ τοῦ Ἄθωνος ὄρος χαρμοσύνως σήμερον ἐπιτελεῖ τῆς κοιμήσεώς σου τὴν πάνσεπτον ἑορτὴν. Διὸ Πάτερ πανάγιε, ὁμβρισον καὶ ἡμῖν ψυχικὴν σωτηρίαν, καὶ κινδύνων ἀφάρπασον, καὶ πάσης περιστάσεως, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας τὸ ἱερόν σου μνημόσυνον.

Δόξα, Ἦχος, πλ. α'.

Δεῦτε ἀναβοῶμεν εἰς τὸν Ἄθω τὸν θεῖον, τὸν οἶκον τὸν εὐαγγελῆ τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· καὶ μυστικῶς κατοπτεύσωμεν τὴν δόξαν τοῦ Μονογενοῦς αὐτῆς Υἱοῦ, πῶς φωτὶ ἐδόξασε τὸν Ὅσιον αὐτῆς καὶ λάτρην Σίμωνα· φωτὶ ἀπλήτῳ ἠγλαϊσμένον φωτὶ ἀστέρος τοῦ τρισηλίου· καὶ μετάσχωμεν τοῦ θεοῦ μύρου αὐτοῦ νοητῶς· καὶ ἀλογίσωμεν τρυφῆς φθειρομένης· καὶ σθέσωμεν τὸ πῦρ τῆς σαρκὸς τὸ ἄσβεστον τῆς ἐπιθυμίας, καὶ λάβωμεν πλουσίας τὰς ἀντιδόσεις, παρὰ τοῦ ἔχοντος τὸ μέγα καὶ ἄπειρον ἔλεος.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος ὁ αὐτός.

Μάγοι Περσῶν Βασιλεῖς, ἐπιγνόντες σαφῶς τὸν ἐπὶ γῆς τεχθέντα Βασιλέα οὐράνιον, ὑπὸ λαμπροῦ ἀστέρος ἐλκόμενοι ἐφθασαν ἐν Βηθλεέμ, δῶρα προσφέροντες ἔγκριτα, χρυσόν, καὶ λίθانون, καὶ σμύρναν, καὶ πεσόντες προσεκύνησαν· εἶδον γὰρ ἐν τῷ σπηλαίῳ βρέφος κείμενον τὸν ἄχρονον.

Εἰς τὸν στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια, Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁ μύρου θεοῦ πλησθεὶς, μεμυρισμένε Σίμων μάκαρ ἀοίδιμε· τοῖς ῥεῖθροις γὰρ σου τῶν μύρων, εὐωδιάσας τερπνῶς, Ἄθω Πάτερ ὄρος τὸ θεϊότατον, τοῦ μύρου ἀπέληψας, Μυροβλύτα μακάριε, ἐπωνυμίαν, μύρον

βρύων ἀένναον, ἐκ τοῦ θείου σου, μυριπνόου σκηνώματος· μύρισον οὖν θεσπέσιε, τοὺς πόθῳ σου μέλποντας, μύρον τὸ θεῖον θεόφρον, καὶ τὰς δυσώδεις ἀπέλατον, ἡμῶν ἀμαρτίας, τῶν πιστῶς σου ἐκτελούντων, τὴν θείαν κοίμησιν.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Χαίροις ὁ μύρου χάριν λαβῶν, παρὰ τοῦ μύρου τοῦ καινοῦ Σίμων Ὅσιε· καὶ τούτου ἀγνόν δοχεῖον, καὶ μυροθήκη σεπτῆ, καὶ εὐώδες σκεῦος δειχθεὶς πάντιμον, τοῖς μύροις θαυμάτων σου, ὁ μυρίζων τοὺς ἄσμασι, μύρον σου θεῖον, ὀλοφύχως γεραίροντας· καὶ ἀκένωτον, χάριν βρύων τοῖς πίστει σου, μνήμην τῆ ἀεισέβαστον, μυρίσαι ἐθέλουσι, μεμυρισμένοις ἐν ὕμνοις· καὶ τὰ δυσώδη μακάριε, ψυχῶν ἡμῶν πάθη, ἀπελαύνων εὐωδαίαις ταῖς μυριπνόοις σου.

Στίχ. Ὅρη τὰ ὑψηλὰ τοῖς ἐλάφοις.

Χαίροις ὁ χάριν θείαν λαβῶν, μύρον ἐκβλύζεις, Μυροβλύτα πανόλβιε, καὶ πάντας εὐωδιάζεις, ταῖς ἡδυπνόοις ὀσμαῖς, τῶν θαυμάτων Πάτερ τῶν ἐνθίων σου. Καὶ νῦν Σίμων ἅγιε, τοὺς πιστῶς σέ γεραίροντας, καὶ τὸ σὸν μύρον, ἐν ὧδαῖς ἀναμέλποντας, εὐωδιάσον, εὐωδαίαις τοῦ Πνεύματος, χάριτος ἐμπιπλῶν αἰεὶ, λιταῖς εὐπροσδέκτοις σου, θείας παμμάκαρ ὑψώθεν, καὶ παρρησίας ἀξίωσον, τυχεῖν καὶ ἐλέους, ἐν ἡμέρᾳ τῆς δικαίας, δίκης θεόληπτε.

Δόξα, Ἦχος, γ'.

Οστερωθεὶς ἐν τῇ Πέτρᾳ, ἐκ φωτοφανείας θεϊκῆς, ὡς ἄλλος Συμεών, Σίμων Πατὴρ ἡμῶν, συνωνύμως ἠνθησας ἐν τῷ Ἄθῳ εὐθελῶς· Μοναζόντων εὐωδία χρηματίσας, ὡς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διαφανὲς ἀλάβαστρον· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχων πλήρης φωτὸς ἀφάτου, πλήρης εὐοσμίας, πλήρης χαρᾶς, αἰτησαι ἕξιάγαστε, πᾶσι τοῖς εὐλαθῶς τιμῶσί σου τὰ μνημόσυνα, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ γεννηθέντος, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, ἐξ Ἀνατολῶν ἐλθόντες Μάγοι, προσεκύνησαν Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα, καὶ τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν προθύμως ἀνοίξαντες, δῶρα τίμια προσέφερον· δόκιμον χρυσόν, ὡς Βασιλεῖ τῶν αἰώνων· καὶ λίβανον ὡς Θεῷ τῶν ὄλων· ὡς τριήμερῳ δὲ νεκρῷ σμύρναν τῷ ἀθανάτῳ. Πάντα τὰ ἔθνη δεῦτε προσκυνήσωμεν, τῷ τεχθέντι σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος, δ'. Ἀσκητικῶς προγυμνασθεὶς.

Τὸν περιλάλητον πιστοὶ Μυροβλύτην, καὶ πανυπέριτον Χριστοῦ Μαργαρίτην· καὶ Μοναζόντων ἔρεισμα καὶ θεῖον Ἀσκητήν, πάντες εὐφημήσωμεν, πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες· Σίμων μάκαρ φύλαττε, ἐξ ἐχθρῶν ἐπηρείας, ἣν ἔδομήσω Νέαν Βηθλεὲμ, ὁδηγήθεις δι' ἀστέρους τρισόλβιε.

Δόξα, τὸ αὐτὸ, καὶ νῦν Θεοτόκε Παρθένε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Συγχολογίαν, Κάθισμα, Ἦχος, πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν τοῦ μύρου ἐνέργειαν εἰληφώς, πρὸς τοῦ Μύρου θεόφρον τοῦ νοητοῦ, Ἄθῳ κατεμύρισας, Ὁρος Πάτερ τὸ ἅγιον, τὸν εὐάνθη λειμῶνα, Ἁγνῆς Θεομήτορος, καὶ εὐωδίας πλείστων θαυμάτων ἐνέπλησας. Ὅθεν καὶ τοὺς ἡδῆ, τὸ σὸν μύρον ὑμνοῦντας, καὶ μνήμην τὴν θείαν σου, ἐπαξίως γεραίροντας, δυσωδίας ἀπάλλαξον, ὦ Σίμων παθῶν φοροποιῶν, καὶ ἀξίους τῆς χάριτος ποιήσον, τῆς ἐνθεοῦ, σὺν σοὶ ἀξιάγαστε.

Δόξα, ἕτερον, Ἦχος, α'. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Τριάδος τῆς σεπτῆς, οἰκητήριον ὦφθης, ἐν Πέτρᾳ ἐδρασεῖς, τῶν Χριστοῦ ἐνταλμάτων· διὸ σε ἡ οὐράνιος, μετὰ πότμον ἐδέξατο, πανευφρόσυνος, τῶν ἐκλεκτῶν κατοικία, καὶ παρέστηκας, σὺν Ἀντωνίῳ τῷ πάνυ, τῷ θρόνῳ τοῦ Κτίστου σου.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁμοιον.

Εν φάτνῃ δι' ἡμᾶς, τῶν ἀλόγων ἐτέχθης, μακρόθυμε Σωτήρ, νηπιάσας βουλήσει· ποιμένες δὲ σέ ὕμνησαν, μετ' Ἀγγέλων κραυγάζοντες· δόξα, αἰνεσις, τῷ ἐπὶ γῆς γεννηθέντι, καὶ ὑψώσαντι, τῶν γηγενῶν τὴν οὐσίαν, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Συγχολογίαν, Κάθισμα, Ἦχος, πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸν σταυρόν σου ἐπ' ὤμων ἀναλαβῶν, καὶ σαυτὸν ἀρνησάμενος ἐμφανῶς, χαίρων ἠκολούθησας, τῷ Χριστῷ Σίμων Ὅσιε, τρυφῆς δὲ ρεούσης, καὶ δόξης ἠλόγησας, καὶ τῶν τερπνῶν τοῦ βίου, ἐμφρόνως κατέπτυσας. Ὅθεν ἐν ἐρήμῳ, ἀύλισθεις τῇ τοῦ Ἄθῳ, δαιμόνων τὰς φάλαγγας, ἀνδρικῶς κατετρόπωσας, Μυροβλύτα μακάριε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, ἕτερον, Ἦχος, δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγησαν σοφέ, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, πῶς ἐν σώματι τελῶν, τὴν Ἀσωμάτων βιοτήν, ζηλῶν ἐζήλωσας μάκαρ γενναιοφρόνης. Ὅθεν καὶ στεφάνους πλέξασαι, Σίμων Μυροβλύτα θεσπέσιε, ἀμαραντίνους ἄνωθεν, ἐνδόξως τῇ κορυφῇ σου ἐπέθηκαν· Χριστῷ οὖν Πάτερ, αἰεὶ δυσώπει, ὑπὲρ τῶν εὐφημούντων σε.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁμοιον.

Ο ἄχώρητος παντί, πῶς ἐχωρήθη ἐν γαστρὶ; ὁ ἐν κόλποις τοῦ Πατρός, πῶς ἐν ἀγκάλαις τῆς Μητρός; πάντως ὡς οἶδεν, ὡς ἠθέλησε καὶ ὡς ἠδόκησεν· ἄσαρκος γὰρ ὢν, ἐσαρκώθη ἐκόν· καὶ γέγονεν ὁ ὢν, ὁ οὐκ ἦν δι' ἡμᾶς· καὶ μὴ ἐκστάς τῆς φύσεως, μετέσχε τοῦ ἡμετέρου φυράματος. διπλοῦς ἐτέχθη, Χριστὸς τὸν ἄνω, κόσμον θέλων ἀναπληρῶσαι.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα, Ἦχος, δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Ε'κ τῆς Πέτρας ἤστραψας, φωστήρ ὡς μέγας, καὶ τὸν Ἄθω ἠύγασας. ταῖς σαῖς ἐνθίοις ἀρεταῖς, μεμυρισμένε Πατὴρ ἡμῶν, μυρίζων πάντας, τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σε.

Δόξα, ἕτερον, ὁμοιον.

Οἱ κρουνοὶ τῶν μύρων σου, τρισμακάρο Σίμων, ἐξιῶνται σώματα, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν εὐλαβῶς, μακαριζόντων σε Ἄγιε, καὶ ἐκτελούντων τὴν πάνσεπτον μνήμην σου.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁμοιον.

Ε'ωσφόρος ἠύγασεν, ἡ σεβασμία, τοῦ Ὁσίου κοίμησις, φαιδρυνομένη τοῦ Χριστοῦ, τοῖς Γενεθλίοις καὶ στίλβουσα, χρυσὸς καθάπερ, ἠλίψ λαμπρόμενος.

Οἱ ἀναβαθμοί, τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου. Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον Ὁσιακόν, καὶ ὁ Ν'.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Μυροβλύτου πρεσβείαις.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις.

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος πλ. β'.

Ο' τοῦ μύρου τὴν χάριν, βρῦειν θεόθεν δεξάμενος, καὶ τὴν Πέτραν τὴν ἁγίαν ταύτην, δι' ἀστέρος θείου χρηματισθείς, μάνδραν σεμνείου λογικοῦ ἀποφύνασθαι, καὶ ναὸν τῶν Γενεθλίων τοῦ Σωτῆρος, ἐξ αὐτῶν τῶν κρηπίδων εἰς δόξον δειμασθαι, Σίμων πανσεβάσμιε, τὸ πάντων τῶν ἐν τῷ Ἄθῳ ἀκροθίνιον· Παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς τὸν τεχθέντα ἐν Βηθλεέμ. ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου, ὡς δομήτωρ ταύτης τῆς νέας σῆς Βηθλεέμ, αὐτὸν ἰκέτευε ἐκτενωῶς, ἐλεηθῆναι τοὺς τὴν σὴν πανίερον μνήμην, εὐφημοῦντας ἄσμασιν.

Οἱ Κανόνες ὁ τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς ζ'. καὶ τοῦ Ἁγίου οἱ δύο εἰς η'.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς. Ποίημα τοῦ Κυρίου Κοσμά. Οὐ ἡ ἀκροστοιχίς.

Χριστὸς βρωθεῖς, Ἦν ἕπερ Θεὸς μένη.

ᾠδὴ, α'. Ἦχος, α'. Ὁ εἰρμός.

Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε. Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε. Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε· ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ· καὶ ἐν εὐφροσύνῃ, ἀνυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδόξασται. Δίς.

Ρεύσαντα ἐκ παραβάσεως, Θεοῦ τὸν κατ' εἰκόνα, γενόμενον· ὄλον τῆς φθορᾶς ὑπάρξαντα, κρείττονος ἐπταικότα, θείας ζωῆς, αἰθῆς ἀναπλάττει, ὁ σοφὸς δημιουργός, ὅτι δεδόξασται. Δίς.

Ιδῶν ὁ Κτίστης ὀλλύμενον, τὸν ἀνθρωπινὸν χερσὶν ὄν ἐποίησε· κλίνας οὐρανοῦς κατέρχεται· τοῦτον δὲ ἐκ Παρθένου, θείας ἀγνῆς, ὄλον οὐσιούται, ἀληθεῖα σαρκωθείς, ὅτι δεδόξασται.

Σοφία λόγος καὶ δύναμις, Υἱὸς ὢν τοῦ Πατρός καὶ ἀπαύγασμα· Χριστὸς ὁ Θεὸς δυνάμεις λαθῶν, ὄσας ὑπερκοσμίους, ὄσας ἐν γῆ· καὶ ἐνανθρωπήσας, ἀνεκτήσατο ἡμᾶς, ὅτι δεδόξασται.

Κανὼν τοῦ Ὁσίου Σίμωνος.

ᾠδὴ, α'. Ἦχος, πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Σάλπιγγος πλέον πρὸ ἡμῶν ἐκρότησε, Σίμων τρισμακάρο τὰ σά, τὸ ἐκχυθέν μύρον, τοῦ σεπτοῦ λειψάνου σου, τὰ ἐνδόξα παλαισμάτα· τοὺς λαμπρούς σου ἀγῶνας, τὰ ἱερώτατα θαύματα, καὶ τὰ κατὰ δαίμονος τρόπαια.

Ε'ν τῇ στερῶϊ τῆς ἀμωμῆτου πίστεως, πέτρα πεδήσας τὸν νοῦν, ἐπὶ πέτρας Σίμων, σεαυτὸν ἐστήριξας· ἐντεῦθεν κατετρόπωσας τῶν δαιμόνων τὰ στίφη, ἐλπιδὶ θεῖα φραξάμενος, καὶ χειρὶ Θεοῦ κρατυνόμενος.

Ο' ἐφελκύσας ἐκ Περσίδος πρότερον, μάγους ἀστήρ βασιλεῖς, Χριστοῦ γεννηθέντος, οὗτος καὶ σοὶ δείκνυσι, χῶρον εἰς ὃν ἀνήγειρας φροντιστήριον Πάτερ, ἐν ᾧ πολλοὶ διασώζονται, θεῖα σου πρεσβεία ῥωννύμενοι.

Ἡστοκίον.

Α'πὸ σπαργάνων ἑμαυτὸν ἐμίαινα, ἔργοις καὶ λόγοις αἰσχροῖς· διὸ δυσωπῶ σε, τὴν ἀγνῶς κυήσασαν, τὸν σπαργανοῦντα θάλασσαν, τῇ ὁμίχλῃ Παρθένε, καὶ ἱερῶς σπαργανώσασαν, ῥύσαι με παντοίας κολάσεως.

Ἔτερος Κανὼν τοῦ Ὁσίου, ὑπόθεσιν ἔχων τὸ ἱερὸν αὐτοῦ μύρον,
καὶ τὰ θαύματα, ἅμα δὲ καὶ ἱκεσίαν.

Ψδγ, α'. Ἦχος, πλ. α'. Ἰππον καὶ ἀναβάτην.

Μύρου ἐνθέου Πάτερ, ὑψόθεν ἐμφορηθεῖς, μυριπνοίς εὐχαῖς σου, πλουσίως καταμύρισον, τὸν νοῦν μου πανεύφημε, τῇ ὁσμῇ τοῦ μύρου σου. Μυροβλύτα Σίμων θεόληπτε.

Νοῦν τε καὶ τὴν καρδίαν, θεόφρον ἐκκαθαρθεῖς, θείου μύρου ταμεῖον, σεπτὸν ἐγένου Ὅσιε· ὁσμαῖς οὖν τοῦ μύρου σου, πάντας Πάτερ μύρισον. Μυροβλύτα Σίμων θεόληπτε.

Θεῖων ἐννοημάτων ἐκ βρέφους ἀναπλησθεῖς, ἐκλογῆς σκευὸς θεῖον, καὶ μύρου Πάτερ πέφνης, μυρίζων τοὺς ἄσμασι, μύρον τὸ σὸν μέλποντας. Μυροβλύτα Σίμων Θεόληπτε.

Ἡστοκίον.

Θαῦμα ἐν σοὶ τελεῖται, Παρθένε ὄντως φρικτόν· ὅτι μύρου τοῦ θεοῦ, ἀλάσαστρον γεγένησαι· παθῶν οὖν με Δέσποινα, δυσωδίας λύτρωσαι, Μυροδόχε Κόρη θεόκλητε.

Καταβασία. Χριστὸς γεννᾶται.

Ψδγ, γ'. Ὁ εἰρμός.

Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντι ἀρρέυστως Υἱῷ, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου, σαρκωθέντι ἀσπόρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοηθωμένῳ· ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, Ἅγιος εἶ Κύριε. Δις

Ο' τῆς ἐπιπνοίας, μετασχὼν τῆς ἀμείνω Ἀδάμ χοϊκός, καὶ πρὸς φθορὰν κατολισθήσας, γυναικεῖα ἀπάτη, Χριστὸν γυναικὸς βοᾷ ἐξορῶν· ὁ δι' ἐμέ κατ' ἐμέ γεγονώς, Ἅγιος εἶ Κύριε. Δις

Σύμμορφος πηλίνης, εὐτελοῦς διαρτίας Χριστέ γεγονώς· καὶ μετοχῇ σαρκὸς τῆς χείρω, μεταδούς θείας φύτλης, βροτὸς περφυκός, καὶ μείνας Θεός, καὶ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, Ἅγιος εἶ Κύριε.

Βηθλεὲμ εὐφραίνου, ἡγεμόνων Ἰούδα βασιλεία· τὸν Ἰσραὴλ γὰρ ὁ ποιμαίνων, Χερουβὶμ ὁ ἐπ' ὤμων, ἐκ σου προελθὼν Χριστὸς ἐμφανῶς, καὶ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, πάντων ἐβασίλευσε.

Τοῦ Ἁγίου. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ρωμαλεότητι φρενῶν, παμμάκαρ ὠχυρωμένος, καὶ Σαμφώνειον ἰσχὺν κεκτημένος. Λίθον ἤρας ἐμφανῶς, ὑπερμεγέθη πέλοντα, τὸν ἀκρογωνιαῖον, λίθον γὰρ εἶχες συλλήπτορα.

Δι' ἐγκρατείας τῆς σαρκός, τὸ φρόνημα θανατώσας, ἐνεδύθης ζωηφόρον χιτῶνα, τῆς νεκρώσεως διό, χωρητικὸν γεγένησαι, καὶ καθαρὸν δοχεῖον, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος.

Οπίσω χαίρων τοῦ Χριστοῦ, ἐξηκολούθησας μάκαρ, ἐπὶ ὤμων τὸν σταυρόν σου βαστάσας, τῇ δυνάμει δὲ αὐτοῦ, πρὸς ἀπαθείας ἐφθασας, τοὺς νοητοὺς λειμῶνας, πεπλουτηκώς· θεῖαν ἔλλαμψιν.

Ἡστοκίον.

Γένος βροτῶν γονυκλιτῶς, τῶν σὲ τιμῶντων Παρθένε, ἱκετεύει σε διακρῶν ἐν βεῖθροις, λυτρωθῆναι ἐκζητοῦν, τῆς τυραννίδος Δέσποινα, Ἀγαρηνῶν τοῦ κράτους· δὸς οὖν Κυρία τὴν αἴτησιν.

Ἔτερος. Ὁ πήξας ἐπ' οὐδενός.

Θ' μύρου τὴν δωρεάν, θεόθεν δεξάμενος, ὡς καθηγνισμένος ἐνθέοις πράξεσι· μύρισον καμὲ Πάτερ σοφέ, ὄλον καταχραυθέντα, ταῖς ἐναγέσιν ἐργασίαις μου, Σίμων Μυροβλύτα πανόλθιε.

Ὡς πῶς σου ὁ ἐναγής, τὸ μύρον ὑμνήσαιμι, τὸ μυρίζον πάντας τοὺς σὲ γεραίροντας, πόθῳ τε καὶ γνώμῃ ἀκλινεῖ, καὶ πίστει ἀδιστάκτῳ, καὶ κατ' ἀξίαν ἀναμέλποντας, Σίμων Μυροβλύτα πανόλθιε.

Πολλή σου ἡ πρὸς Θεόν, ἐδείχθη θεσπέσιε, παρῤῥησία ὄντως καὶ μετὰ θάνατον· μύρον βρῦειν γὰρ ὡς ἐκ πηγῆς, ἤξιωσαι ἀφθόνως, τοῦ πανιέρου σου σκηνώματος, Σίμων Μυροβλύτα πανόλθιε.

Ἡστοκίον.

Ελύθη ἡ τῆς ἀρᾶς δυσώδης κατάκρισις, τῇ σῇ μεσιτεῖα Παρθένε ἄχραντε· ἐν σοὶ γὰρ ὁ μύρου χορηγός, ὀφθεῖς τὴν εὐοδίαν, ὡς ἀγαθὸς ἡμῖν ἀνέβλυσε, μόνῃ μυροδόχε πανύμνητε.

Καταβασία. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων

Κάθισμα. Ἦχος, πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Ε'γκρατείας ἰδρῶσιν ἀσκητικοῖς, κατασθέσας τὴν φλόγα τὴν τῶν παθῶν, πᾶσιν ἀνέβλυσας, τῶν θαυμάτων τὸ πέλαγος, καὶ ἐν αὐτῷ ὡς δεύτερος, Μωσῆς κατεπόντισας, τὰ τῆς πλάνης ἄρματα, δαιμόνων τὰς φάλαγγας. Ὅθεν συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν, τὴν Πάνσεπτον μνήμην σου, Μυροβλύτα Πανθαύμαστε· Σίμων Πάτερ Πανόσιε· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, ἕτερον, ἦχος, γ'. Τὴν ωραιότητα

Οναρ τῷ γέροντι, σαυτὸν ἐνέφηνας, τῷ ἀμφιβάλλοντι, ψάλλειν τῇ μνήμῃ σου, ἐναποστάζοντα θυμοῦ, καὶ ἀπειλούμενον πάνυ· δὲ καὶ ἀνεγρόμενος ἐκ τοῦ ὕπνου τὸ σθένος σου, ὕμνει καὶ ἐκήρυττε, τοῖς πατράσι τὸ δράμα· ὃ ἐβλεψε δειλία καὶ φόβω, αἰτῶν συγχώρησιν μετὰ πόθου.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. ἦχος, δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Δεῦτε ἴδωμεν πιστοί, ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός· ἀκολουθήσωμεν λοιπόν, ἐνθα ὀδεύει ὁ ἀστὴρ, μετὰ τῶν Μάγων Ἀνατολῆς τῶν Βασιλέων. Ἄγγελοι ὕμνοῦσιν ἀκαταπαύτως ἐκεῖ. Ποιμένες ἀγραυλοῦσιν, ὠδὴν ἐπάξιον· Δόξα ἐν ὑψίστοις λέγοντες, τῷ σήμερον ἐν σπηλαίῳ τεχθέντι, ἐκ τῆς Παρθένου, καὶ Θεοτόκου, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.

ᾠδὴ, δ'. Ὁ εἰρμός

Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς Χριστέ, ἐκ τῆς Παρθένου ἀνεβλάστησας, ἐξ ὄρους ὁ αἰνετός, κατασκίου δασέος· ἦλθες σαρκωθεὶς ἐξ ἀπειράνδρου, ὁ αὔλος καὶ Θεός. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. **Δίς**

Ον πάλαι προεῖπεν Ἰακώβ, ἐθνῶν ἀπεκδοχὴν Χριστέ, φυλῆς Ἰουδα ἐξ ἀνέτειλας, καὶ δυνάμιν Δαμασκοῦ, Σαμαρείας σκυλά τε, ἦλθες προνομεύσας, πλάνην τρέπων, εἰς πίστιν θεοτερπῆ. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. **Δίς**

Τοῦ μάντειος πάλαι Βαλαάμ, τῶν λόγων μνητὰς σόφους, ἀστεροσκοπούς χαρὰς ἐπλησας, ἀστὴρ ἐκ τοῦ Ἰακώβ, ἀνατείλας Δέσποτα· ἐθνῶν ἀπαρχὴν εἰσαγομένους, ἐδέξω δὲ προφανῶς, ζῶρά σοι δεκτὰ προσκομίζοντας.

Ὡς πόκω γαστρι παρθениκῆ, κατέβης ὑετός Χριστέ, καὶ ὡς σταγόνες ἐν γῆ στάζουσαι· Αἰθίοπες καὶ Θαρσεῖς, καὶ Ἀράβων Νησοί τε, Σαββά Μήδων, πάσης γῆς κρατοῦντες, προσέπεσόν σοι Σωτήρ. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τοῦ Ἀγίου. Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε.

Σὺ Μοναστῶν, καύχημα σὺ καὶ ὑπόδειγμα, τῶν τιμώντων, Ὅσιε τὴν μνήμην σου· σὺ τῆς Μονῆς ἔρεισμα τῆς σῆς· σὺ καὶ πολιούχος, καὶ οἰκιστὴς καὶ πανάριστος, προστάτης τε καὶ φύλαξ, τῶν αἰεὶ προβαλλόντων, πρὸς Θεὸν σὲ μεσίτην ἀείμνηστε.

Λίθου παντός, τὸν νοῦν ὑπάρχων στερρότερος, Πέτρα Σίμων, οἶκον ὠκοδόμησας, ἐν σεαυτῷ Πέτραν τὸν Χριστόν, ἔχων ἐνοικοῦντα, καὶ νοερώς καταυγάζοντα· εἰδείχθης τε Ὅσιον, ἀρετῆς σταθερότης, διαπρέψας ἐνθέοις χαρίσμασι.

Καταφυγή, τοῖς λαγωαῖς πέτρα πέφυκεν, ἐκφυγοῦσι, κόσμου τῆς συγχύσεως, ὧν εἰς αὐτὸς ὠφθης νοητός, ἐν γὰρ ἐρημίαις, τὸν βίον πάντα διήνυσας, προβαίνων ἀνευδότης, ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, ἐκ δυνάμειος Πάτερ εἰς δυνάμιν.

Θεοτακίον.

Αεὶλαμπές καὶ φωτοφόρον παλάτιον, σκοτισθεῖσαν τὴν ψυχὴν μου φωτισσον, ταῖς προσβολαῖς Κόρη τοῦ ἐχθροῦ, ἢ τοῦ Προβολέως Πατρὸς τεκοῦσα τὸν σύνθρονον, Υἱὸν ἀπειρογάμω, ὑπὲρ φύσιν καὶ λόγον, καὶ Παρθένος ἀγνή διαμείνασα.

Ἔτερον, Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου.

Τῇ θεῖα ἡδυνθείς πολιτεία σου, Χριστός τὸ μύρον τὸ καινόν, μύρου σοι χάριν παρέσχето, εὐωδιάζειν τοὺς πάντας, ὧ Πάτερ Μυροβλύτα θεόπνευστε.

Τοῦ μύρου τοῦ ἐν σοὶ τὴν δαψίλειαν, ἀποναρκῶ ὁ ἐναγῆς, ἐπευφημησαί ὡς ἄξιον, καὶ ὡς εἰκὸς ἀνυμνησαι, ὧ Πάτερ Μυροβλύτα θεόπνευστε.

Πνευμάτων τὴν ἰσχὺν ἐταπεινώσας, τῇ ἀρραγεῖ σου τὴν ψυχὴν, Πέτρα Χριστῷ δομησάμενος, καὶ μύρου δέδεξαι χάριν, ὧ Πάτερ Μυροβλύτα θεόπνευστε.

Θεοτακίον

Οικτεῖρησον οἰκτιρμῶν ὑπάρχουσα, τοὺς σοὺς ἰκέτας ἀγαθῆ, καὶ μύρω θεῖῳ σου μύρισσον, ὡς νοητῆ μυροθήκη, ὧ Μητὴρ μυροδόχε θεόνυμφε.

Καταβασία. Ῥάβδος ἐκ τῆς Ρίζης.

ᾠδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

Θεὸς ὧν εἰρήνης, Πατὴρ οἰκτιρμῶν, τῆς μεγάλης βουλῆς σου τὸν Ἄγγελον, εἰρήνην παρεχόμενον, ἀπέστειλας ἡμῖν Ὁθεν θεογνωσίας πρὸς φῶς ὀδηγηθέντες, ἐκ νυκτός ὀρθηρίζοντες, δοξολογοῦμέν σε Φιλάνθρωπε. **Δίς**

Εν δούλοις τῷ Καίσαρος δόγματι, ἀπεγράφης πειθήσας, καὶ δούλους ἡμᾶς ἐχθροῦ καὶ ἀμαρτίας, ἠλευθέρωσας Χριστέ, ὄλον τὸ καθ' ἡμᾶς δὲ πτωχεύσας καὶ χοϊκόν, ἐξ αὐτῆς ἐνώσεως, καὶ κοινωνίας ἐθεοῦργησας. **Δίς**

Ἰδοὺ ἡ Παρθένος, ὡς πάλαι φησίν, ἐν γαστρὶ συλλαβοῦσα ἐκύησε Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα, καὶ μένει Παρθένος· δι' ἧς καταλλαγέντες Θεῶ οἱ ἄμαρτωλοί, Θεοτόκον κυρίως οὔσαν, ἐν πίστει ἀνυμνήσωμεν· **Δις**

Τοῦ Ἁγίου. Ἰνα τί μέ ἀπόσω.

Θείας γνώσεως φέγγει, τοὺς ἐν τῇ σκοτίᾳ δεινῶν κατεφώτισας, καὶ υἱοὺς ἡμέρας, ὑποθήκαις ταῖς σαῖς ἐναπέδειξας, τοὺς ἐπιδραμόντας, τὴν σὴν Μοῆν ἐξαφανίσει. Τὴν γὰρ θείαν φρουρὸν εἶχες πρόνοιαν.

Διαπρέποντα ὕψει, τῆς εὐαρεστήσεως Σίμων τοῦ Κτίστου σου, λογικῶν θρεμμάτων, ποιμενάρχην αὐτὸς σὲ κατέστησεν, ὁδηγοῦντα Σίμων, πρὸς νοητὴν καὶ θείαν μάνδραν, τοὺς τοῖς σοῖς πειθαρχήσαντας ἔπеси.

Προσευχαῖς παννυχίοις, καὶ ταῖς πανημέροις Πανόσιε στάσεις, τοῦ ἐχθροῦ καθεῖλες, τὰ ἐπίπλαστα Σίμων φαντάσματα· καὶ καλῶς ἀνέπτῃς, πρὸς θεωρίας θείου ὕψους, ἀπαθείας φωτὶ ἀστραπτόμενος.

Θεστοκίον.

Κυριώνυμε Κόρη, μίαν ἐξαιτοῦμαι σὲ χάριν δοθῆναι μοι, ἵνα δταν ἔλθῃ, ὁ Υἱός σου τοῦ κρίναι τὰ σύμπαντα, μὴ ἀποπεμφθῆναι τῶν ἐκλεκτῶν τῆς κληρουχίας· τὴν ἐλπίδα μου σοὶ γὰρ ἀνέθηκα.

Ἔτερος. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Υψους ἐφιέμενος, ἀρετῶν Ὅσιε, εἰς Ὅρος ἤλθες Ἄθω καὶ μύρον, χάριν βρῦειν εἴληφας, μετὰ τὸ σὸν τέλος. ὦ Μυροβλύτα Ἄγιε.

Εστεψέ σε Κύριος, δωρεῶν χάρισι, ποικίλας νόσους ἀποδιώκειν, καὶ πνεύματα κάκιστα, φυγαδεύειν μάκαρ, ὦ Μυροβλύτα Ἄγιε.

Ι'ατῆρα εὐρέ σε, Πάτερ σωτήριον, ὁ ἀπιστῶν σου τοῖς θαυμασίοις, καὶ μάγον ὡς ἄφρων σε, καλῶν μετὰ πότμον, ὦ Μυροβλύτα Ἄγιε.

Θεστοκίον.

Κόσμον ἡ καινίσασα, Κόρη τῷ τόκῳ σου, καταφθαρεῖσαν τὴν κληρουχίαν, τὴν σὴν νῦν μετάγαγε, βιοτὴν πρὸς θείαν, ὦ Μυροδόχε Πάναγνε.

Κατακασία. Θεὸς ὢν εἰρήνης.

Ἐξή, σ'. Ὁ εἰρμός.

Σπλάγγων Ἰωνᾶν, ἐμβρυον ἀπήμειν, ἐνάλιος θῆρ, οἶον ἐδέξατο· τῇ Παρθένῳ δέ, ἐνοικήσας ὁ Λόγος, καὶ σάρκα λαβὼν, διελύθητε φυλάξας ἀδιάφθορον· ἧς γὰρ οὐχ ὑπέστη ρεύσεως, τὴν τεκοῦσαν κατέσχεν ἀπήμαντον. **Δις**

Ηλθε σαρκωθείς, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, γαστρὸς δὲν Πατὴρ, πρὸ Ἐωσφόρου γενεᾶ· τὰς ἡνίας δέ, ὁ κρατῶν τῶν ἀχράντων δυνάμεων, ἐν φάτῃ τῶν ἀλόγων ἀνακλίνεται· ῥάκει σπαργανοῦται λυεὶ δέ, πολυπλόκουσ σειρᾶς παραπτώσεων. **Δις**

Νεὸν ἐξ Ἀδάμ, παιδίον φυράματος, ἐτέχθη Υἱὸς καὶ πιστοῖς δέδοται· τοῦ δὲ μέλλοντος, οὗτος ἐστὶν αἰῶνος, Πατὴρ καὶ Ἄρχων· καὶ καλεῖται τῆς μεγάλης βουλῆς Ἄγγελος· οὗτος ἰσχυρὸς Θεὸς ἐστὶ, καὶ κρατῶν ἐξουσία τῆς κτίσεως. **Δις**

Τοῦ Ἁγίου. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ο' πόθος ὁ πρὸς Θεόν, καὶ ἔρωσ ὁ ἐκ καρδίας σου, καὶ ἡ θερμὴ σου στοργή, ὄλον ἀνεπτέρωσε, φαιδρὸν ἐκτελέσασα, Θεοφόρε Πάτερ, τῆς Τριάδος καταγώγιον.

Σχέσιν ματαίαν λιπῶν, καὶ θείαν γνώσιν κτησάμενος, τὴν φέρουσαν πρὸς Θεόν, στενὴν Πάτερ ὤδευσας τρίβον ὅθεν ἐφθασας, ἔνθα καταπαύει, τῶν Ὁσίων ἡ ὁμήγυρις.

Ο φωτοβόλος ἀστήρ, δι νυκτερεύων εἴωρακας, ψυχῆς σου τὸ καθαρὸν, ἐδήλου θεόληπτε· ἐν σοὶ γὰρ ἐπέλαμπε, πίστις καὶ ἀγάπη, καὶ ἐλπίς δῶρα τὰ πάντιμα.

Θεστοκίον.

Ταγματῶν Ἀγγελικῶν, τῇ ἀσυγκρίτως ὑπάρχουσαν, ἀγιωτέραν πιστοῖ, ἐνδόξως ὑμνήσωμεν· αὕτη γὰρ ἐγέννησε, συνουσίας δίχα, τὸν βουλῆς μεγάλης Ἄγγελον.

Ἔτερος. Μαινομένην κλύδωνι.

Ω' ἐρρύσω ἄθραυστον, τὸν πεσόντα σαῖς θείαις λιταῖς, ἀφ' ὕψους πολ-
λοῦ Πάτερ διάκονον, ῥῦσαι κάμέ, ὡς Μυροβλύτης πανεύφημε.

Ω' ἐβαρβάρους ἔσωσας, ἐκ τῆς πλάνης, ποιμνιον τὸ σὸν, τοὺς διασπαρά-
ξαι ἐφορμήραντας, οὕτω κάμέ, ὡς Μυροβλύτης πανεύφημε.

Ω' ἐτὸν μέγαν Ὅσιε, λίθον ἤρας, ἐν τῇ σῇ Μοῇ, καὶ τὸν λίθον ἄρον τῶν
πταισμάτων μου, ἐκ τῆς ψυχῆς, ὡς Μυροβλύτης πανεύφημε.

Ω' ἐτὴν βασιλόπαιδα, δαιμονώσαν τάχει σὺν πολλῷ, μετὰ τέλος μάκαρ
ἐθεράπευσας οὕτω κάμέ, ὡς Μυροβλύτης πανεύφημε.

Θεστοκίον.

Λῦσον νῦν τὰ σκάνδαλα, τὰ τὴν ποιμνὴν Δέσποινα τὴν σὴν, δεινῶς
ἐκταράπτοντα, καὶ ἐνωσιν δὸς ἀγαθὴν, ὡς μυροδόχος πανάμωμε.

Καταβάσια. Σπλάγγων Ἰωάν.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Ως τῶν Ὁσίων ἀνυμνοῦμέν σε ἀκράϊμονα, καὶ Ἀποστόλων ὀπαδὸν καὶ ἰσοστάσιον, καὶ τοῦ Ἁθῶ σεμνολόγημα καὶ φωστήρα· δὸς οὖν Πάτερ καὶ ἡμῖν τὴν σὴν ἀντίληψιν, ὑπὲρ πάντων ἐξαιτούμενος τὸν Κύριον, τῶν βοῶντων σοι.

Χαίροις Σίμων τρισόβιε.

Ὁ οἶκος.

Φῶς τὸ δίκην ἀστέρος, ἐξαστράψαν τῇ Πέτρᾳ, τῇ σοὶ κατωκισμένη τρισμάκαρ, ἐν θεοπτικᾷ αὐτὸ θεωρῶν, ἐν τῇ Γεννήσει τοῦ Χριστοῦ οὐρανόφωτον, ἐξίστασο θεόληπτος ἀκούων ταῦτα:

Χαίρε δι' οὗ τὸ φῶς καθοράται.

Χαίρε δι' οὗ τὸ σκότος γελάται.

Χαίρε τοῦ πεμφθέντος φωτός ἡ διάδοσις.

Χαίρε τῶν χαρίτων Χριστοῦ ἡ ἐπίδοσις.

Χαίρε φῶς τὸ ἀστερόμορφον ἀναβλέψας ὀφθαλμοῖς.

Χαίρε σκότος τὸ θεήλατον ἀπελάσας λογισμοῖς.

Χαίρε ὅτι κατέστης ἄστρου ζένου διόπτρα.

Χαίρε ὅτι κατείδες ὑπὲρ μάγους ἀστέρα.

Χαίρε φωστήρ ἀστέρων λαμπρότερε.

Χαίρε λαμπτήρ φωστήρων φανότερε.

Χαίρε δι' οὗ Βηθλεέμ νευργεῖται.

Χαίρε δι' οὗ ἡ Ἐδὲμ κατοικεῖται.

Χαίροις Σίμων τρισόβιε.

Συναξάριον.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΗ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος τοῦ Μυροβλήτου τοῦ Κτίτορος τῆς ἐν τῷ Ἁθῷ Ἱερᾷ καὶ Σεβασμίας Μονῆς τῆς ἐπονομαζομένης Σίμωνος Πέτρας.

Στίχοι.

Σίμων ὑπερβάς ἀστεροσκόπων θέαν.

Τὴν Βηθλεέμ παρήκε πρὸς πόλον θέων.

Εἰκάδι ὀγδοάτῃ βίσιον λίπε λυγρὸν ὁ Σίμων.

Οὗτος ὁ ἀσβίμος Πατὴρ ἡμῶν Σίμων ἤκμαζεν εἰς τὸ Ἅγιον τοῦτο Ὄρος τοῦ Ἁθῶ ἐπὶ Μιχαὴλ τοῦ Λατινοφρονος κατὰ τὸ 1256 ἔτος βασιλεύοντος ἐν Νικαίᾳ ὅτε ἡ Κωνσταντινούπολις ἐλατινοκρατεῖτο, ὅστις ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον ὑποταχθεὶς Γέροντι, τῇ ἀδείᾳ καὶ εὐλογίᾳ αὐτοῦ κατήκτισε καὶ τοὺς ἀσκητικούς διαύλους διήνυσεν ἐν τῷ ἄχρι σήμερον ὀρωμένῳ παρὰ τὴν ἐμώνυμον Μονὴν σηλαίῳ, οὐχὶ μόνον νοητῶς ἀλλὰ καὶ αἰσθητῶς ὑπὸ τῶν δαιμόνων πολεμοῦμενος· ἔνθα προσευχόμενος ἐν καιρῷ νυκτός, εἶδεν ἀστέρα οὐρανόθεν καταπτάντα,

καὶ ἐπὶ τῆς Πέτρας ἐφ' ἣν ὕστερον ἡ Μονὴ ἠκοδόμητο ἐστηκότα, ὅτε καὶ φωνῆς ἤκουσε θεϊκῆς οὐρανόθεν ἐπενεχθείσης, καὶ τὴν Ἱδρυσιν ἐπιταπτούσης τῆς Μονῆς ἐπὶ τῆς Πέτρας. Οἱ δ' ἐπὶ τούτῳ προσκληθέντες καὶ ἐλθόντες, καθὼ ἐν τῇ κατὰ πλάτος βίῳ τοῦ Ὁσίου ἱστορεῖται οὐδὲ ὅπως ἐπαθόντο τοῖς λόγοις καὶ ὑποθήκαις αὐτοῦ, εἰς τὸ κτίσαι τὴν θαυμασίαν ταύτην Μονήν, εἰμὴ πρότερον εἶδον θαῦμα ἐξαισίον. Τοῦ μοναχοῦ γὰρ προσόντος αὐτοῖς ποτὸν εἰς τὸ πιεῖν, καὶ τοῦ Ὁσίου λύπη συνεχομένου, αἴφνης κατέπεσον ἐξολιωθήσας ὁ μοναχὸς εἰς τὸ βάθος τοῦ βέυματος ἀπὸ τῆς ἀκροτόμου ταύτης πέτρας κρατῶν τῇ μὲν μίᾳ χειρὶ τὸ ἄγγος τοῦ οἴνου τῇ δὲ ἄλλῃ τὸ ποτήριον, ὃ καὶ τοὺς οἰκοδόμους εἰς θράσος ἀνοίκειον κατὰ τοῦ Ὁσίου ἐκίνησε, καὶ τὸν Ὁσιον εἰς περισσοτέραν λύπην ἐβύθισε, πλὴν οὐκ ἠστόχησε τῆς ἐλπίδος ὁ Ὁσιος προσευχόμενος. Ποιῶν γὰρ τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν ὁ Κύριος κατὰ τὸν ψαλμωδόν· αὐτὸς γὰρ ὁ ἀπὸ τοῦ ὕψους καταπεσὼν μετ' οὐ πολὺ ὄρας ἀνέβη ἀπὸ τοῦ πλησίον μέρους μὴδὲν παθῶν, καὶ τὸ ἄγγειον καὶ τὸ ποτήριον εἰς χεῖρας κρατῶν ἀβλαβῆ μὴδ' αὐτοῦ τοῦ οἴνου μὴδεποσῶς ἐκχυθέντος. Ὅθεν καὶ οἱ οἰκοδόμοι τὸν Ὁσιον εὐλαβηθέντες ὡς θεῖον ἄνδρα οὐκ πόθη πολλῇ καὶ εὐλαβείᾳ τὴν Μονὴν Ἱδρυσαν, καὶ μοναχοὶ ἐγένοντο ὑπ' αὐτοῦ. Καὶ τὴν μὲν Ἐκκλησίαν ἐτίμησεν ἐπ' ὀνόματι τῆς τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ σάρκα Γεννήσεως, αὐτὴν δὲ τὴν Μονὴν Νέαν ἐπωνόμασεν Βηθλεέμ. Αὐτῷ τῷ ἀστέρι καὶ ὀπτασίᾳ θεῆᾳ κατ' αὐτὴν τὴν νύκτα τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως θεόθεν δηγηγηθείς, ἐν ἣ καὶ θεαρέστως τελέσας τὸν βίον εἰς βαθύτατον γῆρας ἐλθὼν πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, δειγνὸς ἄριστος καὶ πατὴρ φιλότεχνος χρηματίσας τοῖς σὺν αὐτῷ καὶ τοῖς μετ' αὐτὸν πνευματικοῖς αὐτοῦ τέκνοις πολλοὺς αὐτῶν εἰς τὴν αἰὼν Ἱερουσαλὴμ εἰσαγαγὼν, λόγους καὶ ἔργους διαλάμψας καὶ διδάξας αὐτοὺς κατὰ τὸ Ἐδαγγέλιον. Οὕτω λαμπρῶς τὸ φῶς ἡμῶν ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων κλπ. Καὶ τὸ μὲν Ἱερὸν αὐτοῦ λείψανον τοῖς πᾶσιν ἐφαίνετο μύρον ἀναβλύζον ἀπὸ τοῦ τάφου αὐτοῦ. Μετὰ δὲ ταῦτα κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος αὐτὸ τε τὸ λείψανον καὶ ὁ πάνσεπτος τάφος ἀφανῆς ἐγένετο, ἀγνωστος μέχρι τῆς δευρο τυγχάνων ἀποκρυβείας, ὅθεν καὶ τις τῶν τῆς Μονῆς μοναχῶν ἀθαδῶς ἐδλασφήμει πλάνον τινα καὶ γόνητα τὸν Ὁσιον συγκοφαντῶν, ὃ τινι καθ' ὕπνου ὁ Ἅγιος πλήρη δόξης καὶ φωτὶ ἀρρήτῳ φανεῖς οὖν θυσίαν αὐτοῦ Ἁγίους μαθηταῖς καὶ πληγὰς τινὰς αὐτῷ τῇ βράβδῳ τοῖς ποσὶ κατενεγκὼν κήρυκα αὐτῶν τῆς δόξης κατέστησεν, καὶ τῶν μεγάλων καὶ συμμεφορῶν Ἁγίων ἕνα ὁμολογοῦντα τὸν Ὁσιον, οὐ ταῖς Ἀγίαις πρεσβείαις καὶ τῶν ἀθημερῶν ἑορταζομένων Ἁγίων Χριστῷ ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Συναξαριστοῦ.

Ὁδὴ, ζ'. Ὁ εἶρμός.

Οἱ παῖδες εὐσεβείᾳ συντραφέντες, δυσσεβοῦς προστάγματος καταφρονησαντες, πυρὸς ἀπειλὴν οὐκ ἐποθήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἐστῶτες ἐψάλλον. Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. **Δις**

Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, ἐκπλαγοῦς φωτοφανείας ἔτυχον· δόξα Κυρίου γὰρ αὐτοῦς, περιελαμψε καὶ Ἁγγελος, ἀνυμνήσατε βοῶν, ὅτι ἐτέθη Χριστὸς· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ. **Δις**

Εξαίφνης σὺν τῷ λόγῳ τοῦ Ἀγγέλου, οὐρανῶν στρατεύματα, δόξα ἐκράχμαζον Θεῷ, ἐν ὑψίστοις ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία, Χριστὸς ἐλαμψεν; ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ρῆμα τι τοῦτο; εἶπον οἱ ποιμένες, διελθόντες ἰδόμεν, τὸ γεγονός, θεῖον Χριστόν· Βηθλεέμ καταλαβόντες δέ, σὺν τῇ τεκούσῃ προσεκύνουν ἀναμέλποντες, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ Ἁγίου Θεοῦ συγκατάβασιν.

Ημέρα χαρμόσυνος, ἡμέρα ὄντως λαμπρά καὶ εὐσημος, ἐν ἧ ᾧ Σίμων μετέβης, ἐκ τῶν προσκαίρων πρὸς τὴν ἐκεῖθεν θεῖαν κατάπαυσιν, καὶ σὺν Ἀγγέλοις βοᾶς εὐφραϊνόμενος· εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν **Ψ**υχῶν καὶ σωμάτων σε, εὐμοιρηκότες θεῖον ἀκέστορα, τῶν παθῶν Θεοφόρε, καὶ πάσης βλάβης δαιμονιώδους ὄρμης· σαῖς εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις λυτρούμεθα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροποῦται τοῖς θέλεσι, τῶν πρεσβειῶν σου ὁ τῶν δαιμόνων ἐσμός, φυγαδεύει δὲ τούτους, καὶ διαλύει ὡς ἐν καμίνῳ ὕλην τὸ πῦρ, τὸ σὸν ἀδόμεινον πάνσεπτον ὄνομα, καὶ βεβαιῶ βασιλῆς, θεραπευθεῖσα ποτέ.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἀφατον κένωσιν, ἢ κτίσις πᾶσα, ἐκπληττομένη ἀγνῆ, τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ἐν εὐφροσύνῃ ἀγαλλομένη πολλῇ, καὶ ἐν αἰνέσει κραυγάζει χορεύουσα· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ διὰ σοῦ μετ' ἡμῶν.

Ἔτερος. Ὁ ὑπερυψούμενος.

Φύλαττε τὴν ποιμήνην σου, ἀνωτέραν Ὅσιε, δαιμόνων κακώσεως, ὁ δι' ἀστέρος θεῖου αὐτὴν σοφῆ οἰκοδομήσας, Μυροβλύτα Σίμων Πάτερ.

Μύρω χρισθεὶς Ὅσιε, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εὐδῶδες θυμίαμα, τοῦ Χριστοῦ γεγένησαι, ἡμᾶς εὐωδιάζον, Μυροβλύτα Σίμων Πάτερ.

Πόθῳ τοὺς ὑμνοῦντάς σου, μύρον τὸ πανίερον, καὶ πίστει γεραίροντας. Πηνήμη σου τὴν ἐνθεον, φωτὸς ἀρρήτου πλησον, Μυροβλύτα Σίμων Πάτερ.

Θεοτοκίον.

Ητὸ μύρον πάναγνε, τὸν Θεὸν γεννήσασα, τοῖς δούλοις σου Δέσποινα, αὐτὸν ἐξιλέωσαι, τοῖς πόθῳ σε, τιμῶσι, μυροδόχε Παναγία.

Καταβάσις. Οἱ Παιδες εὐσεβεῖα.

ᾠδὴ, γ'. Ὁ εἰρμός.

«**Θ**αύματος ὑπερφουῶς ἢ ὄροσοβόλος, ἐξεικόνισε κάμινος τύπον· οὐ γὰρ οὐς ἐδέξατο φλέγει νέους, ὡς οὐδὲ πῦρ τῆς Θεότητος, Παρθένου ἢ ὑπέδῳ νηδῶν· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν· εὐλογεῖτω ἢ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. **Δις**

Ελκεὶ Βαβυλῶνος ἢ θυγάτηρ παῖδας, δορυκτῆτους Δαβὶδ ἐκ Σιών ἐν αὐτῇ, δωροφόρους πέμπει δέ, μάγους παῖδας, τὴν τοῦ Δαβὶδ, θεοδόχον θυγατέρα λιτανεύοντας· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν· εὐλογεῖτω ἢ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. **Δις**

Οργανα παρέκκλινε τὸ πένθος ὥδης· οὐ γὰρ ἤδον ἐν νόθοις οἱ παῖδες Σιών. Βαβυλῶνος λυεὶ δέ, πλάνην πᾶσαν καὶ μουσικῶν, ἀρμονίαν Βηθλεὲμ ἐξανατείλας Χριστός· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν· εὐλογεῖτω ἢ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σκύλα Βαβυλῶν τῆς Βασιλίδος Σιών, καὶ δορυκτῆτον ὄλθον ἐδέξατο, θησαυροὺς Χριστός· ἐν Σιών δὲ ταύτης καὶ βασιλεῖς, σὺν ἀστέρι ὀδηγῶ, ἀστροπολοῦντας ἔλκει· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν· εὐλογεῖτω ἢ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἁγίου. Ἐπταπλασίως κάμινον.

Τῶ ἀγνοοῦντι τάλανι, καὶ ἀφρόνως διατάζοντι, ἦν πρὸς τὸν Δεσπότην, παρῆρσιαν ἔσχηκας, καὶ μὴ κατανεύσαντι, ἐπιτελεῖν σου τὴν ἐορτήν, ὦφθης ἀπειλῇ, τὸ δυσπειθὲς ἐπισείων, τῆς τούτου διανοίας, ὡς αὐτὸς ἐμαρτύρει, μεταμεμελημένος, ἐν ἐξομολογήσει.

Αμπρὰ ἡμῖν πανήγυρις, τοῦ Ὁσίου ἐπέλαμψε, πάντων ὀρθοδόξων τὰς ψυχὰς φωτίζουσα, ἡγιαμάτων ταῖς λάμψεσι, καὶ ταῖς ποικίλαις χάρισι, καὶ πανευλαβῶς, προτρέπουσα ἀνακραζέει· οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπεδυσθεῖτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χεῖρι Θεοῦ σκεπόμενος, τὰς ἐνέδρας ἐξέφυγες, τὰς τοῦ παλαμναίου, πειρωμένου κλέπτειν σου, τὴν θέρμην τοῦ Πνεύματος, ἐκλύειν δὲ τὸ σύντονον, τῆς ἀσκητικῆς, κατὰ Χριστὸν πολιτείας, κατέρραξας δὲ Σίμων, τὰς αὐτοῦ κακουργίας, Σταυροῦ τοῦ ζωφόρου, τῇ παναλκείᾳ δυνάμει.

Θεοτοκίον.

Απὸ περάτων Πάναγνε, ἐκ περάτων τῆς κτίσεως, καὶ οἱ ἀπ' αἰῶνος γεννηθέντες δίκαιοι, καὶ πάντες διδάσκαλοι, ὄλω τῶ σθένει τὴν σὴν ὥδην, λόγοις ἱεροῖς, ἐν εὐφροσύνῃ κοσμοῦσιν, ἀλλ' οὐπω τῆς ἀξίας, ἀχρι τοῦδε Παρθένε, ἀφικετὸ τις ὄλως· μεγίστη σου ἢ δόξα!

Ἔτερος. Σοὶ τῷ Πανουργῶ.

Σὲ ὁ πανουργός, καὶ παντεπόπτης μάκαρ, ὡς ἡλιον τέθεικε, μονασταῖς λάμποντα, τοῖς ἐν τῷ Ἄθῳ, σεμνῶς βεβιωκόσιν, οὓς καὶ περιφρούρει, ὑπόθεν Μυροβλύτα.

Ορθρος νοητός, τοῖς ἐν σκοτίᾳ ὤρθης, πταισμάτων μακάριε, φῶς ἐπιγνώσεως, πᾶσιν ἀυγάζων, τοῖς πόθῳ σε ὑμνοῦσι, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, αἰνοῦσι Μυροβλύτα.

Ως θεοφεγγής, τῶν Μοναζόντων στύλος, δειχθεὶς Σίμων Ὅσιε, καὶ ἡμᾶς φώτισον, ἐσκοτισμένους, τοῖς πάθεσι τοῦ βίου, ἵνα σε ἀπαύστως, τιμῶμεν Μυροβλύτα.

Θεοτοκίον.

Τέξασα ἡμῖν, ἀγνή τὸ θεῖον μύρον, τοὺς δούλους σου Δέσποινα, κατεω-
δίασον, τοὺς τῆ σῆ ποίμνη, ἐμμένοντας ἐνθέως, ὅπως σὲ ὑμῶμεν ἀγία
Θεοτόκε.

Καταβασία. Θαύματος ὑπερφουῶς.

Ψδὲ, ὅ. Ὁ εἰρμός.

Μυστήριον ξένον, ὁρῶ καὶ παράδοξον, οὐρανὸν τὸ σπήλαιον· θρόνον
» Χερουβικόν, τὴν Παρθένον· τὴν φάτην χωρίον· ἐν ᾧ ἀνεκλίθη ὁ
» ἀχώρητος, Χριστὸς ὁ Θεός· ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν. **Δις**

Εξαίσιον δρόμον, ὁρῶντες οἱ μάγοι, ἀσυνήθους νέου ἀστέρος ἀρτιφαοῦς,
οὐρανοῦ ὑπερλάμποντος, Χριστὸν Βασιλέα ἐτεκμήραντο, ἐν γῆ γεννη-
θέντα Βηθλεέμ, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν. **Δις**

Νεηγενὲς μάγων, λεγόντων παιδίων Ἄναξ, οὐ ἀστήρ ἐφάνη, ποῦ ἐστίν;
εἰς γὰρ ἐκείνου προσκύνησιν ἤκομεν· μανείς ὁ Ἡρώδης ἐταράττετο,
Χριστὸν ἀνελεῖν, ὁ Θεομάχος φρυαττόμενος.

Ηκρίβωσε χρόνον, Ἡρώδης ἀστέρος, οὐ ταῖς ἡγεσίαις οἱ Μάγοι ἐν Βη-
θλεέμ, προσκυνοῦσι Χριστῷ σὺν δώροις ὑψ' οὐ πρὸς πατρίδα ὁδηγού-
μενοι, δεινὸν παιδοκτόνον ἐγκατέλιπον παιζόμενον.

Τοῦ Ἁγίου. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Γήνης προσπαθείας ἠλογηκῶς, τῆς πατρίδος οὐδόλως ἐφρόντισας, κατα-
λιπεῖν, μνήμην βραχυτάτην ἡμῖν τῆς σῆς, καὶ τῶν πολλῶν καμάτων σου,
καὶ τῶν γεννητόρων Σίμων τῶν σῶν, τοῖς πόθῳ σὲ τιμῶσι, καὶ πίστει κα-
ταγγέλλειν, τὰ σά φιλοῦσι προτερήματα.

Αγώνων τε καὶ πόνων ἀσκητικῶν ἀντηλλάξω ζωὴν τὴν αἰώνιον· θθεν
αἰεὶ, βλέπεις ἄπερ βλέπουσι τηλαυγῶς, Προφῆται καὶ Ἀπόστολοι,
Μάρτυρες καὶ Ὅσιοι καὶ χαρᾶς, μετέσχες τοῦ Δεσπότη, πρεβεῦν ὑπὲρ
πάντων, Σίμων ἡμῶν τῶν ἀνυμνούων σε.

Πλουσίας ἀντιδόσεις παρὰ Θεοῦ, εἰληφῶς τῶν ἀμέτρων καμάτων σου,
πρόσστηθι νῦν, ῥῦσαι με παμμάκαρ τῶν συμφορῶν, καὶ τῶν ἐχθρῶν
τὴν ἐπαρσιν, σύντριψον διόλου τῶν μὴ καλῶς, τὰ ἔνομα φρονούντων, καὶ
μὴ παρομαρτούντων, ταῖς τῶν Πατέρων παραδόσεις.

Θεοτοκίον.

Ιάσω Προπατόρων τὴν συντριβὴν, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου κυήσασα, ὃν
ὡς Θεόν, Ἄχραντε δυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἀνυμνολογούντων σε, ἵνα
λυτρωθῶμεν ἐκ τῶν παθῶν, καὶ τῆς ἀτελευτήτου, κολάσεως Παρθένη, οἱ
εὐσεβῶς σὲ μεγαλύνοντες.

Ἔτερος. Ἡσαῖα χέρευε.

Νῦν ὡς παριστάμενος, ἐν ὑψίστοις τῷ Παμβασιλεῖ, λιτάς ὑπὲρ ἡμῶν
ποιοῦ ἐκτενῶς, τῶν πίστει καὶ πόθῳ τε εἰλικρινεῖ, μνήμην τὴν σεπτῆν,
ἀνευφημούντων σου, Μυροβλύτα Σίμων Ὅσιε.

Τὴν πληθὺν παράλαβε, τῶν ἐν Ἄθῳ ὄρει τῷ σεπτῷ, λαμψάντων τηλαυ-
γῶς, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ, τῷ Κτίστη προσάγαγε, πάσης δεινῆς ἀψαυστον
αἰεὶ, βλάβης φυλάττεσθαι, Μυροβλύτα Σίμων Ὅσιε.

Τὴν ὥδην πεπλήρωκα, σοὶ θαρρήσας Πάτερ ὁ οἰκτρὸς, καὶ σὴν ἐπικλη-
θεῖς, θεῖαν ἀρωγὴν· τὰ σά γοῦν δεξάμενος, ἀπὸ τῶν σῶν χάριτος τῆς
σῆς, νῦν μὲ ἀξίωσον, Μυροβλύτα Σίμων Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Θυδεὶς σου πανύμνητε, ἀνευ σθένει σωθῆναι βροτῶν, προσπίπτοντες οὖν
σοὶ, πάντες ἐκτενῶς, βοῶμεν Πανάχραντε, σῶσον ἡμᾶς τοὺς ἀμαρτω-
λοὺς· σοὶ γὰρ πεποιθήμεν, Θεοτόκε Κόρη πάνσεμνε.

Καταβασία. Μυστήριον ξένον.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλωμεν.

Μύρον Χριστὸς ὁ Κύριος, μεθεκτόν τε καὶ πρῶτον· μύρον καὶ σὺ μακά-
ριε, δεῦτερον καὶ μετέχον· τὸ γὰρ σεπτὸν σου λείψανον, τὴν ἀρχὴν ἐξ
ἐκείνου, λαβὸν δοχεῖον γέγονε, μύρου θείου καὶ πᾶσι, πανευλαβῶς προσιοῦ-
σιν, ἱαμα νοσημάτων. Διὸ ἀνευφημοῦμέν σε, Σίμων Ὅσιε Πάτερ.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Μεγάλως σὲ ἐδόξασε, καὶ ἐπὶ γῆς ὁ Κύριος· χάριν γὰρ εἴληφας Σίμων,
ἰᾶσθαι πάθη ποικίλα, δαίμονας ἀπελαύνειν τε, καὶ προλέγειν τὰ μέλ-
λοντα· σώφρονάς τ' ἐπιδείκνυσθαι, τοὺς βλασφημοῦντάς σε Πάτερ, κατ'
ὄναρ τούτους παιδεύων.

Ἔτερον. Ἐπεσκέφατο ἡμᾶς.

Ο ὑπέρλαμπρος ἀστήρ, τῆς Ἐκκλησίας ἠῤῥασε, καὶ συγκαλεῖ τῶν εὐσε-
βῶν, τὴν ἱεράν ὁμήγουριν· δεῦτε συμφώνως ἅπαντες, μετὰσχωμεν τῶν
τούτου, τερπνῶν ἐπιλάμψεων.

Τῆς ἑορτῆς, ὁμοιον.

Επεσκέφατο ἡμᾶς, ἐξ ὕψους ὁ Σωτῆρ ἡμῶν, ἀνατολὴ ἀνατολῶν· καὶ οἱ
ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, εὐρομεν τὴν ἀλήθειαν· καὶ γὰρ ἐκ τῆς Παρθένου,
ἐτέχθη ὁ Κύριος.

Εἰς τοὺς Αἰνους, ἰστώμεν στίχους, δ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια

Ἦχος, πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ο μβροὶς τῶν δακρῶν ἔσβησας, πυρκαϊὰς τῶν παθῶν, καὶ ψυχῆς σου τὴν αὐλακα, καρποφόρον ἔδειξας, τῇ νηστεία τρεφόμενος, καὶ ἀγρυπνία καταρδευόμενος, τῇ προσευχῇ τε ὠραϊζόμενος. Ὅθεν ἀπέδωκας, τὸν ἑκατοστεύοντα ὡς γῆ καλή, καρπὸν τῷ Κυρίῳ σου, Σίμων αἰοῖδιμε.

Πέτρα στηριχθεὶς Πανόσιε, τῶν τοῦ Θεοῦ ἐντολῶν, ἐπὶ Πέτρας αἰμίμηστε, τὴν καλύβην ἐπηξας, Γολιάθ τε τὸν πάγκακον, ἐκσφενδονίσας τέλειον ἔκτεινας, κατασυντριψας τούτου τὰ βέλεμνα· ὅθεν ἐπλούτησας, Δαβὶδ τὴν πρῶτητα παρὰ Θεοῦ, τρόπαιον περιδόξον, Σίμων στησάμενος.

Φέγγει νοητῷ Πανόλθιε, καταλαμπρύνας τὸν νοῦν, πρὸς τὴν νύσσαν ἐβάδισας τοῦ φωτός ἀνάπλευς, καὶ τὸ σκότος παρέδραμες, τῆς ἐπικήρου δόξης καὶ τέρψεως, καὶ ἐν Ἀγίῳ Μοναῖς κατήνησας· ἔνθα γηθόμενος, ἀπολαύεις πάντοτε τῆς ἐν Ἐδέμ, ἀκηράτου βρώσεως, Σίμων θεούμενος.

Σὺ καθυπεύκων τοῖς νεύμασι, τοῦ παντεπόπτου Θεοῦ, παρ' αὐτοῦ Πάτερ ἔλαβες, χάριν τῶν ἰάσεων, καὶ διώκειν τὰ πνεύματα, τῆς πονηρίας, ἐκ τῶν ἐν πίστει σε, προσκαλουμένων θεομακάριστε. Ὅθεν τιμωμένε σε, καὶ τὴν θείαν μνήμην σου χρεωστικῶς, πίστει ἑορτάζομεν, Σίμων τρισόλθιε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε πᾶσαι τῶν Μοναστῶν αἰ χορεῖται, καὶ τῶν ἐθνῶν αἰ πατριαί, αἰ ὑπὸ μίαν ὀρθόδοξον πίστιν τελοῦσαι, καὶ ἐνωτίσασθε, τίνες αἰ ἀρχαὶ τοῦ μύρου, καὶ τὰ αἶτια τῶν θαυμάτων, δι' ὧν ὁ μέγας Σίμων, ὁ τοῦ Χριστοῦ μου μιμητής, ὠραϊζόμενος μακαρίζεται· πεφύκασι δὴ αἰ φασι αἰ αὐταὶ ἀρεταί, ὡς ἔνεστιν εἰκάζειν· τῶν ἐπιγείων ἢ ὑπερφρόνησις· τῶν οὐρανίων ὁ ἔρωσι· ἢ ἐπίμονος ἀϋπνία· τὸ τῆς προσευχῆς ἀπερίσπαστον· ἢ ἀκτησία τῶν φθειρομένων· τὸ εὐτακτον τῆς ψαλμωδίας, τὸ διηνεχὲς καὶ ἀειῤῥυτον δάκρυον, τὸ δίκην ὕδατος ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ παμμάκαρος ἀενάως καταχέομενον· αἰ ὀλονύκτιοι στάσεις· οἱ ἐν ἀποκρύφῳ κρεμαστῆρες· τὸ ταπεινὸν τοῦ πνεύματος· τὸ πρᾶον, τὸ σύννουν, τὸ προσεκτικόν, τὸ τοῦ νοός καθαρὸν· τὸ τῆς διανοίας ὀξὺ καὶ λίαν εὐπετές· καὶ πρὸ πάντων, ἢ καθαρότης καὶ παρηνία. Ἐν τούτοις διαλάμπων, ὁ παρ' ἡμῶν εὐφημούμενος, ὑψηλὸς καὶ περιδόξος τῆς Ἐκκλησίας στύλος, ἀποδύεται τὴν φθοράν· ἀφίησι τὴν μετέωρον καὶ περιβόητον ταύτην πέτραν, ἄνεισι πρὸς Θεόν, καὶ ἀπολαμβάνει τὴν ἀμοιβὴν τῶν ἑαυτοῦ καμάτων, πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Ακατάληπτον τὸ τελούμενον, ἐν Βηθλεέμ σήμερον μυστήριον· ὁ ἀόρατος ὁράται· ὁ ἄσαρκος σαρκούται· ὁ λόγος παχύνεται· καὶ ὁ ὢν γίνεται ὁ οὐκ ἦν. Παρθένος τίκτει· ἐν σπηλαίῳ, θρέφει· νέον τὸν πλάστην τῆς φύσεως, φάτην ἐκτυποῦται· εἰς θρόνον ἐπουράνιον· κτήνη ἀπεικάζει· χειροβιχὴν παράστασιν· ποιμένες θαυμάζουσι· μάγοι δῶρα προσφέρουσιν. Ἄγγελοι ἀνυμνοῦντες λέγουσι· Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις γὰρ εὐδόκησεν ἀναλλοιώτως ὁ Ἐμμανουήλ.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν, τὰ τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τοῦ Ἀγίου, αἱ Ὁδαί, γ'. καὶ α'.

Ὁδὴ, γ'. Ἦχος, πλ. δ'.

Ὁ στερεώσας καταρχάς.

Φωμάλαιότητι φρενῶν, παμμάκαρ ὠχυρωμένος, καὶ Σαμψώνειον ἰσχὺν κεκτημένος, λίθον ἦρας ἐμφανῶς, ὑπερμεγεῖθη πέλοντα· τὸν ἀκρογωνιαῖον, λίθον γὰρ εἶχες συλλήπτωρα.

Δι' ἐγκρατείας τῆς σαρκός, τὸ φρόνημα θανατώσας, ἐνεδύθης, ζωφόρον χιτῶνα, τῆς νεκρώσεως διό, χωρητικὸν γεγένησαι, καὶ καθαρὸν δοχεῖον, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος.

Οπίσω χαίρων τοῦ Χριστοῦ, ἐξηκολούθησας μάκαρ, ἐπὶ ὧμων τὸν σταυρὸν σου βαστάσας, τῇ δυνάμει δὲ αὐτοῦ, πρὸς ἀπαθείας ἔφθασας, τοὺς νοήτους λειμῶνας, πεπλουτηκῶς θείαν ἔλλαμψιν.

Θεοτοκίον.

Γένος βροτῶν γονυκλιτῶς, τῶν σὲ τιμώντων Παρθένε, ἱκετεύει σὲ δακρῶν ἐν βεῖθροις λυτρωθῆναι ἐκζητοῦν, τῆς τυραννίδος Δέσποινα, Ἀγαθῶν τοῦ κράτους· δὸς οὖν Κυρία τὴν αἴτησιν.

Ὁδὴ, ε'. Ἦχος, πλ. α'.

Μαινομένην κλύδωνι.

Ως ἐρρύσω ἄθραυστον, τὸν πεσόντα σαῖς θείαις λιταῖς, ἀφ' ὕψους πολλοῦ Πάτερ διάκονον, ρῦσαι κάμέ, ὡς Μυροβλύτης πανεύφημε.

Ως βαρβάρους ἔσωσας, ἐκ τῆς πλάνης, ποιμνιον τὸ σόν, τοὺς διασπαράξαι ἐφορμήσαντας, σῶσον κάμέ, ὡς Μυροβλύτης πανεύφημε.

Ως τὴν βασιλοπαιδα, δαιμονῶσαν τάχει· σὺν πολλῶ, μετὰ τέλος μάκαρ ἑθεράπευσας, οὕτω κάμέ ὡς Μυροβλύτης πανεύφημε.

Θεοτοκίον.

Δύσον νῦν τὰ σκάνδαλα, τὰ τὴν ποιήμην Δέσποινα τὴν σὴν, δεινῶς ἐκταράττοντα, καὶ ἔνωσιν δὸς ἀγαθή, ὡς μυροδόχος Πανάμωμε.

Ἄπολυτίκιον. Ἦχος, δ'. Ἀσκητικῶς προγευμασθεῖς.

Τὸν περιλάλητον πιστοὶ Μυροβλύτην, καὶ πανυπέριτον Χριστοῦ μαργαρίτην, καὶ Μοναζόντων ἔρεισμα καὶ θεῖον ἀσκητὴν, πάντες εὐφημήσωμεν, πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες· Σίμων μάκαρ φύλαττε, ἐξ ἐχθρῶν ἐπηρείας, ἦν ἐδομήσω νέαν Βηθλεέμ, ὁδηγήθεις δι' ἀστέρος τρισόλθιε.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ὡς τῶν Ὁσίων ἀνυμνοῦμέν σε ἀκραιμόνα, καὶ Ἀποστόλων ὁπαδὸν καὶ ἰσοστάσιον, καὶ τοῦ Ἁγίου σεμνολόγημα καὶ φωσιτήρα· δὸς οὖν Πάτερ καὶ ἡμῖν τὴν σὴν ἀντίληψιν, ὑπὲρ πάντων ἐξαιτούμενος τὸν Κύριον, τῶν βοῶντων σοι· χαίροις Σίμων τρισόλθιε.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον, Ὁσιακά.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάριον.

Μέγιστος ὑπάρχει ἡμῶν φρουρὸς, φύλαξ καὶ προστάτης, ἀντιλήπτωρ καὶ πρεσβευτὴς, ἐν κινδύνοις ῥύστης, λοιμοῦ τε ἀναιρέτης, Σίμων ὁ Μυροβλύτης, ὃν περ ὁξάσωμεν.

ΜΗΝΙ ΔΕΚΕΜΒΡΙΩ ΚΘ'.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Νηπίων, καὶ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρκέλλου, ἐν τῇ φάλλομεν καὶ Μεθέορτον Ἀκολουθίαν τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου

Πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου.

(Ἡ δὲ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Μαρκέλλου φάλλεται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις)

Εἰς Τὸν Ἑσπερινόν

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους σ'. καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῶν ἁγίων Νηπίων, γ'. καὶ τοῦ ἁγίου Σίμωνος τρία.

Τῶν Ἁγίων Νηπίων Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος, δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτ.

Θησαυρὸν τὸν κρυπτόμενον, ἐκζητῶν ὁ παράνομος, τοὺς ἀκάκους σήμερον, Παῖδας ἔθυσε· καὶ ἡ Ραχήλ ἀπαράκλητος, ὑπῆρχε τὴν ἀδικον, κατοπεύουσα σφαγὴν, καὶ τὸν ἄωρον θάνατον, οὐς ἐθρήνησε, δονουμένη τὰ σπλάγχχνα· ἀλλὰ τοὺτους, ἐπευφραίνεται ἐν κόλποις, τοῦ Ἀβραάμ ἄρτι βλέπουσα.

Βασιλέα τὸν ἄχρονον, ὑπὸ χρόνον γενόμενον, βασιλεὺς παράνομος ἐπέζητησε· καὶ μὴ εὐρῶν ἀνελεῖν αὐτόν, τῶν παίδων ἐθέρισεν, ἀπειρόκακον πληθύν· οὐς εἰργάσατο Μάρτυρας, ὡς οὐκ ἔθετο, καὶ πολίτας τῆς ἀνω βασιλείας, τὴν αὐτοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας, παραφροσύνην ἐλέγχοντας.

Εκ Παρθένου τεχθέντι σοι, προαιώνιε Κύριε, καὶ δι' ἀγαθότητα νηπιᾶσαντι, χορὸς νηπίων προσήνεκται, Μαρτύρων ἐν αἵματι, τὴν ἀθλόωτον ψυχὴν, λαμπρυνθεὶς δικαιοτάτα· ἃ κατώκισας, εἰς μονὰς ἀειζώους, τὴν Ἡρώδου, στηλιτεύοντα κακίαν, καὶ ὠμοστάτην παράνοian.

Τοῦ ἁγίου Σίμωνος Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος, α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου, ἔργον τιθέμενος, διὰ βίου ἀπάσας, Σίμων Πάτερ τρισμάκαρ, σύμφυτος γενέσθαι τοῦ ζωηροῦ, ἤξιώθης αἰδοίμει, ξύλου καρποὺς ἀποφέων τοὺς μυστικούς, καὶ μυρίζων τοὺς τιμῶντάς σε.

Αγγελικῶς ἐν τῷ Ἁγίῳ, πολιτευσάμενος, χαίροις Σίμων ὦ Πάτερ, τῶν Ὁσίων τὸ κλέος· ἀπάντων ἡ τερπνότης τῶν Μοναστῶν, καὶ ἡμῶν τὸ διάσωσμα, σοῦ ἐκτελούντων τὴν πάνσεπτεν ἑορτὴν, χαίροις ἄνθρωπε οὐράνιε.

Σὺ ὡς παράδεισον Πάτερ, σαυτόν ἀπέφηνας· ξύλον ζωῆς γὰρ ὄντως, ἡ ψυχὴ σου τελοῦσα, ἀνήκεν ἐν τῷ Ἁγίῳ τῷ θαυμαστῷ, εὐθαλῆ καὶ μυρίπνοα, ἄνθη ἐξ ὧν οἱ τρυγῶντες ζῶσι κρυπτῶς, νεκρωθέντες ξύλου βρώσει πικρᾶ.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ὁ τοῦ μύρου τὴν χάριν βρύειν θεόθεν δεξάμενος· καὶ τὴν Πέτραν τὴν ἁγίαν ταύτην, δι' ἀστέρος θεοῦ χρηματισθεὶς, μάνδραν σεμνεῖου λογικοῦ ἀποφήνασθαι, καὶ ναὸν τῶν Γενεθλίων, τοῦ Σωτῆρος ἐξ αὐτῶν κρη-

πίδων εἰς δόξαν δειμασθαι· Σίμων πανσεβάσμιε· τὸ πάντων τῶν ἐν Ἐθῶ ἀκροθίνιον. Παύρησιαν ὡς ἔχων πρὸς τὸν τεχθέντα ἐν Βηθλεέμ· ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου, ὡς δομήτωρ ταύτης τῆς νέας σῆς Βηθλεέμ· αὐτὸν ἐκτενωῶς ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τοὺς τὴν σὴν πανίερον μνήμην, εὐφημοῦντας ἄσματος.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Χορεύουσιν Ἄγγελοι πάντες ἐν οὐρανῷ, καὶ ἀγαλλονται σήμερον· σκιρτᾷ δὲ πᾶσα ἡ κτίσις, διὰ τὸν γεννηθέντα ἐν Βηθλεέμ, Σωτῆρα Κύριον· ὅτι πᾶσα πλάνη τῶν εἰδώλων πέπαυται, καὶ βασιλεύει Χριστὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια, Ἦχος, α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Σίμων θαυμάσιε παθῶν, τὰς ὁρμὰς ἐνεκρίσας, δι' ἐπιπόνου ἀσκήσεως τὸν Ἐθῶ ὤκησας, κατὰ τὸν ἐκ Θεόσθης, ψυχὴν κατηγλαΐσας· τὸ θεῖον ἐνοπερισθεῖς ἀμάρυγμα· δι' ὃ ἰκέτευε, δωρηθῆναι μεταγνώσεως, φῶς γνησίας, ἡμῖν τοῖς τιμῶσί σε.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου·

Σίμων μακάριε χορόν, ἀσκητῶν ἐρρύθμισας, ὡς ἡσυχίας διδάσκαλος, καὶ ἀκροθίνιον, τῶν ἐν Ἐθῶ πάντων· δι' ὃ φῶς οὐράνιον· ἐν Πέτρᾳ ἀπαστράψαν θεάσασαι. Καὶ νῦν ἰκέτευε, δωρηθῆναι τοῖς ὑμνοῦσί σε, βηματίζειν, τὰ ἐνθεα δόγματα.

Στίχ. Ὅρη τὰ ὑψηλὰ ταῖς ἐλάφοις.

Σίμων πανόλβιε ὡς φῶς, ἐκ τῆς Πέτρας ἡστράψας, φωταγωγῶν τὴν περιχώρον, τοῦ Ἐθῶ ἄπασαν βασιλίδος κόρης, ἀπήλασας δαίμονα· προχέων δὲ καὶ μύρον πολύτιμον, πᾶσιν ἰκέτευε, δωρηθῆναι τοῖς τιμῶσί σε, τὴν εἰρήνην, καὶ Θεοῦ οἰκειώσιν.

Δόξα, Ἦχος, πλ. α'.

Εὐφράνθητι ἡ καινὴ Σιών, ὁ κληρὸς τῆς πανυμνήτου· ἀγαλλιᾶσθε πάντες οἱ ἐν τῷ Ἐθῶ Μονασταί, καὶ μιγάδες, καὶ δευτε πανηγυρίσωμεν πνεύματι, καὶ μὴ ὡς Ἰουδαῖοι· ἐπὶ τῇ μνήμῃ χορεύοντες μυστικῶς, Σίμωνος τοῦ ἡμετέρου Πατρὸς καὶ ἀρχηγέτου· σήμερον γὰρ ἀοράτως ἡμᾶς ἐποπτεύει διδασκῶν συστήσατε τέκνα, καὶ ἀδελφοί, ἑορτὴν, λέγοντές τι τῶν δεόντων, ἢ πράττοντες· καὶ μὴ θεοποιεῖτε τὴν γαστέρα βρώμασι καὶ πόμασιν, ἐν οἷς οὐκ ὠφελήθησαν οἱ περιπατήσαντες· οὕτω δὲ ποιούντων, κλῆγὸν ὑπερασπιῶ ὑμῶν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, καὶ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Μάγοι Περσῶν Βασιλεῖς, ἐπιγυρόντες σαφῶς, τὸν ἐπὶ τῆς γῆς τεχθέντα Βασιλέα οὐράνιον· ὑπὸ ἀστέρος ἐλκόμενοι ἔφθασαν ἐν Βηθλεέμ, δῶρα προσφέροντες ἔγκριτα, χρυσὸν καὶ λίθον καὶ σμύρναν· καὶ πεσόντες προσεκύνησαν· εἶδον γὰρ ἐν τῷ σπηλαίῳ, βρέφος κείμενον τὸν ἄχρονον.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος, δ'. Ἀσκητικῶς προγυμνασθεῖς.

Τὸν περιάλλητον πιστοὶ Μυροβλύτην, καὶ πανυπέριτον Χριστοῦ μαργαρίτην· καὶ μοναζόντων ἔρεισμα καὶ θεῖον ἀσκητὴν, πάντες εὐφημήσωμεν, πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες· Σίμων μακάριε φύλαττε, ἐξ ἐχθρῶν ἐπηρείας· ἦν ἔδομήσω νέαν Βηθλεέμ, ὀδηγηθεὶς δι' ἀστέρος τρισόλβιε.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Ἡ γέννησίς σου Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν· Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τό, Θεός Κύριος.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα, Ἦχος, α'.

Χορὸς ἀγγελικῶς.

Νεκρώσας τῆς σαρκός, τὰ δυσκάθεκτα πάθη, ἐθέωσας τὸν νοῦν, παναοίδιμε Πάτερ· ζῶν τὴν ἀνεκλάλητον, καὶ τὸν στέφανον εἰληφας· ἔθεν σήμερον Πέτρα ἡ σὴ ποιμνὴ αὕτη, ἑορτάζει σου, τὴν ἀξιόθεον μνήμην· τοῦ Ἐθῶ ἀγλαΐσμα.

Δόξα καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εν φάτνῃ δι' ἡμᾶς, τῶν ἀλόγων ἐτέχθης· μακρόθυμε Σωτήρ, νηπιάσας βουλήσει· ποιμένες δὲ σὲ ὕμνησαν, μετ' Ἄγγέλων κραυγάζοντες· δόξα αἴνεσις, τῷ ἐπὶ γῆς γεννηθέντι, καὶ ὑψώσαντι, τῶν γηγενῶν τὴν οὐσίαν, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα, Ἦχος, δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὸν κόσμον κατέλιπες, Σίμων Πατὴρ ἡμῶν, σταυρὸν ἀναλαθόμενος, ἐπὶ τῶν ὤμων σου, τὸν Ἐθῶ κατέλαβες, τοῦτον τῆς Θεοτόκου, τὸν πανάγιον κληρὸν· ἔθα ἔγκαρτερήσας, ἐπὶ ἔτεσι πλείστοις, ἰθυσάς σου τὴν ποιμνὴν, πρὸς πόαν οὐράνιον.

Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὶ θαυμάζεις Μαριάμ; τί ἐκλαμβεῖσαι τὸ ἐν σοί; ὅτι ἄχρονον Υἱόν, χρόνῳ ἐγέννησα φησί, τοῦ τικτομένου τὴν σύλληψιν μὴ διδαχθεῖσα· ἀνανδρὸς εἰμί, καὶ πῶς τέξω υἱόν; ἄσπορον γονὴν τίς ἐώρακεν; ὅπου Θεός δὲ βού-

λειται, νικάται φύσεως τάξεις, ως γέγραπται, Χριστός ἐτέχθη, ἐκ τῆς Παρθένου, ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας.

Οἱ Κανόνες· ὁ Ἱαμβικὸς Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς στ'. ὁ τῶν ἁγίων Νηπίων εἰς δ'. καὶ τοῦ ἁγίου Σίμωνος εἰς δ'.

Ὁ Κανὼν τοῦ ἁγίου Σίμωνος οὗ ἡ ἀκροστοιχίς.

Σίμωνα ὕμνω θετον ἄνθος τοῦ Ἄθω. [πρὸς τὴν Βασιλίαν]

ᾠδὴ, α'. ἤχος α'. ᾠδὴν ἐπινίκιον.

Σε πρέσβην προβάλλομαι πρὸς τὸν τεχθέντα, ἐκ Κόρης Θεόπαιδος, ἐν σπηλαίῳ σήμερον, δοθῆναι μοι αἴγλην ἀγλαόπυρσον, λαμπρῶς λαμπρὸν ἀνευφημησαί σε.

Ἰκέτης σου γίνομαι Σίμων τρισμακάρ, τὸ πῦρ ῥυπαρίας μου σβεσθῆναι τῷ μύρῳ σου, ὁ ἄμουσος καὶ δειλός, καὶ ἀναγνος ἀναδειχθῆναι ὕμνολόγος σου.

Μωσέως τὸ ἄδολον, Δαβὶδ τὸ πρᾶον, Ἰὼβ τοῦ Αὐσίτηθεν, προσλαβὼν τὸ ἄμειπτον, ὠφθῆς τῆς Τριάδος ἐνδαιίτημα, Σίμων ὦ Πάτερ καὶ ἀγάκτορον.

Θεοτοκίον.

Ὡς οὐσα Θεόνυμφε ναὸς ἀγνείας, Θεὸν τὸν ἀχώρητον ἔνδον σου ἐχώρησας, καὶ ἀπεκύησας μητρανύμφευτε, ἐν Βηθλεὲμ τὸν ἀπερίγραπτον.

ᾠδὴ, γ'. Στερεωθήτω ἡ καρδία μου.

Νέον ἀνθέρικα σε ἐγνωμεν, Σίμων τοῦ Ἄθω ἐν ἐσχάτοις καιροῖς· κρῖνον λευκόχροον ὡς τερπνόν, ἐξανθοῦντα φοίνικα· καὶ εὐμήκη ὡς κυπάρισσον, εὐώδη τοῦ Πνεύματος.

Ἀναισθησίας τὸν βαρύτατον, λίθον ἀφ' ἡμῶν αἶροις Ἄγιε, ὁ τὸν ἀκρόγωνον Χριστόν, φέρων ἐν καρδίᾳ σου, ὡσπερ ἦρας τὸν ἀσάλευτον, τῆ θεοσεβείᾳ σου.

Υμνους σοι πλέκομεν μυρίολθε, καὶ ἐννύχως πάντες γεραίρομεν, σοῦ τὴν φωσφόρον ἑορτήν, οἱ οἰκέται σου Ὅσιε· ὕοις τοῖνυν ἡμῖν ἄνωθεν, τοῦ βίου διόρθωσιν.

Θεοτοκίον.

Μύρον κενούμενον Θεόνυμφε, κυοφοροῦσα μητρανάνδρωσ ἡμῖν, καταμυρίζεις ἐν ὀδμαῖς, μύρῳ σῶ τὸν σὸν Ὅσιον· διό σοι εὐπρόσδεκτον, ὡς πρέσβην προτεινόμεν.

Κάθισμα ἤχος πλ. α'.

Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Τὸν μιμητὴν τοῦ Προδρόμου ὕμνοις τιμῶμέν σε· κατὰ τὸν Θήβηθεν Παῦλον καὶ τὸν Ἀντώνιον· τὸν ἐν τῇ πίστεως Πέτρα τὴν σὴν φρουροῦντα στερρῶς, καὶ ἀπαθεία τῇ σαυτοῦ καθαγιάσαντα ἡμῖν, τὸν ἀρβρόνφορον χῶρον· σεμνεῖον τὸ τῆς ἀγνείας, Ἄθω ἀζύγων τὸ μέγα πάνθειον.

Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ἤχος, α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἀγάλλου ἡ Σιών, Βηθλεὲμ σκίρτα μέγα· ὁ πάντων συνοχεύς, τὸν ἀστέρα προπέμψας, ἐμήνυσε τὴν ἀμετρον, ἑαυτοῦ συγκατάβασιν· ὃν γὰρ τρέμουσι, τῶν οὐρανῶν αἱ δυνάμεις, σαρκὶ τίκτεται, ἐκ τῆς Παρθένου ἀτρέπτως, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

ᾠδὴ, δ'. Ἐν πνεύματι προβλέπων.

Νοῦν ἔχων ὦ θεόφρον Χριστοῦ θεοειδῆ, ἐμβατεύεις ἀρρήτον σοφίας τὸν βυθόν· καὶ οὐρανοῦ θείαν δόξαν τοῦ νοουμένου, ἐνθα καὶ δρέπεις τὰ σά δράγματα ὦ Πάτερ, ἄνθος τοῦ Ἄθω τὸ ἀθάνατον.

Ὡραίῳ σου τῷ βίῳ Σίμων τῶν ἀρετῶν, ἡ ὠραία εἶπετο ὁμήγουρις λαμπρῶς, ὅθεν χοροὶ τῶν ἀζύγων ἀνευφημοῦσιν· ἐν τῇ Μονῇ σου τῇ θείᾳ ὕμνους κροτοῦντες, Ἄθω τὸ ἄνθος τὸ ἀμάραντον.

Ἐρμότητι τῆς γνώμης καὶ ζήλῳ τῶν καλῶν, τοῖς ἐν Ἄθῳ ἄδυτος ἀνέτειλας ἀστήρ, καταπυρσεύων νοσοῦντας τὴν ἀβλεψίαν· ὡς τῶν καμάτων σου καρποὺς τρυγᾶν ἐνθέως, γῆν τῶν πράξεων κατεσκήνωσας.

Θεοτοκίον.

Ἐν μήτρᾳ σου Παρθένε συνέλαβες Θεόν, Ἡσαΐας κέκραγεν ἀσπῶρως ἐμφανῶς. Ὅθεν καὶ τίκτεται ἐν φάτνῃ τὸν πρὸ αἰώνων, καὶ μετὰ τόκον παρθενεύεις ὡς πρὸ τόκου, φύσεως ὄρους ὑπεράρασα.

ᾠδὴ, ε'. Τὸ φαινὸν ἡμῖν.

Ἰνα τὴν δόξαν τὴν ἀδιάδοχον, καὶ τὴν οὐράνιον καὶ ἀνέκφραστον ἦν οὗς οὐκ ἤκουσεν ἐπαπολαύσης, δόξαν τὴν εὐμάραντον, χαίρων Πάτερ λέλοιπας,

Ὁὐ παντολέτωρ χρόνος διέφθιρεν, οὐ ψυχαπώλειά σου τὰ ἔνθεα, οὐ πανωλεθρία τῶν μετὰ ταῦτα, οὐ πότμος, οὐχ ἄλωσις, λαμπρὰ κατορθώματα.

Νῦν χθαμαλούς ἡμᾶς εἰς αὔλον, διασχὼν τὴν ὕλην ἀγαλλόμενος, Πάτερ τρισόλβιε κληρουχίαν, ἄνωθεν ἐπόπτεισον, Χριστόν ἰλασκόμενος.

Θεοτοκίον.

Α γνήνη καὶ καθαρὰν μόνην εὐρατο, σὲ παναμώμητε ὁ Νυμφίος σου, Χριστός ὡς θάλαμον ἀρωματοφόρον, ναοῦ ὡς τὰ ἄβυσσος, νύμφην προσηκάμενος.

Ῥοδή, στ'. Τὸν Προφήτην Ἰωάνν.

Ν εὐφροσύνην ἄβυσσος, Πάτερ ὡς δικαιοθεῖς, ἐκ τῆς πίστεως Χριστοῦ, φῶς ἰδῶν θεοπτικῶς καὶ ἐλαμψας, ὄρθρος ἀνίσχων, αὐγήνη τὴν σωτήριον.

Θ εἰοῦ μύρου ὁ κρατῆρ, συγκαλεῖ πάντα πιστόν, καὶ κηρύγματι λαμπρῶ, θεωρίας πρακτικῆς, ὡς ἐμπλεως, πρὸς εὐχίαν, ἡμᾶς προτρέπεται.

Ο φωτοφανῆς ἀστῆρ, ὃν τεθέασαι σοφέ, τῆς ψυχῆς σου τὸ λαμπρόν, ἔφανε συμβολικῶς, θεόληπτε· ὅπερ ἐτήρεις, θεοπρεπέστατα.

Θεοτοκίον.

Σ ταγῶν ὡσπερ οὐρανοῦ, κατεβέβηκεν ἐν σοί, σὸς Υἱὸς ἀγνωπρεπῶς, καὶ ἐξήρανε τὸν ῥοῦν, πανάχραντε, τῆς πλάνης ὕσας θείας φῶς γνώσεως.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Τ ὃν μυροῦραν ποταμὸν τὸν προερχόμενον, ἐκ τῆς Ἐδέμ τῆς νοητῆς νῦν προτεθῆναι, ἱεροῖς ἐφυμνίοις οἰκολογῆσαι· ἀλλὰ δίδου μοι παμμάκαρ χάριν γνώσεως, καὶ ἀπόσμηξον τὸν ῥυπον τῆς καρδίας μου, ἵνα κράζω σοι.

Χαῖροι Σίμων τρισόλβιε.

Ν εἶα ἐπωνομάσθη Βηθλεὲμ ἡ σὴ μάνδρα, ἣν ἠγειρας εἰς δόξαν Κυρίου. Ἐπ' αὐτῆς νυκτὶ Χριστοῦ γεννῶν, θεωρήσαντός σου ἀστέρα ἐκλαμπρόν ἐν ἧ καὶ πλήθη ἠθροισας, μιγάδων σοὶ βοώντων ταῦτα :

Χαῖρε Μονῆς τῆς Πέτρας δομήτωρ,

Χαῖρε ναοῦ τοῦ θεοῦ κοσμήτωρ.

Χαῖρε Μοναζόντων ἀγέλης ὁ ὄρχαμος,

Χαῖρε ὡσπερ στύλος αὐτῆς προηγούμενος.

Χαῖρε ὅτι ὠκοδόμησας Ἱερὸν ὡς Σαλομών,

Χαῖρε ὅτι καὶ ἀνέθηκας τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ.

Χαῖρε χειμαζομένων ὁ ἀκύμαντος ὄρμος,

Χαῖρε πεπλανημένων ὁ δὴγός καὶ προστάτης.

Χαῖρε λαμπρὰ καθέδρα αἰσθήσεως,

Χαῖρε κλεινὸν πυξίον τοῦ Πνεύματος.

Χαῖρε ψυχῶν φροντιστήριον πῆξας,

Χαῖρε πολλῶν ὁδηγός χρηματίσας.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Συναξάριον.

Τ ῶ αὐτῷ μηνὶ ΚΘ'. Τὰ μετέορτα τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος τοῦ Μυρεβλύτου.

Στίχοι.

Πρὸς Πέτρον ἔσχε κοινὰ κληθῆναι καὶ Πέτρον,

Ἐπερτερεῖ μύρω δ' ὁ τῆς Πέτρας Σίμων.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Συναξαριστοῦ.

Ῥοδή, ζ'. Τοὺς ἐν καμίνῳ παῖδάς σου.

Τ αῖς θείαις Πάτερ ἐργηγόρσεσι, τὴν ἐλλαμψιν ἐναπέληψας, τὸν νυσταγμὸν ἐκ τῶν σῶν βλεφάρων ἀπωσάμενος, τῷ παρακλήτῳ ἀνέμελπες, δοξολογῶν ὡς Θεόν, τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ο ὑσεῖ Πάτερ οἶκον σῆς ψυχῆς ὁ βάσκανος· καὶ γὰρ ἴστασο ὡς ἀληθῶς, Πέτρα τῆ τοῦ ψαλμωδοῦ στερέμνιος, τῆ Θεοσθενείᾳ στερεούμενος, καὶ ἀνυμνῶν τὸν Χριστόν, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν.

Υ πάρχων τοῦ φωτός τοῦ θεοῦ ἐμπλεως, τοὺς ὑμολογοῦντάς σε, πρὸς φῶς Πάτερ μεταμελείας καταύγασον, ἵνα συνेतῶς σοὶ μέλωμεν· ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον.

Α ῥὰς τῆς πρώην Κόρη τόκῳ τῷ σῷ, πανύμνητε λυτρωθέντες, τὴν τοῦ Ταβριῆλ φόβῳ σοὶ θεηγορίαν μέλωμεν· χαῖρε χαρὰν ἡ κυήσασα τῆ γῆ, καὶ ζῶην Χριστόν, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν.

Ῥοδή, η'. Ὅν φρίττουσιν Ἄγγελοι.

Θ εῶσεως εἴληψας, παμμάκαρ ὦ καλοῦ! στολὴν καθαρότητος, φορῶν καὶ τὴν ὀσφύν, περιεζωσμένος, ζῶνῃ Προδρομικῇ, ἐν τῇ πανδαισίᾳ τῇ ἄνω ἐπαγάλλῃ.

Ο ἴς τοῦ θεοῦ πνεύματος, ἰσχὺν ἐνδεδυκώς, δαιμόνων ἀπελαύνεις, ὦ Σίμων τὸν ἐσμόν· ἀκάθαρτα πάθη, ἐκκαθαίρεις θροτῶν νόσους ἀνηκέστους ἀκέσασθαι ἰσχύεις.

Ρ αντίσμασιν Ἄγαιε, ἰδρώτων σου σεπτῶν, τὸν Ἄθω ἠγίασας, φαιδρύνας ἀρεταῖς, σὺν Ἀθανασίῳ, Εὐθυμίοις δυσί, καὶ λοιποῖς πατράσιν εἰς οὐρανούς ἀγάλλῃ.

Θεοτοκίον.

Α γάλλου ἡ σύμπασα, γῆ καὶ οὐρανός· ἐτέχθη γὰρ σήμερον, ὁ πάντων ποιητής, ἐκ Παρθένου Κόρης, σπηλαίῳ εὐτελεῖ, καὶ ἔδειξε δῆμους τῶν Ὁσίων πολλούς· μεθ' ὧν καὶ ὁ Σίμων χορεύει εἰς αἰῶνας.

Ῥοδή, θ'. Τὴν φωτοφόρον νεφέλην.

Φωτὶ ἀστράπτοντες θεῖοι, τῆς τρισηλίου Τριάδος· Πέτρε σὺν Παύλῳ τῷ σοφῷ, καὶ τοῖς Διονυσίοις, καὶ Γρηγορίοις θαυμαστοῖς, καὶ Νήφωσι τοῖς δυοῖ, καὶ Σίμωνι τῷ ἐκκλύσαντι μύρον, δαδουχεῖτε τοὺς τιμῶντας νῦν ὑμᾶς.

Αγίων βίους ποθήσας, καὶ τούτων Πάτερ ἀρύσας, τρόπῳ μελίττης τῆς σοφῆς, τὸ κηρίον καὶ μέλι, καθάπερ σίμβλῳ μυστικῷ, ἔνδον τεταμειυκας, τῆς σῆς ψυχῆς, τὴν ἀπάθειαν ὄντως, νῦν πλουτεῖς ὠθησαυροῦ πανευκλεοῦς.

Ημῶν ὡς ὄφλον ὦ Πάτερ, τοὺς δὲ τοὺς ὕμνους προσδέχου· ὡσπερ ἐδέξατο λεπτά, τὰ τῆς χήρας ἐκείνης ὁ τῶν ἀπάντων παροχεὺς, τούτων ἐκμιμούμενος, ἰλεῶσαι ὑπὲρ πάντων τῷ πόθῳ, γεραιρόντων τὴν σεπτὴν σου ἑορτῆν.

Θεοτοκίον.

Αμπρὲ Θεοῦ χαῖρε Θρόνε, χαῖρε τοῦ Λόγου ἡ βίβλος· χαῖρε Ἐδέμ ἐν Βηθλεέμ, τῷ σῷ τόκῳ Παρθένε, ἡ ὑποδείξασα ἡμῖν, καὶ πάντα τὸν θίασον εἰσάγουσα, τῆς ζωῆς ἐκ τοῦ ξύλου, ἀπολαύειν τῶν ὁσίων σου αἰεί.

Ἐξαποστολιᾶριον. Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε.

Εὐφραίνου ὁ θεῖος Ἄθως, ἀνήσας ἀνθη εὐώδη, καὶ ἀμάραντα ῥόδα, κομῶσα Ἐδέμ ὡς ἄλλη, μονοτρόπων ἐξάρχους, ἐν οἷς ὁ Σίμων τὰ πρῶτα φέρει, ἐν τοῖς ἐπουρανίοις.

Ἔτερον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Μόνα ποθήσας ὦ Πάτερ, τὰ ὀδηγοῦντα πρὸς ζωὴν, τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην, ἀνεπιστρέφως ὀδηγόν, διώδευσας κεκτημένος, Παρθένον τὴν Θεοτόκον.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας, ἰσθῶμεν δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος δ'.

Ὁ εἰς Ὑψίστου κληθεῖς.

Ο φωτοφόρος ἀστὴρ Σίμων θεόφρον, ὅτε σε ὁ ἄνωθεν κάτω ἐπύρσευε, ταῖς θεϊκαῖς ἐπιλάμψεσι, ποίμνην συστήσαι, ἐπὶ τῆς Πέτρας ταύτης ὠδήγησε· τότε ἐνδυσάμενος, ὄπλον τὸ ἄμαχον, κατὰ δαιμόνων ἐνίσχυσας, τρόπιον στήσαι, ἄθλου στεφάνῳ περιβαλλόμενος· καὶ νῦν ἀγάλλη, ὀμηγύρεσι, τῶν ἀγίων μεθ' ὧν ἡμῖν αἰτῆσαι, φωτισμὸν καὶ εἰρήνην, καὶ τοῦ βίου ἐπανόρθωσιν. **Δίς**

Θεοφεγγεσί στιλπνότησι τρισμακάρο, Πάτερ θεοεἰκελε τῶν θεῖων ἔργων σου, φωτοβολῶν τὴν περιχώρον, Μακεδονίας, διασκεδάζεις τὴν ἀχλὺν ὄψεων, καὶ χάος βαθύτατον, τῶν καρδιῶν ἡμῶν. Ὅθεν τῆς Πέτρας

ἐδραίωμα. τῆς σῆς καὶ στύλος, τῶν ἐν τῷ Ἄθῳ φῶς ἐχρημάτισας· οἱ καὶ τὴν μνήμην, σοῦ τὴν ἐνθεον, καὶ φωταυγῆ καὶ σωτήριον Ὅσιε, ἐκτελοῦμεν πταισμάτων, διὰ σοῦ λύσιν αἰτούμενοι.

Τὰς ἀκαθέκτους σαρκὸς ἐπαναστάσεις, Πάτερ ἐταπείνωσας τῷ ἀρχικῷ λογισμῷ· καὶ ἀπαθείας ταῖς χάρισιν, ἠγλαῖσμένος, εἰληφας κράτος ἀνθρώπων ἅπαντα, ἰᾶσθαι ἀνήκεστα, πάντων νοσήματα· καὶ φυγαδεύειν τὰ πνεύματα, τῆς πονηρίας καὶ τούτων σώζειν τοὺς σοὶ προστρέχοντας· ὅθεν ὁ Ἄθως ἐναβρύνεται, ὁ θεῖος οὗτος ἐν σοὶ ὦ θαυμάσιε, καὶ τιμᾶ σου τὴν μνήμην, θεοφρόνως Σίμων Ὅσιε.

Δόξα. Ἦχος, πλ. α'.

Ω τῶν σοφῶν κριμάτων τοῦ Χριστοῦ· ὦ τοῦ μεγέθους τῆς αὐτοῦ περὶ σέ ἀγαπήσεως· δι' ἣν τοῖς ὁμοίοις χαρίσμασιν, αὐτοῦ τε καὶ τῶν ἑαυτοῦ Ἀποστόλων, ἐτίμησέ σε ἀοιδίμει· ὡσπερ γὰρ τοὺς μάγους δι' ἀστέρος ὀδηγεῖς ἐαυτοῦ προσκύνησιν ἐν τῇ παλαιᾷ Βηθλεέμ· οὕτω δι' ἀστερομόρφου φωτὸς μηνύει σοὶ Πάτερ, τὴν ἐφ' ὑψηλῆς ταύτης Πέτρας οἰκοδομὴν τῆς νεᾶς σου Βηθλεέμ. Ἐν ἣ καὶ τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσω, καὶ τὸν δρόμον τετέλεκας ὡς Συμεῶν, καὶ Δανιὴλ οἱ ἐν στύλῳ φερωμυῖα δέ σε τοῦ Κορυφαίου σεμνύνας, εἰκότως καὶ τῇ τῶν θαυμάτων ἀποστολικῆ καὶ ποικίλῃ χάριτι κατεπλούτισεν. Ὅθεν, δαιμονῶσαν κόρην διέσωσας· καὶ πρὸς θεοσεβείαν ἐζώγησας Ἀραβας καὶ Κρήτας· καὶ πᾶσι πάντα γέγονας, ἵνα πάντας κερδήσης· διὸ δυσωποῦμέν σε, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν Σίμων ἀγιώτατε.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ὁ αὐτός.

Ο ρῶσά σε ἡ κτίσις ἅπασα, ἐν Βηθλεέμ σαρκὶ τικτόμενον, τὸν Δημιουργὸν καὶ Κτίστην τῶν ἀπάντων, καινουργεῖται πάλιν καὶ ἀναπλάττεται· ὁ ἥλιος δὲ τὸ φῶς ἐφήπλωσε. καὶ ἡ γῆ ἐπαγάλλεται. Μάγοι ἐκ Περσίδος Βασιλεῖς, τῷ Βασιλεῖ πάντων δῶρα προσφέρουσι· Ποιμένες θαυμάζουσι ἐκπλαγέντες, καὶ Θεὸν σὺν τῇ τεκούσῃ προσκυνοῦσι σαρκί· Ὁ τοῦ θαύματος! ὁ τροφεὺς τρέφεται Μητρὶ πανάγνω, διὰ τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν καὶ ἀνάπλασιν.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς δὲ τὴν λειτουργίαν, Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου Σίμωνος, αἱ Ῥοδαί, γ'· καὶ ε'. καὶ τὰ λοιπὰ ὡς συνήθως.

ΟΙΚΟΙ ΚΔ'. ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΝ ΠΑΤΕΡΑ
ΗΜΩΝ ΣΙΜΩΝΑ ΤΟΝ ΜΥΡΟΒΑΥΤΗΝ

Ποήμα Νικοδήμου Μοναχού Ἀγιορείτου

Κοντάκιον, Ἦχος, πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Τὸν Μυροδόξαν ποταμὸν τὸν προερχόμενον,
Ἐκ τῆς Ἐδέμ τῆς νοητῆς νῦν προτεθύμημαι.
Ἱεροῖς ἐφυρνίοις οἰκολογήσαι·
Ἀλλὰ δίδου μοι παμμακάκω χάριν γνώσεως,
Καὶ ἀπόσμηξον τὸν ῥυπον τῆς καρδίας μου·
Ἵνα κράζω σοι.

Χαῖρε Σίμων τρισόλθιε.

Αγγελος οὐρανόφρων, ἐγνωρίσθης ἐν κόσμῳ, ζῶν ἀγγελικὴν βιωτέυ-
σας· (ἐκ γ') κἀν γὰρ ἠλαττωμένος βραχὺ τῷ δεσμῷ τῆς ὕλης· τῆς
σαρκὸς πέφυκας, λυθείς δὲ ὠφθης αὐλὸς· διό σοι προσφωνῶ τοιαῦτα:

Χαῖρε νοὸς αὐλοῦ φορεῖον,
Χαῖρε φωτὸς τοῦ Λόγου δοχεῖον.
Χαῖρε τῆς σοφίας θεότευκτον ἀγαλμα,
Χαῖρε ἐπιστήμης θεόμορφον ἰνδαλμα.
Χαῖρε ὕψος θείας γνώσεως δυσερμήνευτον πολλοῖς,
Χαῖρε βάθος τῆς φρονήσεως δυσανάβλεπτον νοί.
Χαῖρε ὅτι ὠράθης θεωρίας ἀκρότης,
Χαῖρε ὅτι ἐφάνης πρακτικῆς ποδηγέτης.
Χαῖρε πλουτῶν ἀρετῆν Ἰσαγγελον,
Χαῖρε τρυφῶν τὴν γνῶσιν τὴν ἄληστον
Χαῖρε σφραγὶς νοερᾶς ἀληθείας,
Χαῖρε στιλπνὸν ἀγαθῷ ἐκμαγεῖον

Χαῖρε Σίμων τρισόλθιε.

Βλέμματα διανοίας, ἐκκαθάρας τρισμάκω, ἀπάσης ὕλικῆς προσπαθείας,
τὸν ἀόρατον ὡς δυνατὸν, ἐθεάσω Πάτερ γεγονώς αὐλὸς, αὐλῷ συγγι-
νόμενος, καὶ μέλπων τούτῳ ἐκ καρδίας,

Ἄλληλουῖα.

Γνωστικῶς συνεκράθης, ἐκ ψυχῆς μυροδόξα, Χριστῷ τῷ νοητῷ ὄντως
μύρῳ· καὶ ταῖς τούτου ἀεὶ συνῶν, εὐωδίαις θείαις καὶ διαδόσεσι, μύρον
καινὸν ἀνέβλυσας· διό σοὶ κελαδῶ μυρία:

Χαῖρε κρατὴρ πανευώδους μύρου,
Χαῖρε πηγὴ μυριπνόου ρείθρου.
Χαῖρε μυροδόχον ἀγγεῖον τοῦ Πνεύματος,
Χαῖρε μυροθήκη εὐώδης τῆς χάριτος.
Χαῖρε μύρον πολυσύνθετον ἐξ εὐπνῶν ἀρετῶν,
Χαῖρε φιάλη ἀρώματος, γέμουσα μυρεψικῶν,
Χαῖρε ὁ μύρου θείου τὴν πηγαίαν πλουτήσας,
Χαῖρε ὁ κράμα ξένον τοῖς ἀνθρώποις κεράσας,
Χαῖρε Χριστοῦ τὸ θεῖον ὄσφράδιον,
Χαῖρε ποδῶν αὐτοῦ τὸ λουτήριον.
Χαῖρέ ἀνθῶν πανευόσμων ἡ χύσις,
Χαῖρε παθῶν δυσωδίας ἡ κλύσις.

Χαῖρε Σίμων τρισόλθιε.

Διαπτὰς εἰς λειμῶνας, τῶν Ὀσίων πατέρων, τῷ τρόπῳ φιλοπόνου με-
λίσης, κἀκ τούτων λογικῶς ἀπανθῶν, ἀπεδρέψω μάκω ἀνθη μυρι-
πνόα, σκευάσας ἐν καρδίᾳ σου, οὐ μέλι· ἀλλὰ μύρον κράζων,

Ἄλληλουῖα.

Εκ τῆς πίστεως Πάτερ, διττὸν φόβον ἐκτήσω, ἐκ τούτου δὲ ταπεινοφρο-
σύνην μεθ' ἧν εὐθὺς ὡς χρυσὴν σειρᾶν, ἐκαρπώσω ὄντως θεῖαν διακρί-
σιν, διόρασιν, προόρασιν, προκήρυξιν, διό ἀκούεις:

Χαῖρε πατῶν ἀρετῶν τὸ ἄρμα,
Χαῖρε πολλῶν Μοναζόντων θαῦμα.
Χαῖρε τῆς Τριάδος ὁ οἶκος ὁ πάντερπνος,
Χαῖρε Ἡλιοῦ καὶ Προδρόμου ὁμότροπος.
Χαῖρε λύχνε διακρίσεως ἀπαστράπτων φαεινῶς,
Χαῖρε ἄστρον διοράσεως καταυγάζον τοὺς ἐν γῆ.
Χαῖρε ὅτι λαμβάνεις ἐν γαστρὶ θεῖον φόβον,
Χαῖρε ὅτι καὶ τίκτεις Πνεῦμα τῆς σωτηρίας.
Χαῖρε καρπῶν τοῦ πνεύματος ἐμπλεως,
Χαῖρε πασῶν χαρίτων ἀνάμεστος.
Χαῖρε λαθῶν τὴν ἐπτάδωρον χάριν,
Χαῖρε ἀσκῶν αὐλίαν ἐν ὕλῃ.

Χαῖρε Σίμων τρισόλθιε.

Ζάλην πᾶσαν τοῦ κόσμου, ἐκφυγῶν προσωρμίσθης, λιμένι γαληνῷ τῷ
τοῦ Ἄθω· καὶ ἐν τούτῳ πᾶσαν ἀλυμυρᾶν, διανηξάμενος βίου τὴν θά-
λασσαν, πρὸς ὄρμον νῦν κατήνησας τῆς ἀνω βασιλείας, μέλτων:

Ἄλληλουῖα.

Η τοῦ μύρου σου κρήνη, φρέαρ ὕδατος ὠφθη, βροίζουστος ἀπὸ τοῦ λιθά-
νου καὶ τῶν πρώτων μύρων προχοή, νάρδον, κρόκον, κύπρον σμύρναν,
κιννάμωμον, πηγάζουσα γνωρίζεται, τοῖς σοῖ βοῶσιν ἐκ ψυχῆς τοιαύδε :

Χαῖρε χριστὲ μύρω κεχρισμένε,
Χαῖρε ναὲ καθιερωμένε.
Χαῖρε ἰαμάτων αὐχῶν τὸ κολλούριον,
Χαῖρε ἀρωμάτων πλουτῶν ὑποβάλαμον.
Χαῖρε ἔλαιον ἀγγλίαςεως ἰλαρύνον ἡμᾶς,
Χαῖρε εὐοσμὸν ἀλάβαστρονεὐωδιάζον ψυχᾶς.
Χαῖρε ῥόδων καὶ ἰων αἰμοτόμιχτον στάγμα,
Χαῖρε στακτῆς εὐώδους τὸ νεκρέγερτον νᾶμα.
Χαῖρε λεπτόν τοῦ νόμου θυμίαμα,
Χαῖρε σεπτὸν κασσίας ἐκπίεσμα.
Χαῖρε σκηνῆς τὸ τετραῦλον χρίσμα,
Χαῖρε καινῆς διαθήκης τὸ μίγμα.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Θ αὔμα μέγα ὁράται, πῶς ἡ ἀνικμος λάραξ, τοῦ θεοῦ καὶ σεπτοῦ σου
λειψάνου, μύρων ἀναβροιβδίζει πηγᾶς, οὐ τέχνη μυρεψικῆ, ἀλλὰ χά-
ριτι· ἢ σε μύρω κατέχρισεν, ὡς ἀνακτα παθῶν, βοῶντα.

Ἄλληλουῖα.

Ι διον οὐκ ἐκτέσω, ἐπὶ γῆς θεοφόρε, Χριστόν, δὲ μόνον αἰεὶ ἀνέπνεις Χρι-
στῷ καὶ ἕξης· καὶ πρὸς Χριστόν, ἀφορῶν ἀκλινῶς, τοῦτον ἐκέκτησο,
ζωὴν, καὶ φῶς, καὶ ἔρωτα· ἀνθ' ὧν καὶ προσφεγγόμεθά σε :

Χαῖρε σαρκὸς ὁ σταυρώσας πάθη,
Χαῖρε θανῶν τοῖς ἐν κόσμῳ πᾶσι.
Χαῖρε ἡσυχίας νομίμου διδάσκαλος,
Χαῖρε ἐγκρατείας κανῶν ὁ εὐθύτατος.
Χαῖρε θερμόν ἰλαστήριον τῆς νοεράς προσευχῆς,
Χαῖρε θεῖον οἰκητήριον καρδιακῆς φυλακῆς.
Χαῖρε ὅτι εἰσέδους ἀπαθείας εἰς γνόφον,
Χαῖρε ὅτι λαμβάνεις ἐν πλαξί θεῖον νόμον.
Χαῖρε συχρὸν Χριστοῦ ἀδολέσχημα,
Χαῖρε ναοῦ τὸ ἀνω ἀνάθημα.
Χαῖρε ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ ὁ βαστάσας,
Χαῖρε αὐλαῖς πρωτοτόκων σκηνώσας.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Κ ἔδρος οὐρανομήκης, ἐν ἐρήμοις ἀνδρόις, ἐξήθησας ῥοαῖς τῶν δακρῶν,
πλαινόμενος καὶ ὡς ζωῆς ξύλον, μέσον παραδείσου ἐβλάστησας, Θεῷ
καρπούς ἀσκήσεως, προσφέρων τε καὶ πόθῳ ἄδων :

Ἄλληλουῖα.

Λ ὀγοις ἐν τῇ ζωῇ σου, τὴν σὴν ποιμνην ἐκθρέψας, ὠδήγησας ζωῆς ἐπὶ
χλόην· μετὰ θάνατον δ' αὐτῶς πατήρ, ψυχοτρόφον ταύτη θηλήν προ-
τέθεικας, τὴν κρήνην τὴν τῶν μύρων σου, ἐξ ἧς τιθηνομένη κράζει :

Χαῖρε Δαβὶδ φιλάδελφον μύρον,
Χαῖρε τερπνὴ τοῦ Ἀερμῶν δρόσος.
Χαῖρε τῆς Τριάδος εὐῶδες κειμήλιον,
Χαῖρε κινναμώμου τὸ ἄνθος τὸ τίμιον.
Χαῖρε στήλη ἐλαιάλειπτος ὡς ἢ πρὶν τοῦ Ἰακώβ,
Χαῖρε χύτρα μυροσύνθετος πνεύουσα εὐωδιῶν.
Χαῖρε κήπε καρύας τῆς ἀρωματοπνίου,
Χαῖρε λειμῶν ὁ γέμων πάντων τῶν ἀκροδρῶν.
Χαῖρε ροὴ πανολβία χύσεως,
Χαῖρε ὄσμη τῆς διττῆς ὄσφρησεως.
Χαῖρε σκηνὴ μυστικῶς κεχρισμένη,
Χαῖρε σεπτὴ καὶ ἡδύπνου οἰνάνθη.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Μ ὄρον ἐξεκενώθη. τῇ ψυχῇ σου ἀφρόνως, καυθὲν τοῦ Παρακλήτου τῇ
θέρμῃ· κῆπον γὰρ ἀσματικῶς τὸν σὸν, πνεύσας νότος, ὁ θερμὸς Χρι-
στοῦ πόθος σου, ἀρώματα ἀπέρρευσσε, θαυμάτων πλήρη τοῖς βοῶσιν :

Ἄλληλουῖα.

Ν ἑὰ ἐπωνομάσθη, Βηθλεὲμ ἡ σὴ μάδρα, ἣν ἡγειρας εἰς δόξαν Κυρίου,
ἐπ' αὐτῆς νυκτὶ Χριστοῦ γεννῶν, θεωρήσαντός σου ἀστέρα ἐκλαμ-
προν· ἐν ἧ καὶ πλήθη ἡθροισας μιγάδων σοῖ βοώντων :

Χαῖρε Μονῆς τῆς Πέτρας δομήτωρ,
Χαῖρε Ναοῦ τοῦ θεοῦ κοσμητήτωρ.
Χαῖρε Μοναζόντων ἀγέλης ὁ ὄρχαμος,
Χαῖρε ὡσπερ στύλος αὐτῆς προηγούμενος.
Χαῖρε ὅτι ὠκοδόμησας Ἰερὸν ὡς Σαλομών,
Χαῖρε ὅτι καὶ ἀνέθηκας τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ
Χαῖρε χειμαζομένων ὁ ἀκύμαντος ὄρμος,

Χαῖρε πεπλανημένων ὁδηγός καὶ προστάτης.
 Χαῖρε λαμπρά καθέδρα αἰσθήσεως,
 Χαῖρε κλεινὸν πυξίον τοῦ πνεύματος.
 Χαῖρε ψυχῶν φροντιστήριον πῆξας,
 Χαῖρε πολλῶν ὁδηγός χρηματίσας.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Ενεγκούστων θαυμάτων, αὐτουργός ἐγεγόνεις, καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατον
 Πάτερ· λίθον γὰρ ὑπερμεγέθη ταῖς χερσίν, ἀναλαβὼν κατωμαδὸν ἐβά-
 στασας, ὡς φύλλον εὐτελέστατον. ἐγείρων τοὺς ὄρωντας ψάλλειν :

Ἄλληλούϊα.

Ο ἰδρῶς τῶν ἀγῶνων, καὶ ἰκμάς τῆς σαρκός σου, εἰς μύρου μετημείφθη
 οὐσίαν· ἀνθραξὶ γὰρ ὀλοκαυτωθεὶς ἐρημικοῖς, ὥσπερ τερπνὸν θυμίαμα,
 προσήχθης τῷ Δεσπότη σου· διὸ καὶ παρ' ἡμῶν ἀκούεις :

Χαῖρε ζωῆς ξένη ἀμβροσία,
 Χαῖρε πνοῆς ἀνθηδῶν ὠραία.
 Χαῖρε Παραδείσου πλουτήσας τὴν εὐπνοίαν.
 Χαῖρε τοῦ λιθάνου δεικνύς τὴν ἐνέργειαν.
 Χαῖρε ἀμπελε κυπρίζουσα τῶν ἀνθέων ταῖς πνοαῖς,
 Χαῖρε σύμβολον λαμπρότητος καὶ ἀγνείας ἀκραιφνοῦς.
 Χαῖρε τῆς συμυραλῆς τὸ ἀμβρόσιον ἄσθμα,
 Χαῖρε κηρομαστίχης τὸ ἡδύπνοον κρᾶμα.
 Χαῖρε πλουτῶν τὸ κέρας τοῦ χρίσματος,
 Χαῖρε Ἰνδῶν ἡ γῆ ἡ πανεύσομος.
 Χαῖρε ἀτμὶς ἡμαγμένων ἰδρώτων,
 Χαῖρε βανὶς μύρου τοῦ ἀκενώτου.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Πανευώδη σε κῆπον, καὶ ὠραῖον λειμῶνα, πασῶν τῶν ἀρετῶν, πεπουκα-
 σμένον ἀμφιλαφῶς, ταῖς ἀναδενδράσι πάντες γινώσκομεν, ὡς νάματα
 τὰ μύρα σου, προχέοντα τοῖς μελωδοῦσιν οὕτως :

Ἄλληλούϊα.

Ρώμη καὶ παντευτυχία, τοῦ σταυροῦ ὠπλισμένος, συνέτριψας τοῦ δρά-
 κοντος κάραν· τοῖς οὐραίοις σε τύφοντα γὰρ, καὶ ὀλεῖν ὀλέσαι ἐκμη-
 χανώμενον, ἠφάνισας, καὶ ἄσματα τῆς νίκης σου οἶα ἀκούεις :

Χαῖρε λαμπρὸν εὐδρομούντων κλέος,
 Χαῖρε στεφρὸν κλονουμένων τείχος.
 Χαῖρε τῆς ἐρήμου τερπνότατον βλάστημα,

Χαῖρε ἀπαθείας τῆς ἄκρας ἐντρύφημα.
 Χαῖρε ὅτι κατεφρόνησας τῶν βέδντων καὶ φθαρτῶν,
 Χαῖρε ὅτι καὶ ἐπέφθασας ἔσχατον τῶν ἐφετῶν,
 Χαῖρε ὁ ἐκτεφρώσας τῶν δαιμόνων τὰ θράση,
 Χαῖρε ὁ ἐκνευρώσας τὰς αὐτῶν μηχανίας,
 Χαῖρε εὐχῆ ὁ κτείνας τὸν δράκοντα,
 Χαῖρε λαμπρά ἐχθροῦ ἄρας τρόπαια
 Χαῖρε δι' οὗ ὁ Σατάν κατησχύνθη,
 Χαῖρε δι' οὗ ὁ Χριστὸς, ἐδοξάσθη.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Σώματος κατευνάσας, ἐμφυλίους δυνάμεις, καὶ πᾶσαν ὑπερβάς διττὴν
 κτίσιν, τῷ ὑπὲρ πᾶσαν γνῶσιν αὐτῷ, ὑπεραγνώστως Πάτερ προσωμί-
 λησας, δι' ἄκρας καθαρότητος, καὶ θεομιμησίας ψάλλων :

Ἄλληλούϊα.

Τίς αὕτη ἐξ ἐρήμου, ἀναβαίνουσα φάσκει, ψυχῆ τοῦ Σίμωνος ὁ νυμφίος,
 ἀπὸ πάντων τῶν κοινορτῶν τεθυμιωμένη σμύρναν καὶ λίβανον ; νάρδου
 εἰς οἶκον εἴσελθε, τρυφήσουσα καὶ ἀκουτισθεῖσα :

Χαῖρε θνητῶν ἀθάνατον νέκταρ,
 Χαῖρε βροτοῖς ἀνθηφόρον ἔαρ
 Χαῖρε κυπαρίσσου καὶ κέδρου ἡδύπνοια,
 Χαῖρε πάντων ξύλων λιθάνου ἀπόρροια.
 Χαῖρε μάννα παρεχόμενον ἀθανάτους μυρισμούς.
 Χαῖρε μέλι προχέομενον ἐκ τῆς Πέτρας γλυκασμούς,
 Χαῖρε ὅτι ἐφάνης ὄρνις κινναμοφόρος,
 Χαῖρε ὅτι ἐδείχθης ῥοῦς ἀρωματοφόρος.
 Χαῖρε ψυχῶν εὐώδης ἀντίληψις,
 Χαῖρε σαρκὸς μυρίζουσα ἰασίς.
 Χαῖρε ὁσμὴ σαρκοφάγα νεχροῦσα,
 Χαῖρε πνοὴ κεκμηχότας ζωοῦσα.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Υπερβάς θαυμασίως, τὴν τῆς ὕλης δυάδα, ἀνήλθεις ἀπαθείας εἰς ὄρος·
 καθαρθεὶς δὲ ψυχῆς τὸ τριμερές, τῆς Τριάδος ὠφθης ἐπόπτης ἀμεσος,
 ἐν μύροις δοξαζόμενος, πιστοῖς δὲ γεραιρόμενος, καὶ μέλπων :

Ἄλληλούϊα.

Φωτοβόλοις ἀκτίσιν ἀρχιφώτου Τριάδος, ἠγγάσθης ὀπτικῶν διανοίας, καὶ
 εἶδες ἀστροσύνθετον φῶς, καὶ νυκτὸς κρατούσης ὡς ἄλλος ἥλιος, ἀσκή-
 σει ὑπερέλαμψας· διὸ προσαγορευόμεν σε :

Χαῖρε δι' οὐ τὸ φῶς καθωράθη,
 Χαῖρε δι' οὐ τὸ σκότος ἠλάθη.
 Χαῖρε βασιλείας τῆς ἄνω συμμετόχε,
 Χαῖρε τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων συνόμιλε.
 Χαῖρε ἔσοπτρον ἐμφάσεων καθαρῶν χωρητικόν,
 Χαῖρε ἄξιον θησαύρισμα τῶν Χριστοῦ μακαρισμῶν.
 Χαῖρε δι' κατέστης ἄστρου ξένου διόπτρα,
 Χαῖρε δι' κατείδες ὑπὲρ μάγους ἀστέρα.
 Χαῖρε φωστήρ ἡλίου λαμπρότερε,
 Χαῖρε λαμπτήρ ἀστέρων φανότερε.
 Χαῖρε στενήν ἀτραπὸν διοδεύσας,
 Χαῖρε Ἐδὲμ πλατυσμὸν κατοικήσας.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

Χαρᾶς ἀνεκλαλήτου, καὶ ζωῆς ἀκηράτου, τρυφᾶς ἐν οὐρανοῖς μετ' Ἀγγέλων· σπείρας γὰρ μετὰ δακρῶν πρὶν, θερίζεις νῦν μετ' εὐφροσύνης Ὅσιε, τοὺς καρποὺς κομιζόμενος, τῶν σῶν ἀγωνισμάτων ψάλλων:

Ἄλληλούϊα.

Ψάλλοντές σου τὴν χάριν τὴν τῶν μύρων κροτοῦμεν, ἐστῶτες ἐν ναῶ σου ἁγίῳ· μόνος γὰρ ἢ μετ' ὀλίγων σύ, Μυροβλύτης ὄφθης Σίμων μακάριε· διὸ εἰς ὄσμην μύρων σου, προστρέχομεν πόθῳ βοῶντες:

Χαῖρε μυκτὴρ ὡς πύργος λιθάνου,
 Χαῖρε ὄσμη καπνοῦ τοῦ εὐώδους.
 Χαῖρε ἀρωμάτων γηίνων ἐπέκεινα,
 Χαῖρε οὐρανίων Ἀγγέλων τὸ ἥδυσμα.
 Χαῖρε ἔκσπασμα ζωήρρυτον ἐκλεκτῆς ῥοδωνίας,
 Χαῖρε εὖοσμε διάδοσις τῆς λευκῆς ἰωνιάς.
 Χαῖρε δι' ὠράθης ὡς ποιμαίνων ἐν κρίνοις,
 Χαῖρε δι' ἐγνώσθης νεμόμενος ἐν μύροις.
 Χαῖρε ὄσμης οὐρανοῦ μίμημα,
 Χαῖρε Θεοῦ τῆς πόλεως δρμημα.
 Χαῖρε οἷς μὲν ὄσμη ζωηφόρος,
 Χαῖρε οἷς δὲ ὄσμη τοῦ θανάτου.

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

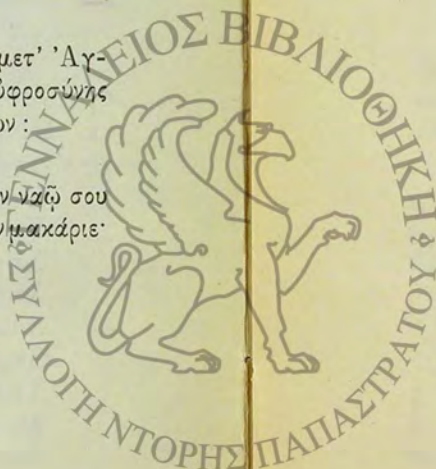
Ω τρισόλβιε Πάτερ, ὁ λαμπρὸς μὲν ἐν πᾶσι, λαμπρότερος δὲ μᾶλλον ἐν μύροις· (ἐκ γ'.) δυσωδίαν πᾶσιν τῶν παθῶν, ψυχῶν καὶ σωμάτων ἡμῶν ἀπόσμηξον, καὶ εὐωδίας πλήρωσον τῶν μύρων σου, τοὺς ἐκβοῶντας:

Ἄλληλούϊα.

Κοντάκιον, Ἦχος, πλ. δ'. Τῆ Ὑπερμάχῳ.

Τὸν μυρορῥόαν ποταμὸν τὸν προερχόμενον,
 Ἐκ τῆς Ἐδὲμ τῆς νοητῆς νῦν προτεθύμημαι,
 Ἰεροῖς ἐν ἐφυμνίοις οἰκολογήσαι·
 Ἀλλὰ δίδου μοι παμμάκαρ χάριν γνώσεως,
 Καὶ ἀπόσμηξον τὸν ῥύπον τῆς καρδίας μου·
 Ἴνα κρᾶζω σοι·

Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

ΑΡΧΗ ΣΥΝ ΘΕΩ ΑΓΙΩ

Τῶν ὀκτωήχων Κανόνων⁽¹⁾ τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου
Πατρὸς ἡμῶν

ΣΙΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΑΥΤΟΥ

ΚΑΝΩΝ ΠΡΩΤΟΣ

Ὁδὴ ἢ Ἀκροστιχίς.

Σοὶ ὕμνον Σίμων πρῶτον τόν δε προσφέρω.

Ῥοδὴ, α'. Ἦχος, α'. ὁ εἰρμός.

Σοὺ ἡ τροπαιοῦχος δεξιά, θεοπρεπῶς ἐν ἰσχύϊ δεδόξασται· αὕτη γάρ
ἀθάνατε, ὡς πανσθενὴς ὑπεναντίους ἔθραυσε, τοῖς Ἰσραηλίταις,
ἐδὸν βυθοῦ καινουργήσασα.

Τροπάρια.

Σίμων παμμακάριστε τὰ σά, μέλλοντι νῦν ἐξαγγεῖλαι θαυμασία, λόγον
Πάτερ δίδου μοι. ἐξ οὐρανόθεν καὶ χάριν τοῦ Πνεύματος, θεῖε Μυρο-
βλύτα, τοῦ Ἁγίου σαῖς λιταῖς θεόφρον Ὁσιε.

Ὅπως θαυμαστά Σίμων τὰ σά, πέλει καὶ θεῖα σεπτὰ κατορθώματα, σὺ
γάρ ὑπὲρ ἄνθρωπον, καὶ ἐπουράνιος ὡς τις διήνυσας τὴν ζωὴν σου Πά-
τερ, ὕμνους ἄδων τῷ Θεῷ ὅτι δεδόξασται.

Ἴνα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, Εὐαγγελίου πληρώσης ἐντάλματα, κόσμον Πά-
τερ ἔλιπες, γονεῖς καὶ φίλους θεόφρον πανόσιε, Σίμων Μυροβλύτα τῷ
Θεῷ ὕμνους βοῶν, ὅτι δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Υἱὸς ψυχοφθόρου Μαρίας, ὁ σὸς Ἰῶς βουληθεὶς καὶ ἀλάστορος, θέλων
ἐκλυτρώσασθαι, τὴν ἐκπεσοῦσαν μου φύσιν βασιλῆιον, σαρκωθεὶς ἀρρή-
τως ἐξ αἱμάτων σου ἀγνῶν Κόρη ἀνέπλασεν.

(1) Οἱ παρόντες ὡς ὀρθῶνται ὀκτώηχοι Κανόνες ἐπιλοπονήθησαν τῷ σωτ. ἔτει αὐτῷ πρὸς τιμὴν
καὶ δόξαν τοῦ Προστάτου καὶ Κτίτορος τῆς Ἱ. Μονῆς ἡμῶν ταύτης τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν
Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου (ὃς ἤκμασε περὶ τὰ μέσα τοῦ 17. αἰῶνος) μετὰ τὴν πυρπόλησιν τῆς
Μονῆς γενομένην τῷ ΑΩΜΑ. 1891 Μαΐου κη'. εἰς ἀντικατάστασιν τῶν ἀρχαίων, ἀπολεσθέντων
κατὰ τὸν ἐν λόγῳ ἐμπρησμόν, εἰσῆχθησαν δὲ καὶ ψάλλονται ἐπ' Ἐκκλ. ἐν τῇ Ἀκολ. τοῦ Ὁρθρου,
κατὰ πᾶν Σάββατον ἕκαστος ἐν τῇ ἀποδόσει τοῦ ἴχου εἰς ὃν ἀνήκει, ὡς ἐστὶν ἔθος τῆ Μονῆ,
εἰμὴ που τύχη ἑορτῆ. Τῇ ἐγκρίσει καὶ ἀδείᾳ τοῦ καὶ νῦν τὰς ἡμέρας τῆς Μονῆς ἱθύνοντος ἁγίου
Καθηγουμένου καὶ Πατρὸς ἡμῶν Πανοσιολ. κ. κ. Νεοφύτου Ἀρχιμανδρίτου τοῦ ἐξ Ἀλασσάτων,
ὁ πονήσας ἐλάχιστος Ἱερώνυμος Μοναχὸς Σιμωνοπετρίτης, ἐξαιτούμενος συγγνώμην παρὰ τῶν
ἐντυχανόντων ἔγραφον ἐν ἔτει 1893.

Ῥοδή, γ'. ὁ εἰρμός.

» **Ο** μόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν, οὐσίας τὴν ἀσθένειαν, καὶ συμπαθῶς
» αὐτὴν μορφωσάμενος, περιζῶσόν με ἐξ ὕψους δύναιμι, τοῦ βοᾶν
» σοι Ὁ Ἅγιος ὁ ναός· ὁ ἐμψυχος, τῆς ἀφράστου σου δόξης φιλόανθρωπε.

Τροπάρια.

Μηδὸλως βαλλόμενος εἰς νοῦν, ἐχθροῦ τὰ πανουργεύματα, ἐξ οὐρανοῦ δὲ
τὴν θεῖαν βοήθειαν, Μυροβλύτα σοφὲ ἐκδεχόμενος, Σίμων παμμακά-
ριστε, πρὸς τοὺς ὑπὲρ ἀνθρώπων, πόνους τῆς ἀσκήσεως προσεχώρησας
Θεομακάριστε.

Νενίκηκας Πάτερ τὸν ἐχθρόν, ταπεινῶσιν κτησάμενος, πληγὰς δὲ Σίμων
τῷ σώματι ἔφερες, ὑπὲρ Χριστοῦ ὡς οἱ ἅγιοι Μάρτυρες οὐ τυράντους
Ὅσιε ἀλλὰ τὸν διάβολον αὐτὸν ἔχων θεόφρον ἀντίπαλον.

Ο βίος σου ὡσπερ ἀστραπή, γῆς ἅπαντα τὰ πέρατα, προφητικῶς διε-
ξήληθε τρισόλιθις, ἀγγελικῶς γὰρ ἐν γῆ τοῦτον ἤνυσας. ὅθεν ὁ Δεσπό-
της σου Σίμων σὲ ἐδόξασε, χαρισμάτων τῶν θεῶν ἐμπλήσας σε.

Θεοτοκίον.

Νοῦν Κόρη καρδίαν καὶ ψυχὴν ἀγάθηνον θεόνυμφε, καὶ καρποφόρον ἀνά-
δειξον πράξεων, ἀγαθῶν στεριεύοντά με, ὦ Δέσποινα, σκέπη σῆ προσ-
φεύγοντα, τῶν πιστῶν προστάτις γάρ, σὺ ὑπάρχεις Κυρία πανύμνητε.

Πρὸ τῶν καθισμάτων λέγομεν χύμα τό :

Κοντάκιον τοῦ Ἁγ. Σίμωνος. Ἦχος. α'.

Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Τὰς τρίβους Ἡλιοῦ, τὰς ὁδοὺς τοῦ Προδρόμου, ἀγῶνας τοὺς σεπτοὺς,
Ἄντωνίου τοῦ Πάνυ, μιμούμενος Ὅσιε, τῷ Θεῷ προσωμίλησας, ἐν τῷ
Ὅρει δὲ, ὡσπερ Μωσῆς θεοπτίας κατηξίωσαι, καὶ Ἐλισσαίου τὴν χάριν
Θεοθεν Πάτερ εἰληφας.

Εἶτα τὰ καθίσματα.

Ῥοδή, δ'. ὁ εἰρμός.

» **Ε**ν πνεύματι προβλέπων, Προφήτα Ἀβθακούμ, τὴν τοῦ Λόγου σάρκω-
» σιν, ἐκρήρυτες βοῶν ἐν τῷ ἐγγίξειν τὰ ἔτη ἐπιγνωσθήσῃ, ἐν τῷ πα-
» ρεῖναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθήσῃ· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάρια.

Σίων ποθῶν τὴν ἄνω, κατέλαβες σοφέ, Ὅρος τὸ τοῦ Ἄθωνος, δρομαίως
ὡς δορκάς· καὶ ἐκζητῶν τὸν νυμφίον σου τὸν ὠραίον, τῷ παντεπόπτη
Δεσπότη ἑβόας· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ι θύνας σου τὰς τρίβους, τῷ βίῳ Ἡλιοῦ, Προδρόμου δὲ ἀσκήσει, λαμπρύ-
νας σου τὸν νοῦν, ὡς Μωϋσῆς φῶς οὐράνιον καθορῶν δε, τὸν πάντων Κύριον
Σίμων ἀνύμνεις, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Μονώτατος δουλεύων παμμακάρι τῷ Θεῷ, σπηλαίῳ καὶ εὐχόμενος, τὸν
τύραννον ἐχθρόν, ἐπαπειλοῦντα σε ἡσχυνας Μυροβλύτα, κατατροπώ-
σας δὲ τοῦτον ἦδες Κυρίῳ· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ω Δέσποινα Μαρία Κυρία τοῦ παντός, Βασίλισσα κυήσασα Χριστὸν τὸν
λυτρωτὴν, αὐτὸν δυσώπει πανύμνητε Παναγία, τὸν ὑμνητὴν σου ῥυσθη-
ναι ἔργων ἀτόπων, νῦν σὲ δυσωπῶ ὁ πανάθλιος.

Ῥοδή, ε'. ὁ εἰρμός.

» **Ε**'κ νυκτὸς ὀρθρίζοντα, ὀδήγησον φωτὶ, θείας ἐπιγνωσεως, σκότει συνε-
» χόμενον, τῶν πολλῶν μου πταισμάτων, ὡς οἰκτιρῶν Δέσποτα
» φιλόανθρωπε.

Τροπάρια.

Νόμου τοῦ τῆς χάριτος πληρῶν τὰς ἐντολάς, θεῖαν χάριν εἰληφας Σίμων
ἀξιάγαστε, καὶ Μοῆν σου τῆς Πέτρας, δι' ὁμφῆς τοῦ ἀστέρος ἀνήγειρας.

Πάντες ἐπιστάμεθα σὲ Σίμων ἀσκητά, μοναζόντων ἔρεισμα, σὺ γὰρ
βίον ἐνθεον, ἐπὶ γῆς διανύων, τοὺς Ἀγγέλους ἄδοντας ἀκήκοας.

Ρήτορας ἐκπλήττεσθαι, ποιεῖ τὰ σά σοφέ, ἅπερ θεία χάριτι, θαύματα ἐτέ-
λεσας, καὶ θαυμάζειν τοὺς πάντας, τὴν Μοῆν σου ὀρῶντας Σίμων Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ω τῶν θαυμασίων σου Μητρόθεε ἀγνή! Σίμωνα τὸν Ὅσιον καὶ σὸν λά-
τρην ὤτρυνας, τοῦ δόμησαι τῆς Πέτρας τὴν Μοῆν, ἀοράτως Πανύμνητε.

Ῥοδή, ς'. ὁ εἰρμός.

» **Τ**ὸν Προφήτην Ἰωάνν, ἐκμιμούμενος βοῶ, τὴν ζωὴν μου ἀγαθὲ, ἐλευθέ-
» ρωσον φοβράς, καὶ σῶσον με, Σωτήρ τοῦ κόσμου κράζοντα, δόξασσι.

Τροπάρια.

Τὸν ἀντίπαλον ἐχθρόν, Σίμων μάκαρ καθορῶν, σοῦ ἀμβλύνοντα σοφέ,
θεῖον ἔργον ἀληθῶς, τὸν Κύριον σὺ τοῦ παντός ἔσχες Πάτερ βοήθειαν.

Ο ντως Σίμων ἀσκητά, Μυροβλύτα θαυμαστέ, τὴν τῆς Πέτρας σου Μοῆν
ἐκλυτροῦσαι πειρασμῷ, δεήσεσι, καὶ πρεσβείαις σου Πάτερ πρὸς Κύριον.

Νομοθέτης ἀληθῶς, ὡς περ ἄλλος Μωϋσῆς, Ἀντωνίου τοῦ σοφοῦ χρηματίσας ὀπαδός, σὺ γέγονας ὡς Παχώμιος Σίμων, σοῦ διδάσκων μαθητὰς θεοπρεπῶς.

Θεοτοκίον.

Τὸν προσφεύγοντά σοι νῦν, Μητροπάρθενε ἀγνή, ῥύπου κάθαρρον παθῶν, καὶ πταισμάτων χαλεπῶν, τὸν Κύριον, ἐκδυσωποῦσα σοὶ κράζω ὁ δοῦλος σου.

ᾠδὴ, ζ'. Ὁ εἰρμός.

» **Σ**ὲ νοπτήν, Θεοτόκε κάμινον, κατανοοῦμεν οἱ πιστοί· ὡς γὰρ Παῖδας ἔσωσε τρεῖς, ὁ ὑπερυψούμενος, ὄλον μὲ τὸν ἄνθρωπον, ἐν τῇ γαστρὶ σου ἀνέπλασεν ὁ αἰνετός τῶν Πατέρων Θεός καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάρια.

Οῶλον σαυτὸν, Πάτερ τῷ Κυρίῳ σου, ἀνατεθεῖς Σίμων σοφέ, ἀσεβεῖς προσάγεις Θεῷ, τούτους θεία χάριτι, ἰώμενος Ὅσιε, καὶ τῷ Χριστοῦ, θείῳ δὲ βαπτίσματι, ἀμαρτιῶν ἐκκαθάρας, σὴ μάνδρα συνεισήγαγες.

Νοῦς καθορῶν, ὡφθῆς τὸν Δεσπότην σου, ἀγγελικῶς τὴν σὴν ζωὴν Μυροβλύτα πολιτευθείς· ὅθεν Πάτερ Ὅσιε, δαίμων ἐκδιώκεται, σὴ ἐπικλήσει τρισόλθιε, ἐκ βασιλίδος ὑμνούσης, Θεὸν τὸν ὑπερένδοξον.

Δείμας Μοῆν, Βηθλέεμ ὀνόμασας, Σίμων σοφέ ξενοπρεπῶς, ἐπὶ Πέτρας γὰρ ἐν νυκτί, Πάτερ φῶς οὐράνιον, εἶδες καὶ δοξάζοντας, τοὺς τοῦ Θεοῦ ἐν ὑψίστοις Κύριον Χριστουγενῶν, τοὺς Ἀγγέλους, καὶ τούτῳ ἀνατέθεικας.

Θεοτοκίον.

Εργοὶς τὸν σόν, Υἱὸν παρεπίκρανα, Δέσποινα μόνη ἀγαθῆ, διὸ προσπίπτω σοὶ ὁ οἰκτρός, τὴν οἰκτράν μου δέησιν, πρόσδεξι Βασιλίσσα, καὶ ἱκεσίαις σου ῥῦσαι με, πυρὸς γεένης μελλούσης δύνασαι γὰρ Μητρόθεε.

ᾠδὴ η'. Ὁ εἰρμός.

» **Ο**ἴν φρίττουσιν Ἀγγελοὶ καὶ πᾶσαι στρατιαί, ὡς Κτίστην καὶ Κύριον, ὑμνεῖτε Ἱερεῖς, δοξάσατε παῖδες, εὐλογεῖτε λαοί, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Ερήμους κατώκησας καὶ σπήλαιον σοφέ, ὡς ἄλλος Ἀντώνιος Κυρίῳ πεποιθώς, οὐ τῇ θείᾳ δυνάμει ἐκνικῶν τὸν ἐχθρόν, εὐλογῶν ἀνύμνει Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πυρὶ καὶ ζῆλῳ θείῳ τοῦ κόσμου τὰ τερπνά, σὺ ἔλιπες Ὅσιε καὶ ὤκησας εἰς γῆν, τοῦ ὄρους τοῦ Ἄθω, ὁ αὐγάσας φωτὶ, ἐναρέτων ἔργων, ἐδόξασας ἀξίως.

Ροῦν μύρων ἀνέβλυσεν, ὁ τάφος σου σοφέ, δηλῶν παρῴρησάν σου ἣν ἔχεις πρὸς Θεόν, στεφάνους δὲ ἀξίους τῶν σῶν πόνων λαβῶν, τὸν Θεὸν δοξάζεις εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οῦρος τὸ τοῦ Ἄθωνος, τὰ θαύματα τὰ σά, εἰργασται ἐξάκουστον, μύρων γὰρ πηγῆ, ὁ τάφος σου δέδεικται· ἐπικλήτει δὲ σὴ, φεύγει τῶν δαιμόνων, δειλαίων ἅπαν στίφος.

Θεοτοκίον.

Σαρκούμενος Δέσποινα, ὁ Κύριος ἐκ σοῦ, τὴν μήτραν σου ἀφλεκτον ἐτήρησεν ἀγνή, παρθένον φυλάξας σε ὡς τὴν βάτον ποτέ, πυρὶ φλεγόμενην, ἀλλὰ μὴ καιομένην.

ᾠδὴ, θ'. Ὁ εἰρμός.

» **Τ**ύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος ἔδειξεν ἀφλεκτος· καὶ νῦν καθ' ἡμῶν, τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσαν, κατασβέσαι αἰτούμεν τὴν κάμινον, ἵνα σὲ Θεοτόκε ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Τροπάρια.

Φῶς ὁ μοναχὸς τεθέαται, ἐν τῷ ναῷ τῷ Θεῷ προσευχόμενος, θαῦμα δὲ φρικτόν, ὄντως τῷ σοὶ βλασφημήσαντι, παραδόξως φανείς σὺ τεθέασαι τοῖς μὲν ἀξίοις θαῦμα, τοῖς δ' ἀνάξιοις φόβος.

Επληττεν ἐχθρὸς ὁ βέβηλος, τὸ βασιλέως Σίμων θυγάτριον, κλῆσιν δὲ τὴν σὴν, μηδόλως φέρειν δυνάμενος, φυγαδεύεται τάχος ὁ δείλαιος, Χριστοῦ γὰρ τοῦ Σωτῆρος, ἡ χάρις ἐπεφοῖτα Ὅσιε.

Ρώμη τοῦ Σταυροῦ καὶ χάριτι, περιφραζάμενος Σίμων Πανόσιε, ἤσχυνας ἐχθρόν· τὴν δὲ Μοῆν τὴν τῆς Πέτρας σου, τῶν σκανδάλων ἐκλύτρωσαι τάχιον, λιταῖς σου Μυροβλύτα, ταῖς πρὸς Θεὸν ἐκδυσωποῦμεν σε.

Θεοτοκίον.

Ωἴ πῶς μὴ ὑμῶν δοξάζω σε, καὶ μεγαλύνω Κόρη ἀειμακάριστε; ἦν περ γενεαί, αἱ τῶν ἀνθρώπων δοξάζουσιν, ὡς προέφης καὶ σὲ μακαρίζουσι, τὴν ὄντως Θεοτόκον, καὶ Ἰησοῦ Μητέρα Δέσποινα.

Δέησιν τὴν δε Μονή σου Σίμων ἄδει ἄσμα.

Ἦχος, β'. Ὡδή, α'. Ὁ εἰρμός.

Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα, πανστρατιὰν ἢ ὑπέροπλος δύναιμις, σαρκωθείς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἀμαρτίαν ἐξήλειψεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Τροπάρια.

Δεῦτε πάντες ἄσωμεν Θεῷ θαυμαστά τελέσαντι, καὶ τοὺς Ὅσιους αὐτοῦ θαυμαστώσαντι, οὓς περ εἰς βοήθειαν, προσκαλούμενοι οἱ πιστοί, τάχος ἐκλυτρούμεθα, τῶν δεινῶν αὐτῶν δεήσεσιν· ὅτι δεδόξασται.

Ἐμμενῆ προστάτην καὶ θερμόν, Πάτερ σέ γινώσκουσα, ὦ Μυροβλύτα Μονή σου προσπίπτει σοι, κρᾶζουσα πρεσβείαις σου, ἐκ παντοίων κινδύνων με λύτρωσαι, ἔχων παρρησίαν Ὅσιε, πρὸς τὸν ὑπεράγαθον.

Ἡ Μονή σου νῦν ἢ ἱερά, Μυροβλύτα Ὅσιε, ἐκδυσωπεῖ σε γεραίροῦσα Ἁγίε, ὅπως ταῖς πρεσβείαις σου, ἐκ δεινῶν λυτρωθεῖσα Χριστὸν τὸν Κύριον ἀνυμνῆ δόξαζουσα, ὅτι δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Σαρκωθείς ἀρρήτως ἐκ τῆς σῆς μήτρας Μητροπάρθενε, ὡς οἶδε μόνος φθαρέντα ἀνέπλασε, Κύριος τὸν ἄνθρωπον, ἐκ δουλείας τοῦ δολίου λυτρωσάμενος, ὁ δεδοξασμένος Κύριος ὅτι δεδόξασται.

Ὡδή, γ'. Ὁ εἰρμός.

Ἐξήνησεν ἢ ἔρημος, ὡσεὶ κρῖνον Κύριε, ἢ τῶν Ἐθνῶν στειρεύουσα, Ἐκκλησία τῆ παρουσία σου ἐν ἢ ἑστερεώθη ἢ καρδία μου.

Τροπάρια.

Ἰλέωσαι τὸν Κύριον, Σίμων Πάτερ Ὅσιε, ταῖς πρὸς αὐτὸν πρεσβείαις σου, δυσωποῦμεν οἱ δοῦλοι σου, καὶ λύτρωσαι Μονὴν σου τὴν τιμῶσαν σε.

Νεκρώσεως ἀνάστησόν δούλους σου Πανόσιε, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου, τῶν πταισμάτων καὶ θλίψεων, ῥῶσιν ψυχῆς δωρούμενος πάσχουσι.

Τοῖς προσιοῦσιν Ὅσιε, Εἰκόνι σου τὴν ἴασιν, τὴν τῆς ψυχῆς καὶ σώματος δώρησαι, Μυροβλύτα δεόμεθα, ἵνα τιμῶντες ὕμνοις σε γεραίρωμεν.

Θεοτοκίον.

Ἡ μήτρα σου γεγένηται, χωρὶν ἀπειρόγαμε, καὶ οὐρανὸς κατάστερος, τὸν μηδαμοῦ μὴ χωρούμενον, χωρῆσαν Μαριάμ Χριστὸν τὸν Κύριον.

Κοντάκιον λεγόμενον χόμα πρὸ τῶν Καθισμάτων.

Ἦχος, β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ ἄνω ποθῶν, τῶν κάτω ἀπηώρησο, ὦ Σίμων σοφέ, Ὅσιων ἐγκαλλώπισμα, Μυροβλύτα Ὅσιε, ἰσαγγέλως βιῶν παναοίδιμε, καὶ νῦν Ἁγγέλοις συσκηνῶν, πρεσβεῦων μὴ παύση ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὡδή, δ'. Ὁ εἰρμός.

Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου, οὐ πρέσβυς οὐκ ἄγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος καὶ ἔσωσας, ὄλον με τὸν ἄνθρωπον διὸ κραυγάζω σοι: δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάρια.

Νευρούμενος Μυροβλύτα, δυνάμει καὶ χάριτι, Θεοῦ Παντοκράτορος, τὸν πολυμήχανον ἐβαλες, ὅθεν δυσωποῦμεν σε, καὶ τὴν Μονὴν σου, αὐτοῦ παγίδων λύτρωσαι.

Δεσμεύσας σὺ τὸν ἐχθρόν, ἐπικλήσει σοι Ὅσιε, αὐτὸν ἐξειδίξας ἐκ θυγατρὸς τῆς τοῦ Ἀνακτος, ὃς εὐχαριστίας σοι δείγμα Μονὴν σου Ὅσιε, Μυροβλύτα Σίμων ἀνήγειρεν.

Ἐχθρόν τὸν τῶν ἀνθρώπων αἰσχύνας διάβολον, Μονὴν σου ἀνήγειρας θεῖα δυνάμει καὶ χάριτι, ἦνπερ καὶ διάσωζε, ἐκ πολυπλόκων σκανδάλων τοῦ ἀλάστορος.

Θεοτοκίον.

Μορφὴν τὴν τῶν ἀνθρώπων Παρθένη προσέλαβεν, οὐ φαντασία Κύριος, ἐκ σῶν λαγόνων λυτρώσασθαι, τὴν πεσοῦσαν φύσιν μου καὶ εἰσαγάγη με, πάλιν εἰς Παράδεισον ὁ φιλόανθρωπος.

Ὡδή, ε'. Ὁ εἰρμός.

Ὁ φωτισμός, τῶν ἐν σκότει κειμένων, ἢ σωτηρία, τῶν ἀπεγνωσμένων Ὁ Χριστέ Σωτῆρ μου, πρὸς σέ ὀρθρίζω Βασιλεῦ τῆς εἰρήνης, φώτισόν με τῇ ἐλλάμψει σου, ἄλλον γὰρ ἐκτός σου Θεὸν οὐκ ἐπίσταμαι.

Τροπάρια.

Ὁλος Θεοῦ, καταγώγιον ὤφθη ὦ Μυροβλύτα, ὡς καλῶς βιώσας Σίμων τρισμακάρ, νῦν δέ σὺν Ἁγγέλοις περιπολεῖων, τὸν Θεὸν Πάτερ ἰκέτευε, πάσης ἐπηρείας Μονὴν σου, λυτροῦσθαι τιμῶσαν σε.

Νέφους δεινῶν, τὴν Μονὴν σου, διάσωσον Μυροβλύτα, τοῦ ἐπιπεσόντος σεπταῖς λιταῖς σου, ταῖς εὐπροσδέκτοις πρὸς τὸν Σωτῆρα, ἀσινῆ καὶ ἄτρωτον διαμένουσαν, φθόνου τοῦ δολίου ἐχθροῦ καὶ ἀλάστορος.

Η θροισται νῦν, Ἀδελφότης Μονῆς σου ἀναβοᾷ σοι· Σίμων Μυροβλύτα Μονὴν σου τὴν δε, τῆς Πέτρας φύλαττε σαῖς πρεσβείαις, τῶν σκανδάλων τοῦ πολεμήτορος, ἐμπρησμοῦ καὶ πάσης κακώσεως Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Σ κήνωμα σύ, τοῦ Θεοῦ ὄφθης Κόρη Θεοκυῆτορ, τὸν Θεὸν τεκοῦσα Υἱὸν καὶ Λόγον, σὲ δυσωπῶ ὄθεν Μῆτερ Ὑπεραγία, τούτου σκήνωμα δεῖξον με τὸν σὸν δοῦλον, σοὶ κραυγάζω νῦν ἐξαιτούμενος χάριν, καὶ βοήθειαν προστασία μου.

Ὁδὴ, ς'. Ὁ εἰρμός.

Π ρὸς Κύριον ἐκ κήτους, ὁ Ἰωάνης ἐδόθησε· Σύ με ἀνάγαγε ἐκ πυθμένος Ἄδου δέομαι· ἵνα ὡς λυτρωτῆ, ἐν φωνῇ αἰνέσεως, ἀληθείας τε πνεύματι θύσω σοι.

Τροπάρια.

Ο ικτίρμον Εὐεργέτα, καὶ μόνε πολυέλεε, σὲ ἱκετεύομεν ταῖς πρεσβείαις τοῦ Ὁσίου σου, τῶν τοῦ ἐχθροῦ χειρῶν, πάντας ἡμᾶς λύτρωσαι, πρὸς ὁδοὺς τὰς εὐθείας καθοδηγῶν ἡμᾶς.

Υ μνοῦντες σε τρισμάκαρ, οἱ δοῦλοι σου βοῶμεν σοι· τῆς χειρὸς ἐχθροῦ ἐξάρπασον, πάντας ἐκ τοῦ βυθοῦ, τῶν πταισμάτων πρεσβείας σου, πρὸς ὁδοὺς σωτηρίας καθοδηγῶν ἡμᾶς.

Σ ωτήριον λιμένα, θαρρόντες Σίμων Ὅσιε, σὲ ἱκετεύομεν, τῶν παθῶν ἐσμοῦ καὶ κλύδωνος τὴν Μονὴν σου Πάτερ ἐλευθέρωσον πρὸς ὁδοὺς τοῦ Κυρίου καθοδηγῶν ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Ι λάσθητι καὶ ρῦσαι σὸν δοῦλον σοὶ προσκλίνοντα, γόνυ καρδίας μου, ἁμαρτίας μου τὸν ἄθλιον, ἡ τέξασα Χριστόν, τὸν Θεὸν τῆς κτίσεως, ἐκβοῶ σοι Παρθένη πανύμνητε.

Ὁδὴ, ζ'. Ὁ εἰρμός.

Ε ἰκόνος χρυσης, ἐν πεδίῳ Δειριᾶ λατρευομένης, οἱ τρεῖς σου Παῖδες κατεφρόνησαν, ἀθελωτάτου προστάγματος, μέσον δὲ πυρὸς ἐμβληθέντες, ὄροσιζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Μ υρόεσσι δόμαϊς, Σίμων μύρισον ἡμᾶς σῶν θείων μύρων, ὦ Μυροβλύτα παμμακάριστε, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐξάρπασον, τῆς χειρὸς δαιμόνων

καθὼςπερ τὴν Βασιλίδα ἠλευθέρωσας, ὕμνολογοῦντας Θεὸν τὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ω δαῖς μυστικαῖς σὲ γεραίρει ἡ Μονὴ σου Μυροβλύτα, τὸν ταύτης πέλοντα δομήτορα, θαῦμα ὁράται γὰρ μέγιστον, ἅπασι τοῖς ταύτην ὀρώσιν, ὡςπερ ἀστέρα οὐράνιον, καὶ ὡς νεφέλην φωτὸς ἐπὶ τῆς Πέτρας τῆς σῆς.

Ω ς θείου φωτὸς, πεπλησμένος Σίμων Μυροβλύτα, θείῳ φωτὶ ἡμᾶς κα, ταύγασον, καὶ ἐκ δεινῶν ἐλευθέρωσον, σὴν Μονὴν ἐχθροῦ βροτοκτόνου· Θεῷ βοῶσαν, καὶ ψάλλουσαν· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ν αμάτων τῶν σῶν, ζωτικῶν ἀρδεῖαις ἀρδευσόν με, καὶ ἐξανάστησον πόντα με, τῆ συμβουλίᾳ τοῦ ὄψεως, ὅπως ἂν σωθῆις εὐχαρίστως, Εὐλογημένη κραυγάζω σοι· Εὐλογητὸς ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας Ἀγνή.

Ὁδὴ, η'. Ὁ εἰρμός.

Κ ἄμιμος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς ὄροσιζούσα ψάλλοντας· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Α ρματι Σταυρῷ, ὦ Σίμων Μυροβλύτα, ἐχθρὸν τὸν τύραννον κατέβαλες, σπηλαίῳ εὐχόμενος, ὃν καὶ νῦν θείαις πρεσβείαις σου, τὴν σὴν Μονὴν πόλεμοντα κατάβαλε, τοῦ Θεοῦ τὴν μητέρα ἔχων σύμμαχον.

Δ ἔσποτα Χριστέ, λιταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου, τῆς ἐπηρείας τοῦ ἀλάστορος Μονῆς σου διαφύλαττε, τὴν τῆς Πέτρας δυσωποῦμεν σε οἱ δοῦλοι σου ψάλλοντες· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον

Ε ῥρεῖ κρουνηδόν, ἐκ τάφου σου τὰ μύρα, Σίμων δηλοῦντα τὸ θεάρεστον, τῆς πολιτείας καὶ ἀγώνων σου, ὧνπερ τὸν μισθὸν ἀπέιληφας Ὅσιε πρὸς Θεοῦ αἰώνιον θεομακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ι δοιμι ταῖς σαῖς, Δέσποινα ἱκεσίαις, τοῦ σοῦ Υἱοῦ τὸ θεῖον πρόσωπον, ἰλαρὸν καὶ καταξίωσον, τῆς αὐτοῦ Βασιλείας τὸν δοῦλον σου, εὐλογημένη Κόρη πανύμνητε, ὡς τεκοῦσα Κύριον τὸν ὑπεράγαθον.

Ὁδὴ, θ'. Ὁ εἰρμός.

Α νάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῶν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα, διὸ τὴν πανύμνητον Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Απαύστως ικέτευσ, Θεὸν τὸν πανοικτιρμόνα, τοῦ οἰκτειρῆσαι καὶ σῶσαι ἡμᾶς τοὺς δούλους σου, κλίνοντας τὸ γόνυ Εἰκόνη, σοῦ τῆ σεπτῆ, Σίμων Μυροβλύτα, πρὸς Κύριον ἔχεις γάρ, παρρησίαν παμμακάριστε.

Σωθῆναι τοὺς δούλους σου, τὸν Κύριον ικέτευσ, ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ πολεμητόρος, πρὸς σωτηρίαν καθοδηγῶν ἡμᾶς, πλέοντας κακῶν ἐν πελάγει, Σίμων σοφέ, καὶ τῆς ἀμαρτίας, ἐν βαράθροις ὠθουμένους Ἱερώτατε.

Μανίας ὁ δόλιος, ἐμπίπλται διάβολος, καθορῶν σε προστάτην καὶ ὀδηγὸν ἡμῶν, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν παρεστῶτα σὺν Μαριάμ, Κόρη Θεοτόκῃ καὶ αἰτούμενον ἡμῖν θείαν ἀντίληψιν.

Θεοτοκίον.

Αγνήν θεομήτορα, προστάτιν σε κεκτήμεθα, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος Παρθένη πάνσεμνε, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν σε μεσίτην, τοῦτον ἐν γῆ, τέξασαν ἀσπῶρος, καὶ σὲ Μητροπάρθενε, Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

ΚΑΝΩΝ ΤΡΙΤΟΣ

Ὁ ἢ Ἀκροστοιχίς.

Ἦμνον τρίτον μέλψωμεν Σίμωνι τρισμακάρι.

Ἦχος, γ'. Ὁδὴ, α'. Ὁ εἰρμός.

» **Ο**τὰ ὕδατα πάλαι νεύματι θείῳ, εἰς μίαν συναγωγὴν συναθροίσας, καὶ ὀπτεμὸν θάλασσαν Ἰσραηλίτη λαῷ, οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν, δεδοξασμένους ὑπάρχει, αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Τροπάρια.

Υετοῦ ὡς χειμάρρους ἐκ τοῦ σοῦ τάφου, τὰ μύρα βλύσαντα ὃ Μυροβλύτα, τοὺς πιστοὺς ἅπαντας καταμυρίζει σοφέ, νῦν δὲ σῶν θαυμάτων τὸ πλήθος, βλέποντες πάντες τὸν Κύριον δοξάζομεν ὅτι δεδόξασται.

Μυροβλύτην τὸν θεῖον πάντες ἐν ἕμνοις, τιμήσωμεν συνελθόντες ἀξίως· τοῦτον γὰρ ὁ Κύριος, ὁ παντοκράτωρ Θεός, θαύμασιν ἐδόξασεν, ἀντιδοξάσαντα τοῦτον, σημείοις ἐνδόξοις τε, ὅτι δεδόξασται.

Νεκρωθεὶς τοῖς ἐν κόσμῳ Σίμων τρισμακάρι, τοῦ σώματος τὰς ὀρέξεις θεόφρον, καὶ σαρκὸς οἰδήματα καταμαράνας σοφέ, ρεύμασι δακρύων σου, καὶ δι' εὐχῆς καὶ νηστείας, τῷ Κυρίῳ ἔψαλλες, ὅτι δεδόξασται.

Οχετοῖς σῶν δακρύων εὐχαῖς καὶ πόνοις, νηστεία τε τὴν σάρκα καταμαράνας, τὸν θυμὸν ἐσθεσας, Σίμων θεόφρον σοφέ, θάλασσαν δ' ὀλεθρὸν τὴν τῶν παθῶν ἐκξηράνας, ἕμνεις τὸν Δεσπότην σου, τὸν πάντων Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντα με Κόρη πλήθει πταισμάτων, εἰς βόθρον τε τῆς κακίας ἐμπέσοντα, φθονερῶς Δέσποινα, ἡ ζωοδότην Θεόν, τέξασα ἀνάστησον, καὶ τῆς ζωῆς τῆς ἀμείνω, κληρονόμον δεῖξον με, Ἀγγέλων Ἀνασσα.

Ὁδὴ, γ'. Ὁ εἰρμός.

» **Ο**τὰ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα παραγαγόν, τῷ Λόγῳ κτιζόμενα, τελειούμενα Πνεύματι, Παντοκράτωρ Δέσποτα, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ ὀστερέωσόν με.

Τροπάρια.

Τῷ θείῳ πόθῳ σοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς, γνωστοὺς καὶ γεννήτορας σὺ κατέλιπες Ὅσιε, ὄρη καὶ ἐρήμους δέ, ὥσπερ δορκὰς θεοφόρε ἐξεζήτεις.

Ρεόντων Σίμων φθαρτῶν τε ὑπεριδῶν, τὸ ὄρος τοῦ Ἀθωνος ὥσπερ ἐλαφος Ὅσιε τῶν ὑδάτων ῥύακας καταλαβῶν, Χριστὸν Θεὸν ἠύλόγηις.

Ιδεῖν ποθῶν βασιλείαν τὴν τοῦ Θεοῦ, τὰ ὄρη κατέλαβες καὶ σπηλαιῖς κατώκησας, κόσμου δὲ τὴν σύγχυσιν, ὡς ψυχοφθόρον ἔλιπες Πάτερ.

Τὰς τρίβους σὺ τοῦ Προδρόμου καὶ τὰς ὁδοὺς, λαβόμενος Ὅσιε, Ἡλιοῦ προσεπέλασας, Σίμων παμμακάριστε, Θεῷ τῷ μόνῳ ἀπροσπελάστῳ.

Θεοτοκίον.

Οτὰ σαρκωθεὶς ἐκ λαγόνων παρθενικῶν, φθαρέντα ἀνέπλασε, νεκρωθέντα ἀνέστησε, τὸν Ἀδὰμ πανύμνητε, Ὑπεραγία Βασίλισσα τῶν Ἀγγέλων.

Κοντάκιον λεγόμενον χύμα πρὸ τῶν Καθισμάτων.

Ἦχος, γ'. Ἡ Παρθένοσ σήμερον.

Η Παρθένοσ Δέσποινα, προσευχομένῳ ἐπέστη, θεοφόρῳ Σίμωνι, καὶ προσφιλῶσ προφωνούσα, ἱδρυσιν Μονῆσ κελεύει τὴν ἐπὶ πέτρασ, οὗτοσ δέ, τῆ θεοπτία κατηγασμένος, ἀνακράζει· Θεοτόκε σὺ μου εἶ σκέπη ἰσχύσ καὶ πρόμαχοσ.

Ὁδὴ, δ'. Ὁ εἰρμός.

» **Ε**θου πρὸσ ἡμᾶσ, κραταίαν ἀγάπησιν Κύριε, τὸν μονογενῆ γάρ σοῦ ἱόν, ὑπὲρ ἡμῶν εἰσ θάνατον δέδωκασ, διὸ σοι κραυγάζομεν εὐχαριστοῦντεσ· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάρια.

Νέκρωσιν ἐνθείς, σεαυτῷ ὦ Σίμων τρισόλθιε, σὴν καρδίαν ἔδειξας σοφέ, μύρων πηγὴν ἀκένωτον Ὅσιε· Χριστὸς ὁ δοξάζων σε· ὦ και βοῶμεν· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Μύροις νοητοῖς, προσκυνοῦντας τὴν Εἰκόνα σου Ὅσιε, σὺ μυρίζεις Σίμων ἀσκητά, μύρων πηγὴν τὸν σὸν τάφον γὰρ ἔδειξας· Χριστὸς ὁ θαυμάτων σε καταπλουτήσας· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Επλησε τὸν σὸν τάφον, μύρα Πάτερ ἃ ἐρῆυσε, σώματός σου τοῦ καρτερικοῦ, καὶ τοὺς πιστοὺς κατεμύρισε· Ὅσιε· διὸ ὑμνοῦντες σε Θεῷ βοῶμεν· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Λαίλαπες δεινοί, τὴν ψυχὴν μου Σίμων κατατρύχουσι, ἀλλὰ Μυροβλῦτα νοητοῖς, σοὺ μύροις κατάπυσσον Ὅσιε· μυρίζων ψυχὴν μου ψάλλουσαν Κυρίῳ, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Ψάλλοντες ὡδὴν, Παναγία Κόρη πανύμνητε, σοὶ βοῶμεν οἱ ἁμαρτωλοί, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν τὸν φιλόνηρον, δυσώπει, πρὸς μέλλοντος ἀσθέστου, ῥύσασθαι τοὺς δούλους σου Παντάνασσα.

ᾠδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

Πρὸς σὲ ὀρθρίζω, τὸν διὰ Σταυροῦ Χριστέ, τὸν Ἄδην κενώσαντα· καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, ἐκ θανάτου λυτρωσάμενον.

Τροπάρια.

Ω Μυροβλῦτα, μύρω νοητῷ, Σίμων χρισθεὶς ἱερώτατε, μύρου πηγὴν τὸν σὸν τάφον, θεία χάριτι ἀπέδειξας.

Μυρίζεις Σίμων, πάντας τοὺς πιστῶς, σοὺ τῇ Εἰκόνι προσπίπτοντας, καὶ ἐκ παθῶν ψυχοφθόρων, ἐκλυτροῦσαι παμμακάριστε.

Ερῆυσε Σίμων, ὡς τις ποταμός, μύρον τρισμάκαρ θαυμασίον, ἐκ τοῦ σεπτοῦ σου λειψάνου· θαῦμα μέγα τὸ τελούμενον!

Νᾶμα καὶ ῥεῖθρον, τάφος ὁ σεπτός, τοῦ Μυροβλύτου ἀνέβλυσε. Θεῷ δὲ δόξα τῷ πάντα, δυναμένῳ τὰ θαυμάσια.

Θεοτοκίον.

Σοὶ ὕμνος Κόρη, πᾶσαι αἱ γενεαί, αἱ τῶν ἀνθρώπων προσάδουσι, σὺ γὰρ μεσιτὴς ἀνθρώπων, καὶ Θεοῦ πέλεις ὦ Δέσποινα.

ᾠδὴ, ς'. Ὁ εἰρμός.

Ε'βόησέ σοι, ἰδὼν ὁ Πρέσβυς, τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ σωτήριο, ὁ λαοῖς ἐπέστη· ἐκ Θεοῦ Χριστέ σὺ εἶ Θεός μου.

Τροπάρια.

Ι'θύνας Πάτερ, πρὸς τὰς εὐθείας, ὁδοὺς τοὺς πόδας σου Ὅσιε, Σίμων Μυροβλῦτα, θαυμασίως σοφέ, πρὸς Χριστοῦ ἐδοξάσθης.

Μέγιστον θαῦμα, πέλει ὡς ὄντως, τὸ τοῦ πεσόντος εὐχῆ σου δέ, ἀβλαβοῦς σωθέντος, καὶ τοῦ λίθου ὃν ἤρας ἐπ' ὤμων.

Ω παραδόξων, τῶν σῶν θαυμάτων! τοῖς ἀσεβέσιν ἃ εἰργασται, Σίμων θεοφόρε, θην τούτους Θεῷ σου προσήξας.

Νέον φρικτὸν τε, τὸ ἐν νυκτὶ σε, καὶ ἐπουράνιον θεῖον τε φῶς σε περιλάμπαν, Μυροβλῦτα κατηύγασεν ὄλως.

Θεοτοκίον.

Ικετηρίαν, πρὸς τὸν Υἱὸν σου, Χριστὸν Θεὸν τὸν φιλόνηρον, ποίησον Μαρία, ὑπὲρ δούλων σου σὲ ἀνυμνούντων.

ᾠδὴ, ζ'. Ὁ εἰρμός.

Ως πάλαι τοὺς εὐσεβεῖς τρεῖς Παῖδας ἐδρόσισας, ἐν τῇ φλογὶ τῇ Χαλδαϊκῇ, τῷ φωτιστικῷ τῆς θεότητος πυρί, καὶ ἡμᾶς καταύγασον· Εὐλογητὸς εἶ κράζοντας, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Τὸν Κύριον τοῦ παντός μιμούμενος Ὅσιε, ζωὴν σου πᾶσαν καρτερικῶς, ὠδευσας σοφέ, ἄρας ὤμοις σου σταυρόν, τούτῳ δὲ ὑπέψαλλες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ρώννυμενος τοῦ Σταυροῦ δυνάμει καὶ χάριτι, δράκοντα Σίμων τὸν σχολιόν, ἤσχυνας ἐχθρόν, τύπτοντά σε τῇ οὐρᾷ, κραυγάζων τρισόλθιε· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ιὸν ἐωσφορικὸν ὦ Σίμων Πανόσιε, ταπεινώσιν τὴν ὑψοποιὸν προσκτεσάμενος σοφέ, ἀπεδίωξας ἐκ σοῦ· τῷ Θεῷ δὲ ἔψαλλες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σέ ἴσμεν Μήτηρ Θεοῦ βοήθειαν ἀνθρωποὶ, σὺ γὰρ τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, ὃς ἐν σῇ γαστρὶ, ἐνηνθρώπησεν ἀγνή, δυσωπεῖς πρεσβείαις σου, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν δούλων σου, καθ' ἐκάστην προσπαιδόντων αὐτῷ.

ᾠδή, η'. Ὁ εἰρμός.

» **Τ**ὸν ἐν φλογὶ τοῦ πυρός, τῶν Ἑβραίων τοῖς Παισὶ συγκαταθάνατα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, Ἱερεῖς ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Μύρων ἀπάντων τῆς γῆς, ὑπερέχει τὰ ἐκ τοῦ σοῦ τάφου Πάτερ, καὶ λειψάνου σεπτοῦ σου βλύσαντα Σίμων σοφέ, καὶ πιστοὺς μυρίζει, σὴν σεπτὴν Εἰκόνα, ἐν πίστει προσκυνεῦντας.

Απ' οὐρανὸθεν ποτέ, τὸν ἀστέρα ἐπὶ Πέτρας καταπέμπει, ὁ Θεὸς ἐκδηλῶν σοὶ θέλημα θεῖον αὐτοῦ, ἱδρυσιν Μονῆς σου, Σίμων Μυροβλύτα, ὦ θαύματος τοῦ ξένου!

Αγωνισμάτων τῶν σῶν, καθορῶν σου τὸ καρτερικόν ὦ Σίμων, ἀντιπέμπει πλουσίως σοὶ θαυμασίων πληθύν, ὁ Θεὸς ὑμνοῦντι, καὶ ὑπερυψοῦντι αὐτόν σοι Μυροβλύτα.

Θεοτοκίον

Κάλλος ψυχῆς καθορῶν, τοῦ θεράποντός σου Σίμωνος τοῦ θείου, ὁ Υἱός σου Παρθένη θεῖῳ φωτὶ ὀδηγεῖ, κτίσαι ἐπὶ πέτρας, διὰ προσταγῆς σου Μονὴν ὦ θαῦμα μέγα!

ᾠδή, θ'. Ὁ εἰρμός.

» **Τ**ὴν ἐν βᾶτῳ καὶ πυρί, προγραφεῖσαν ἐν Σινᾷ, Νομοθέτη Μωϋσῆ, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ, τὸν Θεοῦ Θεὸν Λόγον, ἀνυμνήσωμεν φαιδρῶς, ἄφθορον Παρθένον ἀληθῶς, Θεοτόκον εὐσεβοῦντες, μεγαλύνωμεν πιστοί.

Τροπάρια.

Αξιοῖ σε ὁ Χριστός, βασιλείας τῆς αὐτοῦ, καὶ σὸν λείψανον κλεινῶν, μύρων δείκνυσι πηγὴν καὶ φωτὸς τοῦ ἀδύτου Σίμων δευτέρον ποιεῖ, ἄμωμον θυσίαν ὡσπερεὶ, τοὺς ἀγῶνας ἐπαξίως προσδεξάμενος τοὺς σοὺς.

Ρητορεύουσι τὰ σά, Μυροβλύτα θαυμαστά, μύρον Σίμων καὶ Μονή, ἃ τέλεσται ἐν σοί, τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντος. οὐ θεράπων ὦφθης σύ, δοῦλος τε πιστός καὶ ἀγαθός, ὅθεν Πάτερ θεοφόρε ἀνταμείβει σε Χριστός.

Ιερεὺς ὢν τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Σωτῆρος καὶ Θεοῦ, Μυροβλύτα θαυμαστέ, ὕμνον πρόσφερε αὐτῷ, ὡς θυσίαν παμμάκαρ καὶ ἰκέτευε αὐτόν, Ποίμνην σου λυτροῦσθαι πειρασμῶν, τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἐκ σκανδάλων, καὶ δεινῶν ἅπερ ἐπίκεινται αὐτῇ.

Θεοτοκίον.

Ιλαστήριον θερμόν, Μητροπάρθενε ἀγνή, καὶ ἐλπίδα οἱ πιστοί, σὲ κεκτήμεθα βροτοί, προστασίαν καὶ σκέπην. Σοὶ βοῶντες ἐκτενωῶς, πρόσδεξαι θυσίαν καθαρὰν, ὕμνον τόν δε Παναγία, καὶ προσάγαγε Θεῷ.

ΚΑΝΩΝ ΤΕΤΑΡΤΟΣ

Ὁ ἢ Ἄκροστιχίς.

Θαυμάτων ὕψος καὶ μέγεθος ὑμνήσω σου.

Ἦχος, δ'. ᾠδή, α'. Ὁ εἰρμός.

» **Θ**αλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀθρόχοις ἔχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραὴλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσὶ, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.

Τροπάρια.

Θαυμάτων σου ὕψος καὶ τὸ μέγεθος, Σίμων θαυμάσιε, τὸ θαυμαστὸν τίς εἶπη τῶν βροτῶν; ἀλλ' ἐμοῦ νῦν θαρρόντος ἐν σοί, νοῦν τε καὶ γλῶσσαν τράνωσον, ὅπως ἀξίως ἐπαινήσω σε.

Αγγλώσσω βοᾷ τὰ σά θαυμάσια, καὶ ἀνυμνοῦσι σε, πάντες ὁρῶντες Πάτερ σου Μονήν, ἣν ἐδόμησας Σίμων σοφέ, ἐμοῦ δὲ χεῖρα κινήσον. γραφῇ ποθοῦντος ἐξεῖπειν αὐτά.

Υμνοῦντα τὸν δσιον καὶ ἄμεμπτον, καὶ θαυμαστὸν βίον σόν, ὦ Μυροβλύτα Σίμων θαυμαστέ, περιφρούρει καὶ φύλαττε, παθῶν τῶν ἐνοχλούντων με, ὅπως ἀξίως εὐφημήσω σε.

Θεοτοκίον.

Μαρία Θεόνυμφε ἀνύμφευτε, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, Χριστὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀνυμνοῦντες βοῶμεν σοι, τὸν νοῦν ἡμῶν καταύγασον, ὅπως ἀξίως σὲ γεραίρωμεν.

ᾠδή, γ'. Ὁ εἰρμός.

» **Ε**ὐφραίνεται ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα· σύ μου ἰσχὺς Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα.

Τροπάρια.

Αράμενος σὸν σταυρόν, Εὐαγγελίῳ Χριστοῦ ἠκολούθησας, κράζων Χριστῷ Ὅσιε· σύ μου εἰ ἰσχὺς καὶ στερέωμα.

Τὰ ὄρη καὶ τοὺς βουνούς, νάπας ὀπὰς γῆς καὶ σπήλαια Ὅσιε, Σίμων σοφὲ ὤδευσας, ἐκζητῶν ἐνθέρμως τὸν Κύριον.

Ω ὄρη τε καὶ βουνοί, ὁσμὴ νυμφίου μου ὡς περ ἀρώματα· ποῦ δὲ σκηνῶν ὄψομαι, τοῦτον καὶ κατιδῶ μοὶ εἶπατε.

Θεοτοκίον.

Νεκρούς ὁ ζωοποιῶν, ἐκ τῆς γαστρὸς σου προελθὼν ἄχραντε, πάντας βροτούς ἔσωσε, τοὺς αὐτῷ πιστεύοντας Δέσποινα.

Κοντάκιον λεγόμενον χῆμα πρὸ τῶν Καθισμάτων.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ε'ν ὠδαῖς τιμήσωμεν, τὸν Μυροβλύτην, ταῖς ἐνθέοις πράξεσι, καὶ ἀρεταῖς πανευλαβῶς, ἀναβοῶντες καὶ λέγοντες· χαίροις ὦ Σίμων, Πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε.

ᾠδὴ δ'. Ὁ εἰρμός.

» **Ε**'παρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ Σταυροῦ τὸν Ἕλιον τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς, εἰκότως κραυγάζουσα· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τροπάρια.

Υ'ετοῦ ὀχετοῦς ὡς περ τοὺς ὀφθαλμούς σου, πόνοις τοῖς σοῖς καὶ δάκρυσι, καὶ ταῖς ἀγρυπνίαις, Σίμων ἀπειργάσω σοφέ, ἀνθ' ὧν περ ἀνέβλυσε, μύρα θεοφύρε ὁ τάφος σου.

Ψαλμικῶς σὺ τὰς ἐρήμους τε καὶ τὰ ὄρη, καταλαβὼν τὸν θεῖον σου, πόθον ἐπαυξάνεις· ἔθεν πρὸς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, βοήθειαν ἔλαβες, Σίμων Μυροβλύτα πανόλβιε.

Οὐκ ἐνάρκησας παλαίων ὦ Μυροβλύτα, τὸν παλαμναῖον δράκοντα πειρώμενον Πάτερ, ἐκλύειν τὸν τόνον σου, ἀλλὰ τοῦτον ἔβαλες, δι' εὐχῆς σου Σίμων πρὸς Κύριον.

Θεοτοκίον.

Σαρκωθείς ὡς οἶδε μόνος ἐκ τῆς γαστρὸς σου, Πανάχραντε ὁ Ἕλιος τῆς δικαιοσύνης, πάντας καταυγάζει πιστούς, φωτίζων τοὺς κρίζοντας· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

ᾠδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

» **Σ**ὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας, φῶς ἄγιον ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντας σε.

Κάλλος τὸ νοητόν, τοῦ Χριστοῦ ἐφιέμενος, κατόκησας ἐν σπηλαίῳ, μόνος μόνῳ Κυρίῳ, Δεσπότη προσευχόμενος.

Αῤοματι τῷ Σταυρῷ, προσευχῆ τε κατέβαλες, τὸν δράκοντα τὸν ἀρχαῖον, τῇ οὐρᾷ ἀπειλοῦντα, καὶ τύπτοντά σε Ὅσιε.

Ιδέτε θαυμαστόν, θαῦμα ὄντως καὶ μέγιστον, εὐχόμενος γὰρ ὁ Σίμων, βλέπει θεῖον ἀστέρα, ἐπὶ τῆς πέτρας λάμποντα.

Θεοτοκίον.

Μή με δοῦλον τὸν σόν, υπερίδης ὦ Δέσποινα, ὃν ὁ σατὰν καταβάλλει, ἀμαρτίας τῷ φόρτῳ, ἀλλ' ἐγειρον πεσόντα με.

ᾠδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

» **Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι· ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ρεύσαντι αἵματι.

Τροπάρια.

Ελαμψεν, ἐν τῷ σπηλαίῳ καὶ περίεξ οὐράνιον, φῶς καὶ κατηύγασε Σίμων, σὴν καρδίαν Πάτερ, ξένον τὸ θαῦμα, ὁ Θεὸς γὰρ, ἀποκαλύπτει σοι θεῖον μυστήριον.

Γάννυται, πιστῶν τὰ πλήθη ὀρῶντα θαυμάσια, ἃ ἐνεργεῖς θεοφύρε, Ἰησοῦ συνεργεῖα, καὶ μακαρίζει, Μυροβλύτα σέ, ὃν δοξάζει Θεὸς θείοις θαύμασι.

Ε'νευσε, τοῦ θαυμαστώσαι ὁ Κύριος Ὅσιον, κλεινὸν αὐτοῦ Μυροβλύτην, μύστης γὰρ αὐτοῦ ἦν καὶ πιστὸς λάτρης, Θεοτόκου δέ, θεράπων, μητρός ἀκαταίσχυντος.

Θεοτοκίον.

Θαύματα, ὄντως ξένα φρικτὰ καὶ τεράστια, οἷσπερ Χριστὸς ὁ Υἱὸς σου καὶ Θεὸς δοξάζει αὐτοῦ Ὅσιους, μεσιτεῖα τῇ σῇ, Θεόνυμφε Μητὴρ ἀνύμφευτε.

ᾠδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

» **Ε**'ν τῇ καμίνῳ, Ἀβραμαιοὶ Παῖδες τῇ Περσικῇ, πόθῳ εὐσεβείας μάλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμενοι ἐκραύγαζον· εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Τροπάρια.

Ολον ὄρων σε, Σίμων μάκαρ ὁ Κύριος καὶ εἰδώς, τὸ ὥραϊον ψυχῆς σου, σὲ ὀδηγὸν καὶ σωτῆρα ψυχῶν δείκνυσι, καὶ Μονὴν τὴν σὴν, ἐπὶ τῆς Πέτρας ἐγεῖραι προσέταξε.

Σὲ Θεοτόκος, ἐν φωτὶ φωνοῦσα ὦ Σίμων ἐπεισε, ὡς Θεοῦ προστάξει Μονή, δεδομήσεται τῆς Πέτρας σου, καὶ τοὺς Ἀγγέλους, δόξα σοι τῷ Θεῷ ἀκήκοας ψάλλοντας Ὅσιε.

Υμνοὶς γεραίρω, σοῦ Μυροβλύτα θαυμάσια τὰ σεπτὰ, λίθου ὃν σταυροῦ σημείω ἐπ' ὤμων σῶν, ἤρας αὐθις τοῦ πεσότος δε, ἀφ' ὕψους ὃν διέσωσας, προσευχῇ, καὶ ἐδειξας ἀτρωτον Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Μαρία χαῖρε, τὸ τοῦ Ἀγγέλου σοὶ κραυγάζομεν, σὺ δὲ τοὺς ὕμνοῦντας τόκον τὸν σόν, τῶν δεινῶν ἀτρώτους φύλαττε, εὐλογημένη ψάλλοντας σεμνή, ὑπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

ᾠδὴ, γ'. Ὁ εἰρμός.

Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα ἐν λάκκῳ ἔφραξε, πύρρος δὲ δύναμιν, ἔσθεσαν ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταί, **Π**αῖδες κραυγάζοντες· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Νέον θαῦμα μέγα καὶ φρικτόν, καὶ κλησὶς μόνη τοῦ Ὁσίου Σίμωνος, φρίκην ποιεῖται τοῖς δαίμοσι, θεία χάρις, ξένον ἀκουσμα, τοὺς δὲ πιστοὺς καὶ βασιλεῖς, ψάλλειν προτρέπεται· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σίμων βασιλεὺς ὁ εὐσεβής, εὐχαριστῶν σοὶ Μονὴν σου ἀνήγειρε, τοῦ ἀκαθάρτου γὰρ πνεύματος, ἐλυτρώσω Πάτερ Ὅσιε, τὴν θυγατέρα τὴν αὐτοῦ, χαίρων δὲ ἔψαλλεν· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ηδε παρῆρσιάν σου σοφέ, πρὸς τὸν Θεὸν ἦν ἔχεις Σίμων Ὅσιε, τὸ βασιλείως θυγάτριον, λυτρωθὲν τῇ ἐπικλήσει σου, τοῦ διαβόλου τῆς χειρός, χαῖρον δὲ ἔψαλλεν· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ωφθι τοῖς ἀνθρώποις ὁ Θεός, ἐν τῇ γαστρὶ σου σαρκωθεὶς ἀχραντε, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἐρρύσατο, πλάνης Κόρη τοῦ ἀλάστορος, καὶ παραδείσου ἀξιοί, πιστῶς τοὺς ψάλλοντας· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

ᾠδὴ, δ'. Ὁ εἰρμός.

Αίλιος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαζεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Σίμων θεοφόρε Μονή σου, θαῦμα παγκόσμιον ὁράται, ὕψους τῶν νεφῶν ἐπηρμένη, καὶ καταπλήττει ἀνθρώπων διανοίας, ὕμνοῦσι δὲ τὰ θαύματα, σοῦ πολιτείαν τὴν ἰσάγγελον.

Ολβίος ὁ τάφος σου Σίμων, μύρα ἐκβλύζων ἀνεδείχθη, πᾶσι τοῖς τιμῶσί σε πόθῳ, καὶ αἰτουμένοις ἀντίληψίν σου θεῖαν, ὦ Μυροβλύτα Ὅσιε, ἦν καταπέμψεις τοῖς ὕμνοῦσι σε.

Υμνοὶς σε τιμῶμεν ἐν πίστει, ὦ Μυροβλύτα οἱ σοὶ δοῦλοι, λύτρωσιν δεινῶν κεκτημένοι, ταῖς πρὸς Θεὸν σου ὁσίαις ἰκεσίαις, μνήμην σου δὲ γεραίροντες, Σίμων τρισμάκαρ ἀνυμνοῦμεν σε.

Θεοτοκίον.

Υμνοὶς σε δοξάζοντες Κόρη, σὲ προστασίαν ἐν ἀνάγκαις, πάντες σε κεκτήμεθα δοῦλοι, οἱ σοὶ Θεὸν δὲ τὸν Ὑψιστον ὕμνοῦμεν, ἐλπίδα δὲ σε κράζοντες, Χριστιανοὶ σὲ μεγαλύνομεν.

ΚΑΝΩΝ ΠΕΜΠΤΟΣ

Ὁ ἢ Ἀκροστιχίς.

Πέμπτην ταύτην ἄγω σοὶ ὠδὴν παμμάκαρ.

Ἦχος, πλ. α'. ᾠδὴ, α'. Ὁ εἰρμός.

Ιππον καὶ ἀναβάτην εἰς θάλασσαν Ἐρυθράν, ὁ συντρέθων πολέμους ἐν ὕψηλῳ βραχίονι, Χριστὸς ἐξετίναξεν, Ἰσραὴλ δὲ ἔσωσεν, ἐπινίκιον ὕμνον ἄδοντα.

Τροπάρια.

Πόνους τε καὶ ἀγῶνας καὶ θαύματα Σίμωνος, μέλλοντός μου ὕμνησαι τὸν νοῦν μου καταύγασον, φωτοδότα Κύριε, Δέσποτα φιλάνθρωπε, Μυροβλύτου πρεσβείαις δέομαι.

Ελαβες πρὸς Θεοῦ Μυροβλύτα τὴν δύναμιν, τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους τῶν προσκυνούντων Ὅσιε, Εἰκόνα σου πάντιμον, ἦν καταφιλοῦντα με, ἰασαί με τὸν ἰκέτην σου.

Μῶμος καὶ μέμφεις δ' ὧς οὐκ ἔστι σοὶ Ὅσιε, ἰσαγγέλως γὰρ ὄλον τὸν βίον σου διήνυσας, Σίμων παμμάκαριστε, Μυροβλύτα ἔνδοξε, καὶ ἐχθρὸν τὸν παμβέβηλον ἤσχυνας.

Θεοτοκίον.

Πάντων ὁ λυτρωτὴς ἐν μήτρᾳ σου ἔκτισε, βουληθεὶς τοὺς ἀνθρώπους κολάσεως λυτρώσασθαι, ὅθεν Μητροπάρενε, ὕμνοις σε γεραίροντες, ἐπινίκιον ὕμνον ἄδομεν.

Ὡδὴ, γ'. Ὁ εἰρμός.

Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενὸς τὴν γῆν τῇ προστάξει σου, καὶ μετεωρίσας ἀσχέτως βριθούσαν, ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε ἀγαθὲ καὶ φιλόνηρωπε.

Τροπάρια.

Τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ πάντα ὡς σκύβαλα, Σίμων Μυροβλύτα σοφὲ κατέλιπες, πόνοις τε ἀσκήσεως τῆς σῆς, καὶ πλείστοις ἐν ἀγῶσι, καρτερικῶς πολιτευσάμενος, εἴληφας καμάτων σου τὴν ἀντίδοσιν.

Ηρίστευσας ἐν ἀγῶσι Σίμων πανόσιε, ὃν ὁ στεφοδότης Χριστὸς ὁ Κύριος, δάκρυσι νηστεία καὶ εὐχῇ πόνοις καὶ ἀγρυπνίαις, καταβαλὼν τὸν πολυμήχανον, ὅθεν ἐπαξίως κατέστηψαι.

Νομίμως ἀσκητικῶς ἐχθρὸν τὸν παμπόνηρον, ὡσπερ στρατιώτης σοφὲ πανάριστος, σὺ παραταττόμενος Σταυροῦ, ὄπλῳ καὶ δυναστείᾳ, καταπαλαίσας εἰς γῆν ἔβαλες, ἄμετρα καυχώμενον Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Τὸν Κύριον τοῦ παντός ἀσπόρως συνέλαβες, καὶ ἀφθόρως τοῦτον Παρθένε τέτοκας, ξένον θαῦμα φύσει διπλοῦν, Πνεύματι τῷ ἁγίῳ, τῇ εὐδοκίᾳ τοῦ Γεννήσαντος, σῶσαι βουληθέντος τὸν ἄνθρωπον.

Κοντάκιον λεγόμενον χῆμα πρὸ τῶν Καθισμάτων.

Ἦχος, πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῶν Ὁσίων τὸ κλέος τὸν θεῖον Σίμωνα, τῶν ἐν Ἄθῃ Πατέρων τὸ ἐγκαλλώπισμα, Μυροβλύτην οἱ πιστοὶ ἀνευφημήσωμεν, τὸν δομήτορα Μονῆς, ὑψιβάμονος αὐτῷ, βοῶντες πιστεὶ καὶ πόθῳ· ἰκέτευσέ ὑπὲρ πάντων, τῶν σέ τιμώντων Πάτερ τὸν Κύριον.

Τροπάρια.

Τὴν θεῖαν ἐνόησας σου κένωσιν, προβλεπτικῶς ὁ Ἀββακούμ, Χριστέ ἐν τρόμῳ ἐβόᾳ σοι, εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου, τοῦ σῶσαι τοὺς χριστοὺς σου ἐλύθησας.

Αρότρω τοῦ Σταυροῦ ἐγεώργησας, ἀσκητικῶς τὴν σὴν ψυχὴν, καὶ τοὺς καρποὺς ἀνεβλάστησε, θαυμάτων θεῶν τρισμάκαρ ὁ Σίμων Μυροβλύτα ἐκτέλεσιν.

Υῖος Θεοῦ γεγένησαι Ὅσιε, ἀσκητικαῖς σου ἀγωγαῖς, Σίμων σοφὲ κατὰ μέθεξιν, θαυμάτων τῇ ἐνεργείᾳ, καταπλουτισθεὶς ἱερώτατε.

Τὴν ἔρημον καὶ σπήλαιον ἐδειξας, γῆν καρποφόρον ἐν Θεῷ τοῖς ὀχετοῖς τῶν δακρῶν σου, παιῶν Σίμων τοῖς πόνοις, καὶ εὐχαῖς Ὁσίων τὸ καύχημα.

Θεοτοκίον.

Ηκτίσις πᾶσα Κόρη ἀγάλλεται, θεογενήτρια ἐν σοί, Θεὸν γὰρ ἄχραντε τέτοκας, τῆς ὄψεως τυραννίδος, τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων ῥυσάμενον.

Ὡδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

Ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, πρὸς σέ ὀρθρίζω καὶ σοὶ κραυγάζω, τὴν ψυχὴν μου φώτισον, τὴν ἐσκοτισμένην, Χριστέ ὡς μόνος εὐσπλαγχνος.

Τροπάρια.

Νόμους καὶ θεσμοὺς τοὺς τῆς φύσεως ἔσπευσας, καθυποτάξαι τῷ πνεύματι σου, οἰκήσας τὴν ἔρημον, Ἄθωνος ἐν Ὄρει, νηστεία καὶ τοῖς δάκρυσιν.

Ακακος ἀμίαντος καὶ σῶφρον ἀπλούστατος, τῇ ταπεινώσει καὶ διακρίσει, γεγονὼς θεσπέσιε, τῷ Θεῷ προσάγεις, ἀνθρώπων πλῆθος Ὅσιε.

Γέγηθε Μοναστῶν τὰ συστήματα Ὅσιε, ἐπὶ τοῖς ἔργοις σου Μυροβλύτα, σὴν Μονὴν γὰρ ἐπηξας, ἐπὶ πέτρας Σίμων, σημείοις τε καὶ θαύμασι.

Γέγονας ὁπαδὸς Ἀποστόλων πανόσιε, σὺ ἡ ἀκρότης τῶν Μοναζόντων, κλήσις καὶ γὰρ μόνη σου, δαίμονας ἐλαύνει, καὶ θαύματα ἐτέλεσας.

Θεοτοκίον.

Ὁ τοῦ ξένου θαύματος! τοῦ ἐν σοὶ Δέσποινα, ὅτι Θεὸν ἀπειροπόητος, ἔτεκες πανάμωμε, ἀνανδρος γὰρ οὕσα, λοχεύεις παρθενοῦσα

Ὡδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρῳ Δέσποτα Χριστέ, τῶν παθῶν τὴν θάλασσαν κατεύνασον, καὶ ἐκ φθορᾶς ἀνάγαγέ με ὡς εὐσπλαγχνος.

Τροπάρια.

Σίμων ὁ θαυμάσιος, Μυροβλύτης ὠφθη ἀσκητής, τῶν ἀγώνων εὔρε τὴν ἀντίδοσιν παρὰ Θεοῦ, τὸ ἐνεργεῖν τὰ θαυμάσια.

Οὐράνιον ἄνθρωπον, ἐγνωμέν σε ἄγγελον δ' ἐν γῆ, θαύματα γὰρ Σίμων τὰ τεράστια, ἃ ἐνεργεῖς, ἐκπλήττει νοῦν καὶ διάνοιαν.

Ιερεὺς καὶ Ὅσιος, χρηματίσας ἡσυχνας ἐχθρόν, τοῦ Σταυροῦ τῷ τύπῳ καὶ τῷ χρίσματι, τοὺς ἀσεβεῖς τυφλώσεως ἰασάμενος.

Θεοτοκίον.

Ωραιώθης Δέσποινα, ὑπὲρ πάντα ἄνθρωπον ἐν γῆ, ἀρεταῖς Παρθένε διαλάμπουσα, σοῦ ἐρασθεῖς δὲ Θεὸς σοὶ ἐνώκησεν.

ᾠδὴ ζ'. ὁ εἰρμός.

» **Ο**ὔπερυψούμενος τῶν Πατέρων Κύριος, τὴν φλόγα κατέσβεσε, τοὺς Παιδας ἐδρόσισε, συμφώνως μελωδοῦντας, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τροπάρια.

Δεδέξαι τὸν Κύριον, σοὶς ἐγκάτοις Ὅσιε, σεμνῆ πολιτεία σου, καὶ ἐργαῖς ἐνθίοις σου, ὁ δόλιος Σατάν δὲ κατησχύνθη εἰς αἰῶνας.

Η Μονή σου Ὅσιε, ἐπὶ Πέτρας ἵδρυσται, εἰς ὕψος αἰρόμενον. Θεὸς ὁδοξάζων σε, θαύμασι καὶ σημείοις, ἀρρήτου φωτὸς ἐμπλήσας.

Νικηθεὶς ὁ δόλιος, ὑπὸ σοῦ εἰσήλασεν, εἰς πλάσμα βασιλείου, Θεοῦ, βασιλόπαιδα, ἀλλὰ τῇ σῇ κλήσει Πάτερ, θρηγῶν ταύτης ἐξεβλήθη.

Θεοτοκίον.

Παναγία Δέσποινα, πιστῶν ἡ βοήθεια, βαρβάρων κακώσεως, τοὺς δούλους σου λύτρωσαι, ἐλπίς καὶ προστασία, τῶν Χριστιανῶν καὶ τεῖχος.

ᾠδὴ η'. ὁ εἰρμός.

» **Σ**οὶ τῷ Πανουργῷ, ἐν τῇ καμίνῳ Παιδες, παγκόσμιον πλέξαντες, χορεῖαν ἐμελπον· πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Αἴδε σὺν ἡμῖν καὶ ψάλλε ἅπας Ἄθως, κλεινοῦ Μυροβλύτου σου φρικτὰ θαυμάσια, οὗτος γὰρ λίθον, ἐπῆρε παμμεγέθη, Σταυροῦ τῇ δυνάμει τῇ παναλκεί καὶ θείᾳ.

Μέγιστον ὕμνῳ, σου θαῦμα Μυροβλύτα, χειρὸς σου ἐπίθεσις, ἰᾶται τοὺς πάσχοντας, εὐχῆς σου δυνάμει, καὶ ἱερῷ ἐλαίῳ καὶ Θεῷ προσάγεις βαπτίσματι τῷ θείῳ.

Μέγιστα ὀρῶν, ὕμνῳ θαυμάσιά σου, τοῦ μύρου τὴν ἐκβλυσιν, φωτὸς τὴν ὄρασιν, νυξίν ὅπερ εἶδες, φωνῆς τε Θεοτόκου, καὶ τῆς τῶν Ἀγγέλων ἧς ἤκουσας ὦ Σίμων.

Θεοτοκίον

Αἴσμα φαλμικόν, Βασιλίσσα σοὶ ἄδω, παρέστης γὰρ Ἀχραντε παρθένων ἐξάρχουσα, τῷ Βασιλεῖ σου, περιβεβλημένη, καὶ πεποικιλμένη, ἐν χρυσοστοῖς χρυσείοις.

ᾠδὴ θ'. ὁ εἰρμός.

Ησαῖα χόρευε, ἡ Παρθένος, ἔσχεν ἐν γαστρὶ, καὶ ἔτεκεν Υἱόν, τὸν Ἐμμανουήλ, Θεὸν τε καὶ ἄνθρωπον, Ἀνατολὴ ὄνομα αὐτῷ, ὃν μεγαλύνοντες, τὴν Παρθένον μακαρίζομεν.

Τροπάρια.

Κύριον ἰκέτευε, Μυροβλύτα, Σίμων θαυμαστά, τῆς δόξης παρεστῶς θείων σὺν χοροῖς, Ἀγγέλων Ὁσίων τε, Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἀθλητῶν, πάντων Ἁγίων τε, ὑπὲρ τῶν ἀνευφημούντων σε.

Αλθῶς Πανόσιε, τὴν σὴν Ποίμνην, σκέπεις καὶ φρουρεῖς, ὦ Σίμων θαυμαστά, ταῖς πρὸς τὸν Θεόν, λιταῖς εὐπροσδέκτοις σου, ἐκ κινδύνων καὶ τῶν πειρασμῶν, τοῖς δὲ οἰκέταις σου, ἀντιπέμψεις θεῖον ἔλεος.

Ρώννυνται οἱ δοῦλοι σου, σαῖς πρεσβείαις, κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, οὗ ἐπιβουλή Σίμων φθονερᾶ. οἱ τάλανες πίπτομεν, Μυροβλύτα, πάθεισι δεινοῖς, τῆς αἰωνίου τε, ἐκλυτρούμεθα κολάσεως.

Θεοτοκίον.

Ρῆσιν τοῦ Ἀγγέλου σοι, Παναγία ἄδομεν νυνί, τὸ χαῖρε ὦ Μαριάμ, τὸν Ἐμμανουήλ, τεκοῦσα πανάχραντε, τὸν Ἰησοῦν μου κόσμου λυτρωτὴν, ὃν καθικέτευε ὑπὲρ τῶν μεγαλυνόντων σε.

ΚΑΝΩΝ ΕΚΤΟΣ

Οὐ ἡ Ἀκροστοιχίς.

ᾠδὸς ἔχων παρῤῥησίαν πρὸς Θεὸν δέξαι μου τὴν δέησιν.

Ἦχος, πλ. β'. ᾠδὴ, α'. ὁ εἰρμός.

» **Ω**ς ἐν ἠπεύρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀθύρσῳ ἵχνησι τὸν διώκτην Φαράῳ, καθορῶν ποντούμενον· Θεῷ ἐπινίκιον ὦδὴν ἐβόα ἄψωμεν

Τροπάρια.

Ωἴ και ποῦ φύγω ὁ τάλας εἰ μὴ πρὸς σέ, τὸν θερμὸν προστάτην μου ;
Μυροβλῦτα θαυμαστέ, δέομαί σου ῥῦσαι με κακῶν, ἐν δακρῶν ὀχετοῖς
σε ἐξαιτούμενον.

Σὺ τῷ Θεῷ παριστάμενος ἐσαεῖ, σὺν τῇ θεομήτορι, καὶ πρεσβεύοντες θερ-
μῶς, παρ' αὐτοῦ τὴν λύσιν τῶν πολλῶν, καὶ δεινῶν παραπτωμάτων
μου αἰτήσασθε.

Εῤρημον πάλαι οἰκήσας Σίμων σοφέ, Θεῷ εὐηρέστησας, ἐν δακρῶν στα-
λαγμοῖς, ὧν τὴν χάριν δίδου καὶ ἐμοί, ὅπως ἂν πάθῃ δεινὰ ψυχῆς μου
κλαύσωμαι.

Χάριν μοι δίδου παμμακάκαρ τὴν ἐκ Θεοῦ, ὁμθροῖς τῶν ὀμμάτων μου, τοῦ
ἀρδεύειν τὴν ἐμὴν, τάλαιναν ψυχὴν μετανοῶν, ἐφ' οἷς ἐπράξα δεινοῖς
μου πλημμελήμασιν

Θεοτοκίον.

Ωἴς τὸν Θεόν μου τεκοῦσα τὸν δι' ἐμέ, γενόμενον ἄνθρωπον, ἵνα ῥύσῃται
δεινῶν, καὶ δουλείας Κόρη τοῦ ἐχθροῦ, ἐκδυσώπῃσον αὐτὸν τοῦ οἰκτει-
ρῆσαι με.

ᾠδὴ, γ'. Ὁ εἰρμός.

» ὅκ ἐστιν ἅγιος ὡς σύ, Κύριε ὁ Θεός μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρας, τῶν πιστῶν
» σου ἀγαθέ, καὶ στερεώσας αὐτούς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου.

Τροπάρια.

Νᾶμα δακρῶν σαῖς λιταῖς, παμμακάριστε Σίμων, ἐκ Θεοῦ μοι παρά-
σχου, ἀμαρτίας μου δεινάς, ὅπως ἂν κλαύσω πικρῶς, καὶ θρηνησω,
τά πολλά μου πταισμάτα.

Πείραν μὴ σχῶν πρὸς τὸν ἐχθρόν, τοῦ παλαίειν μηδὲ ὀλως, ἐξαιτούμαι σε
Σίμων, Μυροβλῦτα σύμμαχον, ὅπως φανείς νικητής, χαίρων ἅμα σὲ
κηρύττω στερόν πρόμαχον.

Αἴδων ἰκέσιον ὠδὴν, ἐξαιτούμαι σε πρέσβυν, πρὸς Θεὸν Μυροβλῦτα,
ἀντιλήπτορα θερμὸν, καὶ συμμαχοῦντα μοι σέ, ὁ σατὰν γάρ, ἐστι μοι
ἀντίπαλος.

Ρεῖθρα ποτάμια τοὺς σοὺς, ὀφθαλμοὺς καταστήσας, τῇ εὐχῇ καὶ νη-
στεία, ἀγρυπνία τε σοφέ, τὸ λείψανόν σου πηγὴν, μύρα βλύζουσιν ἀκέ-
νωτον ἀπέδειξας.

Θεοτοκίον.

Ρεῖθρα δακρῶν καὶ κρουνούς, ὀφθαλμοὺς μου Κυρία, εὐσπλαγχνία
χρωμένη, τῇ συνήθει σου Ἄγνη, ἀποκατάστησον σέ, δυσωποῦντος ἐν
θερμαῖς δεήσεσιν.

Κοντάκιον λεγόμενον χῦμα πρὸ τῶν Καθισμάτων.

Ἦχος, πλ. β'. Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.

Τὴν ἐπὶ τῆς γῆς οὐράνιον πολιτείαν, ὡς τοῦ οὐρανοῦ πολίτης ἐπολιτεύσω,
θεοσόφως βιώσας, ὦ Σίμων Πανόλβιε, καὶ γέγονας τοῖς τιμῶσι σε,
πρὸς οὐρανὸν ἀπλανῆς καὶ ἀσφαλῆς ὁδηγός.

ᾠδὴ, δ'. Ὁ εἰρμός.

» Χριστός μου δύναμις, Θεός καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς,
» μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἐορτάζουσα.

Τροπάρια.

Ησχυνας δόλιον, δακρῶν χύσεσιν, ἀγρυπνῶν ἐν νηστεία καὶ προσευχῇ,
Σίμων καταξίωσον, τὸν δυσωποῦντα σε κάμέ, ὅπως βάλω τὸν
ἀντίπαλον.

Στέναξον, δάκρυσον, ψυχὴ ταλαίπωρε, ἐκζητοῦσα συγχώρησιν τῶν πολ-
λῶν, καὶ δεινῶν πταισμάτων σου, πρέσβυν θερμὸν πρὸς τὸν Θεόν.
γνοῦσα Μυροβλύτην Σίμονα.

Ιᾶλαθι δέομαι, μόνε Φιλάνθρωπε, δυσωποῦσιν Ἄγιων σε οἱ χοροί, σὺν
τῇ θεομήτορι, καὶ Μυροβλύτης ὁ κλεινός καὶ πταισμάτων λύσιν
βράβευσον.

Αμετανόητος, καὶ ἀδιόρθωτος, Μυροβλῦτα προσπίπτω σοι πρὸς Θεόν,
μεσιτείαν ποίησον, ὅπως φωτίσας εἰς ὁδόν, μετανοίας εἰσαγάγῃ με.

Θεοτοκίον.

Νεκρόν με πάθῃσι, Δέσποινα ζώωσον, ἡ ζῶν τῶν ἀπάντων ἐπὶ τῆς γῆς,
πάνανγνε κυήσασα, τὸν ζωοδότην Ἰησοῦν, τὸν νεκρώσαντα τὸν θάνατον

ᾠδὴ, ε'. Ὁ εἰρμός.

» Τῷ θεῷ φέγγει σου ἀγαθέ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω κα-
» ταύγασον δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου
» τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον.

Τροπάρια.

Πάλιν προσέρχομαι σέ θερμόν, έχων ἀντιλήπτορα σοφέ, καί ἰλαρόν σε προστάτην μου, προσκυνῶν Εἰκόνα τήν σήν, τήν θείαν καί σεπτήν. βορβόρω τῶν παθῶν κατακαλυπτόμενος.

Ρήγγυσι Πάτερ με ὁ Σατάν, πάθη τῆς κακίας εἰς δεινά, καί χαίρων κράζει λακτίζων με, ὡς τῆς θήρας πάλιν τῆς ἐμῆς, πλουσίας ἐν κακοῖς, ἦν εὔρον βορβορώδεσι πάθεισι.

Οἴλλυμι φθόνῳ τοῦ πονηροῦ, καί εἰς χάος πράξεων δεινῶν, καταβυθίζομαι Ὅσιε· ὄθεν Μυροβλύτα ταῖς σαῖς, πρεσβείαις τόν σόν, ἰκέτην με ἐκλύτρωσαι Σίμων τάχιστα.

Σθέσον τό πῦρ τό τῶν ἡδονῶν, ὅπερ κατακαίει μου ψυχὴν, ὡς Μυροβλύτα τήν τάλαιναν, χορηγῶν μοι σῶφρονα νοῦν, καρδίαν καθαρὰν, τῷ μύρω ὁ ἐκ τάφου σου Πάτερ ἐβλυσεν.

Θεοτοκίον.

Θέλων λυτρώσασθαι με ἐχθροῦ, καί διαιωνίζοντος πυρός, ὁ πλαστοουργός μου σεσάρκωται, ἐξ ἀγνῶν λαγόνων τῶν σῶν ὡς Μητέρα Θεοῦ, σὺ δέ με ἀπολλύμενον χειραγώγητον.

ᾠδὴ, ζ'. Ὁ εἰρμός.

Τοῦ βίου τήν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐζίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶ σοι ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου πολυέλεε.

Τροπάρια.

Ερχόμενον δέξει με, Μυροβλύτα νῦν πρὸς σέ, καί μύροις σου με μύρισσον, καί Θεῷ με παράστησον καθρόν, ἐκπλύνας τοῖς δάκρυσι, καί χειρὸς μου κρατῶν Σίμων τρισόλθιε.

Οἴλον συνεχόμενον, ἐν βυθῶ ἀμαρτιῶν, καί ἐν πελάγει θλίψεων, οἷς βυθίζομαι φθόνῳ τοῦ πονηροῦ, παμμάκρ' ἐξάγαγε, μετανοίας πρὸς λιμένα δὴγῶν με σοφέ.

Νῦξ πονηρῶν πράξεων, με καλύπτει ἀφεγγῆς, ἥς με φωτὶ ὁ ἐβλεψας, προσευχόμενος, Σίμων πατὴρ ἡμῶν, καί ὡς περ τεθέασαι, μοναχῷ με ἐξάγαγε θεσπέσιε.

Δέξαι με προσπίπτοντα σοῦ Εἰκόνι τῆ σεπτῆ, καί με δακρῶν ῥεύμασιν, ἐκκαθάρας βορβόρου ἀμαρτιῶν, χειρὸς με λαβόμενος, τῷ Θεῷ Μυροβλύτα με προσαγαγε.

Θεοτοκίον.

Ελάμψεν ὁ Ἥλιος ἀπὸ σοῦ ὁ νοητός, δικαιοσύνης ἀχραντε, καί καρδίας ἐφώτισε τῶν πιστῶν, θερμῶς προσιόντων σοι, αἰτουμένων τε θείαν σου ἀντιλήψιν.

ᾠδὴ, ζ'. Ὁ εἰρμός.

Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς Ὅσιοις Παισί, τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον, πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἐπέεισε βοᾶν· Εὐλογητός εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Ενωθεὶς Θεοῦ τῆς χάριτος ὁ ἄθλιος, πέπτωκα ἀμαρτίαις δεινῶς· ἀλλὰ σὺ με πρεσβείαις, ἀνάστησον ταῖς σαῖς, καί προσάγαγε Σίμων τῷ Θεῷ, ὡς Μυροβλύτα θαυμαστέ, τῆ μεσητεία τῆ σῆ.

Αλώθην δὲ Θεοφόρε δαίμοσι κακοῖς, ἐξ ὧν με ἐξάρπασον βοῶ· καί τῷ Θεῷ με τῆς χειρὸς λαβῶν προσάγαγε.

Ισχυρός δὴως εὐλαθείας οὐκ ἐμμένει μοι, Ὅσιε Μυροβλύτα Θεοῦ, διὸ Πάτερ λιταῖς σου εὐπροσδέκτοις, τῆ χάριτι Θεοῦ, ἀλλοίωσιν θείας δεξιᾶς, νῦν μοι κατάπεμπσον σοφέ, ὅπως γεραίρω σε.

Μακρυνθεὶς Θεοῦ τοῦ μόνου φιλοκτίρμονος, πάθεισιν ἐκδουλεύω κακοῖς, ἐπιγνούς δ' ἐμαυτὸν ὡς Σίμων, προσφεύγω σκέπη σῆ, μηδὲ δυνάμενος Θεῷ, τῷ παναγάθῳ προσελθεῖν εἰμὴ πρεσβεία τῆ σῆ.

Θεοτοκίον.

Οἴλος κεῖμαι μῶλωψι κατάστικτος, Δέσποινα, ὡς λησταῖς ἐμπεσῶν, λογισμοῖς ὧν με Ἰησοῦν Σωτῆρα ἀκέστορα Θεόν, ἡ τέξασα ἐγειρον βοῶ· χεῖρα μοι δοῦσα ἀρωγὸν ἢ προστασία μου.

ᾠδὴ, η'. Ὁ εἰρμός.

Ε'κ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις δρόσον ἐπήγασας, καί δικαίου θυσιᾶν ὕδατι ἐφλεξας, ἅπαντα γὰρ δρᾶς Χριστέ, μόνῳ τῷ βούλεσθαι· σέ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Υ'λη δοῦλον τό σῶμα μου Σίμων δέδωκα, τήν ψυχὴν τε τῷ χειρόνι ὑποτέταχα, σκότους με δεινοῦ παθῶν, καί πωρώσεως λύτρωσαι, φωτίζων φωτὶ με τῆς μετανοίας Πάτερ.

Ταπεινώσει καρδίας, νηστείας δάκρυσι, και εὐχῆ μετανοίας και ἀγρυπνία τε, τῆ πρὸς τὸν Θεόν, και πλησίον ἀγάπη με, κόσμησον ὦ Σίμων σοὶς μύροις με μυρίσας.

Ἡδυνθεὶς τοῦ δουλεῦναι ὁ τάλας πάθεισιν, οὐ προσέσχον οὐδὲως τοῦ ἀνανήφασθαι, και πρὸς τὸν Θεόν, ἐκπετάσαι τὰς χεῖρας μου, Σίμων Μυροβλύτα, ἀντίληψιν παράσχου.

Ἡαὐς γενοῦ μοι ὦ Σίμων, ζωῆς ἰθύνουσα, πρὸς λιμένα τὸν εὐδίων και ἀκύμαντον, χεῖρα βοηθείας Μυροβλύτα ὁρέγων μοι, και πρὸς τὰς εὐθείας ὁδοὺς καθοδηγῶν με.

Θεοτοκίον.

Δεσμευθέντα τὸν ἄνθρωπον ἐλυτρώσατο, γεννηθεὶς ἐκ γαστροῦ σου ὁ παντοδύναμος, σάρκα προσλαβὼν, μόνος ὡσπερ ἠυδόκησεν, τῆς ἀρχαίας Κόρη, κατάρας τῆς τῆς Εὐῆς.

Ψδῆ, θ'. Ὁ εἰρμός.

Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτενίσαι τὰ τὰ γμάτα, διὰ σοῦ δὲ πάναγνε ὠράθη βροτοῖς, Λόγος σαρκαρῶμενος, ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς σε μακαρίζομεν.

Τροπάρια.

Εἰκόνι θεῖα τῆ σεβασμῖα σου, προσκλίνω γόνυ Σίμων Μυροβλύτα τρισόλθιε, λύσιν τῶν πταισμάτων μου αἰτούμενος Ὅσιε, σὲ γὰρ γινώσκω πρέσβυν και ἀντιλήπτορα, και τῆς μετανοίας ὁδηγὸν θεομακάριστε.

Ἡ χάρις Πάτερ τοῦ θεῖου Πνεύματος, ἐν σοὶ τελοῦσα ὦφθη Μυροβλύτα θαυμάσια, ἴδρυσιν Μονῆς σου, ἐπὶ πέτρας τῆς σῆς, και ἄρσιν τὴν τοῦ λίθου, τὸ τοῦ περόντος τε και σῆ κλήσει μόνη, τὸ ἐκβάλλειν τὰ δαιμόνια.

Σὲ φῶς φωτίζει θεῖον τρισόλθιε, και ἄστρον ἐπὶ πέτρας ὑψηλῆς Πάτερ δεικνυσι, θεῖας τε φωνῆς ἀξίσι Θεοτόκου σε, και τοὺς θεῖους Ἀγγέλους ἀκούειν ψάλλοντας, και δοξολογοῦντας Θεὸν τὸν ὑπερύψιστον.

Ἰδεῖν ὦ Σίμων καὶ ἀξίωσον, Θεοῦ τὴν Βασιλείαν τὴν Οὐράνιον Ὅσιε, και τῆς μακαρίας κληρονόμον ζωῆς, ἀλήκτου Μυροβλύτα ταῖς πρὸς τὸν Κύριον, Πατερ εὐπροσδέκτοις σου λιταῖς δεῖξον με δέομαι.

Θεοτοκίον.

Νυκτὶ καθεύδοντα τῶν πταισμάτων μου, ἐξέγειρόν με Κόρη Θεοτόκε Παντάνασσα, Φῶς τὸ νοητὸν Χριστόν, ἡ τεκοῦσα βροτοῖς, τὸ φῶς τὸ τῶν ἀνθρώπων, το και ἀνέσπερον, και πρὸς ἀτελεύτητον ζωὴν με χειραγωγῆσον.

ΚΑΝΩΝ ΕΒΔΟΜΟΣ

Ὁδὴ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ἐβδομον ἀριθμὸν ὠδῶν μου δεῖσαι ὦ Σίμων.

Ἦχος βαρῆς. Ψδῆ α'. Ὁ εἰρμός.

Νεῦσει σου πρὸς γεώδη, ἀντιτυπίαν μετήχηθη, ἡ πρὶν εὐδιάχυτος, ὑδάτων φύσις Κύριε, ὅθεν ἀθρόχως πεζεύσας, ἄδει Ἰσραὴλ σοι, ὦδην ἐπινίκιον.

Τροπάρια

Ελλαμψίν μοι παράσχου, σὲ ἀνυμνοῦντι ὦ Σίμων, και θεῖα σου θαύματα, ὦδαῖς ἀνακηρύττοντι, ὦ Μυροβλύτα και χάριν, παρῤῥησίαν ἔχων, πρὸς Θεὸν μακάριε.

Βάσιν σῆς πολιτείας, τὰς ἐντολάς τοῦ Σωτῆρος, τιθέμενος Ὅσιε, ἀμέμπτως διεβίωσας, ὅθεν ὁ πάντων Δεσπότης, χάριν σοι δεδώρηται, τοῦ τελεῖν θαυμάσια.

Δέδειξαι μοναζόντων, κανῶν και στήριγμα Σίμων, ἐχθρὸν τὸν ἀντίπαλον, καταβαλὼν μακάριε, μηχανουργίας νικήσας, πάσας αὐτοῦ Πάτερ, θεοφόρε Ὅσιε.

Θεοτοκίον

Θλος ὁ πλαστουργός μου, ἐκ σοῦ σαρκαρῶται Κόρη, Παρθένε ἀπειρανδρε, και θεῖον ἀπειργάσατο, ὦ Παναγία τῆς δόξης, παλάτιον και θρόνον, και οὐρανὸν σε ἐμψυχον.

Ψδῆ, γ'. Ὁ εἰρμός.

Ο κατ' ἀρχὰς τοὺς οὐρανοὺς, παντοδυνάμω σου Λόγω, στερεώσας Κύριε Σωτήρ, και τῷ παντοργῷ και θεῷ Πνεύματι, πάσαν τὴν δύναμιν αὐτῶν, ἐν ἀσαλεύτῳ με πέτρα, τῆς ὁμολογίας σου στερέωσον.

Τροπάρια.

Μὴ μακρυνθεὶς ἀπὸ Θεοῦ, μηδὲως ὦ Μυροβλύτα, ὡς τηρῶν αὐτοῦ τὰς ἐντολάς, καθαρὸν δοχεῖον θεῖου Πνεύματος, και τοῦ Ὑψίστου Ἱερέως, σὺ γέγονας θεοφόρε, Σίμων τρισμακάριε Ὅσιε.

Ολβιον θεῖον και σεπτόν, σὺ ἀπειργάσω σὺν τάφον, διανύσας βίον ἐν Θεῷ, σκῆνος γαρ σου οὗτος εἰσδεξάμενος, μύρων σεπτῶν ὦφθη πηγὴ, διὰ παντὸς πλημμυροῦσα, τοῖς πιστοῖς τὰ θεῖα χάρισματα.

Νενικηκῶς τον πονηρόν, εἰς τέλος ἐδραες Σίμων, ἀπειλοῦντα κτύποις σὲ βιλεῖν ὅθεν ὁ Χριστός σε ἀριστεύσαντα, σὲ περιβάλλει τῷ φωτί, διὰ νυκτὸς θεοφόρε, και δοξάζει θεοῖς θαυμασίσις σε.

Θεοτοκίον

Α'πό μανίας τοῦ ἐχθροῦ, λυτρωσαμένη με Κόρη, ἢ καὶ ὕπνους βάλλει με εἰς γῆν· καὶ μαιίνει κοίτην μου πανάχραντε, οἴμοι τῷ τάλανι ἐμοί! διὰ παντός με συντήρει, τῶν αὐτοῦ παγίδων ἄσπιλε.

Κοντάκιον λεγόμενον χῆμα πρὸ τῶν Καθισμάτων.

Ἦχος βαρὺς. Ἐπὶ τοῦ ἔρους μεταμορφώτης.

Ε'πί τῷ ὄρει προσβάς Κυρίου, ταῖς ἀρεταῖς ὡσπερ ἥλιος ἐλαμψας· καὶ τὰς ἐλλάμψεις θεόθεν δεξάμενος, ὅλος φῶς ἐχρημάτισας θεόσοφε, καὶ τοὺς πάντας φωτίζεις ἐναργέστατα, τοὺς βοῶντας καὶ κρίζοντας· χαῖρε Σίμων Ἄθω τὸ σεπτόν, Μυροβλύτα ἐγκαλλώπισμα.

ᾠδή, δ'. Ὁ εἰρμός.

» **Ο**' πατρικούς κόλπους μὴ λιπών, καὶ καταβάς ἐπὶ τῆς γῆς Χριστέ ὁ Θεός, τὸ μυστήριον ἀκήκοα, τῆς οἰκονομίας σου, καὶ ἐδόξασά σε φιλάνηρωπε.

Τροπάρια.

Ρ'έουσι μύρα σου ὡς πηγαί, ἐκ τοῦ λειψάνου σου καὶ τάφου σου τοῦ σεπτοῦ, Μυροβλύτα Σίμων Ὅσιε, τῶν σεπτῶν ἀγώνων σου, πρὸς Θεοῦ λαβόντος ἀντίδοσιν.

Ι'ασαμένῳ τοὺς ἀσεβεῖς, σοὶ προσελθόντες εὐλαβεία καὶ πίστει θερμῇ, παρὰ σοῦ τὸ θεῖον Βάπτισμα, Ὅσιε ἐδέξαντο, καὶ Θεῷ τὴν δόξαν ἀνέπεμπον.

Θαῦμα ὁράται πᾶσι φρικτόν, ἢ ὑψιβάμων σου Μονὴ ὦ Σίμων σοφέ· ἦν ἀστέρως ὁδηγούντος σε, ἐπὶ πέτρας ἔστησας, Βηθλεὲμ δ' ἐκάλεσας τρισόλβιε.

Θεοτοκίον.

Μαρία Μήτηρ τοῦ λυτρωτοῦ, καὶ τῶν ἀπάντων ποιητοῦ ὑπάρχεις σεμνή, ὅθεν πίστει δυσωποῦμεν σε, τοῦτον καθικέτευε, τοῦ ῥυσθῆναι κινδύνων τοὺς δούλους σου.

ᾠδή, ε'. Ὁ εἰρμός.

» **Ο**ἱ ὀρθρίζοντες Λόγε, εἰς δόξαν σὴν καὶ αἶνον, ἀνυμνοῦμεν ἀπαύστως, τὸν τύπον τοῦ Σταυροῦ σου, ὃν ἔδωκας ἡμῖν, ὄπλον εἰς βοήθειαν.

Τροπάρια.

Ο'ρμηθεὶς οὐρανόθεν, καὶ θαύμασι μεγίστοις, αἰρομένην εἰς ὕψος, ἐπηξας τὴν Μονὴν σου, ἄδων Σίμων σοφέ, δόξαν τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Νοὺς ἀνθρώπινος ὄλωσ, οὐ φέρει βλέπων ἄνω, τῆς Μονῆς σου τὸ ὕψος, θαυμάτων τε τὸ πλήθος, ὕμνους δὲ εὐλαβῶς ἄδει τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Ωσπερ πάλαι Ποιμένες, ἀκήκοας Ἀγγέλων, τό, Δόξα ἐν ὑψίστοις, ἄδόντων Μυροβλύτα, ὦ! θαῦμα δ' ὄρας· Δόξα τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Δέομαί σου Παρθένε, τὸν σὸν ἀχρεῖον δούλον, φιλανθρώπως μὴ παύση, σκέπουσα καὶ φρουρούσα, προσφεύγοντά με σοί, πάντων ἢ βοήθεια.

ᾠδή, ς'. Ὁ εἰρμός.

» **Ν**αυτιῶν τῷ σάλῳ τῶν βιωτικῶν μελημάτων, συμπλοῖς ποντούμενος ἁμαρτίαις, καὶ ψυχοφθόρῳ θηρὶ προσριπτούμενος, ὡς ὁ Ἰωάννης Χριστέ· βοῶ σοί· ἐκ θανατηφόρου με βυθοῦ ἀνάγαγε.

Τροπάρια.

Ωσπερ θεοδότοις· χάρισι σοφέ πεπλησμένος, τοὺς πάντας διδάσκεις ὁσίως ἄγειν· μεστὸν δὲ θεῶν χαρίτων ὁρῶντες σε, πάντες ἰκετεύομεν σε Σίμων, Πάτερ μὴ ἡμῶν εἰς τέλος ἐπιλῆθοιο.

Νοὺς διζυγεία, καὶ τῷ καθαρῷ τῆς ψυχῆς σου, καὶ σώματος τῷ κατεσκληρότι, εἰς ἀπαθείας τὸ ὕψος ἀνέδραμες, τὴν στενὴν βελτίστας πορείαν, ἐν Εὐαγγελίῳ ὦ διδάσκει ὁ Κύριος.

Μῶμον καὶ κηλίδα, ἐν τῷ σώματί σου μὴ ἔχων, ψυχὴν σου ἀπεκάλθηρας Σίμων, τῶν ψυχοφθόρων παθῶν παναοίδιμε, ὅθεν νοὺς ἀθέατα κάλλη, ὄρων καθωράτης, ὄλωσ Πάτερ Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ορος σε Παρθένον, καὶ Πύλην καὶ Στάμμον καὶ Πλάμα, Κλίμακα σε, ἄλλος δὲ εἶδε, πάντες οἱ Προφῆται θεοσύμφευτε, σὲ προδιετύπουσαν Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμεῖς δὲ εἰδότες ὑμνοῦμεν σε.

ᾠδή, ζ'. Ὁ εἰρμός.

» **Ο**ἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός, ἐμβληθέντες Ὅσιοι Παῖδες, τὸ πῦρ εἰς δρόσον μετέβηλον, διὰ τῆς ὑμνωδίας οὕτω βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τροπάρια.

Υ'δίτων ὡσπερ ποταμούς, οἱ ἰδρωῖτες Πάτερ σῶν πόνων, καὶ μακαρίου σου σώματος, μύρα ἐῤῥευσαν Σίμων μετὰ σὸν πότμον, σὴ δὲ Μονὴ διατρανοῖ, τῶν ἀγώνων σου τα ἐπαθλα.

Δύναμιν Πάτερειληφώς, ἐκ Θεοῦ ἀύλως σὸν βίον, πάντα διήλθες μακάριε, ἐν πόνοις, ἐν ἀσκήσει τε καὶ νηστεία, διὸ κατηξιώθης ὡς ἀθλητῆς πανάριστος, τῶν στεφάνων τῆς δόξης σοφέ.

Εῖπρι καὶ πάλιν ὁ ἐχθρός, κατὰ γῆς συρόμενος Πάτερ, κατὰ τῆς ποιμνης σου Ὅσιε, καὶ τὴν Μοῆν πυρπολήσας σου, τὴν ὄφρυν ἠρμένην καυχᾶται, ἀλλὰ σὺ τοῦτον ἐβαλες, ταῖς θερμαῖς σου λιταῖς πρὸς Θεόν.

Θεοτοκίον.

Ενοπρεπῶς καὶ θαυμαστῶς, ὑπερφυῶς τε Παρθένε Μαρία, ἐν τῇ γαστρῇ σου κατώκησεν, ὁ Θεοῦ Λόγος Κόρη, μόνη βουλήσει, τοῦ Πατρὸς τὸ δὲ ἅγιον Πνεῦμα σὲ ἐπεσχίασεν.

Ψδὴ η'. Ὁ εἰρμός.

Αφλεκτος πυρὶ, ἐν Σινᾷ προσομιλοῦσα, βάτος Θεὸν ἐγνώρισε, τῷ βραδυγλώσσῳ καὶ δυσήχῳ Μωσεί, καὶ Παῖδας ζῆλος Θεοῦ, τρεῖς ἀναλώτους ἐν πυρὶ ὑμνωδοὺς ἐδειξε, πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ασμάτα ἡμῶν, ἐπινίκια ἀκούεις, καὶ γὰρ σατάν τὴν δύναμιν, καταβαλὼν σὺ τῇ δυνάμει Σταυροῦ, καὶ πάλιν τοῦτον εὐθύς, ἐκ βασιλείως θυγατρὸς πάντελῶς ἐξώσας, ψάλλον τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ιδέτε ὑμεῖς, οἱ ἐνταῦθα ἀθροισθέντες, ὡς θεῖα ὄντως καὶ σεπτὰ, ἅπερ θαυμασία τελεῖται ἡμῖν, πῶς ὡσπερ πύργον στερρόν, ὀρθοδοξίας τὴν Μοῆν θαυμαστῶς ἐπῆξεν, ἐπὶ τῆς πέτρας, Χριστοῦ ὁ Μυροβλύτης, δαίμονας ἐλάυνει, καὶ τοὺς πηροὺς ἰάται.

Ωμῶξε σατάν, ὅτε Σίμων ἀσεβοῦντας, ἐπιτεθέντας κατὰ σοῦ, ἀπεσεῖσω ἐξ αὐτοῦ τῆς χειρός, θείῳ φωτὶ δὲ Μοῆν, ὀδηγηθεὶς εἰς ὕψος ἐπὶ πέτρας ἐπῆξας, καὶ τὸν πεσόντα ἀφ' ὕψους, ἰδὼν περισθέντα, ταῖς εὐχαῖς σου Πάτερ, ἡσχύνθη Μυροβλύτα.

Θεοτοκίον.

Σύ μου τὸ θνητόν, ἀνεζώσας Παρθένε, ὡς Μήτηρ οὐσα τῆς ζωῆς· σωμαθθέντα γὰρ Χριστὸν τὸν Θεόν, ὡς βρέφος τοῦτον Μαριάμ, ἐκ τῆς γαστρὸς σου ἀπεκύησας, θθεν σὲ πάντες ὑμνοῦμεν καὶ δοξολογοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ψδὴ θ'. Ὁ εἰρμός.

Μὴ τῆς φθορᾶς διαπείρα κυοφορήσασα, καὶ παντεχνήμονι Λόγῳ σάρκα δανείσασα, Μήτηρ ἀπείρανθε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχεῖον τοῦ ἀστέκτου, ἡχώριον τοῦ ἀπείρου, πλαστουργοῦ σου σὲ μεγαλύνομεν.

Τροπάρια.

Ιστασο Πάτερ ὡς ἀκμῶν ἀνάλωτος, τῇ προσευχῇ καὶ τῇ πίστει εἰς Χριστὸν Ὅσιε, ὅτε σὲ τύποντα ὡς δράκοντα ἐώρας, σατάν ὄν εἰς τέλος, ἠφάνισας θεόφρον, τῇ δυνάμει Σταυροῦ καὶ χάριτι.

Μέμνησο τῶν τελούντων, τὴν μνήμην σου Σίμων Ὅσιε καὶ προσκυνούτων ἐν πίστει τὴν θείαν Εἰκόνα σου, καὶ ταῖς πρὸς Κύριον λιταῖς σου περιφρούρει, τοὺς σοὶ ἐγκαυχωμένους, Χριστοῦ μου Μυροβλύτα, κεκτημένους τε καὶ προστάτην σε.

Ωσπερ ποτὲ βασιλίδα Σίμων διέσωσας, ἐκ δαιμονίου Πάτερ τοῦ ταύτην ταραττοντος, οὕτως Εἰκόνα σου, σεπτὴν τοὺς προσκυνούντας, καὶ σὲ προσκαλουμένους, λύτρωσαι ἐκ κινδύνων, ἀναγκῶν καὶ δεινῶν καὶ θλίψεων.

Θεοτοκίον.

Νύκτα παθῶν ἀπ' ἐμοῦ ὦ Δέσποινα ἔλασον, ἡ νοητὴ αὐγὴ ἡ τὸν Ἥλιον τέξασα, τὸν καταυγάσαντα ἀνθρώπων διανοίας, καὶ μέσῳ Παραδείσου πιστοὺς εἰσαγαγόντα, φιλανθρώπως τοῦ μεγαλύνομεν σε.

ΚΑΝΩΝ ΟΡΘΟΟΣ

Ὁ ἢ Ἀκροστιχίς.

Ψδὴ ὀγδόη Σίμωνι Μυροβλύτῃ

Ἐν δὲ τοῖς θεοτοκίοις Ἱερωνύμου.

Ἦχος, πλ. δ'. Ψδὴ, α'. Ὁ εἰρμός.

Αρματηλάτην, Φαραῶν ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτὲ, Μωσαϊκῆ ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καὶ διελοῦσα Θάλασσαν, Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα, πεζὸν ὀδίτην διέσωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλλοντα.

Τροπάρια

Ωδαῖς ἀσμάτων, Μυροβλύτην Σίμονα, πιστοὶ ἰκέται αὐτοῦ, ὅσοι προσελθόντες, πάντες εὐφημήσωμεν, αἰτούμενοι βοήθειαν, παρ' αὐτοῦ ἐν ἀνάγκαις, καὶ γὰρ προστάτης θερμότατος, πέλει τοῖς αὐτῷ καταφεύγουσι.

Δεῦτε ἐν ὑμνοῖς, μετὰ πόθου ἅπαντες, προσδράμωμεν οἱ πιστοὶ, Σίμωνι τῷ θείῳ, Μυροβλύτῃ πέλοντι, καὶ τοῦτον ἰκετεύσωμεν, πρὸς Θεὸν ὅπως πρέσβυς, τε καὶ προστάτης θερμότατος, ἔσται τυγχάνει Μοῆς ἡμῶν.

Ηθροισται Πάτερ, τῆς Μοῆς σου ἅπασα, ἡ Ἀδελφότης νυνί, ὕμνους σοὶ προσφέρειν, καὶ γεραίρει ἀδουσα, τὰς κλεινάς ἀριστείας σου, Μυροβλύτα Κυρίου, καὶ ἐξαιτεῖται προστάτην σε, καὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ὑπερμαχόν.

Θεοτοκίον.

Ι'κετηρίαν, Θεομητορ ποίησον, ὑπὲρ τῶν δούλων τῶν σῶν, πρὸς τὸν γεννηθέντα, ἐξ ἀγνῶν λαγόνων σου, και τούτους ἐκλυτρώσασα, χαλεπῶν ἐκ κινδύνων, ἐπερχομένων περισώζε, Δέσποινα τοῦ κόσμου φιλόνηρωπε.

ᾠδὴ γ'. Ὁ εἰρμός.

Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοι Κύριε, σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, και ὑμνεῖ σε τὸ πνεῦμα μου.

Τροπάρια

Ο*ρος τὸ τοῦ Ἁθῶνος, Σίμων κατηύγασας Ὅσιε, και θαυμαστόν, τοῦτο ἀπειργάσω ἀρετῶν σου ταῖς λάμψεσιν.

Γέγονεν ἡ ἔρημος, πέτρα και ἀνικμος Ὅσιε, τεῖχος πιστῶν, μοναζόντων Πάτερ, τὴν Μοῆν σου δομήσαντος.

Γάννουται λαμπόμενος, ταῖς ἀστραπαῖς τῶν θαυμάτων σου, Σίμων σοφέ, Μυροβλύτα Ἁθῶς, ὀρθοδόξων τὸ καύχημα.

Δέδεικται ὁ τάφος σου, θεῖου πηγῆ ἀγιάσματος, μύρων σεπτῶν, ἐκ τοῦ σοῦ λειψάνου, ἐκβλυσάντων τρισόλβιε.

Θεοτοκίον.

Ε*ργασί με Δέσποινα, αἶλον τερπνὸν τοῦ Κυρίου μου, ἡ ἐν γαστρὶ τοῦτον συλλαβοῦσα, και τεκοῖσα θεόνυμφε.

Κοντάκιον λεγόμενον χῦμα πρὸ τῶν Καθισμάτων.

Ἦχος, πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῃ.

Ω'ς τῶν Ὁσίων ἀνυμνοῦμεν σε ἀκρέμονα, και Ἀποστόλων ὀπαδὸν και ἰσοστάσιον, και τοῦ Ἁθῶ σεμνολόγημα και φωστῆρα· δὸς οὖν Πάτερ και ἡμῖν τὴν σὴν ἀντίληψιν, ὑπὲρ πάντων ἐξαιτούμενος τὸν Κύριον τῶν βωόντων σοι· Χαῖρε Σίμων τρισόλβιε.

ᾠδὴ δ'. Ὁ εἰρμός.

Σὺ μου ἰσχὺς, σὺ μου και δύναμις Κύριε, σὺ Θεός μου, σὺ μου ἀγαλλίαμα, ὁ Πατρικούς κόλπους μὴ λιπώ, και τὴν ἡμετέραν πτωχεῖαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ Προφήτῃ, Ἀββακούμ σοὶ κραυγάζω· τῆ δυνάμει σου δόξα φιλόνηρωπε.

Τροπάρια.

Ο*λως φωτός, δλως χαρίτων ἐμπέπλησαι, Σίμων Πάτερ, Μυροβλύτα Ὅσιε, βιον ἰσάγγελον ἐπὶ γῆς, μάκαρ διανῶν ὡς ἀστρὸς τις και

αἴλος· διὸ και σὺν Ἀγγέλοις, συναγάλλη κραυγάζων· Τῆ δυνάμει σου δόξα φιλόνηρωπε.

Η*χησε γῆς, ὡσπερ βροντὴ τοῖς πληρώμασιν, ἀρετῶν σου φήμη παναοίδιμε, τὸ ταπεινὸν και ἐρημικόν, και τῆς θεωρίας, τῆς ἄνω τὸ ἀκατάπαυστον, δακρύων τε ἡ χύσις, προσευχῆ και νηστεία, πρὸς δὲ τούτοις ἀγάπη μακάριε.

Σκῆνωμα σὺ, τοῦ θεῖου Πνεύματος γέγονας, ταπεινός γάρ, πρᾶος και ἀπλούστατος, και ἐν ἀγάπῃ τῇ πρὸς Θεόν, και πρὸς τὸν πλησίον, ἀνυποκρίτῳ διέλαμψας· διὸ Μοῆ Κυρίου, ἐχημάτισας ὄντως, Μυροβλύτα Θεοῦ Σίμων Ὅσιε.

Θεοτοκίον.

Ρ*ῶσιν μοι δός, ἡ τὸν ἀκέστορα τέξασα, τὸν τοῦ κόσμου, Κύριον φιλόνηρωπον, ἀπολλυμένῳ μοι ἀγαθῇ, γνώμῃ βρυθυμία, και ἀμελείᾳ κειμένῳ μοι, και ἐξανάστησόν με, χαλεπῆς ἀβρωστίας, παντευλόγητε κόσμου Βασίλισσα.

ᾠδὴ ε'. Ὁ εἰρμός.

Ι*να τί με ἀπώσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, και ἐκάλυψε με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δειλαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, και πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατευθύνον δέομαι.

Τροπάρια.

Γ*χην θεῖου Προδρόμου, σὺ κατηκολούθησας θεομακάριστε, τρίβους Ἡλιοῦ δε, Ἀντωνίου ὁδοὺς τε τοῦ μάκαρος, και τὰς ἀριστείας τὰς κατ' ἐχθροῦ τοῦ διαβόλου, τούτων ἦρας ὦ Σίμων τρισόλβιε.

Μακαρίζη τρισμάκαρ, διὰ τοὺς ἀγῶνας σου και τὰ παλαίσματα, πρὸ παντός μὲν ἄλλου, πρὸς αὐτοῦ τοῦ Κυρίου μακάριε, ἐκβοῶντος· δεῦτε· οἱ ἐκζητήσαντές με φίλοι, και ζῶν αἰώνιον κληρονομήσατε.

Ω*χαρίτων πλουσίων, αἷς ὁ Μυροβλύτης Κυρίου κεκόσμηται, κατηγλαῖσμένος, ἐν φωτὶ τῷ ἀδύτῳ λαμπρύνεται, και φωνῆς ἀκούει, τῆς Θεοτόκου και Ἀγγέλων, ἐκκαλούσης αὐτὸν προσφιλέστατα.

Θεοτοκίον.

Ω*χαρίτων τῶν θεῶν, Κόρης τῆς θεόπαιδος ὧν ἡμῖν δίδωσιν, ἐν ἐκάστη ὥρᾳ, και ἡμέρᾳ και τόπῳ τοῖς χρίζουσι, θείας βοηθείας, παρούσα πάντας και φρουροῦσα, και ζῶν αἰώνιον πᾶσι βραβεύουσα.

ᾠδὴ, σ'. Ὁ εἰρμός.

» Γλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλὰ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου, καὶ ἐκ θυοῦ τῶν κα-
» κῶν, ἀνάγαγε δέομαι· πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς
» τῆς σωτηρίας μου.

Τροπάρια

Νικῶν αἶψά τόν ἐχθρόν, ὁ Μυροβλύτης φαιδρύνεται, ὡς στρατιώτης Χρι-
στοῦ, στερβός ἀπροσμάχτος, νέοις καταστέφεται, στέφεισιν ἐνδόξοις,
καὶ ποικίλοις ἐν χάρισμασιν.

Ἰστάμενος προσευχῇ, καταξιοῦται ὡ θαύματος! ὁμφῆς ἀστέρος λαμπροῦ,
Ἰδρυσιν μνηύοντος, Μονῆς ὑψιθάμονος, ἐπὶ πέτρας, θεία τῇ κελεύσει τὸ
τελούμενον.

Μὴ φέρων ὁ σχολιός, τὸ εἰς αἰῶνας δοξάζεσθαι, Θεὸν τὸν δημιουργόν,
Μονῆς σου τῷ θαύματι, νέον ὑπεσκέλισε, τὸν διακονοῦντα, ἀλλ' εὐχῇ
σου τοῦτον ἔσωσας.

Θεοτοκίον

Νάματα τὰ ζωτικὰ τῆς σωτηρίας με πότισον, ἢ τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς,
Παρθένε κηύσασα, ὅπως ἂν ἀξίως σε, ἀνυμνῶν δοξάζω σέ τοῦ κόσμου
τὴν Βασίλισσαν.

ᾠδὴ, ζ'. Ὁ εἰρμός.

» Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταπτήσαντες Παῖδες ἐν Βιβυλῶνι ποτέ, τῇ πί-
» στει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες·
» ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Τροπάρια.

Υπέμεινας παλαίων, τὸν παλαμναῖον ὄφιν σὲ θορυβοῦντα τῷ φθόνῳ αὐ-
τοῦ, καὶ στάσεις ἐμποιοῦντα, τῇ ἰδρύσει Μονῆς σου, ἕως τοῦτον κατέ-
βαλες· Ὁ τῶν Πατέρων βοῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ρώσθεις Σταυροῦ δυνάμει, λίθον ἤρας ἐπ' ὤμων, ὑπερμεγέθη σοφέ, τοῖς
μὲν ὀρώσι θαῦμα, κατ' ἐχθροῦ δὲ τὴν νίκην, σὺ ἀράμενος ἐψαλλες· Ὁ
τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ὀρμῶντας κακοβούλω, πηρωθέντας δὲ Σίμων, ὡς μιμητῆς τοῦ Χριστοῦ
ἰάσω ἀσεβοῦντας, Θεῷ δὲ τῷ Σωτήρι, βεπτισθέντας προσήγαγες, ὁ
τῶν Πατέρων βοῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον.

Υμνῶν ἐν ἰκεσίαις, σὲ προστάτην αἰτοῦμαι Μαρία Μήτηρ Θεοῦ, ψυχῆς ἐκ
κατωδύνου, ἐκβοῶν μοι παράσχου, ἀσθενοῦντι τὴν ἰασιν, ἢ τὸν Σω-
τῆρα Χριστόν ἡμῖν ἀποτεκοῦσα.

ᾠδὴ, η'. Ὁ εἰρμός.

» Μουσικῶν ὀργάνων συμφωνούντων, καὶ λαῶν ἀπείρων προσκυνούντων,
» εἰκόνι τῇ ἐν Δειριᾷ, τρεῖς παῖδες μὴ πεισθέντες, τὸν Κύριον ἀνύ-
» μνον, καὶ ἐδοξολόγουν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Βασιλεὺς παθῶν Σίμων ἐγένου, ἐγκρατεία καὶ τῇ ἀγρυπνία, διόπερ καὶ
παρὰ Θεοῦ, θαυμάτων πλουτεῖς χάριν, τοὺς δαίμονας ἐλαύνειν, μύρα
τε ἐκβλύζειν νοσοῦντας τε ἰᾶσθαι.

Λαμπρυνθείς σοφέ τῇ διανοίᾳ, κατηυγάσθης φωτὶ τῷ ἀπροσίτῳ, ὡς φῶς
ὑπάρχων δ' ἀληθῶς, ἐδίωξας τὸ σκότος, ἐχθρόν ἀρχοντα σκότους, ἐκ-
βαλὼν σὴ κλήσει, ἐκ βασιλίδος κόρης.

Υἴω ὡσπερ θρύει ὁ σὸς τάφος, τὰ σὰ μύρα ἐκ τοῦ σοῦ λειψάνου, μυρί-
ζοντα τοὺς εὐλαβῶς, Εἰκόνα σου τὴν θείαν, ὦ Σίμων Μυροβλύτα κατα-
σπαζομένους, οὐς φρούρει σαῖς πρεσβείαις.

Θεοτοκίον.

Μαρίαμ Θεὸν τὸν πρὸ αἰῶνων, ἀπεκύσας ἀσπόρως ἐπ' ἐσχάτων, καθὼς
προέγραψαν ποτέ, τρεῖς Παῖδες ἐν καμίνῳ, τὸν Τόκον σου ὑμνοῦντες
καὶ ὑπερυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ, θ'. Ὁ εἰρμός.

Εφορίζε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὅπως ὁ Ὑψιστος,
ἐκὼν κατῆλθε μέχρι καὶ σώματος, παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς, γενόμε-
νος ἄνθρωπος, διὸ τὴν ἀχραντον, Θεοτόκον, οἱ πιστοὶ μεγαλύνουмен.

Τροπάρια.

Τὴν δε Μοῆν σου τὴν σεπτὴν, πειρασμῶν παντοίων Σίμων διάσωζε, καὶ
περιστάσεων, πυρὸς λοιμοῦ σεισμοῦ καὶ κακώσεων, βαρβαρικῆς ἐπι-
δρομῆς, ἐχθρῶν τῶν τῆς πίστεως, Ἀγαρηνῶν τῶν δεινῶν, Μυροβλύτα, ταῖς
πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

Ἡθροισταὶ πᾶσα ἢ Μοῆ, καὶ βοᾷ ἀκαταπαύστως κραυγάζουσα, ἐγκαυ-
χωμένη ἐν σοί, ὦ Μυροβλύτα πρὸς τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἀμαρτιῶν ἡμῶν
οὐλάς, τελείως ἐξάλειψον, Δέσποτα Κύριε, μὴ ἐὼν τὸν πονηρόν ἡμᾶς
λυμαίνεσθαι.

Ὅσπερ Σίμων τῆς Μοῆς, σοῦ τῆς Πέτρας ὁ προστάτης ἰκέτευσεν, θερμῶς
τὸν Κύριον, σὺν Μυροφόρῳ Μαγδαληνῇ τῇ σεπτῇ, σκέπειν φυλάττειν
καὶ φρουρεῖν, αὐτὴν ἀδιαλώβητον, ἐπερχομένων δεινῶν, τὴν τιμῶσαν καὶ
γεραίρουσαν ἐν ὕμνοις ὑμᾶς.

Θεοτοκίον.

Υμνους σῶν δούλων καὶ ὧδ'α, δεχομένη Μαριάμ ἡ παντάνασσα τῷ σῶ
Υἱῷ καὶ Θεῷ, προσαγαοῦσα, θερμῶς ἰκέτευσον, καὶ διαφυλάττε αὐ-
τούς, παντοίας κακώσεως, ἐπεμβαίνόντων δεινῶν, καὶ γὰρ δσα θέλεις δύνα-
σαι ὡς Μήτηρ αὐτοῦ.

Τέλος τῶν ὀκτώηχων Κανόνων τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν
Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου

Τροπάρια εἰς τὸν Ὁσίον Πατέρα ἡμῶν τὸν θεοφόρον καὶ Μυροβλύτην Σίμωνα.
ὑπὸ Ἱερωνύμου Μ. Σιμωνοπετρίτου.
Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸν θεῖον Ἀσκητὴν, τὸν σεπτὸν Μυροβλύτην, Χριστοῦ τὸν μιμητὴν, ἀρετῶν τὸ δοχεῖον
Ἀγγέλων ἰσοστάσιον, Ἀποστόλων τὸν σύσκηνον, τὸν ἐφάμιλλον, τῶν Ἀθλοφόρων καὶ πάν-
των τῶν Ὁσίων τε, τὸ ἐγκαλλώπισμα πάντες, ὑμνήσωμεν Σίμωνα.

Ὁ Σίμων ὁ σεπτός, ὁ κλεινός Μυροβλύτης, ὁ μέγιστος φωστὴρ, τῶν ἐν Ἄθω λαμφάν-
των, ὁ κτείνας τὸν δράκοντα, τὸν Χριστὸν ἐνδυσάμενος, ὁ παγγέρατος, Ὁσίος νῦν εὐφη-
μεῖται. Τοῦτον ἅπαντες, νῦν προβαλλόμεθα πρέσβυν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Χριστοῦ τὸν μιμητὴν, τῶν Ὁσίων τὸ κλέος, πασῶν τῶν ἀρετῶν, τὸ θεόμορφον σκῆνος,
Ἀγγέλων τὸν ἐφάμιλλον, μυροθήκη τῆς χάριτος, ἄνθος εὐσομιον, τοῦ νοητοῦ Παραδείσου,
καὶ ἀδάμαντα, καὶ τιμαλφὴ μαργαρίτην, ὑμνήσωμεν Σίμωνα.

Φωστὴρ πανευκλεής, ἐκλεκτὸς μαργαρίτης, ἀδάμας παμφαής, καὶ πανέντιμος λίθος, τῆς
πόλεως ἔρημμα τοῦ θεοῦ Σίμων Ὁσίε, ὠφθης ἅπαντας, καταφωτίζων τοὺς πίστει, σὸς προσ-
τρέχοντας, καὶ ἄπλανῶς πρὸς τὰ ἄνω, ἰθύνεις τοὺς τιμώντας σε.

Ἐν Ὁρει τῇ σεπτῇ, ἐσθητικῶς ἐπὶ πέτρας, τῇ πέτρῃ τῇ Χριστῷ, θεαρέτως ἀσκήσας, οὐ-
ράνιος ἄνθρωπος, καὶ ἐπίγειος Ἀγγελος, ὠφθης Ὁσίε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορευῶν, τὸν τρι-
σάγιον, νῦν μελψοῖς τῇ Τριάδι, Μυροβλύτα θεοπέσιε.

Τὸ ἄκρον ἐφετόν, τὸν Χριστὸν ἀγαπήσας, τοῦ κόσμου τὰ τερπνά, ἐβδελύξω παμμάκαρ,
καὶ γέγονας πάντερον τοῦ θεοῦ οἰκητήριον, τὴν διάνοιαν, κατανασθεῖς καὶ καρδίαν, Πάτερ
Πνεύματι, τῇ παναγίῳ θεῷφρον, Μυροβλύτα θεοπέσιε.

Ψυχῆς τὸ τριμερές, καθαρθεῖς τῇ Τριάδι, σοφὴ τῶν ἀρετῶν, ἐν Χριστῷ τῇ Σωτῆρι, τὴν
ὕλην τοῦ σώματος, ἔξω θέμενος Ὁσίε, βίον ἄυλον, ζήσας ἐν γῇ τῶν Ἀγγέλων, ὡς ἀσώματος,
νῦν σὺν Ἀγγέλοις εὐφραίνῃ, εἰς τὰ ἄνω βασιλεῖα.

Τῇ χάριτι σοφῆ, τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὡς μύρῃ νοητῇ, σὺ χρισθεῖς θεομάκαρ, ὁσμὴ παν-
σεβάσμιος, τοῦ Χριστοῦ εὐωδία τε, ἐχρημάτισας, καὶ Μυροβλύτης ἐδειχθης, μύρον Ὁσίε,
μύρῃ Χριστῷ τὰς καρδίας, μυρίζων τῶν τιμώντων σε.

Ἀστράπτεις ἐν τῇ γῇ, οὐρανόφωτος πέλων, ὡς ἥλιος φαιδρός, τὰς ἀκτίνας ἐκπέμπων,
εἰς πᾶσαν τὴν ὑφήλιον, ἀρετῶν σου ταῖς λάμψεις, φαιδρυνόμενος, καὶ καταυγάζεις τὸν κό-
σμον Σίμων Ὁσίε, θαυμαστωθεῖς Μυροβλύτα. Διὸ σὲ γεραίρομεν.

Τοῦ πνεύματος σοφῆ, ποταμὸς χρηματίζεις, τὴν χάριν δαφιλῶς, ὡσπερ ρεῖθρον προχέων,
πηγῇ τε ἀναψύχουσα, τὰς ψυχὰς τῶν τιμώντων σε, καὶ δροσίζουσα, τῶν εὐσεβῶν τὰς καρ-
δίας, μύρου βλύζοντος, ἐκ τοῦ σοῦ σκῆνους παμμάκαρ, Χριστοῦ σε δοξάζοντος.

Ὡς ἄγγελος ἐν γῇ, ἰσαγγέλως βιώσας, ἐλάτρευσας σοφῆ, τῇ Θεῷ Μυροβλύτα, τὸν ἄρ-
χοντα τοῦ σκότους δέ, ἐν σαρκὶ κατεπάλαισας ὡς δὲ ἄυλος, φῶς ἀληθῶς χρηματίζεις, λαμ-
πρυνόμενος, τὰς ἀσωμάτους ἰδέας, ἀγάπη τοῦ Κτίστου σου.

Ἀγῶνας τοὺς σεπτούς, ἐν θεῷ ἐξασκήσας, ὡς ἄλλος Μωϋσῆς, ἐν τῇ ὄρει τοῦ Ἄθω, θεῷ-
φρον γενένησαι, τῇ θεῷ φίλος γνήσιος, ὃ ἐνούμενος, Θεοειδῶς Μυροβλύτα, νόμον ἔνθεον,
νομοθετεῖς καὶ προσάγεις, θεῷ τοὺς πειθομένους σοι.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τοὺς Ἁγίους.

Τὴν Μυροφόρον τοῦ Χριστοῦ Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν, καὶ
Τὸν Ὁσίον καὶ θεοφόρον Πατέρα ἡμῶν Σίμωνα τὸν Μυροβλύτην.
Ἰπὸ Ἰακώβου Μοναχοῦ. (α)

Μετὰ τὸν Ἐδλογητὸν, τὸ: Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα, τὸ: Θεὸς Κύριος.

Εἰς ἧχον δ', καὶ τὰ παρόντα Τροπάρια πρὸς τὸ: Ὁ ὑψωθείς.

Τῆς Μυροφόρου τῆ σοφῆ νῦν προσδράμωμεν, καὶ τῇ Εἰκόνι τοῦ Ὁσίου
προσπέσωμεν, πνευματικὴν γὰρ πνεύσιν ὁσμὴν μυρεψικὴν, πάθη τὰ
δυσίατα, θεραπεύουσι πάντων, πνεύματα διώκουσι, καὶ παρέχουσι ἄμφω,
τὴν ἰατροειδίαν σώματος ψυχῆς, τοῖς προσιοῦσιν αὐτοῖς μετὰ πίστεως.

Δόξα ἕμοιον.

Τὴν ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Σωτῆρος κομίσασαν, μύρα εὐώδη Μυροφόρον τὴν
πάνσοφον, Μαρίαν τὴν πανεύφημον καὶ Σίμωνα ὁμοῦ, Μονῆς τὸν δο-
μητορα, ὑψιβάμονος Πέτρας, ὕμνοις εὐφημήσωμεν πρὸς αὐτοὺς ἐκβοῶντες,
ἀπὸ κινδύνων ῥύσασθε ἡμᾶς, ἐκδυσωποῦντες τὸν μόνον φιλόανθρωπον.

Καὶ νῦν θεοτοκίον ἕμοιον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενωῶς νῦν προσδράμωμεν, ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ
προσπέσωμεν, ἐν μετανοίᾳ κρίζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς. Δέσποινα βοή-
θησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα. σπεῦσον ἀπολλύμεθα, ὑπὸ πλήθους πται-
σμάτων· μὴ ἀποστρέψης σοὺς δούλους κενούς, σὲ γὰρ καὶ μόνῃ ἐλπίδα
κεκτήμεθα.

Ὁ Ν. ψαλμός, καὶ ὁ Κανὼν Ὁδὴ Ἁκροστιχίς.

Μαρίαν καὶ Σίμωνα ἐν ὧδαῖς μέλπω· ἐν δὲ τοῖς θεοτοκίοις Ἰακώβου.

Ἦχος πλ. δ'. ὠδὴ α': Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Μύρων σεπτῶν σου, τὴν ὁσμὴν κροτοῦντα με, Μαρία νύμφη Χριστοῦ, ἐν
τῷ δε Κανόνι, τῷ φωτί σου λάμπρονον καὶ μύροις σου με μύρισον, ὅπως
μέλψω ἀξίως, σοῦ τὰ σεπτὰ προτερήματα, καὶ τὴν τῆς ψυχῆς σου εὐγένειαν.
Ἀπὸ βλεφάρων νυσταγμῶν Πανόσιε, ἐκτιναξάμενος, νοῦν τε καὶ καρδίαν,
παθῶν ἀπεκάθηρας, καὶ ἀστραπᾶς τοῦ Πνεύματος, εἰσδεξάμενος Σίμων,
μύρου πηγὴν τὴν καρδίαν σου, ἐδειξας καὶ κόσμον ἐμύρισας.

(α) Ὁ παρὼν παρακλητικὸς Κανὼν ὡς καὶ ὁ ἐφεξῆς τοῦ Ἁγ. Σίμωνος ψάλλονται κατὰ πᾶσαν
Κυριακὴν ἐν τῇ τέλει τοῦ Ἑσπερινοῦ, ἐναλλάξ· ὁ μὲν παρὼν, εἰς τοὺς ἧχους α' γ' πλ. α' καὶ βα-
ρύν, ὁ δὲ τοῦ Ἁγ. Σίμωνος εἰς τοὺς ἧχους δ' δ' πλ. β' καὶ πλ. δ'.

Ρῶσιν βραβεύει, ἡ σορὸς ἢ πάντιμος, σεπτοῦ λειψάνου σου, Μαγδαληνῆ πᾶσιν, ὁ δὲ τάφος Ἄγιε, σοῦ Σίμων ἀξιάγαστε, μύρα βλύζει πλουσίως, καὶ θεραπεύει νοσήματα, πάντων τῶν πιστῶς προστρεχόντων σοι.

Θεοτοκίον

Ι'κετηρίαν Θεομητορ ποίησον, τῷ ἐκ λαγόνων σου, σάρκα προσλαβόντι, ὑπὲρ ποιμνης ταύτης σου, συμπρεσβευτάς σου ἔχουσα, τὴν συνώνυμον Κόρην, καὶ τὸν πανόσιον Σίμωνα, καὶ δεινῶν τοὺς δούλους σου λύτρωσαι

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ι'να τί ὀφθαλμοί σου, Μαγδαληνῆ ἐνδοξε, οὕτως ὠραιώθησαν; ὅτι Χριστὸν ἐώρακας, μύρα κομίσασα, λίαν πρωτὶ ἐν τῷ τάφῳ, τοῦ μυρίσαι σπεύδουσα τοῦτον πανεύφημε.

Α'ληθῶς ὑπερβαίνει, σοῦ ἡ ὁσμὴ Ὅσιε, μύρων ἀρωμάτων ἀπάντων καθώσπερ γέγραπται, Σίμων τρισόλβιε, διὸ ὁδμῆς σου τῶν μύρων, ὀπίσω δραμούμεθα χάριν λαμβάνοντες.

Νάρδου μύρα Μαρία, μυρεψικὰ πέμπει σου, χεὶρ ἡ χαριτόδωτος ὄντως πάντας εὐφραίνοντα, σοῦ δὲ ὁ πάντιμος, τάφος Πανόσιε Σίμων, ἰατρεῖον δεικνύται τοῖς προσιοῦσι πιστῶς.

Θεοτοκίον

Α'πειρόγαμε Κόρη, ὀλολαμπῆς Ἄνασσα, σὺν τῇ Μυροφόρῳ δυσώπει τὸν ὑπεράγαθον, νόσων καὶ θλίψεων, καὶ πάσης ἄλλης ἀνάγκης, λυτρωθῆναι ἅπαντας τοὺς ἀνυμνοῦντας σε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων Δυάς Ἄγια σοὺς δούλους, Μυροφόρε Χριστοῦ Μαρία καὶ Σίμων Πανόσιε, καὶ ῥύσασθε βλάβης ἀντικειμένου.

Ε'πίθλειπον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἰτησις μεθ' ἧν τὸ κάθισμα ἤχος β'. Πρεσβεία θερμῆ.

Πρεσβείας ὑμῶν ὡς ὄπλον ἀπροσμάχητον, πλουτοῦντες αἰεὶ οἱ πίστει κα ταφεύγοντες, τῇ σκέπῃ ὑμῶν ἐκτενωδῶς κραυγάζοντες· Μυροφόρε σὺν τῷ Μυροβλύτῃ σπεύσατε, καὶ ἐκ κινδύνων ῥύσασθε ἡμᾶς τὸν πάντων Δεσπότην ἰλεουμένων.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε.

Κύριον σύ, Μαγδαληνῆ τὸν θεάνθρωπον, ἐπεκάλεις, ὅτε ἐν τῷ μνήματι, ὡς κηπουρὸν ἠρώτας αὐτόν, γλυκυτάτῃ θέρμῃ, φωτίζοντά σου διάνοιαν· ὃν αἰτησαί Μαρία, τοὺς τιμῶντας σε σῶσαι, ἐκ παντοίων κινδύνων καὶ θλίψεων.

Α'νω τὴν σὴν ἀναπετάσας διάνοιαν, ἐπτερώθης πρὸς τὸν θεῖον ἔρωτα, καὶ δι' ἀστέρος ὁδηγηθεὶς, ἡγειρας ἐκ βάθρων, Μοῆν τῆς Πέτρας ἀρίζηλον, ὃ Σίμων Μυροβλύτα, ἦν πρεσβείαις σου φρούρει, ἐκ δεινῶν συμπτωμάτων ἀπήμονα.

Ι'δε τερπνὴ, Δυάς Μοῆς ἡ περιδοξος, μυριπνοίος ὁδμαῖς κατοσφραίνουσα τῶν φοιτητῶν σῶμα καὶ ψυχὴν· δεῦτε συνελθόντες, Μαρίαν ἅμα καὶ Σίμωνα, τιμήσωμεν ἐν ὑμνοῖς, ὡς φρουροὺς καὶ προστάτας, καὶ ἀγρύπνους Μοῆς ἡμῶν φύλακας.

Θεοτοκίον

Κύριον σύ, ὡς τετοκυῖα πανάχραντε, ἐκδυσώπει, τοῦ ῥυσθῆναι ἅπαντας ἐκ περιστάσεων χαλεπῶν, καὶ δεινῶν κινδύνων, τοὺς καλουμένους σὸν ὄνομα, καὶ γὰρ ἰσχύεις πάντα, εἴπερ θέλεις Παρθένε, διὸ σῶζοις ἡμᾶς κινδυνεύοντας.

ᾠδὴ ε'. Ἴνα τι μὲ ἀπόσω.

Σίμωνα Μυροβλύτην, καὶ σεπτὴν Μυροφόρον Μαρίαν ἄσμασι, τιμήσωμεν ἐνθέοις, ὡς προστάτας ἡμῶν χρηματίζοντας, καὶ φρουροὺς ἀγρύπνους, Μοῆς ἡμῶν τῆς ἀρίζηλου, τιμωμένης αὐτῶν ἐπ' ὀνόμασιν.

Ι'δοὺ μύρα προχέει, ἡ σορὸς τῆς χειρὸς σου Μαρία πάνσεμνε, ὁ δὲ θεὸς τάφος, σοφὲ Σίμων σοῦ βρούει ἰάματα, καὶ ἀποδιώκει, παθῶν ἐσμόν τῶν προσιόντων· διὸ πόθῳ ὑμᾶς νῦν γεραίρομεν.

Μύρα βρούει ὡς κρήνη, θήκη τῶν λειψάνων σου Μαρία πάνσεμνε, ἐξ ὧν νῦν παράσχου, τοῖς αὐτοῖς προσιοῦσιν ἐκ πίστεως, καὶ προσπτυσσομένοις, καὶ μετὰ Σίμωνος δυσώπει, τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς πάσης θλίψεως.

Θεοτοκίον

Ως τεκοῦσα Παρθένε, τὸν τῶν δλων Δεσπότην τοῦτον ἰκέτευε, πάντας ἡμᾶς σῶσαι, πειρασμῶν καὶ κινδύνων καὶ θλίψεων, σὺ γὰρ μόνη πέλεις, πιστῶν ἀπάντων προστασία, καὶ τοῦ Ὁρους τοῦ Ἄθω διάσωσμα.

ᾠδὴ ς'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Νός μου, τὸν σκοτασμὸν ἀπέλασον, ὃ Μαρία Μυροφόρε θεόφρον, καὶ τῶν παθῶν, δίωξον τὴν ὁμίχλην, καὶ εὐωδίας με μύρων σου πλήρωσον, καὶ ῥύσαι με τῆς τῶν παθῶν, δυσωδίας εὐχαῖς σου πρὸς Κύριον.

Α'γίως σου διανύσας Ὅσιε, τὸν ἰσάγγελον καὶ ἐνθεον βίον, ἐπὶ τῆς γῆς, συναυλίζῃ ἀγγέλοις, καὶ νοσημάτων ἐλαύνεις κατήφειαν, καὶ μύρων σου τὰς ἐκπνοάς, ἀντιπέμπεις τοῖς πόθῳ ὑμνοῦσί σε.

Ε'δόθη σοι, τῶν θαυμάτων ἡ χάρις, καὶ ἰάσεων ἡ δύναμις Σίμων, ἄθραυστον γάρ, τὸν πεσόντα ἀφ' ὕψους, καὶ ζῶντα μάκαρ διάκονον ἔσωσας· βασίλισσαν δὲ χαλεποῦ, δαιμονίου εὐχαῖς σου διέσωσας.

Θεοτοκίον.

Βασίλισσαν ὁ Δαβὶδ σε πάναγνε, προηγόρευσε τεκοῦσαν τὸν Λόγον, δημιουργόν, βασιλέα καὶ κτίστην, καὶ ποιητὴν τῶν αἰώνων καὶ Κύριον, παθῶν δαιμόνων τε κάμέ, τὸν τιμῶντα σε δεῖξον ἀνώτερον.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων σοὺς δούλους Δυὰς ἀγία, Μυροφόρε σὺν κλεινῷ Μυροβλύτῃ τῷ Σίμωνι, καὶ ῥύσασθε Ποίμνην ὑμῶν, ἐκ παντοίων δεινῶν συμπτωμάτων.

Αᾠχραντε ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρῴρησιαν.

Αἴτηρις, μεθ' ἣν τὸ Κοντάκιον. Ἦχος β'. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Μυροφόρε Χριστοῦ, Μαρία κυριώνυμε, καὶ Σίμων σοφέ, Ὅσιων ἐγκαλλώπισμα, τῆς Μονῆς ἡμῶν οἱ προστατεύοντες θερμῶς, ἐκλυτρώσασθε αὐτὴν ἀπὸ παντοίων πειρασμῶν, παρῴρησιαν ὡς ἔχοντες, σπεύσατε ἐν ἀνάγκαις, ῥύσασθε τῶν κινδύνων, τῶν συνεχόντων νῦν ἡμᾶς, σωτηρίαν βραβεύοντες.

Καὶ τὸ προκείμεν. Ἀγαλλιᾶσθε Δίκαιοι ἐν Κυρίῳ

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ διώδευεν ὁ Ἰησοῦς, κατὰ πόλιν καὶ κώμην, κηρύσσων καὶ εὐαγγελιζόμενος, τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ Δώδεκα σὺν αὐτῷ, καὶ Γυναῖκες τινές, αἱ ἦσαν τεθεραπευμέναι ἀπὸ πνευμάτων πονηρῶν καὶ ἀσθενειῶν. Μαρία, ἡ καλουμένη Μαγδαληνὴ, ἀφ' ἧς δαιμόνια ἑπτὰ ἐξεληλύθει· καὶ Ἰωάννα, γυνὴ Χουζᾶ, ἐπιτρόπου Ἡρώδου, καὶ Σωσάννα, καὶ ἕτεραι πολλαί, αἵτινες διηκόνουν αὐτῷ, ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς.

Δόξα. Ταῖς τῆς Μυροφόρου. *Καὶ νῦν.* Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλέγησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ τροπάριον, ἦχος, πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Οἴτως Ἰσαπόστολον, καὶ Μυροφόρον Κυρίου, Μαθητρίαν πρώτην τε, χρυσόν καὶ ἀδάμαντα, καὶ πᾶν τίμιον, κορυφὴν θείαν τε, αὐτουργόν θαυμάτων, ἐλατῆρα τῶν δαιμόνων τε, Μαρία πάνσεμνε, ἀξιοπρεπῶς ὀνομάζομεν, πάντες ἡμεῖς οἱ δούλοι σου, τῇ σῇ ἀντιλήψει προστρέχοντες. Σὺν τῷ Μυροβλύτῃ, Σίμωνι τῷ δομητορὶ Μονῆς, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύσατε, εὐρεῖν θεῖον ἔλεος.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Διαπύρω τῷ ζήλῳ, πρὸς τὸν τάφον Κυρίου Μαρία ἔσπευσας, καὶ δάκρυα σὺν μύροις, προσέφερες βοῶσα, τῷ Σωτῆρι καὶ ψάλλουσα. Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Αἰμνησίκακος ὦφθης, Χριστομίμητος ὄλος Σίμων τρισόλβιε, καὶ νοῦν τῆς προσπαθείας, καὶ ὑλώδους φροντίδος, θεοφόρε ἐμάκρυνας, καὶ πρὸ θανάτου σαρκός, τῷ πνεύματι ἀνέστης.

Ιἄλασμόν τῶν πταισμάτων, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν, ἡμῖν αἰτήσασθε, Δυὰς Μονῆς προστάται, Μαγδαληνὴ καὶ Σίμων, ἅμα Βασιλογόνω τε, ὅπως τιμῶμεν ὑμᾶς, ἐν ὕμνοις ἐπαξίως.

Θεοτοκίον.

Ο τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐκ γαστρός σου προῆλθε Παρθένη ἄχραντε, Σταυρόν τε ὑπομείνας, ἐξανέστη ἐν δόξῃ, καὶ θεώσας τὸ πρόσλημμα, σώζει τοὺς πόθῳ αὐτόν, ὑμνοῦντας εἰς αἰῶνας.

ᾠδὴ η'. Τὸν ἐν ἔρει ἀγίῳ.

Συνεκράθης τοῦ Κτίστου σου ἀγάπη, Μυροφόρε σεμνὴ, καὶ ἔδραμες σπουδαίως, αὐτοῦ ὀπίσω κράζουσα· Νυμφίε μου, μύρων ἡ ὁσμὴ σου, ἔλκει με πρὸς φίλτρον ἀγάπης σου τῆς θείας.

Μοναζόντων φωστῆρ Σίμων ἐδείχθης, σωφροσύνη συζήσας καὶ ἀσκήσει, ψυχὴν καὶ νοῦν ἀυγάζων τῶν δρώντων σε, καὶ ἀποδιώκων, σκότος ψυχοφθόρον, τῶν πίστει σε τιμώντων.

Εκ παντοίων δεινῶν ἐπερχομένων, τοῦ δολίου Δυὰς ἱερωτάτη, Ποίμνην ὑμῶν λυτρώσασθαι τὴν μέλπουσαν, Σίμων καὶ Μαρία, μνήμην ὑμῶν θείαν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ φύσιν τεκοῦσα Θεὸν Λόγον, Θεοτόκε διέμεινας Παρθένος, καὶ διασώζεις πάντας τοὺς γεραίροντας, σοῦ τὸν θεῖον τόκον, πάναγνε Μαρία, ἐκ συμφορῶν παντοίων.

ᾠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Λαβούσα νάρδου μύρα Μαγδαληνὴ, τοῦ Κυρίου ἐπέστης τῷ μνήματι, ἰδοῦσα δέ, δύο ἐξαστράπτοντας ἐν λευκοῖς, Ἀγγέλους φθεγγομένους σοι, χαίρουσα ἐμήνυσας τοῖς αὐτοῦ, ἀγίοις Ἀποστόλοις, τὴν ἔγερσιν Κυρίου, ὃν ἐκδυσώπει ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Πρεσβείαις καὶ λιταῖς σου ταῖς πρὸς Θεόν, φωταγώγησον Σίμων τρισόλβιε, σοὺς ὑμνητάς, τοὺς ἀνευφημοῦντας σε ἐκ ψυχῆς, καὶ τῶν πταισμά-

των αίτησαι, λύσιν και κινδύνων ἀπαλλαγὴν, και πρέσβευε ἀπαύστως, τὴν φυτεῖαν σου ταύτην, συντηρηθῆναι αἰεὶ θάλλουσαν.

Ω ^τ θεία και πανένδοξε ξυνωρίς, οἱ τῆς Πέτρας Μονῆς προστατεύοντες, Σίμων σοφέ, και Μαρία θεία Μαγδαληνή, Χριστὸν ἐκδυσωπήσατε, δοῦναι ἡμῖν πᾶσιν ἀμαρτιῶν, συγχώρησιν τοῖς πόθῳ, ὑμῶν ἐπιτελοῦσι, τὸ ἱερὸν σοφοὶ μνημόσυνον.

Θεοτοκίον.

Υ ^τ σῶπῳ μετανοίας με Μαριάμ, ἀποκάθαρον πλήσασα χάριτος, τοῦ σου Υἱοῦ, πλήρωσον τὸ στόμα μου μελωδεῖν, τό: Ἰησοῦ γλυκύτατε· ἔδρασον δὲ τοῦτο ἐν τῷ मुखῷ, ἐμῆς καρδίας Κόρη, διὰ παντός βλυστάνειν, μὴ καταισχύνης μου τὴν αίτησιν.

Ἄξιον ἔστιν ὡς ἀληθῶς. **Και τὰ μεγαλυνάρια ταῦτα.**

Σ ἰμίωνα τὸν μέγαν ἐν ἀσκηταῖς, και τὴν Μυροφόρον, τὴν Δυάδα τὴν θαυμαστήν, ἡμῶν τοὺς ἐφόρους, και ἀκλινεῖς προστάτας, ἐν ὕμνοις κατὰ χρέος, ἀνευφημήσωμεν.

Χ ρυσέεις θαυμάτων ἐν χροσσωτοῖς, περιβεβλημένη, ξυνωρίς ἡ σεμινοπρεπῆς, βρούει τὰς ἰάσεις, ὡσπερ ἐξ ἄλλης κρήνης, σοροῦ χειρὸς και τάφου, τοῖς προσιοῦσι πιστῶς.

Δ εὔτε οἱ ἐν νόσοις παντοδαπαῖς, προσδράμετε πόθῳ, Μυροφόρου θεία σορῶ, χειρὸς ἀψαμένης, ποδῶν τῶν τοῦ Σωτῆρος, ἰάσεων τὴν χάριν, ἀπαρῶμενοι.

Φ ρούρει τὴν σὴν Ποίμνην ἱεροουργέ, Σίμων Μυροβλύτα, τὴν τιμῶσαν σε εὐλαβῶς, ἦν πολλοῖς ἰδρῶσι, καμάτοις τε και πόνοις, ἀνήγειρας εἰς εἰς δόξαν, Θεοῦ τρισόλβιε.

Ο ^τ ρθρου ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Ἰησοῦ, σὺν τῇ Θεοτόκῳ Μυροφόρε Μαγδαληνή, δάκρυα σὺν μύροις, κομίσασα προφρόνως, τοῦτον δὲ κατιδοῦσα, χαρᾶς ἐπλήσθης πολλῆς.

Χ αῖροις μονάζόντων ἡ καλλονῆ, ἡσυχίας λύχνος, τῶν ἐν Ἄθῳ μέγας φρουρὸς, χαίροις ὁ δομήτωρ, ἐπωνύμου Μονῆς σου, ἦν φρούρει σαῖς πρεσβείαις, Σίμων Πατὴρ ἡμῶν.

Ε ^τ ρρανε τὸν τάφον Μαγδαληνή, ἡ ἀγία χεῖρ σου, πανευώδη μύρα τερπνά, Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος, βανάτω σου τὴν χάριν, και ἐφ' ἡμᾶς τοὺς πόθῳ, ἀσταζόμενους αὐτήν.

Χ αῖροις ὦ Μαρία Μαγδαληνή, Σίμων Μυροβλύτα, οἱ προστάται ἡμῶν Μονῆς, φρουρήσατε ταύτη, ἐκ πάσης δεινῆς βλάβης, νόσων τε και παντοίων ἀλλεπαλλήλων κακῶν.

Π ᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἰ στρατιαί.

Τὸ τρισάγιον κ.τ.λ. ὡς συνήθως.

Εἰς δὲ τὸν ἀσπασμὸν τὸ παρὸν τροπάριον, ἤχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Δ εὔτε μετὰ πόθου και χαρᾶς, πάντες τὸν σεπτὸν χαρακτήρα, τῆς Μυροφόρου πιστοί, σορὸν τε τὴν πάντιμον θείων λειψάνων αὐτῆς, εὐλαβῶς προσκυνήσωμεν, τὴν χάριν πλουσίως, πέμπουσαν τοῖς χρήζουσι, και ἰαμάτων κρουνοῦς, ἅμα τῷ κλεινῷ Μυροβλύτῃ, Σίμωνι ἡμῶν τῷ προστάτῃ, δέησιν ποιοῦντες πρὸς τὸν Κύριον.

Δ ἔσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, και λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης και θλίψεως.

Τ ἦν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μητὴρ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ε ^τ κ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σὲ δοξάζωμεν τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τ ἦ πρεσβεία Κύριε πάντων τῶν Ἀγίων και τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, και ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτίρμων.

Και Ἀπέλυσις.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν

ΣΙΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΛΥΤΟΥ

Ἰπὸ Ἰακώβου Μοναχοῦ.

Μετὰ τὸν Εὐλογητὸν τό, Κύριε εἰσάκουσον. Μεθ' οὗ τό, Θεὸς Κύριος·

εἰς ἦχον ε'. καὶ τὰ παρόντα Τροπάρια πρὸς τό, Ὁ ὑψωθείς.

Σίμωνος θείου, τῷ Ναῶ νῦν προσδράμωμεν, καὶ τῇ Εἰκόνι, τῇ αὐτοῦ νῦν προσπέσωμεν. οἱ καχεκτοῦντες κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς Ὅσπερ σπλαγγίσθητι, ἐφ' ἡμῖν σοῖς ἰκέταις, πρόφθασον καὶ λύτρωσαι, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, μὴ παραβλήψης δέησιν οἰκτρὰν, τῶν προσφυγόντων τῇ σκέπῃ σου Ἄγιε.

Δόξα, ὅμοιον.

Τὸν περιλάλητον πιστοὶ Μυροβλύτην, καὶ πανυπέριμον Χριστοῦ μαργαρίτην, καὶ μοναζόντων ἔρεισμα, καὶ θεῖον ἀσκητὴν, πάντες εὐφημήσωμεν, πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες· Σίμων μάκαρ φύλαττε, ἐξ ἐχθρῶν ἐπηρείας, ἣν ἐδομήσω Νέαν Βηθλεέμ, ὁδηγηθεὶς δι' ἀστέρος τρισόλβιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ὁ ὕσιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐβρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ, σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν'. ψαλμὸς καὶ ὁ Κανὼν. Ἦχος, πλ. δ'. Ὡδή, α'. Ὑγρὰν διαδεύσας.

Σίμων Μυροβλύτα Πατὴρ ἡμῶν, δέησιν προσάγων μὴ ἐλλείπῃς ὑπὲρ ἡμῶν, κινδύνων παντοίων διασῶσαι, τοὺς ἀδιστακτῶ τῇ πίστει τιμῶντας σε.

Νοσοῦσαν μου ἴασαι τὴν ψυχὴν, ὡς τοῦ Ἰωάννου Βασιλέως κόρην ποτέ· καὶ βαίνειν τὰς τρίβους τοῦ Κυρίου, σὴ μεσιτεία ὦ Σίμων ἐνίσχυσον.

Πολλοῖς συνεχόμενοι πειρασμοῖς, προσφεύγομεν πίστει, πρὸς σὲ Σίμων ἰκετικῶς, δεόμενοι τῇ σὴ μεσιτεία, τῶν δυσχερῶν καὶ δεινῶν ἡμᾶς λύτρωσαι.

Θεοτοκίον.

Δυσώπει Παρθένε τὸν σὸν Υἱόν, σὺν τῷ Μυροβλύτῃ, νεκρωθεῖσαν μου τὴν ψυχὴν, ζῶσαι ὡς πάλαι τὸν τῆς χήρας, υἱὸν ἐζώωσε θεῖω προστάγματι.

Ῥοδή, γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Εἵχοντές σε μεσίτην πρὸς τὸν Θεὸν Ὅσιε, οἱ ἐν τῇ Μονῇ σου τιμῶμεν καὶ ἱκετεύομεν, Σίμων τρισόλβιε, τοὺς σέ πιστῶς εὐφημοῦντας, πειρασμῶν ἀπάλλαξον τῇ μεσιτείᾳ σου.

Ιἱκετεύομεν Πάτερ, τὰ τῆς ψυχῆς ἴασαι, πάθη καὶ τὰ τραύματα ταύτης τάχος θεράπευσον, τῶν εὐφημούντων σε, καὶ γεραιρόντων ἐκ πόθου, μοναζόντων καύχημα Σίμων μακάριε.

Εὐμενῇ σε προστάτην, πρὸς τὸν Θεὸν Ὅσιε, πάντες προβαλλόμεθα Σίμων θεομακάριστε, καθικετεύοντες, πειρατηρίων παντοίων, λυτρωθῆναι ἅπαντας τῇ μεσιτείᾳ σου.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, τὸν λυτρωτὴν τέξασα, λύτρωσαι κινδύνων παντοίων, τοὺς σοὶ προστρέχοντας, καὶ ἀνυμνοῦντας σε, Θεοκυῆτορ Μαρία, τῶν πιστῶν βοήθεια μόνη πανύμνητε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Ὅσιε Σίμων, τοὺς ἐν πίστει εἰλικρινεῖ πρὸς σέ καταφεύγοντας, ὡς ἔτοιμον βοηθὸν ἐν ἀνάγκαις.

Επίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἰτησις, μεθ' ἣν τὸ Κάθισμα. Ἦχος, β'. Πρεσβεία θερμῇ.

Προστάτης θερμός, ὑπάρχεις καὶ ἀντίληψις, τοῖς πόθῳ αἰεὶ τῇ σκέπῃ σου προστρέχουσι, καὶ πιστῶς γεραιροῦσι, καὶ βοῶσι σοὶ πανσεβάσμιε, ἐκ τῶν κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, Ὅσιε Σίμων Πατὴρ ἡμῶν Ἄγιε.

Ῥοδή, δ'. Εἰσακήμοα Κύριε.

Ησὴ Ποίμνη κραυγάζει σοι, μίαν μοι ῥανίδα τοῦ θείου μύρου σου, Σίμων Πάτερ ἐναπόσταξον, καὶ παθῶν με ζάλης ἐλευθέρωσον.

Ικετεύω σε Ὅσιε, τὴν νενεκρωμένην ψυχὴν μου ζώωσον, καὶ ἀνάστησον πρεσβείαις σου, ἐκ βυθοῦ, θανοῦσαν, ἀπογνώσεως.

Οὐν ἐπόθησας Ὅσιε, σάρκα δι' ἃν ἔτηξας καθικέτευε, τοῖς ὑμνοῦσι σε δωρήσασθαι, τῶν πλημμελημάτων τὴν συγχώρησιν.

Θεοτοκίον.

Τῆς μητρὸς σου δεήσῃσι, καὶ τοῦ σοῦ Ὁσίου δώρησαι Κύριε, τοῖς ἱκέταις σου τὴν ἄφεσιν, τῶν πλημμελημάτων ὡς φιλόνητος.

Ῥοδή, ε'. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Παρεστῶς τῇ Τριάδι, Πάτερ θεοδόξαστε Σίμων τρισόλβιε, ὑπὲρ τῶν σῶν δούλων, καθικέτευε ταύτην μακάριε, τοῦ ῥυθθῆναι πάντας, βιωτικῶν πειρατηρίων, τοὺς προστρέχοντας πίστει τῇ σκέπῃ σου.

Σίμωνος τοῦ Ὁσίου, ταῖς πανευπροσδέκτοις ὁ Θεὸς δεήσῃσι, σκότους ἐξωτέρου, καὶ γεένης τοὺς δούλους σου λύτρωσαι, καὶ τῆς βασιλείας, τῶν οὐρανῶν ἀξιοθῆναι, καταξίωσον μόνε φιλόνητο.

Μὴ παρίδῃς με Πάτερ, πίστει σοὶ προστρέχουσαν μηδὲ ἀπόσω με ἄγλωσση γὰρ δολία, κατ' ἐμοῦ οἱ μισοῦντες με φθέγγονται, μάτην πολεμοῦντες, τοῦ ἀπωλέσαι με σὴν Ποίμνην, ἀλλὰ πρόφθασον σώσον με Ἄγιε.

Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε, καύχημα καὶ στήριγμα πιστῶν πανάμωμε, ἡ Θεογεννήτωρ, καὶ τῆς κτίσεως πάσης Βασίλισσα, τοὺς ὁμολογοῦντας, τὸν σὸν Υἱὸν λύτρωσαι πάσης, ἐπηρείας δεινοῦ πολεμήτορος.

Ῥοδή, ε'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Νοός μου, τὰς ἐκτροπὰς θεράπευσον, καὶ καρδίας μου τὰ πάθη θεόφρον, σωματικῶν, ἀλγηδόνων δὲ ῥῦσαι, καὶ ἐπηρείας ἀπάσης ἐκλύτρωσαι, καὶ δεῖξον με ταῖς σαῖς λιταῖς, τῶν παγίδων δολίου ὑπέρτερον.

Συνεῖναι σοι, τὸν πολλὰ σε ποθοῦντα, πολυπόθητε εὐδόκησον Πάτερ, σὲ δυσωπῶ, τὸν καλὸν μου προστάτην, καὶ πίστει κράζω σοὶ Σίμων μακάριε, γενήθητί μοι βοηθός, καὶ παντοίας ἀνάγκης με λύτρωσαι.

Ηγίασέ σε, ἀσκήσαντα Πάτερ, ὁ πανάγαθος Θεὸς δι' δυσώπει, ἀγιασμόν, τοῖς σοῖς δούλοις ἐκπέμψαι, καὶ φωτισμόν καὶ πταισμάτων τὴν λύτρωσιν, προστάτης γὰρ παρὰ Θεοῦ, ἐχαρίστης ἡμῖν ἀνεπαίσχυντος.

Θεοτοκίον.

Ράνισι, τῆς πρὸς Θεὸν πρεσβείας σου, κατασθέσασα παθῶν μου τὴν φλόγα, καὶ τοῦ νοός, ἐκτροπὰς σαῖς πρεσβείαις, ὑπεραγία Παρθένε θεράπευσον, καὶ κόπασον τὸ χαλεπὸν, τῶν παθῶν μου κλυδώνιον Δέσποινα.

Διάσωσον ταῖς τοῦ σοῦ μύρου ἀρδείαις Σίμων τρισμάκαρ, ἀπὸ παντοίας τοὺς σοὺς δούλους ἐπιβουλῆς ἐχθρῶν, ὡς ἔτοιμος βοηθός ἐν ἀνάγκαις.

Αἴχραντε ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἰτησις, μεθ' ἣν τὸ Κοντάκιον. Ἦχος, β'. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Ως ταχὺν ἐν δεινοῖς ἡμῶν ἀντιλήπτορα, καὶ θερμὸν βοηθὸν ἐν ταῖς θλίψεσιν ἄριστον, σὲ ἱκετεύομεν πιστῶς ὁ Σίμων ἀσκητᾶ, συμπαθεῖα σου

τῇ πρίν, καὶ νῦν χρησάμενος σοφέ, τῇ ἐνθέρμῳ πρεσβείᾳ σου, πράϊνον τρικυμίας, στήσον τὰς καταγιγίδας τῶν ἐπερχομένων δεινῶν Ἁγίε κατὰ τῶν δούλων σου.

Καὶ τὸ προκείμενον. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαίον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου, καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱόν, εἰμὴ ὁ Πατήρ, οὐδὲ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰμὴ ὁ Υἱός, καὶ ὃ ἐὰν βούληται ὁ Υἱός ἀποκαλύψαι· Δεῦτε πρὸς με, πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρῶτος εἰμὶ καὶ ταπεινός τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστός, καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστι.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου. **Καὶ νῦν.** Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Καὶ τὸ τροπάριον, ἤχος. πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ο ἴλην ἀνατίθεικας, τὴν σὴν ζωὴν τῷ Κυρίῳ, καὶ θερμῶς ἐχώρησας, πρὸς τὸν τῆς ἀσκήσεως, δρόμον Ὁσίε, προσευχὴν ἀθλόωτον, ἀγρυπνίαν πάννυχον, ὑμνωδίαν ἀκατάπαυστον, καὶ βίον ἀμειπτον, καὶ ἀγγελικὸν ἐνδεικνύμενος, ἐντεύθεν τὴν ἐνέργειαν, τὴν τῶν θαυμασίων ἐπλούτησας, Σίμων Μυροβλύτα, τοῦ Ἁθω σεμνολόγημα τερπνόν, καὶ τῆς Μονῆς σου διάσωσμα, τῆς αἰεὶ τιμώσης σε.

ᾠδὴ, ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τοῦ Κριτοῦ τὴν δευτέραν, ἐνοῶν παρουσίαν ἀπὸ βλεφάρων ψυχῆς, τὸν ὕπνον ἀπεβάλου, σοφὴ τῆς ἀμελείας, καὶ ἀγρύπνως ἐκραύγαζες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Απαλῶν ἐξ ὀνύχων, ἀγαθὴν ἐξελέξω μερίδα πάνσοφε, δουλεύειν τῷ Κυρίῳ, ἐν φόβῳ τε τὰ τούτου, ἐκτελεῖν δικαιώματα, τοῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεοῦ εὐλογημένου.

Αμυθητοὺς ἀγῶνας, ἐπὶ γῆς ἠγωνίσω Σίμων μακάριε, καὶ νῦν ταῖς οὐρανίαις, συνὼν χοροστασίαις, περιφρούρει τοὺς μέλποντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον.

Λυτρωθῆμεν πάντες, ἐκ παθῶν καὶ κινδύνων καὶ περιστάσεων, καὶ νόσων πολυτρόπων, πρεσβείαις σου πανάγνοις, Θεομητορ κραυγάζοντες· Εὐλογητός ὁ Υἱός, τῆς Θεοτόκου ἀγνῆς.

ᾠδὴ, η'. Ἐπαπλασίως κείμενον.

Τοῖς τῶν δακρῶν ῥεύμασι, τῶν παθῶν τὰ σκιρτήματα, καὶ τοὺς ἀκαθέκτους, λογισμοὺς κατέκλυσας, καὶ πέλαγος γέγονας, μακροθυμίας Ὁσίε, πρὸς γαλήνην ἄγων, ἰλαρὰν τοὺς βοῶντας οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς καρτερόν ἀδάμαντα, τῆς ἀσκήσεως ἔχοντες, τὰς σὰς παραινέσεις, Σίμων Πάτερ Ὁσίε, καρδίαν στομούμεθα, καὶ τῶν παθῶν τὰς φάλαγγας, τρέπομεν ὡς ἔθνη, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμεν, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν ἡδονῶν τοῦ σώματος, τὴν ψυχόληρον κάκωσιν, καὶ κολαστικὴν τῆς γεένης ἐκκαυσιν, εὐτόνως κατέσθεσας, τοῖς τῶν δακρῶν ῥεύμασιν, ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς ἐξ ἀμφοτέρων ῥυσθῆναι, δυσώπει Μυροβλύτα, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, Σίμων ἐν εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Τεκτικῶς βοῶμεν σοι, Θεοτόκε πανύμνητε, μετὰ τῶν ἀπείρων, νοερῶν Δυνάμεων, Μαρτύρων Ὁσίων τε, καὶ Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, ποιήσον πρεσβείαν, ὑπὲρ πάντων τῶν πίστει, ἐνθῆως μελωδούντων, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ, θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ὡς ῥύστης τῶν ἐν θλίψει, σὲ λιτανεύοντων, ῥῦσαι τὴν Ποίμνην σου Πάτερ κακώσεως, τῶν ὀρωμένων ὧς Σίμων, καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν.

Συνὼν ταῖς οὐρανίαις, νῦν χοροστασίαις, παναγιώτατε Πάτερ Σίμων σοφέ, τὸν ἀγαθὸν ἐκδυσώπει, σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Φωτὸς ἀδιαδόχου, Πάτερ ἀπολαύων, καὶ τῷ Χριστῷ παρεστῶς Σίμων Ὁσίε, τῶν μεμνημένων σου πόθῳ, αἰεὶ μνημόνευε.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οὐσα δοχεῖον, φώτισον τὸν νοῦν μου, ἐσκοτισμένον Παρθένε τοῖς πάθεσι, καὶ σὺν τῷ Σίμωνι πρέσθευε, τοῦ σωθῆναι με.

Ἄξιον ἐστιν. Καὶ τὰ μεγαλυνάρια ταῦτα.

Σίμωνα τὸν μέγαν ἐν ἀσκηταῖς, καὶ τὸν ἐν τῷ Ἁθῳ, μοναζόντων ὑπογραμμόν, τὸν τὰς πανουργίας ἐχθροῦ καταβαλόντα, τὸν θεῖον Μυροβλύτην, πάντες ὑμνήσωμεν.

Περιβεβλημένος Σίμων σοφέ, ποικίλων χαρίτων ἀμπεχόνην τὴν ἐκ Θεοῦ, τῶν παθῶν τῆς ζάλης, ἀπάλαττε παμμάκαρ, τοὺς πίστει ὀρθοδόξῳ, ἀνευφημοῦντάς σε.

Εχεις παρήρησιαν πρὸς τὸν Θεόν, Σίμων Μυροβλύτα, ἐπιφάνηθι οὖν σοφέ, καὶ ἔκτεινον χεῖρα ἡμῖν τοῖς ἐν ἀνάγκαις, καὶ λύτρωσαι κινδύνων καὶ περιστάσεων.

Σὲ τὸν Μυροβλύτην Πάτερ ὑμνῶ, Σίμων θεοφόρε, τὸν Ὁσίων ὑπογραμμόν, τοῦ φωτός τὸν στύλον, τὸν ἀστέρα τοῦ Ἄθω, τὴν Δέσποιναν τοῦ κόσμου ἔργοις δοξάσαντα.

Υψωσον τὰς χεῖρας σου πρὸς Θεόν, ὑπὲρ τῆς σῆς Ποίμνης, θεοφόρε Σίμων σοφέ, καὶ τοῦτον δυσώπει πολλῶν ἀμπλακημάτων, ῥυσθῆναι καὶ μελλούσης ὀργῆς τοὺς δούλους σου.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί.

Τὸ Τρισάγιον, κτλ. ὡς συνήθως.

Εἰς δὲ τὸν ἀσπασμὸν τὸ παρὲν Τροπᾶριον, ἤχος, β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ωἴ πῶς ἐπὶ πέτραν ἐστηκώς, τοὺς ὑπὲρ τὴν φύσιν ἀγῶνας, ἐτέλεις Ὅσιε, ἐνθεν σε ὡς ἴδιον, ἀπεξεδέχετο, ἡ τρυφή ἢ ἀδάπανος, Ἀγγέλων ἢ δόξα, καὶ ἡ ἀνεκλάλητος τῶν Μακαρίων χαρὰ ἥσπερ γεγονώς κληρονόμος, μέμνησο ἡμῶν τῶν τιμώντων, Σίμων ἀξιάγαστε τὴν μνήμην σου.

Ἄτερον, ἕμοιον.

Ωἴ πῶς ἀπεκάθηρας σοφῶς, φωλεὸν δαιμόνων τὴν οὖσαν, τὸ πρὶν ἀοίδιμε, πέτραν καὶ ἀνήγειρας, Ναὸν σεπτὸν τοῦ Χριστοῦ, μοναστῶν τε συνήθροισας, χορείαν ἐν ταύτῃ, αἰνεσιν προσάγοντας, Χριστῷ τῷ πάντων Θεῷ, οὐς χειραγωγῶν μὴ ἐλλείπης, καὶ πρὸς βασιλείαν εἰσάγων, Σίμων οὐρανῶν ἀειμακάριστε.

Δέσποινα πρόδοξαι. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου. Ἐκ παντοίων κινδύνων. Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΙΜΩΝ Ο ΜΥΡΟΒΛΗΤΗΣ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΣΙΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΜΥΡΟΒΑΥΤΟΥ

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ

Πάλιν ἑορτή, καὶ πάλιν πανήγυρις. Προχθὲς Βασιλικὴ ἑορτὴ καὶ κοσμοχαρμόσυτος, σήμερον ἑορτὴ δουλικὴ καὶ ἀξιάγατος. Προχθὲς τὰ γενέθλια τοῦ Σωτῆρος καὶ Δεσπότητος τῶν ἀπάντων, σήμερον ἡ πανόσιος τελευτὴ τοῦ ἰδίου καὶ γνησίου αὐτοῦ θεράποντος. Προχθὲς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς συνεκάλει ἡμᾶς εἰς μυστηρίων γέμουσαν τράπεζαν, σήμερον ὁ θαυμασίος Σίμων παρατίθηται ἡμῖν εὐοχίαν ἡδίστην τῆς ἰεράς αὐτοῦ πολιτείας τὰ ἀριστεύματα.

Καὶ ἴδετε δσιώτατοι πατέρες καὶ ἀδελφοὶ πραγμάτων ἀκολουθίαν. Προχθὲς ὁ Πλάστης ἔλαβε σῶμα, καὶ σήμερον τὸ πλάσμα ἀφίνει τὸ σῶμα. Προχθὲς ὁ μακάριος Θεὸς κατέβη εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κλανθμῶνος, καὶ σήμερον ὁ πόλιτις Σίμων ἀνῆλθεν εἰς τὴν χαρὰν τῆς ἀπεράντου Βασιλείας. Προχθὲς ὁ Δεσπότης ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν Βηθλέμ ἥτις ἐρμηνεύεται οἶκος ἄρτου, καὶ σήμερον ὁ δοῦλος μετέστη εἰς τὸ χωρίον τῆς Ἐδέμ ἥτις ἐξηγεῖται τόπος τρυφῆς. Καὶ ἐν ὀλίγοις εἰπεῖν. Προχθὲς κατέβη ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ὁ Θεός, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστρέφει, σήμερον ἀνέβη ὁ ἄνθρωπος εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ συναγάζεται μετὰ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων. Καὶ λοιπὸν ἕνα τοιοῦτον ἄνθρωπον, ὅστις περιπολεῖ τοὺς οὐρανοὺς, ὅστις συνορτίζει μετὰ τῶν ἄνω Δυνάμεων, ὅστις δὲν εἶδε κενὸν τὸν λόγον τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιδημίας εἰς τὴν γῆν, προτιθέμενος ἐγὼ νὰ ἐγκωμιάσω, πῶς δύναμαι νὰ παραστήσω κατ' ἀξίαν τὰ ἡρωϊκὰ τούτου καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον κατορθώματα, καὶ μάλιστα ἄνθρωπος ἀμαθῆς τε καὶ ὀυπαρός; λοιπὸν ἀντὶ τῶν ἰδικῶν μου ψελλισμάτων ἄς ψάλλῃ εἰς ἐπαινὸν τοῦ τοῦ Πνεύματος τὸ Ἅγιον μετὰ τὸ στόμα τοῦ Προφήτου Δαβίδ. Τιμὸς ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ. Γνωθεὶ ὅτι Κύριος ἐθανμάτωσε τὸν Ὁσίον αὐτοῦ. Κανχίσονται ὅσοι ἐν δόξῃ, καὶ ἀγαλλιάσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν. Καὶ μολοντί ὁ οὐρανοφάντωρ Βασιλεὺς μᾶς πληρο-

φορεῖ ὅτι χαίρει ὁ Δεσπότης ὅταν ὁ εὐγνώμων αὐτοῦ δοῦλος ἐγκωμιάζεται, μ' ὅλον τοῦτο ἐγὼ κατὰ μὲν τοὺς νόμους τῶν ἐγκωμίων, εἰς τὰ ἐγκώμια τοῦ θείου τούτου Πατρὸς; συστέλλομαι νὰ χωρήσω ὡς ἄπειρος καὶ ἀγύμναστος εἰς τοιαύτας τέχνας, τόσον δὲ μόνον ἀποτολμῶ, (καὶ πάλιν μετὰ τὴν ἐκείνου βοήθειαν) ψιλὰς τὰς κατ' αὐτὸν πράξεις νὰ παραστήσω (ἦτοι ἀπλῶς τὸν βίον τὸν νὰ διηγηθῶ), καθόσον ἐκεῖνος ἤθελε μετὰ φωτίαν, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι εἰς δόξαν μὲν τοῦ Ἁγίου θὰ γίνῃ ἡ διήγησις, ὠφέλειαν δὲ οὐ τὴν τυχοῦσαν θέλει προξενήσῃ εἰς τοὺς ἀκούοντας.

Πατὴρς λοιπὸν ἡ γονεὶς ἡ ἀδελφοὶ ἐπὶ γῆς τοῦ Ὁσίου τούτου Σίμωνος ὅποιοι τινες ὑπῆρξαν δὲν γνωρίζομεν. Εἰς οὐρανοὺς δὲ πάντως Πατρίδα μὲν ἔχει τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ, τὴν χώραν τῶν Ἀγγέλων, τὴν ἄνω λέγω Ἱερουσαλήμ. Πατέρα δὲ τὸν Θεόν, Μητέρα δὲ τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν, πρότερον μὲν ἀγωνιζομένην (ἐπὶ γῆς) εἰς ἣν καὶ ἀνεγεννήθη, νῦν δὲ τὴν ἐν οὐρανοῖς, τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου «τῶν Πρωτοτόκων» καλουμένην, τῆς ὁποίας υἱὸς γενόμενος, ἔχει ἐπομένους καὶ ἀδελφούς, ὅλους τοὺς Ἀγγέλους καὶ Μάρτυρας καὶ Ὁσίους. Εἶχε δὲ καὶ παιδαγωγὸν καὶ τέκνα, παιδαγωγὸν μὲν τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, τέκνα δὲ τοὺς ἁγίους τοῦ μαθητιάς, οἵτινες καλῶς τὰ θεῖα του ἔγχετο ἠκολούθησαν καὶ κατὰ πάντα τὸν ἄξιον τοῦτον οὐρανόφρονα πατέρα των καὶ διδάσκαλον ἐμιμήθησαν, ὁποία τῆς συγγένειας ἀρμόδια καὶ πρέπουσα εἶναι τῶν τοιούτων ἡγιασμένων ἀνδρῶν, καθὼς εἰς τοὺς κοσμοκῶς καὶ ματαιόφρονας πάλιν ἐκ τοῦ ἐναντίου, δόξα καὶ καύχημα εἶναι νὰ ἔχῃσι πατρίδας τινὰς περιφανεῖς καὶ μεγαλοπόλεις καὶ ἐπισήμους χώρας τε καὶ πόλεις, καὶ νὰ κατὰ γῶσι τὸ γένος ἀπὸ πλουσίων τινῶν προγόνων καὶ ἀξιοματικῶν ὑποκειμένων, μὴ στοχαζόμενοι οὐ ἀνόητοι, ὅτι ὅλοι κοινῶς εὐγενεῖς καὶ δυσγενεῖς, τὸν Ἀδάμ ἔχομεν προπάτορα, μητέρα δὲ τὴν γῆν ἐξ αὐτῆς

έχοντες την πλάσιν, και εις αυτην παλιν μελ-
λοντες να επιστρέψωμεν. Και επειδη έχομεν να
παρασταδωμεν μιαν φοραν εις το φοβερόν
έκεινο κριτήριον όπου έκαστος εκ των ιδίων
έργων η δοξασθήσεται η αλοχυνθήσεται, ουδέν
ήμās ώφελει έκει παντελώς, ουτε η περιφάνεια
της πατρίδος. ουτε η των προγόνων ήμων ευ-
γένεια. Αλλά τα έργα ήμων μέλλουν να παρα-
στήσουν ήμās η ευγενείς η δυσγενείς.

Μ' όλον τουτο έαν και με περιεργότερον όμμα
της ψυχής την θανμαστήν του Όσιου τούτου
πολιτείαν θεωρήσωμεν, θέλομεν όμολογήσει,
ότι και η επίγειός του Πατρίς, και οι χοικοί
του γονεΐς τε και συγγενείς λαμπροί τινες και
έντιμοι υπήρξαν. Έπειδη και καθως λέγει ο
θεολόγος Γρηγόριος. «Των μεγάλων ανθρώπων
πόρρωθεν προκαταβάλλονται αι άρχαι». Όθεν
στοχαστικώς λέγομεν ότι και ούτοι ο Άγιος δια
να αναδειχθή ουτω θεμιός και πρόθυμος την
άρετήν παιδιόθεν, έπρεπε τώ όντι και γονεΐς
να έχη ευγενείς οδηγούντας αυτόν εις τουτο, και
με παιδεύειν Ικανήν, και δια παραδειγματών
και βίου έπωφελοΰς.

Τούτου λοιπόν του Ίερου Σίμωνος, είτε
τοιούτους έπλούτησε τους γονεΐς, είτε μη, το
όποιον μάλιστα και αυξει τον Ιδιον του έπι-
νον, προβλέπων ο παντελούς Θεός την μελ-
λουσαν προκοπήν, τον προσκαλεί εις τους πνευ-
ματικούς άγώνας, τον εξάγει από την Πατρίδα
του και από τους συγγενείς του ως άλλον Άβρα-
άμ, τον φέρει εις τούτον τον Ίερών Αθωνα
το Άγιον Όρος, όπου ερχόμενος, εδω δεν ε-
φρόντισεν άλλο, παρά να ευρη Πνευματικόν Γέ-
ροντα δια να υποταχθή, διότι ήξευρε την συμ-
βουλήν εκείνου του Θείου Πατρός την λέγου-
σαν: ότι χωρίς ύπακοής αδύνατον έστι σωθη-
ναι τινα: αυτόν δε τον Γέροντα τον όποιον
εξήτει, τον ήθελε, και έναρτεον μεν δια να
γνωρίζη να οδηγη, αλλά και αυστηρόν δια να
μη συγκαταβαΐνη εις το φρόνημα της σαρκός.

Ζητεί λοιπόν, εξετάζει, περιέρχεται όλα τα
πνευματικά σχολεία του Αθωνος ως η διψώσα
έλαφος να επιτύχη πηγην ύδατος ζώντος: επι-
σκέπτεται τους ευδοκιμότερους και άγιωτέρους
του Όρους και αποκαλύπτει εις αυτους τον έν-
θεον σκοπόν του, στοχάζεται έκαστου τās άρε-
τας και τα προτερήματα εκλέγει καθως η
σοφή μέλισσα τον κηρόν και το μέλι από τα λο-
γικά και μυρίανθο άνθη του έπιγειου τούτου
Παραδείσου, και εύρισκει τέλος πάντων τον πο-

θούμενον. Εύρισκει λέγω άνθρωπον, εις μεν
την ηλικίαν και την άλλην των ήθών του κα-
τάστασιν Γέροντα, εις δε την άνδρειαν και τον
τόνον της ψυχής άκμαζοντα. Εις τούτον βαλόν
μετάνοιαν υπετάχθη ο θαυμαστός. Αλλά πός
και πόσον στοχάζεσθε; Τόσον αφιέρωσε τον
εαυτόν του εις εκείνον, ώστε εις ό,τι τον έπρό-
σταζε χωρίς καμμίαν περιεργειαν άνυπερθέτως
ετέλει το πρόσταγμα του, ώστε να ήθελε τον
προστάτη ο ίδιος ο Θεός. Και επειδη ήτο πολύ
αυστηρός ο Γέρον, πολλάκις όχι μόνον ύβριζεν,
αλλά και έτυπτε τον Σίμωνα. Αυτός δε ο μα-
κάριος μετά πάσης χαράς και ευχαριστίας τα
εδέγετο και τα υπέμενε. Μάλιστα δε και ζημίαν
του ενόμιζε το πράγμα, όταν τοιαυτα δεν έπα-
σχε, και όχι μόνον δεν ώργίζετο μνησικακών,
αλλά μάλλον τόσην αγάπην έδεικνυεν εις εκεί-
νον, όσην ουδέ οι παΐδες εις τους ιδίους αυ-
τών γονεΐς. Και ίδετε αδελφοί σημειον ψυχής
άπλουστάτης και άξίας Χριστού. Ποιέ μεν κοι-
μωμένου του Γέροντος έφίλει του; πόδας εκεί-
νον, ποτε δε λείποντος, τον κραββατον όπου
έκοιμάτο κατεφίλει, η τον τόπον όπου έστρε-
κε. Και έλεγεν ο αοιδιμος, ότι τον μεν Θεόν, πρό-
πει να τον αγαπώμεν, διότι μās έπλασεν εκ του
μη όντος εις το ειναι, τον δε Γέροντα μās διό-
τι μās ανέπλασε τρόπον τινα και μās άνε-
καίνισε το κατ' εικόνα ψυχής, συντετριμμένον
όν από των πολλών άμαρτιών. Ω ψυχής όν-
τως θείας! ώ συνέσεως μακαρίας! ώ τραπεζώ-
σεως άμμητον και ουρανοβάμονος!

Από τοιαυτην γνώμην και τοιαυτα προτε-
ρήματα, εις όλον το Άγιον Όρος έγινε περι-
βόητος εν όλίγω ο Σίμων, και ήτο αγαπητός
μεν εις τους δημλικους του, σεβάσιμος δε και
εις αυτους τους γεροντοτέρους. Όθεν ήθελες
ιδη γεροντικήν φρόνησιν εις νεανικήν ηλικίαν,
άσκησιν άσχηγριτον εις τους άγώνας, σωφρο-
σύνης τελειότητα εις τον βιον. κομωτήτα και
άλας πνευματικόν εις τον λόγον, συστολήν εις
το βλέμμα, σεμνότητα εις το περιπάτημα, βιά-
θος ταπεινώσεως εις το φρόνημα, μεγαλοψυ-
χίαν εις τους πειρασμούς, έλευθεριότητα εις
την γνώμην, θαυμαστήν διάκρισιν εις όλα του
τά έπιχειρήματα, και επί πσσι την μακαρίαν
αγάπην την ρίζαν και το τέλος πασών των
αρετών εις όλους εξ Ισου.

Αυτά θεωρούντες όσοι τον έβλεπον εθαύ-
μαζον λέγοντες: Ω μακαρία ύποταγή, ποτα-
πούς κάμνεις του; εργάτας σου! διότι λέγουσιν

οι θειοι Πατέρες ότι η μεν ύποκοΐός και καθα-
ρωτάτη ταπεινώσεως γεννάται από την μακαρίαν
και χριστομίμητον ύπακοήν, η δε κάνασφοπος
και θεόσοφος διάκρισις γεννάται από την μακα-
ρίαν ταπεινώσιν. Αυτά τα θεια χαρίσματα και
ο τίμιος αυτου Γέρον βλέπων ότι έπλούτησεν ο
Σίμων από την άδολον και άκρα ύπακοήν του,
μετέβαλε την αυστηρότητα όλην εις ήμερότητα,
και από τότε και εις το εξής, ουτε τον ύβριζεν
ουτε τον έπρόσταζεν, άλλ' ουτε τον έδίδασκε
πλέον ως ύποτακτικόν του, τον ετίμα δε μάλιστα
και τον συνεβουλευετο ως αδελφόν και
διδάκαλον.

Τι το έντευθεν; στοχάζεται ταυτα ο ταπει-
νόφων Σίμων, και δεν ευχαριστεΐται εις την
τοιαυτην τιμήν, μάλιστα τον ελύπει και τον
εθλίβει η τιμή και η δόξα ήν απέδιδεν ο γέρον
εις αυτόν, ως διηθεν παρ' αξίαν και μη άνή-
κουσα εις αυτόν. Όθεν με πόνον πολλόν ψυχής
και στερήμην παράκλησιν, ζητεί δι' αυτό και
μόνον να αναχωρήση από τον Γέροντά του.
Και διδει την άδειαν ο Γέρον εις τον Ύπο-
τακτικόν, αλλά και αυτός κλαίων και οδυρόμενος
την στερήμην όχι πλέον του μαθητου, αλλά του
τοιούτου συναγωνιστου. Αναχωρήσας δε εξή-
τετόσον έρημον προς ήσυχίαν και άγνωστον
προς άλλον τινα. Μετά πολλήν δε έρευναν
εύρισκει θεΐς νεύσει το σπήλαιον τούτο εις το
όποιον εισελθόν οπλίζεται ο καλός του Χριστου
στρατιώτης, ίνα πολεμήση τους άοράτους
εχθρούς, λαμβάνων ως ύπλον μεν και δόρυ
φοβερόν, τον σταυρόν του Σωτήρος, περικεφα-
λαιαν δε την προσεχγήν, θώρακα την πίστιν,
άσπίδα δε την ύπομονήν, σπάθη την νηστείαν,
τόξα δε και βέλη τους ψαλμούς.

Αλλά τίς να διηγηθη τους μακαριους άγώ-
νας και τα παλαιάματα τους όποιους ήγωνίσθη
ο Όσιος ένταυθα παλαιόν προς τον πολυμή-
χανον εχθρόν διάβολον; εκ των πολλών ένα
μόνον να διηγηθώμεν πειρασμόν ου; υπέμεινε,
και άρκετόν ειναι εις τον καθένα να έννοηση
και τους άλλους, καθως η παροιμία λέγει: από
της κρόκης το ύρασμα: Προσενηχομένου του
Άγιου νύκτα τινα, μετεμορφώθη ο μιάρος δαΐ-
μων εις ένα φοβερόν και μέγιστον δράκοντα.
Και ήνοιγε μεν το άγανές εκείνο στόμα δια να
τον καταπιη μη έχων όμως έξουσίαν παρά Θεου,
έτυπτε τον Όσιον εις τα νώτα δια της ούρας
ως δια τινος μεγάλης δοκού από των πολλών
δε πληγών και κτυπημάτων τα όποια ύπέστη

υπό του φαινομένου δράκοντος; ο Άγιος, έπεσε
κάτω ήμισθανής, και κατά μεν το σώμα έκειτο
κατά γης, κατά δε την ψυχήν άνέβαινε εις τους
ουρανοΰς, ψάλλον τα προφητικά έκείνα λόγια:
«Έν τώ έγγίξεν επ' έμε κακοΐντας του φαγειν
τάς σάρκας μου, εγώ ώσει κωφός ουκ ήκουον,
και ώσει άλλως ουκ άνοιχόν το στόμα αυτου». Και
έκεινος μεν ο σοβαρός δράκων και ουτε
έκειτο Άγιος κατά γης τον έτυπτεν άκόμη δια
της ούρας, σκοπόν έχων, έαν ήθελε δυνηθη και
να τον θανατώση τελείως, ει δε μη να τον φο-
βήση τουλάχιστον να φύγη από το σπήλαιον.

Ο δε άγιος έπειτήσε τον δράκοντα με το
ύπεριτον όνομα του Θεου και της Παναχράντου
Μητρός αυτου. Και, ώ κατηγορημεν του λέγει:
«Τι φθονεις το πλάσμα του Θεου; δεν γνωρίζεις
εταλαίπωρε, ότι δι' έμε κατέβη από τους ουρανοΰς
και έγινε άνθρωπος; και ότι δια την Ιδικήν
και άγάπην ενεπαΐχθη, έραπίσθη, και τέλος
εάντων έσταυρώθη και απέθανεν ο άθάνατος;
και δεν φοβείσαι την σφραγίδα του Βαπτίσματος;
και δεν τρέμεις τον τύπον του τιμίου σταυρου του
όποιον φέρω έκάνω μου; δεν ήξεύρεις τα Ιερά
λόγια τα λέγοντα: Ιδού δέδοκα ήμην την έξου-
σίαν του πατείν επάνω όφρων και σκορπίων και
επί πσασ νην δύναμιν του εχθρου; ουθεν και
εγώ πα' όλον όπου μεκαιν ώσει νεκρός, επί σε
επί της άσπίδα και τον βασιλικόν επιθήσομαι και
καταπατήσω σε τον λέοντα και τον δράκοντα το
εργαίον κακόν. Επειτιμά σοι Κύριος Σαββαώθ'
επαγε όπισω μου Σατανά. Επειτιμά σοι η Κυ-
ρια του Αθωνος τούτου. Απόστα άπ' έμου».

Δεν ειχε τελειώσει τους θεΐους τούτους χρη-
σμούς ο Άγιος, και ο φαινόμενος δράκων έγινε
άφαντος. Και μετά τουτο βλέπει ο Όσιος βοή-
θειαν εξ Άγιου, αστραπίου και μεγάλην φωτο-
χυσίαν το σπήλαιον, γίνεται άρητος εσωδία,
γμιζει η καρδια του από ευφροσύνην και ακούει
θείας φωνής λεγούσης: «άνδριζον και ίσχυε
ύπηςος, και πιστε θεράπον του Υιου μου». Και
αριν έτι ανατείλη η ήμερα, ο Όσιος εύρέθη
όλος υγιής.

Εμεινε λοιπόν πάλιν εις το σπήλαιον άγω-
νιζόμενος χρόνους πολλούς, πσασν κακοπάθειαν
όφιστάμενος, ουτε και πολλοί εκ πολλών του
Όρους μερών (ού γαρ δύναται κατά το θεϊον
λόγιον κρηβηται πόλις επάνω δρους κσιμένη)
ήρχοντο προς αυτόν ψυχής τε και σώματος ωφέ-
λειαν λαμβάνοντες, διότι και διακρίσεως χάρισμα
έπλούτει, και τās θείας Γραφάς εξήγει καλώς,

και άλλες έδιδε ψυχοφελείς συμβουλές, και διορατικού χαρίσματος αξιωθείς τὸ μέλλοντα προέλεγε. Πλην αὐτὸς εἰς αὐτὰ παντελῶς δὲν ἠρέσκειτο, τὴν ἐξ ἀνθρώπων τιμὴν και τὴν ἐνόχλησιν τῆς ἰσχυρίας του μισῶν και ἀποστρεφόμενος, διὸ και εἰς ἐρημικώτερον τόπον διελογίζετο νὰ ἀναχωρήσῃ.

Ἄλλ' ὁ Θεὸς τὴν τῶν ἀνθρώπων κοινήν ὀφείλειαν προνοοῦμενος, ἐμπόδιζε αὐτὸν τοῦ προκειμένου τούτου σκοποῦ, διὰ τῆς Παναχράντου αὐτοῦ Μητροῦς. Ἐπειδὴ ἐν μῆ τῶν νυκτῶν προσευχόμενος ὁ Ὅσιος, βλέπει πάλιν τὸ σπῆλαιον γεμάτον ἀπὸ φωτοχυσίαν θεϊάν πολλήν, και αἰσθάνεται εὐδοσίαν και εὐφροσύνην πνευματικὴν, και θείας δὲ φωνῆς ἀκούει λεγούσης οὕτω: Σίμων Σίμων, φίλε πιστὸ και λάτρι τοῦ Υἱοῦ μου, μὴ ἀναχωρήσῃς τῶν φθεοῦ εἰς φῶς τέθεικά σε μέγα, και μέλλω δοξάσαι τὸν τόπον τοῦτον, τῷ ὀνόματι σου. Ὁ δὲ ταπεινότητος Σίμων δὲν πιστεύει εἰς τὴν ὀπτασίαν, ὑποπτεῖ φάντασμα τὸ πρᾶγμα και τέχνην και παγίδα τοῦ πονηροῦ, ἢ τάχα και δοκιμασίαν τινα θεϊκήν, διότι πολὺ ἐφοβεῖτο τὸν λόγον τοῦ Ἀποστόλου, ὅτι «ὁ ἀρχαίκοις μετασηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός». Διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ἐπέμενε εἰς τὴν αὐτὴν ἰδέαν και ἐσκέπτετο πάλιν πού νὰ ὑπάγῃ νὰ ἠουράσῃ. Ἐπιησίαζε δὲ τότε και ἡ ἐορτὴ τῶν Γενεθλίων τοῦ Σωτήρος. Και μίαν τῶν νυκτῶν ἐξεληθὼν τοῦ σπηλαιοῦ βλέπει θέαμα φοβερόν. Τοῦ ἐφάνη ὡσεὶ νὰ ἐξεκόπη εἰς ἀστέρα ἀπὸ τῶν οὐρανῶν, και ἔσθη ἐπάνω εἰς τὴν πέτραν ταύτην ὅπου εἶναι ἐκτισμένη ἡ ἱερά αὐτοῦ και σεβασμία Μονή. Αὐτὴν δὲ τὴν ὀπτασίαν ἐβλεπε συνεχῶς εἰς πολλὰς νύκτας ὁ Ἅγιος, ἀλλὰ καθὼς εἴπομεν, ἐφοβεῖτο μήπως εἶναι καμμία πλάνη τοῦ ἔχθρου. Ὡς τόσον ἦλθε και ἡ κυρία νύξ τῶν Γενεθλίων τοῦ Χριστοῦ, και τότε δὲν βλέπει μόνον τὸν ἀστέρα, ὅτι κατέβη ἄνωθεν και ἐστάθη ἀντικρὺ ἐπάνω ταύτης τῆς πέτρας, ἀλλὰ και θεϊαν ἠκουσε φωνὴν ταῦτα λέγουσαν: «Ἐδῶ ἔπρεπε νὰ θεμελιώσῃς ὁ Σίμων τὸ Κοινοβίον σου, και νὰ σώσῃς ψυχὰς και πρόσχε καλῶς μὴ ἀπιστήσῃς ὡς και πρότερον. Ἐγὼ θέλω εἶμαι ὀβοηθός σου. Βλέπε μὴ ἀμφίβαλλε, ἵνα μὴ πάθῃς κακόν». Ἀκούει δὲ τὴν θεϊαν ταύτην φωνὴν ἐπανειλημμένως τρεῖς λέγουσαν τὰ αὐτὰ. Ὅθεν ἔγινε ἐντρομος και ἐνθουσιῶν. Και ἐφάνη εἰς αὐτὸν (καθὼς ὁ ἴδιος ἔλεγε ὕστερον εἰς τοὺς ἑαυτοῦ μαθητὰς) ὅτι ἐφῆθη ἐκεῖ εἰς

τὴν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας και ἦτο μετὰ τῶν ποιμένων τῶν εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Σωτήρος εὐρεθέντων ἐκεῖ, και τὴν Ἀγγελικὴν ἠκουσε μελωδίαν, ψαλλόντων τὸ θεοχαριστόν ἐκεῖνο: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, και ἐπι, γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» μὴ φοβείσθε ὑμεῖς, ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ». Τότε λέγει, ἤρχισε νὰ μοῦ φεύγῃ ὁ φόβος και ἡ ἔκστασις και εὐφραίνομαι πνευματικῶς ὡσεὶ ἔβλεπον παρούσαν τὴν Δέσποιαν Θεοτόκον, και τὸν δίκαιον Ἰωσήφ μετὰ τῶν υἱῶν του, και τὸν Κύριον ἡμῶν, νήπιον ἐπαργαυμένον κείμενον ἐν τῇ φάτῃ.

ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ Β'.

Δὲν παρήλθον ἡμέραι πολλὰ μετὰ τὴν τῶν Χριστουγέννων ἐορτῆν, και ἰδοὺ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν τρεῖς ἄνδρες κοσμικοὶ ἀδελφοὶ και πλούσιοι, ἐπειδὴ και ἡ φήμη του ἐφθασε και ἐκτὸς εἰς τὴν Μακεδονίαν και εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Και ἐξαγορευάντες τοὺς λογισμοὺς αὐτῶν εἰς τὸν Ἅγιον, προσέπεσον εἰς τοὺς πόδας του, και τὸν παρεκάλουν νὰ τοὺς δεχθῇ εἰς τὴν ὑποταγήν του. Ὁ δὲ Ὅσιος καθ' ἑαυτὸν μὲν ἔλεγε ἴσως νὰ ἦναι αὐτοὶ οἱ συνεργοὶ μου νὰ κτισθῇ τὸ Κοινοβίον κατὰ τὴν ὀπτασίαν ἣν εἶδον. Μὲ ὅλον τοῦτο δὲν συγκατοβαίνει εὐθὺς εἰς τὸ νὰ τοὺς δεχθῇ, ἀλλὰ διαφοροτρόπως προσεπάει νὰ τοὺς διώξῃ ἐκεῖθεν. Ἐκείνιο ὅμως ἐκ Θεοῦ φωτισθέντες και ἀπεσταλμένοι, δὲν ἐφευγόν, ἀλλ' ἔλεγον πρὸς αὐτόν: Δέξαι ἡμᾶς ὀλίγας ἡμέρας δι' ἀγάπην Χριστοῦ, και ἔαν δὲν εὐχαριστηθῆς ἀπόβαλε ἡμᾶς.

Μὲ τοιαῦτα ὑποσχέσεις, μόλις και μετὰ βίας κατεπέσθη ὁ Ἅγιος και τοὺς ἐκράτησεν εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ. Και μετὰ τὴν κανονικὴν δοκιμασίαν, τοὺς ἐνέδυσσε τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα και κοινωνήσας αὐτοὺς τῶν ἀγράντων Μυστηρίων, μετὰ τὸ δειπνὸν ἐφανέρωσεν εἰς αὐτοὺς τὸν ἰδικὸν του λογισμὸν, ὡς πρὸς τέκνα του εἰς τὸ ἐξῆς γνήσια. Και διηγήθη εἰς αὐτοὺς κατὰ πλάτος τὴν θεϊαν ἐκείνην ὀπτασίαν, και ὥρισεν αὐτοὺς νὰ μὴ εἰπωσι τοῦτο εἰς κανένα ἄλλον ἐν ὅσῳ ὁ ἴδιος ζῇ.

Εἶτα λέγει πρὸς αὐτούς. Φανερόν εἶναι ὅ τεκνα ἐμὰ, ὅτι ὁ προνοητὴς Θεὸς οὐκ ἔστειλεν ἐνταῦθα ὄχι μόνον τὴν ἰδικὴν σας ψυχὴν νὰ σώσῃτε, ἀλλὰ και αὐτὸν τὸν ἐπίγειον ὕμνον πλοῦτον νὰ φέρετε, διὰ νὰ κατασταθῇ τὸ Κοινοβίον κατὰ τὴν θεϊαν αὐτοῦ εὐδοκίαν και θε-

λησιν. Ὑπάγετε λοιπὸν, εὑρετε οἰκοδόμους και φέρετε αὐτοὺς διὰ τὴν οἰκοδομήν. Ὑπήγαν τοὺς εὐρον και ἦλθον ὁμοῦ ὁ δὲ Ἅγιος εἰδείξεν εἰς τοὺς οἰκοδόμους τὸν τόπον ὅπου πρῶτον ἤθελε θεμελιώσῃ τὴν ἐκκλησίαν, εἶτα και τὴν ἄλλην οἰκοδομήν. Ἐκείνιο δὲ βλέποντες τὸ ἀποκρημον και κινδυνώδες τοῦ τόπου, ἀπεκρίθησαν. Τὶ λέγεις Ἀββὰ; ἀστεία λέγεις, ἢ ἀλήθειαν ὁμιλεῖς; ἀδύνατον εἶναι νὰ ἐπιχειρηθῶμεν ἡμεῖς αὐτοῦ τὴν οἰκοδομήν ἐπειδὴ και βλέπομεν ὅτι ὄχι μόνον ἡ ἰδικὴ μας ζῶη μέλλει νὰ κινδυνεύσῃ, ἀλλὰ και ἐκεῖνον ὅσοι ἤθελον μετὰ ταῦτα καθίσῃ εἰς τὸν ἐπικίνδυνον τόπον αὐτόν. Ὁ δὲ Ἅγιος βλέπων ὅτι διὰ λόγων δὲν δέχονται νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν οἰκοδομήν, διέταξε τοὺς μαθητὰς νὰ ἐτοιμάσωσι τράπεζαν διὰ νὰ γευματίσωσιν. Εἰς δὲ τῶν μαθητῶν τοῦ Ὁσίου, κινῶν τὸν οἶνον, φθόνῳ τοῦ πονηροῦ ἢ και θεῖα προνοία ἦτις πανσόφος και διὰ τῶν ἐναντίων οἰκουμὲν τὰ καλὰ, δὲν ἤξευρό πῶς ἀνισορροπήσῃς τὸ σῶμα, κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς κορυφῆς τῆς πέτρας εἰς τὸ ἀπειρον χάσμα, τοῦ κάτωθι καταρρέοντος χερμαῖου, κρατῶν εἰς μὲν τὴν μίαν χεῖρα τὸ οἰνοδόχον ἄγγειον εἰς δὲ τὴν ἄλλην τὸ ποτήριον. Τοιοῦτον ἔδεικνεν θέαμα ἰδόντες οἱ οἰκοδόμοι ἠνοῖξαν ἀχαλίνωτον τὸ στόμα αὐτῶν χλευάζοντες τὸν Ὅσιον μετὰ θυμοῦ, και ἐπεμβαίνοντες εἰς τὸ θεοπειθὲς αὐτοῦ ἔργον τῆς οἰκοδομῆς· διατὶ ἐπιχειρεῖς ταῦτα πράγματα λέγοντες, και ἔγινες τοιοῦτου φόνου αἰτία; ἀλλὰ και εἰς τὸ ἐξῆς, ἔαν ἤθελες εὖρη συμφώνους τῆς βουλής σου ἡμᾶς, πόσοι και ἄλλοι ἐμελλον τουτοτρόπως νὰ φονευθῶσι; και ταῦτα μὲν ἔλεγον ἐκεῖνοι και ἄλλα περισσώτερα ἐξ ἀγνοίας φλυαρήματα. Ὁ δὲ Ἅγιος προσήχητο σιωπῶν, τὴν Κυρίαν Θεοτόκον ἐκ βάθους ψυχῆς επικαλοῦμενος, ἵνα μὴ καταισχύνη βουλήν πτωχῷ τῷ πνεύματι. Καί, ὡ τῶν ἀνεκφράστον θαυμασιῶν σου Δέσποινα! Τὶς δύναται νὰ ὑμνήσῃ τὰ μεγαλεῖα σου; δὲν παρήλθεν ἡμέσια ὥρα, και ἰδοὺ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους ἐφάνη ἀναβαίνων ὁ κρημνισθεὶς μοναχὸς σῶος και ὑγιὴς τῇ βοηθείᾳ τῆς Παναμόμου Παρθένου κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὸ οἰνοδόχον ἄγγειον μετὰ τὸ ποτήριον, ὄχι μόνον ἀνευ βλάβης ἢ συντριμμάτος τινοῦ, ἀλλὰ και χωρὶς ὁ οἶνος τελείως νὰ χυθῇ.

Τοῦτο τὸ θαῦμα ἰδόντες ἐκείνιο οἱ πρῶην προπετεῖς και αὐθάδεις οἰκοδόμοι, φρίττουσι, τρομάζουσι, και σεσόντες εἰς τοὺς πόδας τοῦ

Ἁγίου, ἐξήτουν συγχώρησιν λέγοντες: Τώρα ἐγνωρίσαμεν Πάτερ ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ και δὲν ἐστάθησαν μέχρι τούτου, ἀλλὰ και τὸν ἐβίασαν και τοὺς ἐκούρευσε ὅλους μοναχοῦς.

Ἐκαμαν λοιπὸν ἀρχὴν οἱ καλοὶ οὗτοι οἰκοδόμοι και ἐκτίσαν προθυμώτατα τοῦ Ὁσίου τὴν Μονήν. Καὶ ἐπειδὴ διὰ τὰ θεμέλια ἐχειράζοντο πολλὰι και μεγάλαι πέτραι και διὰ τὰς γωνίας, ἐπρόσταξεν ὁ Ἅγιος νὰ σηκώσωσιν ἕνα ὑπερμεγέθη λίθον ὅστις ἐκεῖτο ἐκεῖ που πλησίον ἀκατέργαστος, και νὰ τὸν βάλουν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ θεμελίου. Ἐκείνιο δὲ ἀστοχῆσάντες τὴν πρῶην θαυματουργίαν τοῦ Ὁσίου, ἐκρυφογέλων ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἀτενίζοντες και νομίζοντες ὅτι ἀστειεύεται ὁ Ὅσιος, ἐπειδὴ ἔβλεπον ὅτι ὁ λίθος ἐκεῖνος τὸν ἀδύνατον νὰ σαλευθῇ διὰ τὸ βάρος και τὸν ὄγκον του. Ὁ δὲ Ἅγιος ἰδὼν ὅτι δὲν ὑπακούουσιν εἰς τὸν λόγον του, ἐπήγγε μόνος τὸν και σφραγίσας τὸν λίθον μετὰ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, τὸν ἐσήκωσεν ὁ ἴδιος εἰς τοὺς ὠμοὺς του χωρὶς νὰ τὸν βοηθήσῃ ἄλλος τις, και τὸν ἀπέθεσεν ἀπ' εὐθείας ὅπου ἔδει στερεώσας αὐτὸν καταλλῆλως εἰς τὴν γωνίαν του. Καὶ εἰς τοῦτο δὲν ἤξευρό τί νὰ θαυμάσω πρῶτον, τί ὕστερον: Τοῦ ζωφόρου Σταυροῦ τὴν δύναμιν, ἢ τὴν πίστιν τοῦ Ἁγίου ὅστις κατὰ ἀλήθειαν διὰ τοῦ ἔργου εἰδείξεν εἰς ἡμᾶς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὁ Κύριος ἡμῶν εἰπεν εἰς τοὺς Ἀποστόλους διὰ τοῦ λόγου: «Ἀμήν» Ἀμήν λέγω ὑμῖν ἔαν ἔχετε πίστιν ὡς κόκκον ὀσίνᾶπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τοῦτ' ἄρθητι και ὀβλήθητι εἰς τὴν θάλασσαν και ἄρθησεται». Ἄνθρωπος κατεξηραμένος ὑπὸ τῆς σκληραγωγίας και μόνον διὰ τὸ δέμα συνεκράτεις τὰ ὀστά, νὰ σηκώσῃ τὸσον βάρος τὸ ὅποιον τόσοι ἄνθρωποι οὔτε νὰ τὸ σαλεύσουν ἠδύγαντο, δὲν εἶναι ὀλοφάνερον ὅτι ὁ Σίμων εἶχε καταστήσῃ τὸν ἐκείνον του ὄργανον τῆς δεξιᾶς τοῦ Ἁγίου και ἐνήργει δι' αὐτοῦ ὁ Θεὸς τὰ παρὰ ὄρα;

Ἄλλ' ὡς ἐλθωμεν και εἰς ἄλλο θαῦμα τοῦ αὐτοῦ Σίμωνος, τὸ ὅποιον ἐποίησεν εἰς τοὺς Σαρακηνούς. Παρακαλῶ δὲ τὴν ἀγιωσύνην σας νὰ μὴ ἀμελήτε και νυστάξετε, ἀλλὰ νὰ προσέχετε εἰς τὰ κατορθώματα τοῦ Ἁγίου διὰ νὰ λάβετε πλουσίαν χάριν αὐτοῦ. Ἐτελείωσε τὴν οἰκοδομήν του Μοναστηρίου του ὁ Ἅγιος ἐπὶ τῆς θαυμαστῆς ταύτης πέτρας εἰς τιμὴν και δόξαν τῶν Γενεθλίων τοῦ Σωτήρος

Χριστοῦ ἐπονομάσας αὐτό: Νέαν Βηθλεέμ: Ὅθεν ἔτρεγον ἀπὸ πολλὰ μέρη καὶ ὑπετάσσοντο εἰς αὐτόν. Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ τὸ ταλαίπωρον βασιλεῖον ἡμῶν τῶν Ῥωμαίων κατήγησεν εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, ἤρχοντο οἱ Σαρακηνοὶ ἀφρόβως μετὰ πειρατικά πλοῖα τῶν ἔσως καὶ εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος αὐτό καὶ ἀρπαζόντες πᾶν τὸ προστεχνόν, ἡμυαλωτίζον καὶ πολλοὺς μοναχοὺς. Ἦλθον δὲ καὶ εἰς τὸν λιμένα τῆς Μονῆς. Ὁ δὲ Ἅγιος φοβηθεὶς μήπως ἀναβαίνοντες ἐπάνω κατακαύσουν τὴν Μονήν, προλαβὼν κατέβη μετὰ τινων μαθητῶν του εἰς τὸν λιμένα προὔπαντήσας τοὺς βαρβάρους, φέρον καὶ τινα δῶρα πρὸς αὐτούς.

Ἐκεῖνοι δὲ καὶ τὰ δῶρα λαβόντες, ἐζήτουν λέγοντες, ποῦ ἔχετε τοὺς θησαυροὺς σας; νομίζοντες ὅτι εἶχον νὰ κερδήσουν πλοῦτον καὶ λάφυρα πολλὰ. Μὴ ἀναγνωρίζοντες δὲ καὶ τὸν Ἅγιον ὡς Προσευχόμενος, διὰ τὸ εὐτελεῖς τοῦ σχήματος, τὸν ἐβίαζον νὰ δεῖξῃ εἰς αὐτοὺς τὸν Ἡγούμενον. Ὁ δὲ Ἅγιος πρᾶξι τῆ φωνῆ εἶπε πρὸς αὐτούς, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ ταπεινός. Πλὴν ἄλλο τίποτε δὲν ἔχομεν ἐκτὸς αὐτῶν τὰ ὁποῖα φοροῦμεν. Ἐκεῖνοι δὲ νομίζοντες ὅτι ψεύδεται, ὤρμησαν κατ' αὐτὸ ὡσάν θηρία ἀγρία. Εἰς δὲ ἔξ αὐτῶν ὁ πλέον φορικώτερος, ἐγρύμωσε τὴν σπάθην καὶ ὤρμησε νὰ κόψῃ τὴν ἱερὰν ἐκείνην κεφαλὴν. Ὁ δὲ Θεὸς ἐξαπέστειλε τὸν Ἄγγελον αὐτοῦ καὶ ἐρρυσάτο τὸν Ὅσιον αὐτοῦ διότι ἡ μὲν χεὶρ τοῦ ἀσθάδου ἐκείνου ἔμεινε κρεμαμένη καὶ ξηρά, οἱ δὲ λοιποὶ ἐπατάχθησαν ἀορασίαι καὶ ἐτυφλώθησαν ὅλοι. Τότε δὲ, τότε ἤρχισαν νὰ ἀλαλάζουν τὴν Συριακὴν φωνὴν αὐτῶν Ἄλλάξ! Ἄλλάξ! καὶ φοβηθέντες, μετῆλλαζαν τὴν θηριωδίαν αὐτῶν εἰς θρηνηδίαν καὶ τὴν ἀγριότητα εἰς ταπεινότητα καὶ κλαίοντες πικρῶς παρεκάλουν τὸν Ἅγιον θερμῶς λέγοντες: Ἐλέησον ἡμᾶς Ἄββᾶ καὶ νὰ γίνωμεν ὅλοι Χριστιανοί. Ὁ δὲ φιλόανθρωπος δοῦλος τοῦ φιланθρωποπατοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, ὡς μισητῆς, τοῦ ἀνεξιμάκου Διδασκάλου αὐτοῦ, στέλλει εὐθὺς ἕνα μαθητὴν αὐτοῦ, καὶ φέρει ἔλαιον ἀπὸ τὴν κανδήλαν τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, μετὰ τὸ ὁποῖον ἀλείφεις ὁ Ἅγιος τὰ ὄμματα ὧλων σαυροειδῶς, ὁμοίως καὶ τὴν ξηρὰν χεῖρα τοῦ τολμητοῦ, εἶπε ταύτην τὴν εὐχὴν.

Ἐλέησον Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ καὶ Λόγε τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον καταβάς ἐξ οὐρανοῦ καὶ σαρκωθείς ἐκ τῆς

Ἀειπαρθένου Μαρίας, σὺ ὁ εἰπὼν: ἄφετε καὶ ἀφεθήσεται ὑμῖν: ὁ παιδεύων καὶ πάλιν ἰώμενος, αὐτοὺς καὶ νῦν φιλόανθρωπε, ἐπίβλεψον ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου, ἐπὶ τὸ πλάσμα σου τοῦτο, καὶ διάνοιξον αὐτῶν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἵνα γνῶσι καὶ δοξάσωσι σε σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῷ Παναγῶ σου Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων Ἀμήν. Ταύτην τὴν εὐχὴν εἶπεν ὁ Ὅσιος, καὶ εὐθὺς, ὡ παραδόξως τερατοουργήματος! ἱατρεύθησαν οἱ ἄνθρωποι. Ὅθεν ὄχι μόνον ἐβαπτίσθησαν, ἀλλὰ καὶ ἐκουρεύθησαν μετὰ ταῦτα εἰς τὴν αὐτὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου δόκιμοι μοναχοὶ γεγόμενοι.

Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ εἰς βαθύτατον γῆρας ἔφθασεν ὁ αἰδιδίμος, καὶ ἐμελλε νὰ ἐκδημήσῃ πρὸς τὸν ποθούμενον Χριστόν, προεῖδε τὴν ὄραν τῆς ὁσίας αὐτοῦ ἐκδημίας πρὸς Κύριον. Ὅθεν κράζει τοὺς ἱεροὺς μαθητὰς του καὶ τοὺς ἐκατήγησε τὴν τελευταίαν αὐτοῦ κατήχησιν καὶ διδασκαλίαν. «Καί, ἰδοὺ, λέγει, πρὸς αὐτοὺς ἄδελφοὶ καὶ τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπᾶτε ἕξ ἑγὼ μέλλω νὰ χωρισθῶ ἀφ' ὑμῶν. Ὑμεῖς δὲ ὡς φρόνιμοι, δὲν πρέπει νὰ λυπηθῆτε διὰ τούτο, ἀφ' ἑνὸς διότι ὀλίγος παρερχεται καιρὸς καὶ πάλιν συναντησόμεθα, ἕξ ἄλλου, διότι ἂν λάβω παύρησιαν τινὰ πρὸς τὸν Θεόν, θέλω σὰς ἐπισκέπτεμαι πάντοτε, καὶ θὰ σὰς φυλάττω ἀπὸ τοῦ ὄρατου καὶ ἀορατοῦ πειρασμοῦ.

Πλὴν ἂν καὶ ὑμεῖς φυλάττετε τὴν παράδοσιν τῆς κοινοβιακῆς ζωῆς καὶ πολιτείας τὴν ὁποῖαν εἶδετε καὶ ἐδιδάχθητε, καὶ τὴν εὐταξίαν τῆς ἐκκλησίας, καὶ ὅλα ὅσα σὰς ἐδίδαξα καὶ μετὰ λόγον καὶ μετ' ἔργον οὕτω θέλω ἔχει καὶ ἐγὼ τὴν ἰδικὴν Σας φροντίδα. Μὴ ἀγαπάτε πλοῦτον πρόσκαιρον, φεύγετε τὴν κενοδοξίαν, μὴ ἀπατάσθε εἰς τῆς κοιλίας τὴν χορτασίαν διότι ἀναφέρεται εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Ἰώβ, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ σατανᾶ ἐκ' ὀμφαλοῦ γαστροῦ: μὴ φέρετε ἐδῶ εἰς τὸ κοινόβιον ἀγένεια πρόσωπα, διότι εἶδετε τὴ ἔκαμεν ὁ μέγας Εὐθύμιος εἰς τὸν Ἅγιον Σάββαν τὸν ὁποῖον μ' ὄλον ὅτι ἐγνώριζε, ὅτι ἦτο ἐκ κοιλίας μητρὸς ἡγιασμένος. δὲν τὸν ἐκράτησεν εἰς τὸ κοινόβιον του. Γράφει δὲ καὶ εἰς τὸ Γεροντικόν, ὅτι τὸν πάλαι καιρὸν τέσσαρες λαῖραι ἐρημώθησαν ἐξ αἰτίας τῶν ἀγενειῶν (τῶν νέων πρὶν φύτερωσὴν τὸ γένειον εἰς τὸ πρόσωπον) ὅθεν καὶ ὁ θεοφόρος Πατὴρ ἡμῶν Ἀθανάσιος (τῆς Λαύρας) κατηράσατο καὶ ἀνεθεμάτισε τοὺς προσετώτας ἐκεῖ-

νοὺς οἵτινες ἤθελον δεχθῆ, ἀγένεια καὶ ἂν ἤθελον εἶσθαι βασιλέων υἱοί. Νὰ εἰσθε εἰρηνικοί, νὰ εἰσθε φιλόξενοι, νὰ ἐπιτελεῖτε τὰς ἐφορὰς πνευματικῶς καὶ ὄχι κοσμικῶς, δηλαδὴ νὰ μὴ καταγίνωσθε αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἰς ἀργολογίας καὶ γέλοτας καὶ ἀστεῖα, ἐπεὶ δὴ ἡ ἐροτὴ εἶναι φροτισμός καὶ ἀγιασμός τῆς ψυχῆς, ὅστις γεννᾶται ἀπὸ τὴν σιωπὴν καὶ προσευχὴν καὶ ἀνάγνωσιν τῶν ἱερῶν βιβλίων. Εἰς τὰς Ἀκολουθίας τῆς Ἐκκλησίας νὰ ψάλλετε μετ' ἐπισημότητα καὶ εὐλάβειαν καὶ ὄχι μετὰ ἀτάκτους φωνὰς. Νὰ εὐλαβήσθε καὶ τὸν Ἡγούμενον μετὰ ὅλην Σας τὴν δύναμιν. Αὐτὰ νὰ φυλάττετε καὶ μετὰ τὸν θάνατόν μου καθὼς καὶ ζῶντος μου ἐφυλάττετε, καὶ θέλω εἶσθαι νοερός πάντοτε μετ' ὑμῶν: εἰδὲ μὴ, νὰ ἀπολογῆσθε ὑμεῖς εἰς ἐκεῖνο τὸ φοβερόν καὶ ἀνδρημον Κριτήριον. Ταῦτα εἶπὼν ἔψωσε τὰς Ἁγίας του χεῖρας εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ μετὰ κατανύξεως προσήξατο ταῦτα. «Παναγία Τριάς εὐχαριστῶ σοὶ δι' οὗ: δέδωκάς μοι ἐφύλαξα ἔως τοῦ νῦν ὑπὸ τὴν σκέπην σου, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δέομαι μετὰ τὴν ἐμὴν δηλαδὴ ἀποβίωσιν, φυλάξον αὐτοὺς ἐν τοῖς προσταγμασί σου, ἵνα πάντες ὁμοῦ κληρονομήσω γενῶμαί σου, ἵνα αἰώνιον σου μακαρίας ζωῆς, ἀρεβέας τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ πάντων σου τῶν Ἁγίων. Ἀμήν». Ταύτην τὴν εὐχὴν εἶπὼν ἐπέσπλησεν. Οἱ δὲ ἀδελφοὶ καὶ μαθηταὶ τοῦ Ὀσίου, πάντες ὁμοῦ περιτυρωρίζοντες τον ἐκλαιον ἀπαρηγόρητα λυπούμενοι ὅτι ἐμελλον νὰ στερηθῶσι τοῦτον πατέρα καὶ ἱατρόν καὶ Σωτήρα. Ὁ δὲ Ἅγιος τὴν νύκτα ἐκείνην παρέδωκε τὴν Ἁγίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ. Τὸ δὲ πρωὶ εἶδον τὸ πανόσιον πρόσωπόν του λάμπαν ὑπὲρ τὸν ἥλιον, καὶ οὕτω μετὰ ψαλμῶδίων καὶ ἔμνων ἐνεταφίασαν ἐκεῖνο τὸ πολυάθλον σῶμα.

Ἄλλ' ὦ τῆς ζημίας! εἰς τοὺς χαλεποὺς τούτους καιροὺς ἡμῶν δὲν στερούμεθα μόνον αὐτὸ τὸ ἅγιον λείψανον τοῦ Ὀσίου, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν ἱερὸν τάφον του, τὰ ὁποῖα ἐσκέπασεν ἀπὸ ἡμᾶς ὁ Θεός, κρύψασιν αἱς οἶδε μόνος, καθὼς ἐσκέπασε καὶ τοὺς πολλὰν ἄλλων ἁγίων καὶ τὰ λείψανα καὶ τοὺς τάφους. Ἐχομεν δὲ ὁμολογούμενον ἐκ παραδόσεως ὅτι ἐκεῖνο τὸ θεῖον λείψανον τοῦ Ἁγίου Σίμωνος, ἀνέβλυζε μύρον καθὼς καὶ εἰς τὸν βίον τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ Καυσοκαλύβη ἀναφέρονται τοιαῦτα τινα ἐπιλέξεως. «Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ θαύματα ἁδύ-

μενα ὑπὸ πολλῶν καὶ ἀπὸ τοῦ κυρ Γρηγορίου καὶ ἐκ τῆς Πέτρας τοῦ Ἁγίου Σίμωνος τοῦ Μυροβλήτου. Καὶ ὁ εὐσεβὴς δὲ Βασιλεὺς τῆς Σερβίας Ἰωάννης Οὐγγελαῖς, ἔχων μονογενὴ θυγατέρα δαμονιζομένην, καὶ πολλὰ κματὸν καὶ ἐξοδούσας διὰ θεραπείαν τῆς, ἐπειδὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ποθουμένου, ἀκούσων καὶ τοῦ Ἁγίου τούτου τὰ θαύματα καὶ τὸ ἱαματικὸν αὐτοῦ μύρον, μόνον ὅτι ἐπεκαλέσθη τὸν Ἅγιον ἐκ καρδίας, εὐθὺς ἱατρεύθη τὸ κορμασίον του, διὰ τὴν ὁποῖαν εὐεργεσίαν ἀπέστειλε τὸν Πνευματικὸν του Πατέρα κυρ Εὐθύμιον μετὰ ἀφιερώματα πλείστα καὶ πλοῦτον, ὅτι πολὺν, καὶ φιλοδόμησε τὴν Ἱερὰν Μονήν, ὅστις Εὐθύμιος ἔφερε καὶ Χρυσόβουλλον τούτου τοῦ βασιλέως διὰ τὴν ἱερὰν ταύτην Μονήν, τὸ ὁποῖον χρυσόβουλλον ἀναφέρει πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ διὰ τὴν ἀνάβλυσιν τοῦ Μύρου ἀπὸ τὸν Ἅγιον, καὶ διὰ τὸ θαῦμα τοῦ ἀστέρος τὸν ὁποῖον ἔβλεπε ὁ Ἅγιος ἐπὶ τῆς Πέτρας, καὶ δι' ἡ Νέα Βηθλεὲμ ὀνομασθῆ ἡ Ἱερὰ αὕτη Μονή.

Τὸ ὁποῖον Χρυσόβουλλον τοιουτοτρόπως μετὰ πολλὰ γράφει: Ἀκηκόω καὶ τὸ Κύρ Σίμωνος Πέτρας Μοναστήριον, τοῦ ἐν Μύροις προσφάτως δοξασθέντος; ἠρσάθην δομησάμεν αὐτὸ ἐκ βάθρων εἰς μέγεθος ἱκανόν... καὶ παρακαλῶν πάλιν γράφει: καὶ καθιερώθη (ἡ Μονὴ δηλ.) ἐκ' ὀνόματι τῶν Γενεθλίων Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἦις καὶ Νέα Βηθλεὲμ ἐκλήθη διὰ τὸ ἰδεῖν τὴν σημεῖον τὸν Ἅγιον, ἦγον ἀστέρα κρεμᾶμενον ἐπάνω τῆς Πέτρας.

Ἦκμαζε δὲ οὗτος ὁ Βασιλεὺς τῆς Σερβίας ἐν ἔτει χριστοῦ διακοσιοστῶ ἐξηκοστῶ τεταρτῶ ἀπὸ Χριστοῦ, καθὼς χρονολογεῖ τὸ Χρυσόβουλλον του. Ὅτε καὶ ὁ Βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων Μιχαὴλ ὁ ἀζυμῆτης καὶ λατινόφωνος ὁ καὶ πρῶτος τῶν Παλαιολόγων. Συμπεραίνεται δὲ ἀπὸ τὸ Χρυσόβουλλον τούτου ὅτι καὶ ὁ Ἅγιος Σίμων διελέμενος ὡς ἄλλος ἀστὴρ εἰς τὰς σκοτεινάς ἐκεῖνας ἡμέρας ὅτε ἐξουσίαζον οἱ Λατῖνοι τὴν Κωνσταντινουπόλιν.

(.). Ἀς εἴπωμεν δὲ καὶ ἐν ἐκ τῶν θαυμάτων τοῦ Ἁγίου τὰ ὁποῖα ἐτέλεσε μετὰ τὸν θάνατόν του καὶ ἔπειτα νὰ κίμωμεν τέλος εἰς τὸν λόγον μας.

Ἐώρταζον κατ' ἔτος οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς τὴν Μνήμην τοῦ Ὀσίου ἐν τῇ Μονῇ. Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ τὰ ζιζάνια δὲν λείπουν ἀπὸ τὸν οἶτον, εἰς μεταξὺ τῶν πατέρων τῆς Μονῆς

δὲν ἤθελε νὰ συνεορτάσῃ μετὰ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν τὴν ἐτήσιον ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου. Ἄλλὰ καταλιπὼν ἔφηνεν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀπὸ τὴν ἱερὰν ἐκείνην Ἀκολουθίαν τὴν ὅποιαν ἔφυλλον οἱ πατέρες ὀλονύκτιον ἀγρυπνοῦντες, καὶ ἐκοιμάτο εἰς τὸ κελλὶον του. Οὐχὶ δὲ μόνον τοῦτο ἐποίει καταφρονῶν τὴν θεϊὰν δόξαν καὶ ἀγιότητα τοῦ Ἁγίου, ἀλλὰ καὶ λόγια βλάσφημα καὶ συγχεμερὰ ἐξέειπε ἀπὸ τὴν δυσόδη κοιλίαν του κατὰ τοῦ Ὁσίου ὁ ἀνόσιος, κολασμένον καὶ πλάνον τινὰ ἀποκαλῶν αὐτόν. Ὅθεν φαίνεται ὁ Ἅγιος εἰς τὸν ὕπνον του κατ' αὐτὴν τὴν νύκτα τῆς ἐορτῆς, ὅτε οἱ Πατέρες ὅλοι ἠγρύπνουσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐφάνη δὲ ὅλος ἀστρατηφόρος καὶ δεδοξασμένον ἔχων τὸ πρόσωπον, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ δύο ἐκ τῶν πρώτων ἐκείνων ἠγιασμένων μαθητῶν του. Καὶ πλήρης θυμοῦ καὶ ἀγανακτήσεως κατὰ τοῦ βλασφημοῦ λέγει πρὸς αὐτόν. Δὲν σοὶ ἀρέσει ὦ μαριε; Δεδοξασταὶ τὸ δεδοξασμένον; καὶ νεύου πρὸς τοὺς μαθητάς του ὁ Ὁσίος, βάλλετε λέγει κάτω αὐτὸν τὸν ἀπιστον, αὐτὸν τὸν βλάσφημον, καὶ βάλλοντες αὐτόν κάτω, ἐφάνη εἰς αὐτόν ὅτι ἔδειρεν αὐτόν ὁ Ἅγιος, διὰ τῆς ἁβίδου ἦν ἐκράτει, εἰς τοὺς πόδας, ἀπὸ δὲ τῶν πόνων, καὶ τὸν ἀμετρον φόβον ἐξυπνίνας ἠσθάγετο πονῶν τοὺς πόδας. Τότε ὅλος ἐντρομος τρέχει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πίπτων κατὰ γῆς, βάλλει μετάνοιαν τῷ Ἠγουμένῳ ὅλος ἠλλοιωμένος, καὶ συγχωρήσατέ μοι Πατέρες καὶ ἀδελφοὶ φωνάζει: Τώρα εἶδον μετὰ τὰ ὄμματα τῆς ψυχῆς μου ὅτι ὄντως ὁ Θεὸς μεγάλως ἐδόξασε τὸν Ὁσίον Πατέρα ἡμῶν Σίμωνα. Τώρα, τώρα καὶ πιστεύω καὶ προσκυνῶ αὐτόν, ἴσα μὲ τοὺς παλαιούς μεγάλους Ἁγίους Ἀντώνιον, Εὐθύμιον Σάββαν καὶ τοὺς λοιπούς. Εὐχαριστῶ σοὶ Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, ὅτι μὲ ἐλύτρωσες ἀπὸ τὴν δαιμονιώδη μου πλάνην, ὅτι μὲ ἠλευθέρωσες ἀπὸ τὴν κόλασιν τὸν ταλαίπωρον. Καὶ ταῦτα βοῶν μετὰ δακρύων, διηγῆθη ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας τὴν φοβερὰν ἐκείνην δόξαν τοῦ Ἁγίου καὶ τὰ ἐξῆς κατὰ πλάτος, καὶ πάντες ἐδόξαζον τὸν Θεόν, τὸν μὴ θέλοντα τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τοιαύτη σου Πάτερ ἡ δόξα καὶ τὰ θαυμάσια Τοιαῦτα σου τὰ κατορθώματα καὶ οἱ ὑπερ φύσιν ἀγῶνες. Ἡμεῖς δὲ τι γενόμεθα οἱ τοῦ αἰῶνος τούτου υἱοὶ; γενοῦ ἴλωσ εἰς ἡμᾶς ἀνωθεν, κυβέροντες τὴν ἐφάμαρτον ἡμῶν ζωὴν πρὸς τὴν εἰς Θεὸν εὐαρέστοισιν. Ποίμανον τὰ πρόβατά σου ἀνωθεν εἰς τὴν γλῶσσην τῆς ἀγαρέτου πολιτείας, λύτρωσαι ἡμᾶς τῶν ταραχῶν καὶ σκανδάλων τῆς παρουσίας ζωῆς. Εἰρήνευσον τὰς καταγίδας καὶ τρικυμίας τῆς νοητῆς θαλάσσης τοῦ βίου, ἐπειδὴ τὰ κακά καὶ οἱ πειρασμοὶ ἐπερίσσευσαν καὶ ἡμεῖς ὀλιγώθημεν. Ἐγεννήθημεν ὄνειδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν, κμητηριασμοὶ καὶ γλευσμοὶ τοῖς κύκλῳ ἡμῶν. Ἀφ' ἐνός πολεμούμεθα ὑπὸ τῶν παθῶν τῆς ἀτιμίας, καὶ ἐξ ἄλλου ὑπὸ τῶν πνευμάτων τῆς πονηρίας, καὶ κινούμενοι πίπτομεν καθ' ἡμέραν πτώμα ἐλεινὸν καὶ ἀξιοδίκαιον. Διὰ τοῦτο δὸς ἡμῖν Πάτερ θανάσινα τινὰ κατανύξεις, ἀναψον ἐν ἡμῖν σπινθῆρα πυρὸς ἀγάπης, ἣν ἐσβυσεν ἡ ἀμέλεια ἡμῶν. Ναὶ Πάτερ ἡμῶν πνευματικῆς, ὡς ἐπόπτης καὶ κληρονόμος τῆς ἀνο Ἰερουσαλὴμ περιθάλαπε ταύτην τὴν σὴν Ἱερουσαλὴμ, τὴν σὴν Νέα καὶ πάλα μὲν περιβλεπτον νῦν δὲ πενιχρὰν ταύτην Βηθλεὲμ διαφύλαττε, ἐνθα τοὺς ὑπερ ἀρετῆς μυρίους ἰδρώτας καὶ ἀγῶνας ἐτέλεσας. Διασκεδάσον ἅς αὐτῆς πάντα ἐχθρὸν καὶ πολέμιον ὄρατόν καὶ ἀόρατον. Ἐπειδὴ ἰδοὺ ὅτι ὁ καιρὸς ἡμῶν παρήλθεν ἄκαρπος, αἱ ἡμέραι ἡμῶν ὡσεὶ σκιά ἐκλήθησαν, ἐσβέσθη ἡ φιλαδελφία, ἦναψεν ἡ μισαδελφία, ἔφηνεν ἡ σπουδὴ θριαμβεύει ἡ ἀδιαφορία. Ἄλλ' ἵνα μὴ ἀπὸ τῆς ἀκηδίας ἀπελιπισθῶμεν, καὶ μὴ ἀναισθητῶμεν ἀπὸ τῆς παρώσεως, γενοῦ ἡμῖν ἴλωσ ἐνταῦθα κατὰ πάντα, καὶ ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καὶ δικαιοκρασίας Κυρίου, φάνητι πρόσβυς ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὴν Κυρία ἡμῶν Θεοτόκον, καὶ δι' αὐτῆς πρὸς τὸν Υἱὸν αὐτῆς καὶ Θεόν: ὅ πρόπει πᾶσα δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΠΕΡΙΚΟΠΗ ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ

(ἐκ παλαιῦ χειρογράφου)

Καὶ καταβαίνει εἰς τὸ Μπογάκι τῆς Μαύρης θαλάσσης; ὅθεν καὶ ἐνοῦται ἐβουλήθη τότε ὁ Σουλεϊμάνης νὰ πολεμῆ ἕνα κάστρον ὅπου εἶναι κοντὰ εἰς τὸν ποταμὸν Ταίναρον, ὁ ὁποῖος κονινὸς ὀνομάζεται Τούντζα καὶ γίνεται εἰς τὸν ποταμὸν Ἐβρον (Μαρίτσαν), ἀπέχει δὲ οὗτος ὁ ποταμὸς Ταίναρος ἀπὸ τὴν Ἀδριανούπολιν σχεδὸν δέκα μίλια; ἔστρεσε δὲ ὁ Σουλεϊμάνης εἰς αὐτὸν τὸν τόπον σκηνάς ἀπὸ τριχίνα ὑφάσματα πολλά; λέγουσι δὲ τινες ὅτι εὐθύς ὅπου ἔμαθεν ὅτι οἱ Τριβαλλοὶ ἐρχονται ἐναντίον του, ἐδιώκεν ὀτακασίους ἄνδρας ἐκλεκτούς καὶ ἀνδρείους καὶ ὄρησεν ἐναντίον τῶν Σέρβων τὴν νύκτα πρὸς τὸ ἐξημέρωμα, ἐπειδὴ αὐτὸς εἶχε πολλοὺς φύλακας καὶ σκοπούς. Οἱ δὲ Σέρβοι μετὰ τὴν προτέρα νύκτα ἐναντίον τῶν Τούρκων ἔμειναν ἀμέριτοι, καὶ εἶχον ἀμέλῃ καὶ τὸν ὄπλισμον καὶ τὸ ἱππικὸν των. Τρόπον τινὰ δὲν ἐφοροῦντο τοὺς Τούρκους, ὡς νικημένους, ἀλλὰ κατεγίνοντο εἰς τὰς διασκεδάσεις καὶ τὴν ἀνάστασιν. Ἐσύχαιον δὲ καὶ ἐλάμβανον νερὸν ἀπὸ τῶν ποταμῶν Ταίναρον τὸ ὁποῖον λέγουσιν ὅτι εἶναι νόστιμον καὶ ὑγιεινότερον. ἐπειδὴ τότε ἦτο καλοκαίρι. Εὐφραίνονται εἰς τὸν τόπον ὅπου εἶχον τὸ στρατόπεδον, ὁ ὁποῖος λέγεται Κερμανός, καὶ βλέποντάς τους μακρόθεν ὁ Σουλεϊμάνης, τοιαύτης λογιῆς ὅπου δὲν εἶχον φύλακας, ὄρησεν αἰρνιδίως κατ' ἐπάνω των, μαζὺ μὲ τοὺς ὀτακασίους ἄνδρας καὶ ἐφθίρειν ὅλον τὸ στράτευμα τῶν Σέρβων κτείνωντας ὀνελεσημόνως καὶ φονεύοντας πολλούς, ὥστε ὅπου οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς Σέρβους ἔπεσον εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἐπνίγησαν, ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο εἰς ἄλλο μέρος νὰ φύγουν, διότι τοὺς εἶχε κλεισμένους πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ ποταμοῦ Ταίναρον, καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φύγουν, διότι ὁ Σουλεϊμάνης καὶ οἱ ὀτακασίοι διαλεκτοὶ ἄνδρες, ἦσαν κατέμπερσοθεν αὐτῶν τῶν Σέρβων καὶ δὲν ἦτο τρόπος νὰ φύγουν, μάλιστα καὶ ἀπὸ τῶν ὕπνων καὶ τοιαύτης λογιῆς ἐφθάρησαν ὅλοι ἐλεινῶς. Τότε ἐφρονεῦθη καὶ ὁ μακάριος καὶ ἀοιδμος βασιλεὺς Ἰωάννης, καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Κράλης Βουλκασιανός.

Μὲ τι λογιῆς δὲ θάνατον νὰ ἐφρονεῦθησαν καὶ οἱ δύο, κανεὶς δὲν τὸ ἤξευρει, οὐδεὶς τῶν ἱστορικῶν ἐλάλησεν περὶ τοῦ βασιλέως Ἰωάν-

νον πῶς ἐτελεύτησε, διότι μέσα εἰς τὴν φορικτὴν καὶ μεγάλῃν ἐκείνην ταραχὴν τῆς νυκτὸς καὶ τοῦ φόνου, ποῖος ἠμποροῦσε νὰ διηγῆθῃ περὶ τοῦ ἔτερου, ὅπου μόνον αἱ φωναὶ τῶν Τούρκων, καὶ ὁ θρήνος καὶ ὁ ἀλαλαγμὸς τῶν Σέρβων κάθε ἄνθρωπον ἔκαμε νὰ ξηρανθῇ ἀπὸ τὸν φόβον του; καὶ μάλιστα πολλὸς καιρὸς ἐπέρασεν καὶ οἱ συγγενεὶς καὶ φίλοι του ἐνόμιζον ἀκόμη ὅτι ἴσως νὰ ζῆ, διότι αὐτὸς ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς μὲ λογισμὸν εὐσεβῆ καὶ θεάρεστον, ἐσηκώθη κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν νὰ τὸν διώξῃ πρὸς τὴν Ἀνατολήν, ὅχι μόνον ἀπὸ τὴν γῆν τῶν Σέρβων καὶ τῆς Μακεδονίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν γῆν τῶν Ρωμαίων, διότι ἐκινήθη μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν Σέρβων καὶ μὲ δύναμιν Ρωμαϊκῆν, καὶ μὲ πολλοὺς μεγιστάνας ἕως ἑξακοσίας χιλιάδας, μὲ στράτευμα ἐκλεκτὸν καὶ διαλεγμένον, καὶ ἀπῆλθον εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους πρὸς διωγμὸν τῶν Τούρκων, μὲ ἀποφάσεις καὶ κρίσεις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, μὴ διανοοῦμενοι, μὴ κρίνοντες ὅτι εἰς τὴν ὀργὴν τὴν θεϊκὴν δὲν ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἀντιταθῆ, διότι στοχασθῆτε τὴ ἠκολούθησεν. Τοῦ; μὲν Τούρκους δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διώξουν, ἀλλὰ ἀπὸ αὐτοὺς ἐφρονεῦθησαν καὶ τὰ κῶλα αὐτῶν ἐκεῖ ἔπεσον καὶ ἄταφοι ἔμειναν, καὶ πολὺ πλῆθος τῶν Σέρβων ἀπὸ τὴν ὀξύτητα τῆς σπάθης ἀπέθαναν. Ἄλλοι εἰς αἰχμαλωσίαν ἐπάρθησαν, μερικοὶ ἠλευθέρωθησαν καὶ ἦλθον εἰς τὴν αὐτῶν Πατρίδα, καὶ τόσῃ ἀνάγκῃ καὶ τόσῃ κακῶν καὶ δεινῶν περιέβαλεν ὅλα τὰ κάστρα καὶ τὰ Λυτικά μέρη, ὥστε ὅπου οὔτε ὄτα οὔτε ὀφθαλμοὶ εἶδον; διότι μετὰ τὴν φόνευσιν τοῦ ἀνδρός; τοῦτο τοῦ δικαίου ἀνδρείου τε καὶ γενναίου Οὐγκλεσι Ἰωάννου, διελύθησαν οἱ Ἰσραηλιταὶ καὶ διεσκορπίσθησαν εἰς ὅλην τὴν γῆν ὡσὰν τὰ ὄσρα εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἄλλους μὲν Χριστιανούς τῆ μαχαίρᾳ ἐσφαζαν, ἄλλους εἰς αἰχμαλωσίαν ἀπήγαγον, καὶ τοὺς ἀπομένοντας θάνατος ἄωρος περιέκοψεν, οἱ δὲ ἐκ τοῦ θανάτου μέιναντες διὰ λιμοῦ ἀπωλέσθησαν. Τοιοῦτος ὁ λιμὸς γέγονεν εἰς ὅλα τὰ μέρη καθὼς δὲν ἔγινε ποτὲ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, μήτε Χριστῷ Βασιλεῦ καὶ Ἐλεῆμον γένοιτο μετέ-

πειτα, και ὄσους ὁ λιμός οὐκ ἀπόλεσε, τούτους τῇ παρακορῆσει τῇ θεϊκῇ λύκοι ἐν ταῖς νύκταις και ἡμέραις ὀρμῶντες κατέτρωγον. Βαβαί! ἔλειπὸν θέατρον ἦτο τοῦ ἰδεῖν. Ἐμεινεν ἡ γῆ ἀπὸ ὅλα τὰ καλὰ ἔρημος και ἀπὸ λαῶν και ἀπὸ κτηνῶν και ἀπὸ καρπῶν, οὐ γὰρ ἦν ἀρχηγός οὐδὲ ἡγεμών οὐδὲ δδηγὸς ἐν τῷ λαῷ, οὐδὲ ὁ λυτρώων οὐδὲ ὁ σφῶζον, ἀλλ' ἐπιλήθησαν φύβον Ἰσραηλιτικὸν, και αἱ καρδίαι τῶν ἀνδρειωμένων και γενναίων ἀνδρῶν ἔγιναν ἀνίσχυροι ἀπὸ τὰς καρδίας τῶν γυναικῶν, διότι εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον και ἡ φυλὴ τῶν ἐπτά ἀρχόντων τῶν Σέρβων, και ἡ δόξα και τὸ κλέος θαρῶ ὄτι τέλος ἔλαβε' και ἀληθῶς οἱ ζῶντες ἐμακάριζον τοὺς ἀποθαμμένους, και πιστεύσατέ μοι (τοῦ ταπεινοῦ Ἰωαίου τοῦ συγγραφέως) ὅτι ὄχι ἐγὼ ὁ ἀμαθὴς ἠμπορῶ νὰ διηγηθῶ τὴν τότε ἀνάγκην μετὰ τὴν ἀνάρισει τοῦ βασιλέως Ἰωάννου Οὐγκλεσι, ἀλλ' οὐδὲ ἐκεῖνος ὁ σοφὸς εἰς τοὺς Ἕλληνας Λιβάνιος δὲν ἤθελε δυνηθῆ ἔγγράφως νὰ παραστήσει τὴν ἀνάγκην ὅπου ἔφθασε τότε τοὺς Χριστιανούς, εἰς τὸ Δυτικὸν μέρος.

Τότε λοιπὸν τότε ἀναρθεῖντος αὐτοῦ παρὰ τῶν Ὀθωμανῶν, λαβόντες δύναμιν και θάρρος ἀπὸ τὰς φοβερὰς και φοικτὰς νίκας ὅπου ἔκαμναν καθ' ἐκαστὴν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ἦλθον μετὰ μεγάλῃ ὀρμῇ και θρασύτητι και εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος τοῦ Ἄθωνος μετὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ πολεμικὰ ὅπου ἔλαβον ἀπὸ τοὺς Σέρβους ὅπου ἐνίκησαν μετὰ ἀτάτην, βαστάζοντες ἔτι και ἐργαλεῖα τειχομαχικὰ διὰ τοὺς πύργους και κάστρα τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Και λοιπὸν καθὼς ἐφάνησαν ἐν τῷ Ὄρει μετὰ αὐτὴν ἑτοιμασίαν φοβερὰν, ἐτρόμαξαν πάντες οἱ ἐν τῷ Ὄρει, ὅπου και ἡ βασιλικὴ ἀρμάδα, ὅπου ἔτυχε τότε ἐν τῷ Ὄρει, δὲν ἐτόλμησε τότε νὰ φανῆ κατ' ἐνώπιον τῶν Τούρκων, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πλοίων και τῆς ἑτοιμασίας, μὴ ἔχοντες δὲ τί ποιῆσαι οἱ μοναχοὶ τοῦ Ὄρους ἀπὸ τὸν φόβον ἔπεσαν εἰς προσευχὴν και ἱκεσίαν πρὸς τὸν οἰκτιρόμονα Θεὸν και εἰς τὴν Πάναγγον αὐτοῦ Μητέρα Θεοτόκον και Κυρίαν τοῦ Ἄθωνος. Τότε και ὁ τῆς Ἁγίας Λαύρας Ἡγούμενος ἀπέστειλε πρὸς τοὺς ἐκεῖθεν ἡσυχαστὰς, και πρὸς τὸν Ὅσιον Πατέρα Νήφωνα νὰ δεηθῆ πρὸς Κύριον πρὸς τῆς Λαύρας, διὰ τὴν βίαν και τὴν ἀνάγκην ὅπου ἀπροσδοκῆτως ἦλθε πρὸς αὐτούς, διὰ νὰ ἐλευθερωθῶν ἀπὸ τὸν παρόντα κίνδυνον, και ἀπεκρίθη ὁ Ἅγιος, ὁ Κύριος θέλει μᾶς ἐλευθε-

ρώσει ἀπὸ τοὺς ἀοράτους και ὄρατους ἐχθρούς.

Ἄς εἰποῦμεν δὲ και ἄλλα τινὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου, ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου ἔκαμε μετὰ τὸν θάνατόν του, και ἔπειτα νὰ κάμωμεν τέλος εἰς τὸν λόγον μας. Ἐώρασαν ἐν ταύτῃ τῇ Ἱερῇ Μονῇ τὴν μνήμην τοῦ Ὁσίου, ἀλλ' ἐπειδὴ και δὲν λείπουν τὰ ζῆλῆνια ἀπὸ τὸν οἶτον, ἔνας μεταξὺ τῶν πατέρων τῆς Μονῆς δὲν ἤθελε νὰ συνεορτάσῃ μαζὺ μετὰ τοὺς λοιποὺς ἀδελφοὺς τὴν ἐτήσιον εορτὴν τοῦ Ἁγίου, ἀλλὰ φεύγωντας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν και ἀπὸ τὴν ἱερὰν ἐκείνην ἀκολουθίαν ὅπου ἔφαλλον οἱ Πατέρες ὀλονυκτικῶς ἀγρυπνοῦντες, ἐπήγγινεν εἰς τὸ κελλίον του και ἐκοιμᾶτε, ἔξερνοῦσε δὲ και ἀπὸ τὴν δυσώδη κοιλίαν του συγκαμρὰ και βλάσφημα λόγια κατὰ τοῦ Ὁσίου, λέγωντας αὐτὸν κολασμένον και πλάνον τινά. Ὅθεν φαίνεται ὁ Ἅγιος εἰς τὸν ὕπνον του, ἦτο δὲ ἡ εορτὴ τοῦ Ἁγίου, και οἱ πατέρες ὅλοι ἀγρυπνοῦσαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, φαίνεται δὲ ὅλος ἀστραπόμορφος και δεδοξασμένος ἔχων τὸ πρόσωπον' εἶχε δὲ μαζὺ του και ἄλλους δύο ἀπὸ τοὺς πρώτους ἐκεῖνους, τὸν ἡγιασμένον μαθητὰς του και τὴν λέγει, δὲν σοῦ ἀρέσει αὐτὴ ἡ δόξα ὡ μωρῆ; οὐ δεδοξασται τὰ δεδοξασμένοι; Νεῦει οὖν εἰς τοὺς μαθητὰς του εὐθὺς, και, βάλετε λέγει κάτω κῦτόν του ἄπιστον, αὐτὸν τὸν βλάσφημον' βλάσφημῶν δὲ αὐτοὶ κάτω, τοῦ ἐφάνη νὰ τοῦ ἔδωκε μετὰ τὴν ὀάβδον του μερικὰς ὀαβδιὰς, ἀπὸ τοὺς πόνους λοιπὸν, και ἀπὸ τὸν ἄμετρον φόβον ἐξυπνήσας, βλέπει τοὺς πόδας του, ὡσανὺ νὰ τὸν ἐπονησαν, τρέχει ὅμως τρομασμένος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, πίπτει κατὰ γῆς, βάλει μετάνοιαν εἰς τὸν Ἡγούμενον, ὅλος ἡλλοιωμένος, και φωνάζει συγχωρησατέ με, πατέρες και ἀδελφοί, τώρα εἶδον μετὰ ὀμμάτια τῆς ψυχῆς, ὅτι ὄντως ὁ Θεὸς μεγάλως ἐδόξασε τὸν Ὅσιον Πατέρα ἡμῶν Σίμωνα. Τώρα, τώρα πιστεύω και προσκυνῶ αὐτὸν ἴσα μετὰ τοὺς παλαιούς Πατέρας, Ἄντωνιον, Εὐθύμιον, Σάββαν, και τοὺς λοιπούς. Εὐχαριστῶ σοι Ἅγιε τοῦ Θεοῦ' ὅπου με ἐλύτρωσες ἀπὸ τὴν δαιμονιώδη μου πλάνην' ὅπου με ἔβγαλες ἀπὸ τὴν κόλασιν τὸν ταλαίπωρον. Ταῦτα βοῶν μετὰ δακρύων, ἐδιηγῆθη ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας τὴν φοβερὰν ἐκείνην δόξαν τοῦ Ἁγίου και τὰ ἔξῃς εἰς πλάτος. Και πάντες ἐδόξασαν τὸν Θεόν, τὸν μὴ θέλοντα τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ ὡς τὸ ἐπιστρέφει και ζῆν αὐτόν.

Ἄλλος τις ἀδελφὸς ἐκ τῆς αὐτῆς Μονῆς τοῦ

Ἁγίου, ἐπολεμῆτο ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῆς πορνείας, τρέχει οὖν μετ' εὐλαβείας ἐμπροσθεν τῆς Ἱερᾶς αὐτοῦ Εἰκόνης, και δέεται τούτου θερμῶς νὰ τοῦ σηκώσῃ τὸν πόλεμον, και χρισθεὶς ἐλαίω ἀπὸ τῆς Ἁγίας αὐτοῦ κανδήλας, παρενθύς ἡλευθερώθη ἀπὸ τοῦ πολέμου.

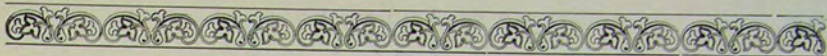
Μίαν φορὰν τῆς 28ης τοῦ παρόντος Δεκεμβρίου μηνὸς ἐγγιούσης, ἐγένετο ἡ ἑτοιμασία διὰ νὰ τελεσθῆ ἡ παννυχὶς τοῦ Ὁσίου τὴν παραμονὴν δὲ ἐφαίνετο ἡ ἡμέρα πάνυ λαμπρά. Μετὰ δὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, γίνεται εὐθὺς ταραχὴ και ζάλη φοβερὰ, ἀέρας σφοδρός, βροχὴ θαυδαία, χειμῶν φοβερός, ὡστε ὅπου ἐπιπτε τόσον πολὺ πλῆθος χιόνος, εἰς τρόπον ὅπου και τὰ δένδρα ἐσκίασαν, και τοὺς δρόμους και τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν, και ὅλος ὁ φαινόμενος τόπος ἔγεινε, ἕνα ἴσωμα' οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ και τόσος ἀνεμοστρόβιλος ἠκολούθησε τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ, ὅπου ὅλοι οἱ εὐρεθέντες ἐφοβήθησαν και ἔλεγον ὅτι και αὐτὸς ὁ κομπῆς τοῦ καθολικοῦ ἔχει νὰ παρῆθῃ ἀπὸ τὸν ἄνεμον, και νὰ διφθῆ εἰς τὸ βάθος τοῦ λάκκου' ἕνας δὲ ἀδελφὸς ἀπὸ τοὺς εορταστὰς τρέχει νὰ θεωρήσῃ τί γίνεται ὁ κόσμος ἔξω, και πηγαίνοντας εἰς τὸ δοξαστὸν κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος, και προβαίνοντας ἔξῆσται ἀπὸ τὸν φόβον του, εἶδε γὰρ τοιοῦ-

τον θέαμα φοβερὸν ἦγον. Εἶδεν ὡσανὺ νὰ ἐξῆλθεν ἕνα φῶς τρισάκτινον ἐκ τοῦ ἁγίου σπηλαίου τοῦ Ὁσίου, και ἀνέβαινε τρεῖς φορὰς μετὰ τοῦ παρεκκλησίου τοῦ ἄνωθεν ὄντος τοῦ σπηλαίου, και πάλιν τρεῖς φορὰς κατέβη και ἔμεινε ἐν τῷ σπηλαίῳ' λιμπρόν και εἰς τὴν ὄψιν, γλυκύτατον και εἰς τὴν καρδίαν' ἐφανέρωσαν δὲ τοῦτο, ὅτι ὁ Σίμων μετὰ νὰ ἐτελείωσεν ἐν τῷ σπηλαίῳ τὰ τρία ἔτη τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς, ἀνέβη εἰς τὸ ἐπουράνιον κατοικητήριον, ἔνθα ἦχος καθαρὸς εορταζόντων και φωνὴ ἀγαλλιῶσεως, ἔνθα φῶς τὸ ἀληθινὸν τῆς ἁγίας Τριάδος.

Τρέχει ὁ ἀδελφὸς ἐκεῖνος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, και εὐθὺς ἦκουσεν ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ παρὰ τοῦ Ἱερέως νὰ λέγῃ: Δόξα τῇ Ἁγίᾳ και ὁμοουσῳ και ἑσοποῳ και ἀδιαιρέτῳ Τριάδι και τὰ ἔξῃς: Ἐδιηγῆθη οὖν τὰ ὀραθέντα ὁ ἀδελφὸς τῷ λογιωτάτῳ Κῆρ Γεδεών. ὁ δὲ ἀπεκρίθη, σιῶπα ἀδελφε και κρύπτε μυστήρια Θεοῦ' ψαλλόμενον δὲ τῶν Τριαδικῶν ἕμνων ἦγον τοῦ Ἄνοιξαντός σου τὴν χεῖρα, και τῶν λοιπῶν, ἐπῆγε δεύτερον ὁ ἀδελφὸς ἐκεῖνος νὰ θεωρήσῃ, ἄρα μένει τὸ φῶς ἐκεῖνο ἔτι; και τὸ μὲν τρισάκτινον ἐκεῖνο φῶς δὲν ἐθεώρησε, μόνον εἶδεν ἔτι τὸ Ἅγιον Σπῆλαιον ἔκαμπε.....

Σημ. Τὴν περικοπὴν ταύτην ἐκ τοῦ βίου τοῦ Ἁγίου Σίμωνος, εἰς τέσσαρας σελίδας χειρογράφου περιεχομένην, κατεχωρήσαμεν ἐνταῦθα διὰ τὸ ἱστορικὸν τοῦ ἀοιδίμου Κτίτορος τῆς Μονῆς Βασιλέως Ἰωάννου Οὐγκλεσι, και διὰ τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου τὰ μὴ περιεχόμενα ἐν τῷ ἐκδοδόμενῳ βίῳ τοῦ Ἁγίου.

A. I. K. S.

ΜΗΝΙ ΙΟΥΛΙΩ ΚΒ'.

ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΕΥΦΗΜΟΥ
ΜΥΡΟΦΟΡΟΥ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΩ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν στίχους, δ'. καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος, α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν Μυροφόρων σε πρώτην, πάντες γινώσκομεν, Μαγδαληνή καὶ πρώτην, θεωρὸν τοῦ Σωτῆρος, ἐγέρσεως Μαρία καὶ Μαθηταῖς, πρώτην εὐαγγελίσασαν, τὸν Ἰησοῦν ἀναστάντα, καὶ παρ' αὐτοῦ, χαιρε πρώτην ὑπακούσασαν.

Τῶν οὐρανίων ὁ πόθος, ὄντως σέ ἔπεισε, τῶν ἐπὶ γῆς τὴν σχέσιν, ἀποβρίψαι προθύμως, Μαρία καὶ ὀφθῆναι τοῦ Ἰησοῦ, ὀπαδὸν καὶ Μαθήτριαν, διακονοῦσάν τε τούτῳ ἐκ τῶν σαυτῆς, ὑπαρχόντων καθὼς γέγραπται.

Ταῖς ἰκεσίαις σου πάντας, Μαρία λύτρωσαι, πιστοὺς ἐκ πάσης βλάβης, λοιμικῆς τε πανώλους, τοὺς πόθῳ ἐκτελοῦντάς σου τὴν σεπτῆν, ἑορτὴν καὶ χαρμόσυνον· καὶ τὴν σορὸν τῶν λειψάνων σου εὐλαβῶς, προσκυνοῦντας Ἰσαπόστολε.

Θὺ σθένει γλῶσσα βροτεία, ἀνευφημησαί σου, τὴν ἀρετὴν Μαρία, καὶ τὸν ἐνθερμον ζῆλον, ὃς δέσμιόν σε πέμπει, τῇ πρὸς Θεόν, ἀγαπήσει Ἀπόστολε, πόλει Ῥωμαίων θανάτῳ, τοὺς σταυρωτάς, τοῦ Χριστοῦ προδοῦναι ἐνδοξε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος, πλ. β'.

Πρώτη κατιδοῦσα τὴν θεῖαν Ἀνάστασιν, Μαρία ἡ Μαγδαληνή, τοῦ πρώτου τῶν ἀγαθῶν αἰτίου, τοῦ τὴν ἡμετέραν εὐσπλαγγχνως φύσιν θεώσαντος· πρώτη καὶ εὐαγγελίστρια ἐδείχθης, βοῶσα τοῖς Ἀποστόλοις· τὴν ἀθυμίαν ἀποθέμενοι τὴν εὐθυμίαν ἀναλάβετε, καὶ δεῦτε κατοπτεύσατε Χριστὸν ἐξαναστάντα, καὶ κόσμῳ παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος, β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Δεῦτε τὴν ἱεράν, τῆς Μυροφόρου μνήμην, μυρίσωμεν ἐν μύροις, τῆς μυρισάσης μύροις, τὸ σῶμα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῆς.

Οἶά περ οὐρανόν, βλέπομεν τὸν ναόν σου, Μαρία ὡσπερ ἄστροις, τοῖς θαύμασι τοῖς θείοις, ὠραῖσμένον ἔνδοξε.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Μονὴν σὴν ὑψηλῶ, ἐνιδρυμένην ὄρει, Σίμωνος πάσης βλάβης, Μαγδαληνὴ λιταῖς σου, φύλαττε σὲ γεραίρουσαν.

Δόξα, ὁμοιον.

Σέλας τὸ τριλαμπές, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, Μαγδαληνῆς πρεσβείαις, τῆς πρώτης Μυροφόρου, ἐλέησον τοὺς δούλους σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον ὁμοιον.

Εῤῥουσα Μαριάμ, Μητρόθεε ὀπίσω, σοῦ ἐπομένην πόθῳ, Μαγδαληνὴν τὸν Τάφον τοῦ σοῦ Υἱοῦ κατέλαβες.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Μαρία ἡ σεμνή, τετρωμένη τῷ πόθῳ, Χριστοῦ τοῦ ἐκυτῆς οὐρανοῦ γυμφίου, τὰ μύρα ἐκόμισε, πρὸς τὸ μνήμα τὸ ἅγιον ἧς τὴν πάντιμον, χεῖρα πλουτοῦντες ἡμεῖς δέ, ἀσπαζόμεθα, ταύτην σὺν πόθῳ τὴν χάριν, αὐτῆς ἀρῶμενοι.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Μετὰ τὸν προοιμακόν, φάλλομεν τὴν α'. στάσιν τοῦ Μακάριος ἀνὴρ.

Εἰς δὲ τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν στίχους, η'. καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος, α'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! πῶς Χριστοῦ τῶν ποδῶν, ἡ Μαρία ἤφατο· καὶ πρώτη τὴν ἐκ νεκρῶν αὐτοῦ Ἀνάστασιν, κατεῖδε ξενοπρεπῶς, ἐπιτυχοῦσα τῆς θείας ἐλλάμψεως· βοάτω πᾶς ὁ λαός, ἐν καθαρᾷ τῇ καρδίᾳ γεραίροντες, τὴν ἐν Μυροφόροις πρώτην, καὶ εὐαγγελίστριαν ἧς τῇ θεῖα πρεσβείᾳ, τῶν δεινῶν ἀπαλλαττόμεθα.

Μύρων τῶν σεπτῶν σου πάνσοφε, ἡ ὁσμὴ ἐξήλθεν, εἰς τὰ κόσμου πέματα, καὶ πάσας τῶν εὐσεβῶν, ψυχὰς ἐμύρισε, τῶν πόθῳ ἐν τῇ σορῷ, σεπτῆς χειρὸς προσψαυόντων σου ἔνδοξε, ἐκ πάσης φθοροποιοῦ, νόσου καὶ πάθους λαμβάνομεν ἴασιν· ἔθεν τὴν σεπτὴν σου μνήμην, νῦν πανηγυρίζομεν, καὶ αἰτοῦμεν πρεσβεῦειν, ὑπὲρ τῶν ἀνευφημούντων σε.

Τὴν σὴν γεραίρομεν πάνσοφε, εὐανδρίαν πάντες, καὶ ψυχῆς στερρότητα, Μαρία ἡ τῶν πιστῶν, ὁμοῦ ὁμήγουρις· ἐκῆρυξας γὰρ τρανῶς, τὴν ἐκ νεκρῶν τοῦ Σωτῆρος Ἀνάστασιν, δι' ἧς οἱ πάντες ἡμεῖς, τῇ εὐσεβείᾳ πιστῶς ἐστηρίχθημεν· καὶ πρὸς σὲ σεμνὴ βοῶμεν· μετὰ σοῦ ἡ δύναμις, τοῦ Κυρίου ὑπάρχει, ἐκτελοῦσα τὰ θαυμάσια.

Δεῦτε Μοναστῶν ὁ σύλλογος, καὶ πιστῶν τὰ πλήθη, χαρμοσύνους ἄσμασι, τιμήσωμεν εὐλαβῶς, τὴν μνήμην σήμερον, Μαρίας Μαγδαληνῆς, τῆς κηρυξάσης εἰς πάντα τὰ πέρατα, Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, θεῖαν καὶ πᾶσαν τὴν γῆν καταυγάσασαν, τοῖς θεογνωσίαις λόγοις, ὡς εὐαγγελίστρια· ἧς τῇ θεῖα πρεσβείᾳ, Ἰησοῦ σῶσον τὸν κόσμον σου.

Ἔτερα προσόμοια, Ἦχος ε'.

Ποίσις εὐφημιῶν ἄσμασιν.

Ποίσις εὐφημιῶν στέμμασιν, ἀναδήσωμεν τὴν Μυροφόρον, τὴν τῶν Ἀποστόλων ὁμότροπον, καὶ Μυροφόρον ἐξάρχουσαν τὸ τῆς Ἐκκλησίας μέγα κλέος· Σελήνην, τὴν δαδουχοῦσαν τὴν ὑψηλίον τὸ ξίφος, τὸ κατακόψαν τοὺς σταυρώσαντας· ἦν δεξιᾷ Ζωηφόρῳ, ἀμαράντῳ στέφει, ὡς νικήσασαν στεφανοῖ, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίσις εὐωδιῶν ἀνθεσιν, νῦν μυρίσωμεν τὴν Μυροφόρον, τὴν Χριστοῦ τὸ σῶμα μυρίσασαν· νέκυν ἐν μνήματι κείμενον, δάκρυσι καὶ μύροις καὶ ἀγάπῃ τὴν πάντα, τὰ ἐπὶ γῆς ἐναπορρίψασαν, καὶ μόνον, Χριστὸν αὐτὸν ἐπιποθήσασαν· ἧς τὴν πανέντιμον χεῖρα, ἀρωμάτων κρήνην, ἐδώρησατο τοῖς πιστοῖς, ἐν ἧ καὶ προστρέχοντες, θεῖαν χάριν ἀρῶμεθα.

Λόγος εὐχῆς ἱκανοῖ βρότειος, τῶν θαυμάτων σου φράσαι τὰ πλήθη, νοῦς ἡ ἐνοεῖν δλωρὸς εὐ σθένει, Μάγδαληνὴ Ἰσαπόστολε· ἄπειρος καὶ γὰρ ἡ τούτων δόσις· λυτρεῦσαι, ἐκ συμφορῶν καὶ περιστάσεων, τοὺς πόθῳ καὶ εὐλαβῶς προσκαλουμένους σου, τὴν κυριώνυμον κλησιν, καὶ ἀσπαζομένους, χειρὸς σου σορὸν τὴν σεπτὴν, ὁσμὴν ἀποπνεύουσαν, καὶ ῥῶσιν νοσοῦσι βρῦουσαν.

Ποῖα πνευματικὰ ἄσματα, νῦν πρῶταξωμέν σοι Μυροφόρε· λώβην γὰρ λοιμοῦ τὴν πανώλεθρον, τὴν καταθερίζουσαν ποίμνην σου, ἔστησας θερμῇ σου προστασίᾳ· Διὸ σου τὴν φωτοφόρον καὶ πανέορτον, τιμώντες, Μαρία μνήμην ἐκτελοῦμέν σου, ἐκδυσωποῦντες πρεσβεῦειν, τὸν Σωτῆρα δοῦναι, ἡμῖν ἄσασιν ἰλασμόν, ψυχῆς ἀγαλλίασιν, εὐφροσύνην τε καὶ ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος, πλ. β'.

Δεῦτε φιλέορτοι πάντες, πνευματικὴν χορείαν στησάμενοι, ἀνθεσιν ἐγκωμιῶν, τὴν πρώτην ἐν Μυροφόροις στεφανώσωμεν, Μαρίαν τὴν κυριώνυμον, καὶ τοῦ Λόγου Μαθήτριαν. Αὕτη γὰρ τὴν οἰκουμένην πᾶσαν διαδρα-

μοῦσα, τὸ εὐαγγέλιον ἐκήρυξε, καὶ τοὺς θεοκτόνους θανάτῳ παρέδωκε· καὶ νῦν ἐν παρρησίᾳ τῷ θρόνῳ τῆς μεγαλωσύνης παρίσταται, ὡς Μαθήτρια Ἰσαπόστολος καὶ Μυροφόρος· πρεσβεύουσα ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμῶντων τὴν πάνσεπτον θήκη τῆς πανεντίμου χειρὸς αὐτῆς, ἰαμάτων βρῆθρα ἀκενώτως πηγάζουσαν, καὶ παρέχουσαν ἰλασμόν παρὰ Θεοῦ, τοῖς ἐκτελοῦσι πόθῳ, τὴν χαρμόσυνον αὐτῆς, καὶ πανέορτον πανήγυριν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Τὴν τῶν Περθένων καλλονὴν, καὶ χαρμονὴν τῶν νόων, τὴν μόνην Θεοτόκον, καὶ τῶν πιστῶν ἀρχαγῆς περιτείχισμα, συνελθόντες ὡ φιλέορτοι, ἀσματοκοῖς ἐγκωμίοις, ὑμνήσωμεν λέγοντες. Χαίροις Περθενομητορ ἀγνή, λυχνία χρυσαυγῆς, καὶ πύλη ἐπουράνιε· χαίροις σκηνὴ ἀγίασματος, ἡ τὸν Θεὸν χωρήσασα ἐν μητρὰ σου Πανάχραντε· χαίροις ἡ τῶν οὐρανίων ταγματῶν ὑπερτέρα, ἀπάντων ἀσυγκρίτως· Διὸ Μητρὰνδρε Δέσποινα, μὴ λίπης φρουρούσα τοὺς δούλους σου, τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε πίστει καὶ τὸν τόκον σου προσκυνοῦντας τὸν ἄσπορον.

Εἰσόδος. Φῶς Ἰλαρόν. Τὸ προκειμένον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀναγνώσμα.

Φωτίζου, φωτίζου, Ἰερουσαλήμ, ἦκει γὰρ σου τὸ φῶς, καὶ ἡ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνετέταλκεν. Ὅτι ἰδοὺ σκότος καλύψει γῆν, καὶ γνόφος ἐπὶ ἔθνη· ἐπὶ σὲ δέ, φανήσεται Κύριος, καὶ ἡ δόξα αὐτοῦ, ἐπὶ σὲ ὀφθήσεται· καὶ πορεύσονται Βασιλεῖς τῷ φωτὶ σου· καὶ ἔθνη, τῇ λαμπρότητι τῆς ἀνατολῆς σου, ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου, καὶ ἴδε συνηγμένα τὰ τέκνα σου. Ἦκασι πάντες οἱ υἱοὶ σου μακρόθεν, καὶ αἱ θυγατέρες σου, ἐπ' ὤμων ἀρθήσονται. Τότε ὄψει, καὶ χαρήσῃ, καὶ φοβηθήσῃ, καὶ ἐκστήσῃ τῇ καρδίᾳ, ὅτε μεταβαλεῖ εἰς σὲ πλοῦτον θαλάσσης, καὶ ἔθνων καὶ λαῶν· καὶ ἤξουσί σοι ἀγγέλοι καμήλων, καὶ καλύψουσί σε κάμηλοι Μαδιάμ, καὶ Γεφάρ, πάντες ἐκ Σαβᾶ ἤξουσι, φέροντές σοι χρυσίον καὶ λίθον οἴσουσί σοι, καὶ λίθον τίμιον, καὶ τὸ σωτήριον, παρὰ Κυρίου εὐαγγελιοῦνται· καὶ πάντα τὰ πρόβατα Κηδάρ, συναχθήσονται σοι· καὶ κριοὶ Ναβεώθ, ἤξουσί σοι, καὶ ἀνερχθήσονται δεκτὰ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν μου· καὶ ὁ οἶκος τῆς προσευχῆς μου δοξασθήσεται. Τίνες ὄιδε, ὡς νεφέλαι πέτανται, καὶ ὡσεὶ περιστερὰ, σὺν νεοσοῖς αὐτῶν; ἐπ' ἐμέ ἐστὶ Σιών· ἐπ' ἐμέ νῆσοι ὑπέμειναν, καὶ πλοῖα Ὀχρασεῖς ἐν πρώτοις, τοῦ ἀγαγεῖν τὰ τέκνα σου μακρόθεν, καὶ τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον αὐτῶν μετ' αὐτῶν, διὰ τὸ ὄνομα Κυρίου τὸ ἅγιον· καὶ διὰ τὸν ἅγιον τοῦ Ἰσραὴλ ἐνδοξον εἶναι, καὶ οἰκοδομήσουσιν υἱοὶ ἀλλογενεῖς τὰ τεῖχη σου· καὶ οἱ Βασιλεῖς τῶν ἔθνων παραστήσονται σοι· διὰ γὰρ ὀργὴν μου

ἐπάταξά σε, καὶ διὰ ἔλεός μου ἠγάπησά σε· καὶ ἀνοιχθήσονται αἱ πύλαι σου Ἰερουσαλήμ, διὰ παντός, ἡμέρας καὶ νυκτός, καὶ οὐ κλεισθήσονται τοῦ εἰσαγαγεῖν πρὸς σὲ δύναμιν ἔθνων, καὶ βασιλεῖς αὐτῶν ἀγομένους· τὰ γὰρ ἔθνη καὶ οἱ βασιλεῖς, ὅτινες οὐ δουλεύουσί σοι, ἀπολοῦνται. Καὶ τὰ ἔθνη ἐρημία ἐρημωθήσονται· καὶ ἡ δόξα τοῦ λιθάνου, πρὸς σὲ ἤξει. Καὶ πορεύσονται πρὸς σὲ δεδοικότες, οἱ υἱοὶ τῶν ταπεινωσάντων σε, καὶ παροξυνάντων σε· καὶ προσκυνήσουσιν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν σου, πάντες οἱ παροξυναντές σε· καὶ θηλάσεις γάλα ἔθνων, καὶ πλοῦτον βασιλείων φάγεσαι· καὶ γνώσῃ, ὅτι ἐγὼ Κύριος ὁ σώζων σε, καὶ ὁ ἐξαιρούμενός σε, ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ.

Προφητείας Ἰωὴλ τὸ Ἀναγνώσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· τὰ τέκνα Σιών χαίρετε, καὶ εὐφραίνεσθε ἐπὶ Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν· καὶ γνώτε ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ Ἰσραὴλ ἐγὼ εἰμι, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι πλὴν ἐμοῦ, καὶ οὐ μὴ κατασχυθῆ ἔτι ὁ λαός μου εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ ἔσται μετὰ ταῦτα ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν, καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὀράσεις ὄψονται, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται· καὶ γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου, καὶ προφητεύσουσι· καὶ ἔσται πᾶς, ὃς ἀν' ἐπικαλέσῃται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται.

Παροιμιῶν τὸ Ἀναγνώσμα

Υἰέ, ἀνοίγε σὸν στόμα λόγῳ Θεοῦ, καὶ κρῖνε πάντα ὑγιῶς. Ἄνοιγε σὸν στόμα, καὶ κρῖνε δικαίως. Διάκρινε δὲ πένητα καὶ ἀσθενῆ· Γυναῖκα ἀνδρείαν, τίς εὐρήσει; τιμιωτέρα ἐστὶ λίθων πολυτελῶν ἡ τοιαύτη· θαρσεῖ ἡ καρδία τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἐπ' αὐτῇ. Ἡ τοιαύτη σκύλων οὐκ ἀπορήσει· ἐνεργεῖ γὰρ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς ἀγαθὰ, καὶ οὐ κακά, πάντα τὸν χρόνον· εὐραμένη ἔρια καὶ λίνον, ἐποίησεν εὐχρηστα ταῖς χερσαῖν αὐτῆς. Ἐγένετο ὡσεὶ ναῦς ἐμπορευομένη· μακρόθεν συνάγει ἑαυτῆς τὸν πλοῦτον, καὶ ἀνίσταται ἐκ νυκτῶν, καὶ ἔδωκε βρώματα τῷ οἴκῳ, καὶ ἔργα ταῖς θεραπαίαις, θεωρήσασα γεώργιον, ἐπρίατο· ἀπὸ δὲ τῶν καρπῶν τῶν χειρῶν αὐτῆς, κατεφύτευσε κτῆμα· ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὄσφυν αὐτῆς. ἤρρισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον. Ἐγεύσατο, ὅτι καλὸν τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ ἀποσβέννυται ὁ λύχνος αὐτῆς ὄλην τὴν νύκτα. Τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐκτείνει πρὸς τὰ συμφέροντα· τοὺς πῆχεις αὐτῆς, ἐρείδει εἰς ἄτρακτον· θύραν δὲ αὐτῆς, διηνοίξε πένητι· καρπὸν δὲ ἐξέτεινε πτωχῷ. Οὐ φροντίζει τῶν ἐν οἴκῳ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ὅταν που χρονίζῃ· πάντες γὰρ οἱ παρ' αὐτῇ ἐνδεδυμένοι εἰσι. Διττὰς στολὰς καὶ χλαίνας ἐποίησε τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ἐκ δὲ βύσσου, καὶ πορφύ-

ρας, ἑαυτῇ ἐνδύματα· περίθλεπτος δὲ γίνεται ἐν πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς. Ἦνίκα ἂν καθέζηται ἐν συνεδρίῳ μετὰ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ κητοίκων τῆς γῆς. Σινδόνας ἐποίησε, καὶ ἀπέδοτο τοῖς Φοίνιξι· περιζώματα δὲ τοῖς Χαναναίοις. Ἰσχὺν καὶ εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο, καὶ εὐφράνθη ἐν ἡμέραις ἐσχάταις· στόμα δὲ αὐτῆς διήνοιξε προσεχόντως καὶ ἐνόμως, καὶ τάξιν ἐστείλατο τῇ γλώττῃ αὐτῆς. Στεναὶ διατριβαὶ οἰκῶν αὐτῆς. Ἀνέστη τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ ἤνεσεν αὐτήν· καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ἐπήνεσεν αὐτήν. Πολλαὶ θυγατέρες, ἐποίησαν δύναμιν· πολλαὶ ἐκτήσαντο πλοῦτον, πολλαὶ εὗραντο δόξαν, σὺ δὲ ὑπέρχεισαι, καὶ ὑπερῆρας πάσας. Ψευδεῖς ἀρέσκειαι, καὶ μάταιον κάλλος γυναικῶν, οὐκ ἔστιν ἐν σοί· γυνὴ γὰρ συνετὴ εὐλογεῖται· φόβον δὲ Κυρίου αὐτὴ αἰνεῖτω· ὅτε αὐτῇ ἀπὸ καρπῶν χειλέων αὐτῆς, καὶ αἰνεῖσθω ἐν πύλαις ὁ ἀνὴρ αὐτῆς.

Εἰς τὴν Διτὴν. Ἦχος, α΄. Ἰδιόμελα.

Σταλάζετε τὰ ὄρη γλυκασμόν, καὶ οἱ βουνοὶ εὐωδίαν ἐκπέμψατε· ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ σήμερον εὐφροσύνως ἀγαλλομένη βοᾷ, ὅτι ἐλαμπρύνθη μου τὸ κάλλος ὑπὲρ πάντα λόγον. Ἴδου γὰρ ἡ τὸ Σῶμα τοῦ νοητοῦ μου νυμφίου Χριστοῦ, τοῖς βαρυτίμοις μύροις, κείμενον ἐν μνήματι μυρίσαι σπουδάσασα, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, τὴν πορείαν πρὸς οὐρανὸν ἐποιήσατο. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι τῶν ὀρθοδόξων τὸ σύστημα, ἐγκωμιάζοντες ταύτην εἰπόμεν· χαίροις ἡ πρώτη Χριστὸν ἐξαναστάντα, διὰ τῆς ἰσαγγέλλου σου ζωῆς κατιδοῦσα πανεύφημε, καὶ ἀγγελικῆς φωνῆς ἐπακούσασα, καὶ θέας ἀξιώθεισα, εὐαγγελίζομένων σοὶ Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν. Χαίροις Ἀποστόλων πρωταπόστολε, παρὰ Χριστοῦ ἀποσταλῆσα πρὸς αὐτούς, μνηστῆσαι τούτοις τὴν ἐκ νεκρῶν αὐτοῦ Ἐγερσιν· χαίροις τὸ ἡμέτερον καύχημα καὶ τῆς οἰκουμένης φαιδρὸν ἀγαλλίαμα.

Ὁ αὐτός.

Πνευματικοῖς ἄσμασι τὴν Μυροφόρον τοῦ Χριστοῦ ἅπαντες εὐφημήσωμεν, Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν· αὐτὴ γὰρ τὴν ἀχλὺν τῆς ἀθυμίας, τῶν Ἀποστολικῶν προσώπων ἐξεφάνισεν, ὁ Χριστὸς ἀνέστη πρὸς αὐτούς ἐκβοήσασα· καὶ νῦν τῷ ποθουμένῳ ἐπαπολαύουσα τρισηλίῳ φωτί, ἐκτενῶς ἰκετεύει σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου ἐορταζόντων, τὴν παναγίαν αὐτῆς κοίμησιν.

Ἦχος, γ΄.

Δεῦτε ἅπαντες πιστοί, τῶν εὐσεβοῦντων τὸ φιλέορτον σύστημα συναθροισθέντες σήμερον, ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ τῆς Μυροφόρου εὐλαβῶς, τὴν μνήμην αὐτῆς φαιδρῶς πανηγυρίσωμεν, ὅτι εὐφρανε Θεὸν ἀγγελικῶς, ἐν γῇ

βιωτεύσασα· πᾶσαν γὰρ βιωτικὴν ἀπορρίψαμένη ἀπόλαυσιν, συνεσταυρώθη Χριστῷ τῷ νοητῷ αὐτῆς Νυμφίῳ, ὃ καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Πᾶσα γλῶσσα κινεῖσθω πρὸς εὐφημίαν, τῆς πανευφήμου Μυροφόρου ἅπαν γένος καὶ ἡλικία πᾶσα, νεανίσκοι καὶ παρθένοι, πρεσβύτεροι μετὰ νεωτέρων, αἰνεσάτωσαν μετ' ἐγκωμίων τὴν Χριστοῦ Ἀπόστολον, τὴν εἰς πᾶσαν γῆν κηρύξασαν, αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, καὶ τοὺς αὐτὸν σταυρώσαντας θανάτῳ παραδοῦσαν· ξένον ἄκουσμα, ξένον θέαμα, ξένον ψυχῶν ἀγαλλίαμα.

Δόξα. Ἦχος, πλ. α΄.

Τὸ κειμήλιον τοῦ Λόγου, τὸ θεῖον ἐνδιαίτημα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐν ᾧ ὁ τῆς χάριτος πλοῦτος τεθησαύρισται, ἡ παμφαῖς Μυροφόρος, ὡς ἥλιος λάμπει τοῖς πέρασιν, Μαγδαληνὴ ἡ Ἀπόστολος, καὶ ἀπαύστως δαδουχεῖ τοῖς πιστοῖς τὰ ἱάματα, νόσους ἀποσοβοῦσα, καὶ παθῆ θεραπεύουσα, καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως Χριστῷ τῷ Θεῷ, εἰρνεύσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι ἐκ θλίψεως, τοὺς τὴν σεπτὴν αὐτῆς μνήμην ἐκτελοῦντας ἐν ἄσμασιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρήκτον, τὴν ἀβράγῃ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος, πλ. α΄.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῆς.

Χαίροις ἡ Μυροφόρος Χριστοῦ, ἡ ἐν τῷ Τάφῳ τῷ σεπτῷ προσκομίσασα, τὰ μύρα δακρυρροοῦσα, καὶ χαρμονῆς ἀληθοῦς, ἐμπλησθεῖσα τοῦτον, ὅτε ἐβλεψας, ἐκ τάφου τριήμερον, ἀναστάντα πανένδοξε· καὶ θεῖους πόδας, γηθομένη ἐκράτησας, παρ' οὗ ἤκουσας· Μὴ μοῦ ἄπτου· ἀλλ' ἀπελθε, μύσταις ἐμοῖς κηρύττουσα, τὴν θεῖαν μου Ἐγερσιν, καὶ χαρμονῆς ἐμπλησθέντες, ἐν Γαλιλαίᾳ μὲ ὄφονται, τὸν πᾶσι διδόντα, τὴν ἀνάστασιν, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξηλθεν ὁ φθόγγος αὐτῆς.

Δεῦτε τῆς Μυροφόρου Χριστοῦ, μετ' ἐγκωμίων τελομένην πανήγυριν ὁρῶντες συνευφρανθῶμεν, πνευματικῶς ἀδελφοί, καὶ πανευφροσύνως ἐορτάσωμεν· τιμῶντες ἐν ἄσμασι, πρὸς αὐτὴν ἀνακράζοντες· κλέος καὶ θαῦμα, τῶν πιστῶν καὶ κραταίωμα, Ἰσαπόστολε, Μαριάμ θεοδόξαστε. Χαίροις ἡ ἀποστάζουσα, κρουνοὺς τῶν ἰάσεων, ἐκ τῆς σοροῦ τῆς παντίμου,

χειρός τοῦ Θεοῦ λειψάνου σου, Χριστοῦ τῆ δυνάμει, τοῦ παρέχοντος τῷ κόσμῳ, τὸ μέγα ἔλεος

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Πόθῳ καὶ θυμηδία ψυχῆς, τῆς Μυροφόρου τὴν πανήγυριν σήμερον, τελοῦντες πιστοὶ ἐν ὑμῖν, τὸν ζωοδότην Χριστόν, τὸν αὐτὴν δοξάσαντα δοξάσωμεν, τιμῶντες γηθόμενοι, ὡς τοῦ Λόγου Μαθήτριαν, καὶ εὐσεβείας, ὡς ὀφθεισαν ὑπέρμαχον· καὶ γεραίροντες, εὐσεβῶς μακαρίσωμεν, χαίροντες καὶ δοξάζοντες, Χριστόν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν ἐπαξίως τὴν μνήμην, αὐτῆς φαιδρῶς μεγαλύναντα· Αὐτὸν δυσωποῦντες, ταῖς εὐχαῖς αὐτῆς βραβεῦσαι, ἡμῖν τὸ ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος, πλ. δ'.

Τῷ ἐκουσίως πτωχεύσαντι, τὴν πτωχείαν τὴν ἐμὴν, ὑπερβολῇ εὐσπλαγχνίας, Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, ὡς Μαθήτρια πιστῶς διακονήσασα, ἐπὶ ξύλου ταθέντα, καὶ τάφῳ συγκλεισθέντα, κατιδοῦσα ἐδόξα δακρυρροοῦσα· Τί τὸ ξένον θέαμα; ὁ νεκρὸς ζωοποιῶν, πῶς νεκρὸς λογιζεται; Ποῖα μύρα κομίσω, τῷ ἀπαλλάξαντί με δυσωδίας τῶν δαιμόνων; Ποῖα δάκρυα χέω, τῷ δακρύων τὴν ἐμὴν μεταμφιάσαντι προμητορα; Ἄλλ' ὁ τοῦ σύμπαντος Ἄναξ, ὡς Παραδείσου φύλαξ φανείς, δροσισμῷ τῶν αὐτοῦ ρημάτων, τὸν καύσινα ἀφανίζει, λέξας πρὸς αὐτήν. Τοῖς ἀδελφοῖς μου πορευθεῖσα, εὐαγγέλια χαρᾶς ἀναβόησον· Ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου, καὶ Πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεόν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν, ὅπως παράσχω τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Ανύμφευτε Παρθένη, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μητέρα Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σὼν οἰκετῶν παρακλήσεις, δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων. Νῦν τὰς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος, α'. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Μαρία ἡ σεμνή, τετρωμένη τῷ πόθῳ, Χριστοῦ τοῦ ἑαυτῆς οὐρανίου νυμφίου, τὰ μύρα ἐκόμισε, πρὸς τὸ μνήμα τὸ ἅγιον· ἦς τὴν πάντιμον, χεῖρα πλουτοῦντες ἡμεῖς δέ, ἀσπαζόμενοι, ταύτην σὺν πόθῳ τὴν χάριν, αὐτῆς ἀρῶμεθα.

Δόξα, ἕτερον, ἕμοιον.

Χριστῷ τῷ δι' ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου τεχθέντι, σεμνῇ Μαγδαληνῇ, ἠκολούθησθε Μαρία, αὐτοῦ τὰ δικαιώματα, καὶ τοὺς νόμους φυλάττουσα· ὅθεν

σήμερον, τὴν πανάγιαν σου μνήμην ἐορτάζοντες, ἀμαρτημάτων τὴν λύσιν, εὐχαῖς σου λαμβάνομεν.

Καὶ τό, Θεοτόκε Παρθένη· Ἄργῶν δόχορον.

Εἰς δὲ τό, Θεὸς Κύριος.

Θεοτοκίον. Τοῦ Γαβριὴλ φηγεξαμένου σοι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος, α'.

Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Τὸ ἄκρον ἐφετόν, ἀγαπήσασα ὄντως, σεμνῇ Μαγδαληνῇ, ἡδονὰς ἐβδελύξω· τὸν κόσμον μισήσασα, τὸ ποθούμενον ἐφθασας. Ὅθεν ἐνδοξε, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσώπει, ὅπως σχέσεως, τῶν ἡδονῶν λυτρωθῶμεν, ἀγάπῃ τοῦ κρείττονος.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ἕμοιον.

Ο νέος οὐρανός, ὁ χωρήσας ἀρρήτως, τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, μὴ χωροῦμενον Λόγον· παλάτιον ἐμφυχον, τοῦ Δεσπότου τῆς κτίσεως· ἡ περιδοξος, καὶ περιώνυμος Κόρη, τοῦ Σωτήρός μου, τῆς οὐρανίου πατρίδος, πολίτην με ποίησον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος, πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῷ πτωχεύσαντι Λόγῳ ὑπερβολῇ, εὐσπλαγχνίας Μαρία Μαγδαληνῇ, σαφῶς ὡς Μαθήτρια, ἀληθῶς διηκόνησας· καθρωῖσα δὲ τοῦτον, Σταυρῷ ἀναρτώμενον, καὶ ἐν τάφῳ τεθέντα, ἐθρήνεις δακρύουσα. Ὅθεν σὲ τιμῶμεν, καὶ τὴν σὴν ἐκτελοῦμεν, ἐν πίστει πανήγυριν, Μυροφόρε αἰοῖδιμε, καὶ συμφώνως βοῶμεν σοι· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρησασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ἕμοιον.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη θεοπρεπῶς, τὴν Μητέρα τοῦ πάντων Δημιουργοῦ, ὑμνήσωμεν λέγοντες· χαῖρε θρόνε πυρίμορφε, τοῦ τῶν ὄλων δεσπότης, Ἰησοῦ τοῦ Παντάνακτος· χαῖρε μόνῃ Κυρία, τοῦ κόσμου πανάχαρante· χαῖρε τὸ δοχεῖον, τῆς Ἁγίας Τριάδος, Πατρός Υἱοῦ καὶ Πνεύματος, τὸ λαμπρὸν καὶ ἀκήρατον, Μαριάμ· Ἀειπάρθε, Θεοτόκε πανύμνητε· χαῖρε πάνσεμνε Νύμφη ἡλιοστάλακτε· χαῖρε πάντων χαρὰ τῶν ὑμνοῦντων σε.

Μετά τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος, δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Τὸν ναόν σου πάνσεμνε, οἶκον θαυμάτων, καὶ δαιμόνων μάστιγα, καὶ ἰατρεῖον, λοιμικῆς, Μαγδαληνῆ ὀνομάζομεν, καὶ πάσης λύπης ταχεῖαν παράκλησιν.

Δόξα. Ἔτερον, ὅμοιον.

Τῆς σῆς δόξης ἐνδοξε, τὸ μέγα ὕψος, ἐξειπεῖν οὐ δύναται, γλῶσσα βροτεία, ὡσπερ δεῖ· πῶς οὖν ἡμεῖς εὐπορήσωμεν, ὕμνους προπετώδεις, προσοίσειν σοι πάνσεμνε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Μωσύης ἐώρακε, πυρφόρον βάτον, σὲ τὸ πῦρ βαστάσασαν, τὸ τὰς ψυχὰς φωταγωγῶν, καὶ μὴ φλεχθεῖσαν πανάμωμε· δρόσου δὲ μάλλον, πλησθεῖσαν τῆς χάριτος.

Οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Προκείμενον. Ἦχος, δ'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξήλθεν ὁ φθόγγος αὐτῆς.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ.

Τέ, Πᾶσα πνοή, Ἐδαγγέλιον Ἐσθινόν, Γ' ὁ Ν'.

Δόξα. Ταῖς τῆς Μυροφόρου ἱερωθείαις.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου ἱερωθείαις.

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος, β'. Πρὸς τό, Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς.

Α'ναστάντα Ἰησοῦν, πρώτη Μαρία ὡς θεάσω, ἔδραμες ταχύ, σοῖς συμμύσταις, τὴν αὐτοῦ μηνῦσαι Ἐγερσιν.

Οἱ Κανόνες, ὁ τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν εἰρμῶν, εἰς σ'. καὶ τῆς Ἁγίας οἱ δύο, εἰς η'.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου. Ποίημα τοῦ ἁγίου Θεοφάνους Νικαίας τοῦ Γραπτοῦ.

Οὐ ἡ Ἀκροστιχὶς ἄνευ τῶν εἰρμῶν.

Αἰνῶν ἀπαρχὰς εἰσάγω σοι Κυρία. Θεοφάνης.

Ἐξή, α'. Ἦχος, δ'. Ὁ εἰρμός.

Α'νοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεῦξομαι τῇ Βασιλίδι Μητρί, καὶ ὀφθήσομαι φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα. Δίς.

Αἰσθήσεων Δέσποινα, διπλὴν πεντάδα συνέτισον· δεκάχορδον ὄργανον, δεῖξον σῇ χάριτι, τὴν ὑπέρχρονον, Σοφίαν ἢ τεκοῦσα· ἀρμόνιον ὅπως σοι, ἄσω μελωδῆμα.

Ι'σχυῖ Πανάμωμε, βουλῆς μεγάλης ὁ Ἄγγελος· ὁ πάντα στησάμενος, ἐκ τοῦ μὴ ὄντος τὸ πρῖν, ἐπεδήμησεν, ἐκ σοῦ δι' εὐσπλαγγίαν, καὶ σχίσας τὸν κώδικα, λύσιν δεδώρηται.

Νεφέλην σε ἐμψυχον, τοῦ Πατρικοῦ ἀπαυγάσματος, γινώσκωμεν Δέσποινα, ἀνατολὴν τοῦ φωτός, τοῦ φωτίσαντος, ἡμῶν τὴν ἀκοσμίαν, καὶ πάντας ἐλκύσαντος, πρὸς τὰ οὐράνια.

Ωράθης ἀσύγκριτος, κόσμος τῶν ἄνω δυνάμεων, καὶ πάσης τῆς κτίσεως, Θεογεννητορ ἀγνή, ἡ θεώσασα, τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἄδην νεκρώσασα, μόνη τῷ τόκῳ σου.

Κανὼν τῆς Ἁγίας.

Ἐξή, α'. Ἦχος καὶ εἰρμός ὁ αὐτός.

Τὸ στόμα μου ἠνοιξα, λοιπὸν σὺ πλήρωσον Πνεύματος, Θεὲ ὡσπερ ἐφησας, πάλαι Προφήτη τῷ σῷ, Μυροφόρου σου, μυρίσαι μνῆμην μύροις, ἐθέλοντος Σῶμά σου, τῆς μυρισάσης σε.

Α'πῆτραψε σήμερον, ἡ παμραῆς σου πανήγυρις, ἡλίου φαιδρότερον, τὰς ἐν τῷ σκότει ψυχὰς, καταλάμπουσα, καὶ σκότος τῶν δαιμόνων, Μαρία ἐλαύνουσα, Χριστοῦ Μαθήτρια.

Τὴν ποίμνην σου φύλαττε, τὴν σὲ τιμῶσαν Ἀπόστολε, ἐχθρῶν ἀοράτων τε, καὶ ὀρατῶν ἀσινῆ, πολυεμίῶν τε, μαχαίρας καὶ πολέμου, λιμοῦ καὶ ποντώσεως, καὶ βλάβης ὑπερβην.

Θεοτοκίον.

Τὸ μνῆμα κατέλαβε, τοῦ ἐκ τῆς σῆς ἀνατείλαντος, γαστρός ἀειπάρθενε, ἀνδρῶν διχα σποράς· ἐπομένην σοι, ἔχουσα θρηνηδοῦσαν, ὁμώνυμον σύναλγον, καὶ συνεργάτιδα.

Ἄτερος Κανὼν τῆς Ἁγίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς.

Τὴν Μαγδαληνὴν Μαρίαν μέλπω πόθῳ, Θεοφάνους.

Ἐξή, α'. Ἦχος, πλ. δ'. Ἰγρὰν διαδεύσας.

Ταῖς θείαις ἐμπρέπουσα καλλοναῖς, καὶ φωτοχυσίαις, λαμπομένη ταῖς θεϊκαῖς, τὴν ἀμαυρωθεῖσάν μου καρδίαν, ταῖς σαῖς πρεσβείαις Μαρία καταύγασον.

Ηγίασέ σε Λόγος ὁ τοῦ Πατρός, πνευμάτων κακίας, λυτρωσάμενος ἐμφανῶς, ὧ μαθητευθεῖσα χαρισμάτων, τοῦ Παναγίου πεπλήρωσαι Πνεύματος.

Ναμάτων πλησθεῖσα ζωοποιῶν, πηγῆς ἐξ ἀφθόνου, τοῦ δι' οἶκτον ἐπὶ τῆς γῆς, φανέντος Δεσπότητος ἀμαρτίας, τὰ θολερὰ ἀπεξήρανας βέβρυμα.

Θεοτοκίον.

Μητέρα τοῦ φύσει Δημιουργοῦ, ὑμνοῦμέν σε Κόρη, καταλλάξασαν τῷ Θεῷ, προσκρούσασαν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, Θεογεννήτορ Πανάμωμε Δέσποινα.

Καταβασία. Ἐνοῖξω τὸ στόμα μου.

Ῥοδή, γ'. Ὁ εἰρμός.

» Τὸς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἄφθοнос πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας πνευματικὸν στερέωσον καὶ ἐν τῇ Θεῖα δόξῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον. **Δίς.**

Νενίκηται φύσεως οἱ ἄνθρωποι, καὶ λέλυνται νόμοι φυσικοί, τῇ ὑπὲρ νοῦν λοχία σου, Παρθενομητορ ἄχραντε· ἐκ σοῦ γὰρ ὁ ἀνείδεος, σαρκὸς τὸ εἶναι προσείληφεν.

Αμίαντον κλίνην Σολομών σε, κατείδεν ἐξήκοντα σοφοῖς, πυργουρούμενην Δέσποινα, ἐν ἧ Θεὸς τὸ πρόσλημμα, ἀνακλιθεὶς προσέλαβε, καὶ τοῖς ἄνθρωποις προσωμίλησεν.

Πορφύραν ἀγνῶν σου ἐξ αἱμάτων, ὁ Λόγος φορέσας τοῦ Θεοῦ, δίχα τροπῆς καὶ φύσεως, καὶ τοῦ Ἀδάμ τὴν γύμνωσιν, καλύψας περιέβαλε τὴν θεϊκὴν ωραιότητα.

Αστέκτου Θεότητος χωρίον, καὶ πόλις ἡ ἔμψυχος Θεοῦ, σὺ ὠφθης Παγαμώμητε, ἐν ἧ μεγάλη εἰργασται, τῆς ἀπορρήτου γνώσεως, ἧ ἐξ αἰῶνος οὐκ ἤκουσται.

Τῆς Ἁγίας, ὁ αὐτός.

Αγγέλων τὰ τάγματα προσθήκην, σὲ νύμφην ἐδέξαντο Χριστοῦ, καὶ Ἀποστόλων ὄμιλος τῶν Προφητῶν Ὀσίων τε, τούτων τὸν βίον πάνσεμνε, ἥπερ τις ἄλλος ζηλώσασαν.

Ὡς πνεύματι τεταπεινωμένω, καὶ τρόποις χρηστοῖς ἀκολουθεῖν, τοῖς ἔχνεσι ποθήσασαν, Μαρία τοῦ Χριστοῦ σπουδῆ, πρὸς ἀπαθείας ὕψος σε, ὅθεν αὐτὸς ἀνεβίθασεν.

Νυμφίον ὠραῖον ἐξ ὠραίου, παστοῦ κατιδοῦσα τὸν Χριστόν, τοῦ τάφου πρώτη Κύριον, ἐξαναστάντα ἐδραμες, μηνῦσαι τὴν Ἀνάστασιν, τοῖς μύσταις τούτου Ἀπόστολε.

Θεοτοκίον.

Παρθένε μιᾷ τῇ τῶν Σαββάτων, μυρίσαι τὸ Σῶμα σοῦ Υἱοῦ, ἐθέλουσα προσέδραμες, τῷ τάφῳ τούτου κλαίουσα, μετὰ Μαρίας πάναγνε, Μαγδαληνῆς σῆς οἰκέτιδος.

Ἄτερος. Οὐρανίας ἀψίδος.

Αγαπήσασα πρῶτον, τῶν ἀγαθῶν αἴτιον, τὸν τὴν ἡμετέραν εὐσπλάγχχνως, φύσιν θεώσαντα, κατηκολούθησας, αὐτῷ προθύμως Μαρία, τοῖς αὐτοῦ ὑπέκουσα, θεοῖς προστάγμασι.

Ὀὐρανίων θαλάμων, καὶ φωταυγοῦς λήξεως, ὄντως ἡξιώθης καὶ δόξης, τῆς τῆς θεώσεως, Μαρία ἐνδοξε, τοῦ διαδόλου τὰ κέντρα, δρόμοις τοῦ κηρύγματος, ἐξαφανίσασα.

Γεγηθῆτα τὸν τάφον, τοῦ Λυτρωτοῦ ἐφθασας, πρώτη κατιδοῦσα τὴν θείαν, Κόρη Ἀνάστασιν· εὐαγγελίστρια, ὅθεν ἐδείχθης βοῶσα· Ὁ Χριστὸς ἐγγήγερται· χεῖρας κροτήσατε.

Θεοτοκίον.

Διασώζει με Λόγος, ὁ σαρκωθεὶς Πάναγνε, σοῦ ἐκ τῶν πανάγων αἱμάτων, πλούτῳ χρηστότητος, λύων ἀπόφασιν, τῆς παλαιᾶς καταδίκης· ὃν ἀπαύστως αἰτῆσαι, σῶσαι τὴν ποίμνην σου.

Καταβασία. Τὸς σοὺς ὑμολόγους.

Κάθισμα. Ἦχος, δ'. Ὁ ὕψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν χαρισμάτων τὴν πληθὺν καὶ θαυμάτων, τίς δυνηθήσεται εἰπεῖν Μυροφόρε; καὶ γὰρ λυτροῦσαι πάντοτε τὴν ποίμνην σου, πάσης περιστάσεως, καὶ παντοίας ἀνάγκης, λοιμοῦ τοῦ παμφέδρου τε, πυρετῶν καὶ θορύβων, τῶν κατὰ κόσμον ὅθεν σοι σεμνή, χαριστηρίου ὠδὰς προσκομιζομεν.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ἕμοιον.

Ὁὐσιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι. εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐβρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώζεις ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ῥοδή, δ'. Ὁ εἰρμός.

» **Ὁ** καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου θεότητος, ἐν νεφέλῃ κούφη, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος, τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ καὶ διέσωσε, τοὺς κραυγάζοντας· Δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου. **Δίς.**

Ρεῖθρον ζῶν ἀθανασίας, οἷα κρήνη πηγάσασα, τὸ τῆς εὐσπλαγχνίας, νέκταρ τὸ γλυκὺ καὶ χρυσόρρειθρον, τοὺς φλεγομένους ἐν δίψει ἢ δροσίζουσα, ὁ Παράδεισος, ὄντως ὁ πάντερπνος Δέσποινα.

Χρυσουγίζουσαν λυχνίαν, ἐπταφώτοις χαρίσμασι, σὲ ἐκ παντὸς γένους, ἁγίος Χριστὸς ἐξελέξατο, καὶ κατελθὼν τῶν ἀδύτων ἐνυμφεύσατο, ἀπειράνδρος τὴν σάρκα βροτῶν εἰς ἀνάπλασιν.

Συνοχέα ἀποτίκτις, τοῦ παντός τὸν συνάψχνα, εἰς ταῦτό τὰ ἄκρα, καὶ τὰ διεστῶτα ἐλώσχνα: δι' ἧς τὰ ἄνω τοῖς κάτω συγχορεύουσι, καὶ δοξάζουσι πάντα ὡς πρόξενον Δέσποινα.

Εργαστήριον τῶν δύο, τῆς ἐνώσεως φύσεων, σὺ ὑπῆρξας Κόρη, ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον καὶ ἔνοιαν, ἐξ ἧς ὁ πάντων Δεσπότης ἐξυφάνατο, οὐ τροπῆ ἄλλ' ἐνώσει φορέσας τὴν σάρκωσιν.

Τῆς Ἁγίας, ὁ αὐτός.

Απορρίψχσα τοῦ κόσμου, ματαιότητα ἅπασαν· τῷ σῶ διδασκάλῳ, δλη τῆ ψυχῆ ἠκολούθησας, ὃν καὶ νεκρὸν γεγονότα οὐ διέλειπες· ἀλλὰ δάκρυσι, καὶ μύσοις τοῦτον ἐμύρισας.

Γυναικείον ἄπχν δέος, σῆς ψυχῆς ἀπορρίψχσα, Μυροφόρε πόρβῳ, πόλιν τῶν Ῥωμαίων κατέλαβες· καὶ σταυρωτῶν τοῦ Κυρίου ἐφανέρωσας, τὴν κακόνοιαν· οὐδς καὶ θανάτῳ παρεδώκας.

Ωραϊώτης Μυροφόρε, τοῖς ὠραίοις χαρίσμασι, τὸν ὠραῖον Λόγον, τοῦ Θεοῦ ὠραίως ποθήσασα, τὸν τοὺς ὠραίους ποιοῦντα τὴν σὴν κοίμησιν, ὠραίζοντας, ὠραίοις ὕμνοις Ἀπόστολε.

Θεοτοκίον.

Ανάστάντα κατιδοῦσα, σὸν Υἱὸν Μητροπάρθενε, ἔδει σε χαρῆσαι, ὡς προλυπηθεῖσαν ὡσαύτως τε, τὰς ἐπομένας σοὶ πάσας, ὧν ἡ ἐνδοξος, καὶ κορυφαία Μαγδαληνῆ ὦ Πανάμωμε.

Ἔτερος. Εἰσακήχοα Κύριε.

Ανερόχλητον φέρουσα, κόσμου ματαιότητος τὴν διάνοιαν, τῷ ἐλθόντι κόσμον ἅπαντα, διασῶσαι πλάνης διηκόνησας.

Λελουμένη τοῖς δάκρυσι, τάφον τῆς ζωῆς προφθάσασα Ἄγγελον, ἐθεάσω καταγγέλλοντα· τοῦ Χριστοῦ Μαρία τὴν Ἀνάστασιν.

Η καρδία σου ἄμωμος, ἐν τῆς δικιωμάσι Χριστοῦ γέγονε, καὶ αὐτὸν μόνον ἐπόθησας, τὸν ὠραῖον κάλλει ἀζιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Νυσταγμῶ ἀμελείας με, ὕπνος ἀμαρτίας Κόρη ὑπέλαβε· τῆ ἀγρύπνω ἱκεσία σου, διαναστησὸν με πρὸς μετάνοιαν.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

ᾠδῆ, ε'. Ὁ εἰρμός.

» **Ε**ξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῆ θείᾳ δόξῃ σου· σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρ-
» θένε, ἔτχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον
» Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὕμνοῦσί σε, τὴν εἰρήνην βραβεύουσα. *Δίς.*

Ισχύς μου καὶ ὕμνησις, ὑπάρχεις παναμώμητε· ἔρεισμα στεβρόν τῆς ἀλη-
θείας· τῆς εὐκληρίας ἢ ἐπανάκλησις· ἐν ἧ ἀνατίθημι σεμνή, πᾶσαν τὴν
ἐλπίδα μου, καὶ ζωῆς τὴν ἀπόλαυσιν.

Σεμνή χαριτόπλοκος, σὺ εἶ φύσιν τὴν ἄστεκτον, κρύψασα Θεότη-
τος ἐν μήτρᾳ, ἀναλλοιώτως ἐν ὑπεστάσει μιᾶ· δι' ἧς σαρκοφόρος ὁ
Θεός, πᾶσιν ἀναδέδεικται, καὶ βροτὸς ὑπερούσιος.

Γλυκεῖα σὺ θάλασσα, ἀλλ' ὅμως ἀδιαβατος, ἄρδην ἢ βυθίσασα τριστά-
τας, καὶ ἀναβάτας σὺν νοητῷ Φαραῶ· καὶ σώσασα νέον Ἰσραήλ, πόλιν
εἰς οὐράνιον, καὶ λιμένα γαλήνιον.

Ωραίως ὑπέρχεισαι, καὶ θαυμαστῶς ἐν κάλλεσι, νύμφη ἀσματίζουσα σοὶ
κράζει· δι' ἧς φοιτήσας, ὁ ἐραστῆς τῶν καλῶν, εὐγένισε Δέσποινα
βροτῶν, φύσιν καὶ διέσωσεν, ἐκ χειρὸς τοῦ ἀλάστορος.

Τῆς Ἁγίας, ὁ αὐτός.

Εξέστησαν τάξεις σε, τῶν Ἀσωμάτων βλέπουσαι, μνήματι Χριστοῦ
παρισταμένην, τούτων τὸ ἔργον τῆς λειτουργίας σεμνή, πράττουσαν
ἀγάπῃ θεϊκῆ, καὶ καταπερνίζουσαν, τὸν ποτέ σε περνίσαντα.

Εόρτιον σήμερον, ἡ Ἐκκλησία ἄγει σοὶ, μνήμην ἐτησίως ἐκβοῶσα· σὺ μου
τὸ κράτος, σὺ τὸ στερέωμα· καὶ γὰρ ἐξ ἐθνῶν σαῖς διδαχαῖς, ἤχθην
πρὸς ἐπίγνωσιν, τοῦ Νυμφίου μου πάνσευμε.

Ανέστη ὡς ἡκουσος, Μαγδαληνῆ ὁ Κύριος· ἔδραμες σπουδαίως ἐν τῇ
πόλει, τοῖς σοῖς συμμύστασι τούτου τὴν ἐγερσιν, εἰα πρωταπόστολος
σεμνή, ξένως ἀπαγγέλουσα. τῆς λαμπρᾶς Ἀναστάσεως.

Θεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε, τὸν σὸν Υἱὸν ἐώρακας· πρώτη ἀναστάντα ἐκ τοῦ τά-
φου· ὅμως τῷ φίλτρῳ Μαγδαληνῆς τῆς σεμνῆς, νικωμένη δέδωκας
αὐτῇ, τὰ πρωτεῖα ἀνάγχε· ὦ μεγίστου χαρίσματος!

Ἔτερος. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Η προμήτωρ τὸν ταύτην, λόγοις δελεάσαντα καὶ ἐξοικίσαντα, Παραδεί-
σου πάλαι, καθορώσα ποσὶ συμπατούμενον, ἱερῶν γυναιῶν, γνώμην
ἀνδρείαν κεκτημένον, σὺν αὐταῖς αἰωνίως ἀγαλλεται.

Νεκρωθέντι καὶ τάφῳ, ἐπανηκλιθέντι τῷ πᾶσι ζωῆν ἐμπνέοντι, τετρω-
μενῇ πόθῳ, τῆς γλυκεῖας αὐτοῦ ἀγαπῆσεως, προσκομίζεις μύρα,
Μαγδαληνῆ σεμνῆ Μαρία, καὶ δακρύων προχέεις ἀρώματα.

Μετὰ πάθος τὸ θεῖον, μετὰ τὴν φρικτὴν τοῦ Σωτῆρος Ἀνάστασιν, δια-
θέεις λόγον, πανταχοῦ τὸν σεπτὸν διαγγελοῦσα, καὶ πολλοὺς ζω-
γροῦσα, ἀπαθηθέντας ἀγνωσία, ὡς τοῦ Λόγου Μαθήτρια ἐνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ανορθοὶ με πεσόντα, πρὸς τῆς ἀμαρτίας πολὺπλοκα βάραθρα, ὁ ἐκ σοῦ τεχθῆναι, εὐδοκήσας δι' ἄμετρον ἔλεος, Παναγία Κόρη· ὄν ἐκδυσώπει πάσης βλάβης, λυτρωθῆναι τοὺς πίστει ὑμνοῦντάς σε.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

ᾠδὴ σ'. Ὁ εἰρμός.

» **Τ**ὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελούντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεο-
» μήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα,
» Θεὸν δοξάζοντες. **Δίς.**

Σοφίαν λόγον κηρύττομεν, Υἱὸν τὸν τοῦ Πατρὸς προαιώνιον, ἐπισκηνώ-
σαντα, οὐσιωδῶς ἐν τῇ μήτρᾳ σου, καὶ τῇ ἀρίστη πλάσει, ἡμᾶς θεώσαντα.

Οστήσας ὄρη τῷ νεύματι, σὲ ὄρος νοητὸν καθυπέδειξε, Θεοχαρίτωτε,
ταῖς ἀρεταῖς ὄν κατὰσκιον· ἐξ οὗ αὐτὸς τὴν σάρκα κατελαξεύσατο.

Ιὼ δηθεῖσα τοῦ ὄφους, τὸ γένος ἡ Προμήτωρ διώλεσεν, ἐκ σῆς δὲ πᾶ-
ναγνε, ἀνερμηνεύτου κήσεως, θεοῦται πᾶσα φύσις, τρόπῳ βελτίονι.

Κηρύττω βλέπων τὰ θαύματα, τὰ πέρα νοῦ καὶ γνώσεως Πάναγνε· πῶς
ὁ ἀχώρητος, ἐν σοὶ ἀρρέυστως κεχώρηται! πῶς χρηματίζει κτίσμα,
ὁ Κτίστης Δέσποινα.

Τῆς Ἁγίας, ὁ αὐτός.

Εἰς πᾶσαν γῆν ὡσπερ γέγραπται, ἐξῆλλθέ σου ὁ φθόγγος Ἀπόστολε,
καὶ εἰς τὰ πέρατα, τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα· Δαβιτικῶς οὖν πάντες,
νῦν σὲ γεραίρομεν.

Οσίως λόγον τὸν ἀναρχον, κηρύττουσα ἐν πλοίῳ ἐμβέβλησαι, Μαρία
ἔνδοξε, καὶ τῷ βυθῷ ἐπιδέδοσαι· καὶ ἐκ βυθοῦ τῆς πλάνης, πάντας
ἀνήγαγες.

Εν κήπῳ πάλαι ἀκήκοε, τῆς λύπης σὴ προμήτωρ μηνύματα· ὦν τὸ ἀντι-
θετον, κήπῳ ταφῆς σὺ ἀκούσασα, Μαγδαληνήϊάσω, ταύτης τὸ σύντριμμα.

Θεοτοκίον.

Τὴν θείαν στάμνον καὶ τράπεζαν, τὸν ἄρτον τῆς ζωῆς τὴν βλαστήσασαν,
τὴν ἀγεώρητον, χώραν τὸ ὄρος τὸ ἅγιον, τὴν Θεοτόκον Κόρην,
ὑμνοὶς τιμήσωμεν.

Ἄλλος. Ἐτέρος. Διάσθητί μοι Σωτήρ.

Ρημάτων σου δροσισμῷ, τῆς ἀθυμίας τὸν καύσωνα, ἐξῆρας τῶν Μαθη-
τῶν, σεμνῆ, ὡς ἐβόησας· Ὁ Χριστὸς ἐγγήγερται· ἡ ζωὴ ἐφάνη· ὁ φαι-
δρὸς ἤστραψεν ἥλιος.

Ιδοῦ σου ἡ φωταυγῆς, Μαρία μνήμη ἐξέλαμψε, φωτίζουσα τοὺς πιστῶς,
ἐν ταύτῃ ὑμνοῦντάς σε, καὶ σκότος διώκουσα, πονηρῶν δαιμόνων, ἐπιηρείας
ἀξιάγαστε.

Ωραία νύμφη Χριστοῦ, ἐδείχθης καὶ περιδέξιος, τῷ κάλλει τῶν
ἀρετῶν, σεαυτὴν κοσμήσασα· Μυροφόρων ἐξαρχε· διὸ καὶ παστάδος
οὐρανοῦ κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Αγίασμα νοητὸν, καὶ ἀψευστον ἱλαστήριον, λυχνία φωτειδῆς, ὠρά-
θης καὶ γέφυρα, πρὸς Θεὸν μετάγουσα, τοὺς ὑμνολογούντας, Θεο-
τόκον σε Πανάμωμε.

Καταβασία. Τὴν θείαν ταύτην.

Κοντάκιον. Ἦχος, γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τὴν Χριστοῦ Μαθήτριαν, καὶ πρώτην ἐν μυροφόροις, τὴν εὐαγγελίσασαν
τοῖς Ἀποστόλοις τὸ χαῖρε· ἅπαντες ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις ἀνευφημοῦ-
μεν, αἰνεσιν ἀναπέμποντες Θεῷ τῶν ἔλων, τῷ τοιαύτῃ ἐν τῷ κόσμῳ, πηγὴν
θαυμάτων, χαρισαμένῳ ἡμῖν.

Ἄλλο Κοντάκιον. Ἦχος, δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ο ὑπερούσιος Θεὸς ἐν τῷ κόσμῳ, μετὰ σαρκὸς ἐπιφοιτήσας Μαρία, σὲ
ἀληθῆ Μαθήτριαν προσήκατο, ὄλην σου τὴν ἔφεισιν, πρὸς αὐτὸν κεκτη-
μένην ὄθεν καὶ ἰάματα, ἐπετέλεσας πλεῖστα· καὶ μεταστᾶσα νῦν ἐν οὐρα-
νοῖς, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύεις ἐκάστοτε.

Ὁ οἶκος.

Τὸ φῶς τοῦ κόσμου ὁ Χριστὸς, ἀνύστακτον ἰδῶν σου, τῆς πίστεως τὸ
ῥόμμα, ἀγάπης τε τὸ φίλτρον, τὸ ἀναπόσπαστον σεμνῆ, πρώτη ἐμφα-
νίζει ἑαυτὸν σοι, ἀναστάς ἐκ τοῦ μνημείου, ὠκιστα ἐλθούση μετὰ μύρων,
καὶ προσιοῦση σὺν δάκρυσι τῷ ἀπροσπελάστῳ· καὶ αὐτὸς σοὶ ἀμειβόμενος,
τὴν τοῦ Πνεύματος θείαν ἐνέργειαν δωρεῖται, καὶ τὴν πρὸς τὸν ἀναρχον
Πατέρα ἀνόδου ἐμφανίζει σοὶ βουλὴν· καὶ πέμπει δέ σε, θεία εὐαγγέλια
τοῖς κατεπτηχόσι· Μύσταίς τῆς αὐτοῦ ἐγέρσεως ἀπαγγεῖλαι· Διὸ μεγίστην
πρὸς αὐτὸν ἔχουσα παρῶρσιαν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύεις ἐκάστοτε.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΒ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς Ἁγίας ἐνδόξου καὶ πανευφήμου
Μυροφόρου καὶ Ἰσαποστόλου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς

Στίχοι.

Ἄφαϊς ἀύλοις ἄπτεται σου, Χριστέ μου.
Μή μου, πρὸς ἣν ἔφησας, ἄπτου Μαρία·
Δευτερίη Μαρίη μύσεν εἰκάδι Μαγδαληνή.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Συναξαριστοῦ.

ᾠδὴ, ζ'. Ὁ εἰρμός.

Ὅκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν Κτίσαντα· ἀλλὰ πρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον· ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ. Δίς.

Ἐπερίπταται, τὸ ξένον τῆς λοχείας σου, πᾶσαν διάνοιαν· σωματικῶς γὰρ γραφεῖς, ὁ φύσει ἀπρόσιτος, καὶ ἀπερίγραφτος, καθυπέγραψε, βίβλῳ ζωῆς τοὺς δούλους σου, Παναγία Θεοτόκε.

Ἡτρεύσεις προφητῶφθεγκτοὶ πεπλήρωνται, ἐν σοὶ Θεόνυμφε· τὸν γὰρ κοσμήτορα σὺ, τεῦ κόσμου γεννήσασα, πάντας ἐκόσμησας, καὶ ἐφώτισας, εὐλογημένη Πάναγνε, τῶν βροτῶν ἢ σωτηρία.

Ἰσοδύναμον, Πατρί τε καὶ τῷ Πνεύματι, Λόγον ἐκύησας, τὸν ἐν δυσὶν ἀγαθῇ, εὐσίαις ὑπάρξαντα. μίαν ὑπόστασιν· ὑπερύμνητε, εὐλογημένη Δέσποινα, τῶν βροτῶν ἢ σωτηρία.

Ἐθεώρητον, βυθὸν κατανοοῦμέν σε, καὶ ὕψος ἀρρήτον, Παρθενομήτορ βροτῶν, τὴν φύσιν ὑψώσασα, τῷ θείῳ τόκῳ σου· ὑπερύμνητε, εὐλογημένη Δέσποινα, τῶν βροτῶν ἢ σωτηρία.

Τῆς Ἁγίας, ὁ αὐτός.

Ἐἶθρον ζῶν ἐν τῇ καρδίᾳ σου Ἀπόστολε, δεχθεῖσα ἐνδοξε, τοῦ Πνεύματος ἀληθῶς, πλάνης ἀπεξήρανας, θολώδη ρεύματα, καὶ ἰάσεων ἀναπηγάζεις νάματα, τοῖς πιστῶς σοὶ προσιοῦσιν.

Ἐπαπνεύματον, τοῦ δαίμονος ἐνέργειαν, Μαρία ἐνδοξε, ἀποθαλεῦσα Χριστοῦ, προστάξει εἰσδέδεξαι, τοῦ θείου Πνεύματος, τὴν ἐνέργειαν, διαιρουμένην πάνσεμνε, ἐν χαρίσμασι τοσοῦτοις.

Ὡσπερ ἔλαφος, διψῶσα τὴν ἀπόλειαν, ἐπιταχύνασα, τῶν σταυρωσάντων Χριστόν, σπουδαίως κατέλαβες, τὴν Ῥώμην θέουσα, καὶ ἐτέλεσας, τὸν ζῆλόν σου τὸν ἔνθεον, τῷ θανάτῳ παραδοῦσα.

Θεοτοκίον.

Ἡκολούθει σοι, Παρθενομήτορ Πάναγνε, ἡ Ἰσαπόστολος, δακρυρροοῦσα πικρῶς, Μαρία κατέχουσα, μύρα τὰ εὐσομα, ἐπισπεύδουσα, τὸν σὸν Υἱὸν τὸν πλάσαντα, τοὺς ἀνθρώπους τοῦ μυρίσαι.

Ἔτερος. Παῖδες Ἑβραίων.

Νόσους ἐδίωξας ποικίλας, συνεργοῦντά σοι, τὸν Λόγον κεκτημένη· ὧ παρίστασαι νῦν, βοῶσα Μυροφόρε· Εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μόνη κατεῖδες πρὸ τῶν ἄλλων, τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστόν ἐγγεγεμμένον· κηπουρὸν δὲ αὐτόν, ὑπέλαβες βοῶσα· Εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νῦν λαμπομένη Μυροφόρε, τῇ τοῦ Πνεύματος, αὐγῇ τοὺς σὲ ὑμνοῦντας· ἐλλαμφθῆναι σὺν σοί, εὐδόκησον βοῶντας· Εὐλογητός εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐστησας ῥύμην τοῦ θανάτου, τὸν ἀθάνατον Θεὸν ὡς συλλαβοῦσα, καὶ τεκοῦσα ἀγνή· ἢ πάντες μελωδοῦμεν· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Καταβάσια. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

ᾠδὴ, η'. Ὁ εἰρμός.

Ἡαῖδας εὐαχεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἄπασαν, ἀγειρεῖ ψάλλουσαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Δίς.

Θεὸς θησαυρὸς πάσης ἀγνείας· καὶ σκῆνωμα παρθενίας θεοχάρακτον, ὧφθης Θεονύμφευτε, κρίνον εὐωδέστατον, τοῦ φυτουργοῦ τῆς κτίσεως, καὶ θεῖον τέμενος· διό σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἐφερεις τὸ πῦρ ὥσπερ ἡ βᾶτος, ἐν μήτρᾳ ἀφλέκτως τῆς θεότητος, λύουσα Πανάμωμε, Εὐας τὴν ἀπότισιν, καὶ ὀφειλὴν Πανύμνητε, τῷ θείῳ τόκῳ σου· διό σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὄλον με ἀνείληφεν ἀρρέυστως, ἀτρέπτως καὶ ἀσυγχύτως καθ' ὑπόστασιν, λόγος ὁ παντέλειος, ὄλον με ἐθέωσε, τῇ συναφείᾳ Δέσποινα, ὄλος τῇ κρείττονι· διό σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φύσεως φοιτήσας ὁ τεχνίτης, ἐξ ὄρους τῆς ἀνυμφεύτου Θεομήτορος, βρέφος ὑπομάζιον, χερσὶ καθορᾶται νῦν, ταῖς μητρικαῖς φερόμενον, καὶ πάντας ἡγειρε, Μητέρα τὴν αὐτοῦ ἀνυμνησαι, καὶ δοξολογῆσαι, ὡς μόνην Θεοτόκον.

Τῆς Ἀγίας, ὁ αὐτός.

Ὁνοῦς σου τοῦ Πνεύματος ἀκτίσι, Μαρία λελαμπρυσμένος Ἰσαπόστολε, πλάνης ἀμαυρώσεως, ἔμεινεν ἀμέτοχος, ταῖς πρὸς Θεὸν ὑψούμενος, ἀπαύστοις νεύσει· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοώσης, καὶ ὑπερυψοῦτε, λαοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀγγέλων δυάδα λευκοφόρον, Χριστοῦ κατιδοῦσα ἐν τῷ μνήματι, ἔδραμες Ἀπόστολε, τούτου τὴν Ἀνάστασιν, τοῖς Μαθηταῖς τὴν ἐνδοξον, μνηύσαι ἐνδοξε. ὃς ὄφθεις σοι, προσεῖπε· Μαρία· σὺ δὲ τοῦτον αὖθις, Ῥαββὶ προσανεφώνεις.

Ὁ μέγας Μαρία Θεολόγος, τὸ σῶμα κηδεύει σου τὸ πάνσεπτον, ἐν Ἐφέσῳ ἔδει γάρ, τὸν θεῖον Ἀπόστολον, συμμαθητὴν καὶ συναθλον, καὶ θεωρὸν σὺν σοί, Χριστοῦ τῶν παθῶν γεγονότα, τὸ σεπτὸν σου σκῆνος, κηδεύσαι Μυροφόρε.

Θεοτοκίον.

Ἦκουσε βουλήν τὴν τοῦ Υἱοῦ σου, Παρθένε τῷ ὄντι τὴν ἀπόρρητον, τούτου ἡ Ἀπόστολος, Μαρία ἡ ἐνδοξος, οὐπω πρὸς τὸν Πατέρα μου τὸν ἐπουράνιον, ἀνῆλθον· διὸ μὴ μοῦ ἄπτου· πορεύου δὲ ταῦτα, εἰπὲ τοῖς ἀδελφοῖς μου.

Ἄλλος. Ἐπταπλασίως κάμνον.

Ἀμπροφανὴς ὁ βίος σου, ταῖς αὐγαῖς ἀστραπτόμενος, ὦ Μαγδαληνή, τῶν ἐναρέτων πράξεων, τοῦ θείου κηρύγματος, τῆς πρὸς τὸ θεῖον νεύσεως, καὶ μαρμαρυγαῖς τῆς πρὸς τὸν Κτίστην ἀγάπης, ὦ μέλεις σὺν Ἀγγέλοις· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πρὸς τῷ Σταυρῷ παρίστασαι, καθορῶσα τὴν ἀδικον, ἐνδοξε σφαγὴν τοῦ ἑαυτὸν κενώσαντος, δι' ἄφατον ἔλεος· καὶ στεναγμοῖς καὶ δάκρυσι, περιαντλουμένη· τί τὸ ξένον ἔβδας, Μαρία τοῦτο θαῦμα; πῶς νεκροῦται καὶ θνήσκει; ὁ θάνατον νεκρώσας, ζωὴ ὑπάρχων φύσει;

Ἀγισωσύνης τέμενος, γεγονυῖα Ἀπόστολε, πάντας ἀγιάζεις τοὺς ναὸν ἐκ βάθρων σοι, Μαρία ἐγειραντας, καὶ τὴν εἰκόνα Κόρη τὴν σὴν, σχέσει τῇ πρὸς σέ, διαχαράττοντας πόθῳ, καὶ πίστει μελωδοῦντας· Ἱερεῖς καὶ Λεῦται, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὡς τοῦ Θεοῦ Μητέρα σε, ὁμοφρόνως δοξάζομεν, καὶ τῶν ποιημάτων, ὑπερτέραν Πάναγνε, ἐν σοὶ γάρ κατάκριμα, τὸ ἐξ Ἀδάμ ἠφάνισται· καὶ ἡ ἀπωσθεῖσα, ὠκειώθη ἀνθρώπων, οὐσία μελωδοῦσα· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Παιδας εὐαγεῖς.

Ῥδγ. θ'. ὁ εἰρμός.

Ἀπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχοῦμενος· πανηγυρίζετω δέ, αὐτῶν Νόων φύσις γεραίρουσα, τὰ ἱερὰ θαυμασία τῆς Θεομητορος, καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε. Δίς.

Ἄρμα φωτεινόν, τοῦ Λόγου ὑπάρχουσα· ἄρμα πυρίμορφον· ἄρμα πολυώνυμον, αὐτῶν θρόνων ἄρμα ἀσύγκριτον, τοῦ θεικοῦ στηρίγματος, ἄρμα χρυσόπλοκον, τοῦ Υἱοῦ σου, ἄρμα με ἀνάδειξον, ἀπαθεία νοὸς Θεοσύμφευτε.

Νέον οὐρανόν, ὁ πάντων ἐπέκεινα, σὲ κατεσκεύασεν, οὐρανῶν ἀνώτερον, καὶ πάσας πόλου δυνάμεις ἔλαθε, καὶ κατελθὼν ἐνέφκησεν, ὄλος ἐν μήτρᾳ σου, ἀπορρήτως, μὴ ἐκστάς Θεόνυμφε, τῆς πατρῴας μονῆς ἢ τῆς φύσεως.

Ἦλιος φαιδρός, ἐφίλησε Δέσποινα, σοῦ τὸ ἀμόλυντον, καὶ κατενυμφεύσατο, ἀρρήτῳ λόγῳ εἰς ἀναζώωσιν, τῆς τεθνηκυίας φύσεως· ὅθεν ἐκ πόθου σε, εὐφημοῦμεν, πίστει καὶ γεραίρομεν, θεϊκῆς ὡς αἰτίαν μετέξεως.

Στήσον τῶν παθῶν, τὸν σάλον Πανάμωμε, ἐκ τῆς καρδίας μου· παῦσον τὰ σκιρτήματα, τὰ τῆς σαρκὸς μου· τὸν νοῦν ἐδραϊώσον, πρὸς θεωρίαν αὐτῶν, καὶ λογισμῶν τὰς ὁμάς, τὰς ἀτάκτους, τρέψον πρὸς ἀπάθειαν, καὶ μελλούσης ζωῆς καταξίωσον.

Τῆς Ἀγίας, ὁ αὐτός.

Ἡ ὕλα οὐρανῶν, φαιδρῶς διηνοίγησαν, ἀπολαβοῦσαι σε· καὶ τῶν πρωτοτόκων νῦν, ἡ Ἐκκλησία, ἔχει χορεύουσαν, σὺν Ἀποστόλοις ἐνδοξε, τὴν ἱεράν σου ψυχὴν, ἐνθα ἦχος, ἔστιν ἐορτάζοντος, Μυροφόρε καὶ φῶς τὸ ἀνέσπερον.

Ἡ θροισταὶ λαός, ὑμνήσαι σου σήμερον, τὰ ἀριστεύματα, καὶ τὰ κατορθώματα, καὶ τοὺς ἀγῶνας, τοὺς τοῦ κηρύγματος, ὃν ταῖς εὐχαῖς σου λύτρῶσαι, λοιμοῦ ποντώσεως, ἐμφυλίου, πολέμου μαχαίρας τε, Μυροφόρε καὶ πάσης κακώσεως.

Ἀύτρα σοι σεμνή, ἡ πόλις σου φέρουσα, ἡνπερ διέσωσας, πάλαι Ἰσαπόστολε, λοιμοῦ παμφόρου, τὸν δε σοὶ ἡγειρεν, ἐκ βάθρων ἱερώτατον, ναὸν ὡς ἔχουσα. ἰατρῆιον, νοσημάτων ἀμισθον, ἦν φυλάττοις ἀμέτοχον θλίψεων.

Θεοτοκίον.

Ἀπας ὁ χορός, Παρθένε ὁ ἐνδοξος, τῶν Ἀποστόλων σε, μόνην ἐγκατέλιπε, καιρῷ τοῦ πάθους καὶ τῆς Σταυρώσεως, τοῦ σοῦ Υἱοῦ ἐνὸς χωρὶς, ἢ δὲ πανένδοξος, Μυροφόρος, Μαρία ὀπίσω σου, ἠκολούθει οἰκέτης ὡς γνήσιος.

Ἄλλος: Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Πρὸς θεῖαν μετετέθης νῦν χαρμονήν, Παραδείσου πρὸς πλάτος εὐρύχωρον, πρὸς νοητάς, καὶ ὑπερκοσμίους διαμονάς, δπου ὁσίων τάγματα, ἤχος ἐνθα πέφυκε καθαρὸς, λαμπρὸς ἑορταζόντων, Μαρία Μυροφόρε· διό σε πάντες μακαρίζομεν.

Οὐδὲν προετιμήσω τῶν ἐπὶ γῆς, τῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἀγαπήσεως· ἀλλὰ αὐτοῦ, μόνου τετρωμένη ταῖς καλλοναῖς, καὶ ταῖς ἀμέσως πάνσεμνε, ἐπιπεπομέναις μαρμαρυγαῖς, τοῖς ἴχνεσι τοῖς τούτου, ἐβόας ἐπομένη· Σὲ μεγαλύνω πολυέλεε.

Θεώσεως τυχοῦσα θεοποιοῦ, καὶ χειμάρθρου τρυφῶσα τῆς χάριτος, καὶ ἀμοιβάς, πόνων δεχομένη θεαρχικῶς, καὶ Ἀποστόλων τάγμασι, συναριθμουμένη Μαγδαληνή, Μαθήτρια τοῦ Λόγου, τοὺς πόθῳ σε τιμώντας, σαῖς ἰκεσίαις διαφύλαττε.

Ὡς μήτηρ τοῦ παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν, ψυχοφθόρων παθῶν με διάσωσον· ὡς συμπαθῆς, λῦσον τῶν πταισμάτων μου τὰς σειράς· ὡς ἀγαθὴ ἀγάθυνον· νῦν κεκακωμένην μου τὴν ψυχὴν, δαιμόνων ἐπηρεΐαις, Παρθένε Θεοτόκε, ἵνα ὑμῶ σε τὴν Πανάμωμον.

Καταβασία. Ἄσπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τῶν Μυροφόρων πρώτην σε, καὶ Ἀποστόλων ἐνδοξοῦ, ἰσάριθμον καὶ Ἀγγέλων, γινώσκωμεν θεωρὸν σε, καὶ τὴν Χριστοῦ Ἀνάστασιν, πρώτην ἰδοῦσαν Πάνσεμνε, καὶ μυστηρίων ὄντως τε, ἀβήτων γνώστην σε μόνην, Μαρία νύμφη Κυρίου.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Μαρία κυριώνυμε, καὶ τοῦ Χριστοῦ Μαθήτρια. σὺν ταῖς λοιπαῖς Μυροφόροις, καὶ τῇ Παρθένῳ Μαρίᾳ, καὶ μόνῃ Θεομήτορι, ἀπύστως καθικέτευε, τὸν σταυρωθέντα Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν Μυροφόρε, τῶν σὲ τιμώντων ἐκ πόθου.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος, πλ. δ'.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χριστοῦ φανέντος τοῖς ἴχνεσιν, ἀκολουθοῦσα σεμνή, καὶ αὐτὸν θερπεύουσα, γνώμης προθυμότητα, Μυροφόρε εὐθύτητι, οὐδὲ θανόντα, τοῦτον κατέλιπες, ἀλλ' ἀπελθοῦσα, μύρα σὺν δάκρυσι, τούτῳ προσήνεγκας, συμπαθῶς πανεύφημε· θθεν τὴν σὴν, μνήμην τὴν πανίερον, πνηγυρίζομεν.

Σὺ ὦ Μαρία ὑπέρλαμπρε, βλέψαι ποθοῦσα ζώην, νεκρωθεῖσταν ἐν μνήματι, νυκτὸς παραγέγονας, καὶ Ἀγγέλων ἀκήκοας· καθὼς πρέφῃ, Χριστὸς ἐγήγερται· σπουδῇ τοῖς τούτου, Μαθηταῖς φάσκουσα, καὶ τὴν κατῆ-

φειαν, ἐκ ψυχῆς ἀπώσασα, ἀντι κλαυμοῦ, χαρὰν ἀνεκλάλητον, ἀναλαμβάνεις σεμνή.

Σήμερον πιστοὶ γηθόμενοι, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῇ σῇ, Μυροφόρε δοξάζομεν, τὸν σὲ νῦν δοξάζοντα, ὑπεράγαθον Κύριον· ὃν ἐκδυσώπει, ἀπύστως πάνσεμνε, αἰωνιζούσης, δόξης τυχεῖν ἡμᾶς, καὶ τῆς λαμπρότητος, τῶν Ἀγίων ἔχουσα, τὴν πρὸς αὐτὸν παρρησίαν πάντοτε θεομακάριστε.

Δόξα. Ἦχος, πλ. α'.

Σαλπίσσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων, χορεύσωμεν ἑόρτια, καὶ κροτήσωμεν χεῖρας σήμερον, ἐν τῇ πανσέπτῳ πανηγύρει τῆς Μυροφόρου Χριστοῦ· Στρατιαὶ οὐράνιοι εὐφρανέσθωσαν, τὴν τὸν λογχευθέντα Κύριον ὑπὸ στρατιωτῶν, ἰδοῦσαν καὶ μυρίσασαν, καὶ αὐτὰς συμπαρεστώσας τῷ ζωηφόρῳ μνήματι κατοπεύσασαν, αὐλοῖς ὑμνωδίαις θαυμαζέτωσαν· ἡ γῆ τε καὶ ἡ θάλασσα, τὰ τῆς λαμπρᾶς σελήνης παράδοξα σημεῖα, κατὰ χρέος εὐφημήτωσαν· ἡ νεότης τὸν χαλινόν, οἱ ἐν τῷ γῆρει τὴν βικτηρίαν, οἱ ἐν συμφοραῖς τὴν προστάτιν, οἱ ἄποροι τὴν βοηθόν, οἱ ἐν εὐπορίᾳ τὴν οἰκονόμον, τὴν θεραπείαν οἱ ἐν ταῖς νόσοις, οἱ ἐν πελάγει τὴν συμπλώτειραν, σὺν πᾶσι τὴν ἑαυτῆς στερεῖραν ὑπέρμαχον, Ποίμνη μακαριωτάτη, καθικετεύουσα οὕτω βόησον· Μαγδαληνὴ Μαρία ἔδοξε, πρόφθασον ἐξελού ἡμᾶς, ἐκ περιστάσεως πάσης, καὶ σῶσον ἡμᾶς, ταῖς πρὸς Θεὸν ἰκεσίαις σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀβήρητον, τὴν ἀβήρητον προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν, τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τῆς Ἀγίας, αἱ Ὁδαί, γ'. καὶ ε'.

Ὁδὴ, γ'. Ἦχος, δ'. Τὸς σοὺς ὑμολόγους.

Αγγέλων τὰ τάγματα προσθήκην, σὲ νύμφην ἐδέξαντο Χριστοῦ, καὶ Ἀποστόλων δμιλος· τῶν Προφητῶν Ὅσιον τε, τούτων τὸν βίον πάνσεμνε, ἤπερ τις ἄλλος ζηλώσασαν.

Ὡς πνεύματι τεταπεινωμένη, καὶ τρόποις χρηστοῖς ἀκολουθεῖν, τοῖς ἴχνεσι ποθήσασαν, Μαρίαν τοῦ Χριστοῦ σπουδῇ, πρὸς ἀπαθείας ὕψος σε, θθεν αὐτὸς ἀνεβίβασε.

Νυμφιον ὠραῖον ἐξ ὠραίου, παστοῦ κατιδοῦσα τὸν Χριστόν, τοῦ τάρου πρώτη Κύριον, ἐξαναστάντα ἑδραμες, μηῦσαι τὴν Ἀνάστασιν, τοῖς μύσταις τούτου Ἀπόστολε.

Θεοτοκίον.

Παρθένε μιὰ τῆ τῶν Σαββάτων, μυρίσαι τὸ Σῶμα σοῦ Υἱοῦ, ἐθέλουσα προσέδραμες, τῷ τάφῳ τούτου κλαίουσα, μετὰ Μαρίας Πάναγνε, Μαγδαληνῆς σῆς οἰκέτιδος.

ᾠδὴ, σ'. Ἦχος, πλ. δ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ρημάτων σου δροσισμῷ, τῆς ἀθυμίας τὸν καύσωνα, ἐξῆρας τῶν Μαθητῶν, σεμνὴ ὡς ἐδόησας· Ὁ Χριστὸς ἐγήγερται· ἡ ζωὴ ἐφάνη· ὁ φαιδρὸς ἤστραψεν ἥλιος.

Ιδού σου ἡ φωταυγῆς, Μαρία μνήμη ἐξέλαμψε, φωτίζουσα τοὺς πιστῶς, ἐν ταύτῃ ὑμνοῦντάς σε, καὶ σκότος διώκουσα, πονηρῶν δαιμόνων, ἐπηρείας ἀξιάγαστε.

Ωραία νύμφη Χριστοῦ, ἐδείχθης καὶ περιδέξιος, τῷ κάλλει τῶν ἀρετῶν, σεαυτὴν κοσμήσασα· Μυροφόρων ἔξαρχε· διὸ καὶ παστάδος οὐρανοῦ κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Αγίασμα νοητόν, καὶ ἄψαυστον ἰλαστήριον, λυχνία φωτσειδῆς, ὠράθης καὶ γέφυρα, πρὸς Θεὸν μετάγουσα, τοὺς ὑμολογοῦντας, Θεοτόκου σε Πανάμωμε.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Μαρία ἡ σεμνὴ, τετρωμένη τῷ πόθῳ, Χριστοῦ τοῦ ἑαυτῆς οὐρανοῦ νυμφίου, τὰ μύρα ἐκόμισε, πρὸς τὸ μνήμα τὸ ἅγιον· ἦς τὴν πάντιμον χεῖρα πλουτοῦντες ἡμεῖς δέ, ἀσπαζόμεθα, ταύτην σὺν πόθῳ τὴν χάριν, αὐτῆς ἀρῶμενοι.

Ἔτερον Ἀπολυτίκιον, ὁμοιον.

Χριστῷ τῷ δι' ἡμᾶς, ἐκ Παρθένου τεχθέντι, σεμνὴ Μαγδαληνὴ, ἠκολούθεις Μαρία, αὐτοῦ τὰ δικαιώματα, καὶ τοὺς νόμους φυλάττουσα· ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἐορτάζοντες, ἀμαρτημάτων τὴν λύσιν, εὐχαῖς σου λαμβάνομεν.

Κοντάκιον, Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τὴν Χριστοῦ μαθήτριαν, καὶ πρώτην ἐν Μυροφόροις, τὴν εὐαγγελίσασαν τοῖς Ἀποστόλοις τὸ χαῖρε. ἅπαντες ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις ἀνευφημοῦμεν, αἶνεσιν ἀναπέμποντες Θεῷ τῶν ὄλων, τῷ τοιαύτῃ ἐν τῷ κόσμῳ, πηγὴν θαυμάτων, χαρισισμῶν ἡμῖν.

Ἔτερον, Κοντάκιον, Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ο ὑπερούσιος Θεὸς ἐν τῷ κόσμῳ, μετὰ σαρκὸς ἐπιφοιτήσας Μαρία, σὲ ἀληθῆ Μαθήτριαν προσήκατο, ὄλην σου τὴν ἐφρσιν, πρὸς αὐτὸν κεκτημένην· ὅθεν καὶ ἰάματα, ἐπετέλεσας πλεῖστα· καὶ μεταστᾶσα νῦν ἐν οὐρανοῖς, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύεις ἐκάστοτε.

Ἀπόστολος. Πρὸς Κορινθίους Α'. Ἐπιστολῆς.

Ἀδελφοί, ἡ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς.

Ζήτει τοῦτον, τῇ ΙΑ'. Κυριακῇ.

Εὐαγγέλιον, τό, Η'. Ἐσθινόν.

Κοινωνικόν. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξηλθεν.

Μεγαλυνάρια εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Ἰσαπόστολον, Μαρῖαν τὴν Μαγδαληνὴν.

Χαίροις ὦ Μαθήτρια τοῦ Χριστοῦ, χαίροις Μυροφόρων κορυφαία Μαγδαληνὴ, πρώτη κατιδοῦσα, Ἀνάστασιν Κυρίου, καὶ ταύτην Ἀποστόλοις πρώτη μνηύσασα.

Ἔτερον.

Χαίροις Ἰσαπόστολε τοῦ Χριστοῦ, χαίροις ὦ Μαρία Μυροφόρων ἡ καλλονή, χαίροις ἡ τὸ χαῖρε, μετὰ τῆς Θεοτόκου, φαιδρῶς ἐνωτισθεῖσα, τῇ Ἀναστάσει Χριστοῦ.

Ἔτερον.

Φύλαττε τὴν ποιμνὴν σου ἐκ λοιμοῦ, παντοίας ἀνάγκης, τὴν τιμῶσαν διηνεκῶς, σὲ τῶν Μυροφόρων, πασῶν τὴν κορυφαίαν, Μαγδαληνὴ Μαρία, ἀξιοθαύμαστε.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΜΕΘΕΟΡΤΟΣ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΥΡΟΦΟΡΟΥ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ

Τῆ Ἐπαύριον, ἡτοι τῆ ΚΓ'. τοῦ αὐτοῦ Μηνός,

ψάλλομεν μεθέορτον Ἀκολουθίαν τῆς Ἀγίας ὡς ἑξῆς:

Εἰ τύχη ἡ ΚΓ'. ἐν Κυριακῇ, τῇ Σαββάτῳ ἑσπέρας εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν Ἀναστάσιμα Στιχηρά ἕξ, καί τῆς Ἀγίας τέσσαρα, Ἦχος, πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος. Χριστοῦ φανέντος. Δόξα, τῆς Ἀγίας. Ἦχος, πλ. β'. Πρώτη κατιδοῦσα. Καί νῦν, τὸ α'. Θεοτοκίον τοῦ ἡχοῦ. Εἰς δὲ τὸν Στίχον ψάλλομεν τὰ Ἀναστάσιμα. Δόξα, τῆς Ἀγίας πλ. δ'. Τῷ ἐκουσίως πτωχεύσαντι. Καί νῦν. Θεοτοκίον. Ἀνούμφευτε Παρθένε. Ἀπολυτίκια, τὸ Ἀναστάσιμον, τῆς Ἀγίας, καὶ Θεοτοκίον. (Ἡ δὲ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Φωκᾶ λέγεται εἰς τὸ Ἀπόδειπνον). Εἰς δὲ τὸν Ὁρθρον, εἰς τό, Θεὸς Κύριος, Ἀπολυτίκιον, τὸ Ἀναστάσιμον δις, τῆς Ἀγίας ἀπαξ, καὶ τὸ Θεοτοκίον. Μετὰ δὲ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα, τὰ Ἀναστάσιμα κατὰ σειράν. Μετὰ δὲ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα, τῆς Ἀγίας. Κανόνας δὲ ψάλλομεν τῆς Ὀκτωῆχου τὸν Ἀναστάσιμον καὶ τῆς Θεοτόκου εἰς ἡ'. καὶ τῆς Ἀγίας εἰς σ'. Καταβασίας. Ἀνοῖξω τὸ στόμα μου. Ἐξαποστειλάριον, τὸ Ἀναστάσιμον τῆς Ἀγίας καὶ Θεοτοκίον. Εἰς τοὺς Αἶνους ψάλλομεν Ἀναστάσιμα τέσσαρα, καὶ τῆς Ἀγίας τέσσαρα. Δόξα, τὸ Ἐωθινόν. Καί νῦν, Ὑπερευλογημένη.

Εἰς δὲ τὴν Λειτουργίαν τὰ Τυπικά καὶ οἱ Μακαρισμοί, ἐν οἷς ψάλλομεν τοῦ ἡχοῦ τέσσαρα, καὶ τῆς Ἀγίας τέσσαρα. Ὡδὴ, σ'. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς καὶ τῆς Ἀγίας. Εἰ δὲ τύχη ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ ἡ ΚΓ'. ψάλλεται ἡ Ἀκολουθία τῆς Ἀγίας μετὰ τῆς τοῦ Ἁγίου Φωκᾶ, κατὰ τὴν ἑξῆς διατύπωσιν.

Εἰς τὸν Ἑσπερινόν, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους σ'.

καὶ ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τῆς Ἀγίας τρία.

Ἦχος, πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χριστοῦ φανέντος τοῖς ἴχνεσιν, ἀκολουθοῦσα σεμνῇ, καὶ αὐτὸν θεραπεύουσα, γνώμης προθυμότατα, Μυροφόρε εὐθύτητι, οὐδὲ θανόντα, τοῦτον κατέλιπες, ἀλλ' ἀπελθοῦσα, μύρα σὺν δάκρυσιν, τούτῳ προσήνεγκας, συμπαιθῶς πανεύφημε· ὄθεν τὴν σὴν, μνήμην τὴν πανίερον, πανηγυρίζομεν.

Σὺ ὦ Μαρία ὑπέρλαμπρε, βλέψαι ποθοῦσα ζωὴν, νεκρωθεῖσαν ἐν μνήματι, νυκτὸς παραγέγονας, καὶ Ἀγγέλων ἀκήκοας· καθὼς πρόεφη, Χριστὸς ἐγήγερται. Σπουδῇ τοῖς τούτου, Μαθηταῖς φάσκουσα, καὶ τὴν κατῆφειαν, ἐκ ψυχῆς ἀπώσασα, ἀντὶ κλαυθμοῦ, χαρὰν ἀνεκκάλητον, ἀναλαμβάνεις σεμνῇ.

Σήμερον πιστοὶ γηθόμενοι, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῇ σῇ, Μυροφόρε δοξάζομεν, τὸν σὲ νῦν δοξάζοντα, ὑπεράγαθον Κύριον· δι' ἐκδυσώπει ἀπαύστως πάνσεμνε, αἰωνιζούσης, δόξης τυχεῖν ἡμᾶς, καὶ τῆς λαμπρότητος, τῶν Ἁγίων ἔχουσα, τὴν πρὸς αὐτόν, παρρησίαν πάντοτε θεομακάριστε.

Καὶ τοῦ Ἁγίου τρία, ἐκ τοῦ Μηναίου.

Δόξα. τῆς Ἀγίας. Ἦχος, πλ. β'.

Πρώτη κατιδοῦσα τὴν θείαν Ἀνάστασιν, Μαρία ἡ Μαγδαληνή, τοῦ πρώτου τῶν ἀγαθῶν αἰτίου, τοῦ τὴν ἡμετέραν εὐσπλαγγῶς φύσιν θεώσαντος· πρώτη καὶ εὐαγγελίστρια ἐδείχθης, βοῶσα τοῖς Ἀποστόλοις· τὴν ἀθυμίαν ἀποθέμενοι, τὴν εὐθυμίαν ἀναλάβετε, καὶ δεῦτε κατοπτεύσατε, Χριστὸν ἐξαναστάντα, καὶ κόσμῳ παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τῆς Μυροφόρου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά προσόμοια τῆς Ἀγίας.

Ἦχος, α'. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Μύρα προσεκόμισας Χριστῷ, τεθειμένῳ μνήματι, καὶ τοῖς νεκροῖς τὴν Ἀνάστασιν πᾶσιν ἐμπνέοντι· καὶ ἰδοῦσα τοῦτον, πρώτη προσεκήνυσας, Μαρία θεοφόρε δακρῦουσα. Διὸ ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξηλθεν.

Σταυρῷ καθηλούμενον Χριστόν, καθορῶσα ἔκλαιες, Μαγδαληνή καὶ ἐκραύραζες· τί τὸ ὀρώμενον; ἡ ζωὴ πῶς θνήσκει, καὶ ἡ κτίσις βλέπουσα, κλονεῖται καὶ φωστῆρες σκοτιζονται; διὸ ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Ε'πλήσθης συνέσεως πολλῆς, ἀληθοῦς τε γνώσεως, ἐν τῷ συνεῖναι τῷ Κτίσαντι, Μαρία ἐνδοξε, καὶ αὐτοῦ τὰ πάθη, καὶ τὴν συγκατάβασιν, ἐκήρυξας λαοῖς παναοίδιμε. Διὸ ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος, πλ. δ'.

Τῷ ἐκουσίως πτωχεύσαντι, τὴν πτωχείαν τὴν ἐμὴν, ὑπερβολῇ εὐσπλαγγίνας, Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἡ Μαγδαληνή Μαρία, ὡς μαθήτρια πιστῶς διακονήσασα, ἐπὶ ξύλου ταθέντα, καὶ τάφῳ συγκλεισθέντα, κατιδοῦσα

ἐβόα δακρυῖροῦσα· Τί τὸ ξένον θέαμα; Ὁ νεκρὸς ζωοποιῶν, πῶς νεκρὸς λογίζεται; Ποῖα μύρα κομίσω, τῷ ἀπαλλάξαντί με δυσωδίας τῶν δαιμόνων; Ποῖα δάκρυα χέω, τῶν δακρῶν τὴν ἐμὴν μεταμφιάσαντι προμήτορα; Ἄλλ' ὁ τοῦ σύμπαντος Ἄναξ ὡς Παραδείσου φύλαξ φανείς, δροσισμῶ τῶν αὐτοῦ ρημάτων, τὸν καύσωνα ἀφανίζει, λέξας πρὸς αὐτὴν τοῖς ἀδελφοῖς μου πορευθεῖσα, εὐαγγέλια χαρᾶς ἀναθήσων· ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεὸν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν, ὅπως παράσχω τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖσε Κεχαριτωμένη Μήτηρ ἀνύμφευτε· καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν. Θεοτόκε πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἁγίας.

Δόξα, τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος, α'.

Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Τὸ ἄκρον ἐφετόν, ἀγαπήσασα ὄντως, σεμνὴ Μαγδαληνὴ, ἡδονὰς ἐβδελύξω· τὸν κόσμον μισήσασα, τὸ ποθούμενον ἐφθασας. Ὅθεν ἐνδοξε, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσώπει, ὅπως σχέσεως, τῶν ἡδονῶν λυτρωθῶμεν, ἀγάπη τοῦ κρείττονος.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ἴμοιον.

Ο' νέος οὐρανός, ὁ χωρήσας ἀβρῆτως, τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, μὴ χωρούμενον Λόγον· παλάτιον ἐμψυχον, τοῦ Δεσπότης τῆς κτίσεως· ἡ περιδῶξος, καὶ περιώνυμος Πόλις, τοῦ Σωτήρός μου, τῆς οὐρανοῦ πατρίδος, πόλιτὴν μεποίησον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. Ἦχος, δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Τὸν ναόν σου Πάνσεμνε, οἶκον θαυμάτων, καὶ δαιμόνων μάστιγα, καὶ ἰατρεῖον λοιμικῆς, Μαγδαληνὴ ὀνομάζομεν, καὶ πάσης λύπης, ταχεῖαν παράκλησιν.

Δόξα, ἕτερον, ἴμοιον.

Τῆς σῆς δόξης ἐνδοξε, τὸ μέγα ὕψος, ἐξείπειν οὐ δύναται, γλῶσσα βροτεία, ὥσπερ δεῖ· πῶς οὖν ἡμεῖς εὐπορήσωμεν, ὕμνους προπῶδεις, προσοίσειν σοι πάνσεμνε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ἴμοιον.

Μωσύσης ἐώρακε, πυρφόρον βάτον, σὲ τὸ πῦρ βαστάσασαν, τὸ τὰς ψυχὰς φωταγωγοῦν, καὶ μὴ φλεχθεῖσαν πανάμωμε· δρόσου δὲ μᾶλλον, πλησθεῖσαν τῆς χάριτος.

Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου εἰς σ'. καὶ τῶν Ἁγίων ἀνά δ'.

ὁ Κανὼν τῆς Ἁγίας, Ὁ ἡ ἀκροστιχίς.

Τὴν Μαγδαληνὴν Μαρίαν μέλπω πόθῳ. Θεοφάνους. 6. 6. 127

ᾠδὴ, α'. Ἦχος πλ. δ'. Υἱὰν διοδεύσας.

Ταῖς θείαις ἐμπρέπουσα καλλοναῖς, καὶ φωτοχυσίαις, λαμπομένη ταῖς θεϊκαῖς, τὴν ἀμαυρωθεῖσάν μου καρδίαν, ταῖς σαῖς πρεσβείαις Μαρία καταύγασον.

Ἡ γίασέ σε Λόγος ὁ τοῦ Πατρός, πνευμάτων κακίας, λυτρωσάμενος ἐμφανῶς· ὃ μαθητευθεῖσα χαρισμάτων, τοῦ παναγίου πεπληρωται Πνεύματος.

Νταμάτων πλησθεῖσα ζωοποιῶν, πηγῆς ἐξ ἀφθόνου, τοῦ δι' οἶκτον ἐπὶ τῆς γῆς, φανέντος Δεσπότης ἀμαρτίας, τὰ θολερά ἀπεξήρανας ρεύματα.

Θεοτοκίον.

Μητέρα τοῦ φύσει Δημιουργοῦ, ὑμνοῦμέν σε Κόρη, καταλλάξασαν τῷ Θεῷ, προσκρούσασαν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, Θεογεννητορ πανάμωμε Δέσποινα.

ᾠδὴ, γ'. Οὐρανιας ἀφίδος.

Αγάπήσασα πρῶτον, τῶν ἀγαθῶν αἴτιον, τὸν τὴν ἡμετέραν εὐσπλάγχνως φύσιν θεώσαντα, κατηκολούθησας, αὐτῷ προθύμως Μαρία, τοῖς αὐτοῦ ὑπέικουσα, θεοῖς προστάγμασι.

Γεγηθῆναι τὸν τάφον, τοῦ Λυτρωτοῦ ἐφθασας, πρώτη κατιδοῦσα τὴν θεῖαν Κόρη Ἀνάστασιν· εὐαγγελίστρια, ὅθεν ἐδείχθης βοῶσα· Ὁ Χριστὸς ἐγήγερται· χεῖρας κροτήσατε.

Θεοτοκίον

Διασώζει με Λόγος, ὁ σαρκωθεὶς Πάναγνε, σοῦ ἐκ τῶν πανάγων αἱμάτων, πλοῦτῳ χρηστότητος, λύων ἀπόφασιν, τῆς παλαιᾶς καταδικῆς· ὃν ἀπαύστως αἴτηται, σῶσαι τὴν ποίμνην σου.

Κάθισμα, Ἦχος, πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Τῷ πτωχεύσαντι Λόγω ὑπερβολῇ, εὐσπλαγχνίας Μαρία Μαγδαληνή, σαφῶς ὡς μαθήτρια, ἀληθῶς διηκόνησας· Καθωρῶσα δὲ τοῦτον, Σταυρῷ ἀναρτώμενον, καὶ ἐν τάφῳ τεθέντα, ἐβρήνεις δακρύουσα. Ὁθεν σε τιμῶμεν, καὶ τὴν σὴν ἐκτελοῦμεν, ἐν πίστει πανήγυριν, Μυροφόρε αἰδιμίε, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφειν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ως Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπύρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος· καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δαξάζουσι, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφειν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἀξίως, τὸν τόκον σου Ἄχραντε.

ᾠδὴ, δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Αἰνεόχλητον φέρουσα, κόσμου ματαιότητος τὴν διάνοιαν, τῷ ἐλθόντι κόσμον ἅπαντα, διασῶσαι πλάνης διηκόνησας.

Αελουμένη τοῖς δάκρυσιν, τάφον τῆς ζωῆς προφθάσασα Ἀγγελον, ἑθεάσω καταγγέλλοντα, τοῦ Χριστοῦ Μαρία τὴν Ἀνάστασιν.

Η καρδία σου ἄμωμος, ἐν τοῖς δικαίωμασι Χριστοῦ γέγονε, καὶ αὐτὸν μόνον ἐπόθησας, τὸν ὥραϊον κάλλει ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Νυσταγμῷ ἀμελείας με, ὕπνος ἁμαρτίας Κόρη ὑπέλαβε· τῇ ἀγρύπνῳ ἱκεσία σου, διανάστησόν με πρὸς μετάνοιαν.

ᾠδὴ, ε'. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Η προμήτωρ τὸν ταύτην, λόγοις δελεάσαντα καὶ ἐξοικίσαντα, Παραδείσου πάλαι, καθωρῶσα ποσὶ συμπατούμενον, ἱερῶν γυναιῶν, γνώμην ἀνδρείαν κεκτημένων, σὺν αὐταῖς αἰωνίως ἀγάλλεται.

Νεκρωθέντι καὶ τάφῳ, ἐπανακλιθέντι τῷ πᾶσι ζωὴν ἐμπνέοντι, τετρωμένη πόθῳ τῆς γλυκειᾶς αὐτοῦ ἀγαπήσεως, προσκομίζεις μύρα, Μαγδαληνῇ σεμνῇ Μαρία, καὶ δακρύων προχέεις ἀρώματα.

Μετὰ Πάθος τὸ θεῖον, μετὰ τὴν φρικτὴν τοῦ Σωτῆρος Ἀνάστασιν, διαθέεις λόγον, πανταχοῦ τὸν σεπτὸν διαγγέλλουσα, καὶ πολλοὺς ζωογροῦσα, ἀπατηθέντας ἀγνωσία, ὡς τοῦ Λόγου Μαθήτρια ἐνδοξε.

Θεοτοκίον.

Α'νορθοὶ με πεσόντα, πρὸς τῆς ἁμαρτίας πολὺπλοκα βάραθρα, ὁ ἐκ σοῦ τεχθῆναι, εὐδοκήσας δι' ἄμετρον ἔλεος, Παναγία Κόρη· ὃν ἐκδυσώπει πάσης βλάβης, λυτρωθῆναι τοὺς πιστεῖ ὑμνοῦντάς σε.

ᾠδὴ, ς'. Πλάσθητί με Σωτήρ.

Ρ'ημάτων σου δροσισμῷ, τῆς ἀθυμίας τὸν καύσωνα, ἐξῆρας τῶν Μαθητῶν, σεμνῇ ὡς ἐβόησας· Ὁ Χριστὸς ἐγήγερται· ἡ ζωὴ ἐφάνη· ὁ φαιδρὸς ἤστραψεν ἥλιος.

Ι'δοῦ σου ἡ φωταυγής, Μαρία μνήμη, ἐξέλαμψε, φωτίζουσα τοὺς πιστῶς, ἐν ταύτῃ ὑμνοῦντάς σε, καὶ σκότος διώκουσα, πονηρῶν δαιμόνων, ἐπηρείας ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον.

Α'γίασμα νοητόν, καὶ ἄψαυτον ἱλαστήριον, λυχνία φωτειδής, ὠράθης καὶ γέφυρα, πρὸς Θεὸν μετάγουσα, τοὺς ὑμολογοῦντας Θεοτόκον σε πανάμωμε.

Κοντάκιον. Ἦχος, δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ο ὑπερούσιος Θεὸς ἐν τῷ κόσμῳ, μετὰ σαρκὸς ἐπιφοιτήσας Μαρία, σὲ ἀληθῆ Μαθήτριαν προσήκατο, ὄλην σου τὴν ἔφειν, πρὸς αὐτὸν κεκτημένην· ἔθεν καὶ ἰάματα, ἐπετέλεσας πλεῖστα· καὶ μεταστᾶσα νῦν ἐν οὐρανοῖς, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύεις ἐκάστοτε.

Ὁ Οἶκος.

Τὸ φῶς τοῦ κόσμου ὁ Χριστὸς, ἀνύστακτον ἰδῶν σου τῆς πίστεως τὸ ὄμμα, ἀγάπης τε τὸ φίλτρον τὸ ἀναπόσπαστον σεμνῇ, πρώτη ἐμφανίζει ἑαυτὸν σοι, ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνημείου, ὠκιστα ἐλθούσῃ μετὰ μύρων, καὶ προσιοῦσῃ σὺν δάκρυσιν τῷ ἀπροσπελάστῳ· καὶ αὐτὸς σοι ἀμειβόμενος, τὴν τοῦ Πνεύματος θεῖαν ἐνέργειαν δωρεῖται, καὶ τῆς πρὸς τὸν ἀναρχον Πατέρα ἀνόδου ἐμφανίζει σοὶ βουλήν· καὶ πέμπει δέ σε, θεῖα εὐαγγέλια τοῖς κατεπτηχῶσι μύστασις τῆς αὐτοῦ ἐγέρσεως ἀπαγγεῖλαι. Διὸ μεγίστην πρὸς αὐτὸν ἔχουσα παρῆρσιαν, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύεις ἐκάστοτε.

Ἀνάγνωσις εἰς τὸν Συναξαριστὴν.

ᾠδὴ, ζ'. Παιδὲς Ἑβραίων.

Νόσους ἐδίωξας ποικίλας, συνεργοῦντά σοι, τὸν Λόγον κεκτημένη· ὃ παρίστασαι νῦν βοῶσα, Μυροφόρε· Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μόνη κατείδες πρό τῶν ἄλλων, τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστὸν ἐγγηγερμένον· κηπουρὸν δὲ αὐτόν, ὑπέλαβες βοῶσα· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Εστησας ῥύμην τοῦ θανάτου, τὸν ἀθάνατον, Θεὸν ὡς συλλαβοῦσα, καὶ τεκοῦσα Ἀγνή, ἥ πάντες μελωδοῦμεν· Εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

ᾠδὴ, γ'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Λαμπροφανὴς ὁ βίος σου, ταῖς αὐγαῖς ἀστραπτόμενος, ὦ Μαγδαληνή, τῶν ἐναρέτων πράξεων, τοῦ θεοῦ κηρύγματος, τῆς πρὸς τὸ θεῖον νεύσεως, καὶ μαρμαρυγαῖς, τῆς πρὸς τὸν Κτίστην ἀγάπης, ὧ μέλπεις σὺν Ἀγγέλοις· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Πρὸς τῷ Σταυρῷ παρίστασαι, καθορῶσα τὴν ἀδικον, ἐνδοξε σφαγὴν τοῦ ἑαυτὸν κενώσαντος, δι' ἄφατον ἔλεος· καὶ στεναγμοῖς καὶ δάκρυσι περιαντλουμένη. Τί τὸ ξένον ἐδόξας, Μαρία τοῦτο θαῦμα; πῶς νεκροῦται καὶ θνήσκει, ὁ θάνατον νεκρώσας, ζωὴ ὑπάρχων φύσει;

Θεοτοκίον.

Ως τοῦ Θεοῦ Μητέρα σε, ὁμοφρόνως δοξάζομεν, καὶ τῶν ποιημάτων, ὑπερτέρην Πάναγνε· ἐν σοὶ γὰρ κατάκριμα, τὸ ἐξ Ἀδάμ ἠφάνισται· καὶ ἡ ἀποσθεῖσα, ὠκειώθη ἀνθρώπων, οὐσία μελωδοῦσα· Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ, θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Πρὸς θεῖαν μετετέλης νῦν χαρμονὴν, Παραδείσου πρὸς πλάτος εὐρύχωρον, πρὸς νοητάς, καὶ ὑπερκοσμίους διαμονάς, ὅπου Ὅσιων τάγματα, ἦχος ἐνθα πέφυκε καθαρὸς, λαμπρὸς ἑορταζόντων, Μαρία Μυροφόρε· διὸ σε πάντες μακαρίζομεν.

Οὐδὲν προειμήσω τῶν ἐπὶ γῆς, τῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἀγαπήσεως· ἀλλὰ αὐτοῦ, μόνου τετρωμένη ταῖς καλλοναῖς, καὶ ταῖς ἀμέσως Πάνσεμνε, ἐπιπεπομέναις μαρμαρυγαῖς, τοῖς ἔχνεσι τοῖς τούτου, ἐδόξας ἐπομένη· Σὲ μεγαλύνω πολυέλεε.

Θεώσεως τυχοῦσα θεοποιῶ, καὶ χειμάρρουν τρυφῶσα τῆς χάριτος, καὶ ἁμοιβάς, πόνων δεχομένη θεαρχικῶς, καὶ Ἀποστόλων τάγμασι, συναριθμουμένη Μαγδαληνή, Μαθήτρια τοῦ Λόγου, τοὺς πόθῳ σε τιμῶντας, σαῖς ἱκεσίαις διαφύλαττε.

Θεοτοκίον.

Ως Μητὴρ τοῦ παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν, ψυχοφθόρων παθῶν με διάσωσον· ὡς συμπαθὴς, λῦσον τῶν παισιμάτων μου τὰς σειράς· ὡς ἀγαθὴ ἀγάθωνον, νῦν κεκακωμένην μου τὴν ψυχὴν, δαιμόνων ἐπηρείας, Παρθένε Θεοτόκε, ἴνα ὑμῶ σε τὴν πανάμωμον.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τῶν Μυροφόρων πρώτην σε, καὶ Ἀποστόλων ἐνδοξε, Ἰσάριθμον καὶ Ἀγγελίων, γινώσκομεν θεωρῶν σε, καὶ τὴν Χριστοῦ Ἀνάστασιν, πρώτην ἰδοῦσαν Πάνσεμνε, καὶ μυστηρίων ὄντως τε, ἀρόρήτων γνώστην σε μόνην, Μαρία νύμφη Κυρίου.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Μαρία κυριώνυμε, καὶ τοῦ Χριστοῦ Μαθήτρια, σὺν ταῖς λοιπαῖς Μυροφόροις, καὶ τῇ Παρθένῳ Μαρία, καὶ μόνῃ Θεομητορί, ἀπαύστως καθικέτευε, τὸν σταυρωθέντα Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν Μυροφόρε, τῶν σὲ τιμώντων ἐκ πόθου.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἱστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος, α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν Μυροφόρων σε πρώτην, πάντες γινώσκομεν, Μαγδαληνὴ καὶ πρώτην, θεωρῶν τοῦ Σωτῆρος, ἐγέρσεως Μαρία καὶ Μαθηταῖς, πρώτην εὐαγγελίσασαν, τὸν Ἰησοῦν ἀναστάντα, καὶ παρ' αὐτοῦ, χαιρε πρώτην ὑπακούσασαν.

Τῶν οὐρανίων ὁ πόθος, ὄντως σὲ ἐπεισε, τῶν ἐπὶ γῆς τὴν σχέσιν, ἀπορρήψαι, προθύμως, Μαρία καὶ ὀφθῆναι τοῦ Ἰησοῦ, ὀπαδὸν καὶ Μαθήτριαν, διακονοῦσάν τε τούτῳ ἐκ τῶν σαυτῆς ὑπαρχόντων καθὼς γέγραπται.

Ταῖς ἱκεσίαις σου πάντας, Μαρία λύτρωσαι, πιστοὺς ἐκ πάσης βλάβης, λοιμικῆς τε πανώλους, τοὺς πόθῳ ἐκτελοῦντάς σου τὴν σεπιτὴν, ἑορτὴν καὶ χαρμόσυνον· καὶ τὴν σορὸν τῶν λειψάνων σου εὐλαθῶς, προσκυνοῦντας Ἰσαπόστολε.

Οὐ σθένει γλῶσσα βροτεία, ἀνευφημησαί σου, τὴν ἀρετὴν Μαρία, καὶ τὸν ἐνθερμον ζῆλον, ὡς δέσμιον σε πέμπει, τῇ πρὸς Θεόν, ἀγαπήσει Ἀπόστολε, πόλει Ῥωμαίων θανάτῳ τοὺς σταυρωτάς, τοῦ Χριστοῦ προδοῦναι ἐνδοξε.

Δόξα. Ἦχος, πλ. α'.

Τὸ κειμήλιον τοῦ Λόγου, τὸ θεῖον ἐνδιαίτημα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐν ᾧ ὁ τῆς χάριτος πλοῦτος τεθησαύριστα, ἡ παμφαῆς Μυροφόρος, ὡς

ἥλιος λάμπει τοῖς πέρασι, καὶ ἀπαύστως δαδουχεῖ τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα, νόσους ἀποσοβοῦσα, καὶ πάθη θεραπεύουσα· καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως Χριστῷ τῷ Θεῷ εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι ἐκ θλίψεως, τοὺς τὴν σεπτὴν αὐτῆς μνήμην ἐκτελοῦντας ἐν ἄσμασιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν ὡς συνήθως.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΜΥΡΟΦΟΡΟΝ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΝ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΑΡΙΑΝ ΤΗΝ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΝ

Κοντάκιον, Ήχος, πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Τῇ Μυροφόρῳ εὐλαβῶς τὸν ὕμνον μέλψωμεν, Μαρία πάντες ἐν ὧδαῖς συμφώνως ἄδοντες, ἀπαστρέπτει γάρ τοῖς θαύμασιν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ παρέχει τὰς ἰάσεις τοῖς προστρέχουσι, τῇ σορῷ χειρὸς αὐτῆς πᾶσιν ἐκ πίστεως, καὶ κραυγάζουσι· Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Αγγελοὶ οὐρανόθεν, ἐξεπλάγησαν θεῖοι, τολμήματι τῷ σῷ Μυροφόρῃ· (ἐκ γ.) πῶς ἄτρομος σὺ μόνη νυκτὸς πρὸς τὸν Τάφον Χριστοῦ δραμοῦσα, ἐγερσιν κατείδες τὴν αὐτοῦ πρώτη· ὦ χάριτος! ἡμεῖς δὲ σοὶ βοῶμεν:

Χαῖρε αὐγὴ ἢ τηλαυγεστάτη,
Χαῖρε λαμπὰς ἢ παμφαεστάτη.
Χαῖρε Μυροφόρων σεπτὸν ἀκροθίνιον,
Χαῖρε Ἀποστόλων σοφῶν μνηυτήριον.
Χαῖρε θείων ἢ οἰκήσασα σὺν Ἀγγέλων τοῖς χοροῖς,
Χαῖρε θείας ἀπολαύσασα Παραδείσου τῆς τρυφῆς.
Χαῖρε δι τῷ κάλλει ἠλιόμορφος ὦφθης,
Χαῖρε δι τῷ εἶδει ἀστραπῇ καθωράθης.
Χαῖρε Χριστοῦ ἢ πρώτη Μαθήτρια,
Χαῖρε πασῶν τῶν ἄλλων ἢ πρόκριτος.
Χαῖρε Χριστοῦ τῷ φίλτρῳ φλεχθεῖσα,
Χαῖρε Χριστοῦ στοργῇ ἢ θελχθεῖσα.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Βλέπουσα ἢ Μαρία, ἐν Σταυρῷ τὸν Σωτῆρα, κρεμάμενον ὑπὲρ κόσμου λύτρον, σὺν Μαρίᾳ Παρθένῳ Μητρί, γοερῶς θρηνοῦσα παρειὰς ἐξαινε, καὶ σὺν Παρθένῳ Μαθητῇ ἐν πίστει ἐψαλλε τὸν θεῖον ὕμνον·

Ἄλληλούϊα.

Γνώσιν ἐνθεον σχοῦσα, Μυροφόρε Μαρία, ἐβόας παρανόμοις ἐντόνως· πῶς τὸν Πλάστην Θεὸν τοῦ παντός, ὃν πᾶσα ἢ κτίσις ὕμνεῖ, σταυρῷ ἠπλώσατε ἀδίκῳ φθόνῳ ἄθλιοι; διὸ ὕμνοῦντές σε βοῶμεν·

Χαῖρε στερρόν τῆς πίστεως τεῖχος,
Χαῖρε πολλὴν ἢ σχοῦσα τὴν γνῶσιν.
Χαῖρε τῆς Ἁγίας Τριάδος τὸ κήρυγμα,
Χαῖρε καθελοῦσα θρησκείαν τὴν ἄθεον.

Χαίρε φῶς ἰδοῦσα ἄχρονον ἐν τῷ Τάφῳ τοῦ Χριστοῦ,
 Χαίρε δι τὴν Ἀνάστασιν ἀνεκλήρυξας σπουδῇ.
 Χαίρε ἢ ἐν καρδίᾳ τρέφουσα θεῖον ζῆλον,
 Χαίρε ἢ εὐωδίαν πνέουσα ἐν χειρὶ σου.
 Χαίρε κρουνὸς δογμάτων ἀκένωτος,
 Χαίρε πηγὴ θαυμάτων ἀένναος.
 Χαίρε χαρὰ τῶν εἰς σέ προστρεχόντων,
 Χαίρε ἐτοιμὴ βοηθὸς τοῖς βοῶσι.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Δύναμις τοῦ Ὑψίστου, ἐνεθάρρυνε πάντως, σεπτὴν Μαγδαληνὴν Μυροφόρον, δειλιᾶσαι μηδόλως ὄρμην τῶν φυλάκων, Ἑβραίων τ' ὄργην, σπεύδουσαν ἐλθεῖν Χριστοῦ σῶμα μυρίσαι, ὕμνον Θεῷ βοῶσαν·

Ἄλληλοῦϊα.

Εῴχουσα ἢ Μαρία, τῆς Τριάδος τὴν πίστιν, διέδραμεν εἰς Ῥώμην τῷ ζῆλῳ, Βασιλέα εἰς ἄμυναν δὲ ἐκκινεῖ Πιλάτου, δε Θεὸν ἐκτεινεν, Ἑβραίων θεομάχων τε, πρὸς ἣν ἡμεῖς νῦν προσφωνοῦμεν·

Χαίρε Χριστοῦ ἐγέρσεως κήρυξ,
 Χαίρε Ἑδὲμ τὴν θεῖαν οἰκοῦσα.
 Χαίρε ἢ μανίαν ἀνόμων ἐλέγξασα,
 Χαίρε ἢ φθαρτὰ πάντα μισήσασα.
 Χαίρε δι κόσμον ἅπαντα ἠῤῥασας σαῖς διδασκαῖς,
 Χαίρε πάντας ἢ λαμπρύνασα ἀστραπαῖς σου φαειναῖς.
 Χαίρε δι θαυμάτων αὐτουργὸς ἀνεδείχθης,
 Χαίρε νάουσα κρήνη ἰαμάτων φανείσα.
 Χαίρε κρατὴρ τοῦ νέκταρος πάροχε,
 Χαίρε λουτὴρ καθάρσιος πέλουσα.
 Χαίρε δι ἢς ἀθυμία παρῆλθε,
 Χαίρε δι ἢς ἢ χαρὰ ἀντεισῆλθε.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Ζῆλον ἐνθεον σχοῦσα, ἢ θεόφρων Μαρία, Χριστοῦ τάφῳ πρωτὴ λίαν ἦλθε· καὶ Ἀγγέλους δύο φαεινοὺς ἐν αὐτῷ ἰδοῦσα, σπουδῇ ἤρετο· μαθοῦσα δὲ τὴν ἔγερσιν Χριστοῦ ἐν πίστει ἔφη·

Ἄλληλοῦϊα.

Ηῥουσας ὦ Μαρία, Μυροφόρε Κυρίου, Ἀγγέλων παρὰ θείων, ἀνέστη ἐκ τοῦ Τάφου Χριστὸς ὡς Θεός. Καὶ χαρὰ Μαθηταῖς ἐν σπουδῇ ἠγγειλάς· οἱ σπεύδοντες προσῆλθον ἐν τῷ Τάφῳ τοῦ ἰδεῖν· ἡμεῖς δὲ σοὶ βοῶμεν·

Χαίρε Χριστὸν ἐνθέρμως ποθοῦσα,
 Χαίρε αὐτὸν σπουδῇ ἐκζητοῦσα.
 Χαίρε τὸν Χριστὸν ἀγαπῶσα θερμότατα,
 Χαίρε πρὸς αὐτὸν φίλτρον ἄπλετον τρέφουσα.
 Χαίρε νᾶμα ὃ ἐξέῤῥευσε παραδόξως ἐξ Ἑδὲμ,
 Χαίρε πόμα ὃ ἀνέψυξε τοὺς τακέντας ἐξ Ἀδάμ.
 Χαίρε τῶν εὐσεβούντων ἢ στερέμνιος βᾶσις,
 Χαίρε τῶν ἀσεβούντων παντελὴς ὄντως πτώσις.
 Χαίρε Χριστοῦ φωνῆς ἢ ἀκούσασα,
 Χαίρε ταχὺ ἢ τοῦτον κηρύξασα.
 Χαίρε τερπνὴ χελιδὼν κελαδοῦσα,
 Χαίρε σεπτὴ Μυροφόρε Κυρίου.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Θυμαστὴ ἐν τῷ κόσμῳ, ἢ Μαρία ἐδέιχθη, τὰς νόσους θεραπεύουσα πάντων, τῶν ἐν πίστει αὐτῆς τὴν σεπτὴν, αἰτουμένων χεῖρα βοηθόν, πάθη τε αὐτὴν προσπτυσσομένων ἐξαλείφουσα ποικίλα, καὶ Θεῷ βοώντων·

Ἄλληλοῦϊα.

Ιθυνας σου τοὺς πόδας, πρὸς οὐράνιον ὄρομον, Μαρία Ἰσαπόστολε ὄντως, ὡς ποθοῦσα Χριστὸν τὸν Θεόν· ὄθεν τοῦτον κλαίουσα, σπουδῇ ἔδραμες, μυρίσαι ἐν τῷ Τάφῳ ὡς νεκρόν· ἡμεῖς δὲ σοὶ βοῶμεν·

Χαίρε κλεινὸς βλαστὸς τῶν Μαγδάλων,
 Χαίρε τερπνὸν γυναικῶν τὸ κλέος.
 Χαίρε Ἀποστόλων χορείαν φαιδρύνουσα,
 Χαίρε τῶν Ἀγγέλων τὰς τάξεις ἠδύνουσα.
 Χαίρε ζόφον πλάνης λύσασα· σὺ κηρύγματι σοφῆ,
 Χαίρε κόσμον καταυγάσασα θεῖα λάμψει σου σεμνῆ.
 Χαίρε Ἡλίου δίκην ἢ ἀκτινοβολοῦσα,
 Χαίρε κηλῖδα ἔλως ἢ μὴ σχοῦσα σπιλοῦσαν.
 Χαίρε Ἑβραίων πλάνην πατήσασα,
 Χαίρε ἀπίστους σκότους λυτρώσασα.
 Χαίρε σὴν χάριν σοῖς δούλοις διδοῦσα,
 Χαίρε αἰεὶ σὲ αἰτοῦσι παροῦσα.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Κόσμου παθῶν ἠδέων, μεριμνῶν σαρκικῶν τε ἠλόγησας θεόφρον Μαρία, Μυροφόρων σεπτῶν καλλονῆ, καὶ διάγουσα βίον ἀγνόν, Ἐγερσιν ἰδεῖν κατηξιώθης τοῦ Χριστοῦ, καὶ χαρμονῆς πλησθεῖσα ἔφης·

Ἄλληλοῦϊα.

Λάμψασα ἡ Μαρία, ὡς φωστήρ ἐν τῷ κόσμῳ, ἐδίωξε τῆς πλάνης τὸν ζόφον, ἐν αὐτῷ δὲ πίστιν Χριστοῦ, ὡς κηρύξασα ἡ Ἰσαπόστολος, ἀκούει παρ' ἡμῶν ἀδόντων ταῦτα:

Χαίρε λαοῦ εὐσεβοῦντος σθένος.
 Χαίρε ἡμῶν σὲ τιμώντων τείχος.
 Χαίρε πρὸ θανάτου τελοῦσα τεράστια.
 Χαίρε μετὰ πότμον τελοῦσα θαυμάσια.
 Χαίρε ὅτι ὑπεχώρησε πᾶσα πλάνη διὰ σοῦ.
 Χαίρε ὅτι ἐπεσκίασε πᾶσα χάρις ἐπὶ σέ.
 Χαίρε ἡδοξασθεῖσα ἰσαγγέλως ἐν κόσμῳ.
 Χαίρε ὅτι ἀυγάξεις ὡς πλειάς ἐν τῷ πόλῳ.
 Χαίρε χοροὺς Ἁγίων ἠδύνουσα.
 Χαίρε Χριστῷ σὺν τούτοις πρεσβεύουσα.
 Χαίρε Θεὸν σὺν Ἀγγέλοις ὑμνοῦσα.
 Χαίρε ἀνθρώπων τὸ γένος κοσμοῦσα.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Μένουσα ἐν Ἐφέσῳ, Ἰσαπόστολε Λόγου, παρὰ τῷ Μαθητῇ Θεολόγῳ, Ἰωάννῃ, Μαρία, Θεῷ, τὸ σὸν πνεῦμα παρατέθεικας, τὸ σῶμά σου δὲ ἐλπίες ἡμῖν, Θεῷ βοῶσιν οὕτως:

Ἄλληλούϊα.

Νέον ἄσωμεν ὕμνον, ἐπαξίως Μαρία, Χριστοῦ Μαγδαληνῆ Μυροφόρῳ, ἧς σορὸν μυριπνούου χειρός, προσκυνοῦντες πίστει ἅπαντες, πνεύσαν θείων θαυμάτων χάριτας, ὑμνήσωμεν αὐτὴν βοῶντες:

Χαίρε Ἀγγέλων Θεοῦ τὸ θαῦμα
 Χαίρε τὸ καύχημα τῶν ἀνθρώπων.
 Χαίρε τὸ σεπτὸν Χριστοῦ σῶμα μυρίσασα.
 Χαίρε ἡ ὁσμῆς πιστοῦς θείας πληρώσασα.
 Χαίρε στέφανον ἀμάραντον δεξαμένη πρὸς Χριστοῦ.
 Χαίρε θάλαμον οὐράνιον κατοικοῦσα παρ' αὐτῷ.
 Χαίρε ὅτι ἐστέφθη λαμπρῷ δόξης στεφάνῳ.
 Χαίρε ὅτι συνήφθη ταῖς χορείαις τῶν ἄνω.
 Χαίρε ὁδὸν τὴν θείαν βαδίσασα.
 Χαίρε ὑψίστους δόμους οἰκήσασα.
 Χαίρε λαμπτήρ Χριστωνύμων ἁπάντων.
 Χαίρε βολίς τῶν πανσέπτων χαρίτων.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Εἶνα ὅλως ὑπάρχει, καὶ παράδοξα ὄντως, Μαρία κυριώνυμε Κόρη, κατορθώματά σου· εὐθαρσῶς γὰρ εἰς τὸ μνήμα Χριστοῦ ἐν σπουδῇ ἔδραμες, καὶ πρώτη τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ἰδοῦσα, ὕμνεις οὕτως:

Ἄλληλούϊα.

Οῶλον ἔχουσα στέρνοις, ἐν τοῖς σοῖς Μυροφόρε, Χριστὸν τὸν τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, ὄλη πνεύματι ἄνω σὺ εἶ, καὶ σορὸν σου χαρίτων πλουτεῖς ἅπαντας, προφθάνουσα τοὺς ἐπικαλουμένους σε καὶ σοὶ βοῶντας:

Χαίρε Χριστοῦ Μυροφόρων δόξα,
 Χαίρε αὐτοῦ Ἀποστόλων μούσα.
 Χαίρε τὸ ἀγνὸν τοῦ Θεοῦ οἰκητήριον,
 Χαίρε τὸ σεπτὸν τοῦ Κυρίου ἐκλόγιον.
 Χαίρε ῥῶσιν ἢ παρέχουσα ἀσθενοῦσι δαψιλῶς,
 Χαίρε βλέπειν ἢ βραβεύουσα ἀβλεπτοῦσιν ἐντελῶς.
 Χαίρε τοῖς ὑμνηταῖς σου χάριν πᾶσαν διδοῦσα,
 Χαίρε σὲ προσκυνοῦσιν ἴασις χορηγοῦσα.
 Χαίρε Χριστὸν τοῖς πᾶσι κηρύξασα,
 Χαίρε πηροῦ τὸ φῶς ἢ λαμπρύνασα.
 Χαίρε σεπτὴ Μυροφόρε Κυρίου,
 Χαίρε Θεοῦ Ἰσαπόστολε Λόγου.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Πᾶσαν χάριν ἐδέξω, πρὸς Χριστοῦ Μυροφόρε, καὶ ταύτας τοῖς αἰτοῦσι σε δίδως· ἐκ παντοίας γὰρ νόσου δεινῆς, καὶ ἀκρίδος τῆς πληγῆς, ἅπαντας τοὺς προσιόντας σοὶ λυτροῦσαι καὶ κινδύνων, ἰᾶσαι δαιμονῶντάς τε· Διὸ Θεῷ βοῶμεν:

Ἄλληλούϊα.

Ρεῖθρα βλύζει θαυμάτων, ἢ σορὸς τῆς χειρός σου, Μαρία ἢ πανεύσομος πᾶσι, τοῖς ἐν πίστει καὶ πόθῳ αὐτὴν, προσκυνοῦσι καὶ σώζει δεινῶν ἅπαντας, ἐγείρει γηθοσύνως δὲ πρὸς σὲ βοᾶν τὸν ὕμνον:

Χαίρε τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας,
 Χαίρε τὸ κάλλος τῆς αὐλίας.
 Χαίρε Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ἢ προβαίνουσα,
 Χαίρε τὸ φαιδρὸν τῶν πιστῶν ἀγαλλίαμα.
 Χαίρε ὅτι σὺ δεδόξασαι ἐν τε γῆ καὶ οὐρανοῖς.
 Χαίρε ὅτι καὶ νενύμφευσαι τῷ τῶν ὄλων Ποιητῇ.
 Χαίρε ὅτι διώκεις τῶν δαιμόνων τὰ στίφη,
 Χαίρε ὅτι ἐλαύνεις τὰς κακούργων ἐφόδους.

Χαῖρε πιστῶν προπύργιον ἄσειστον,
 Χαῖρε ἡμῶν χαράκωμα πέλουσα.
 Χαῖρε ζωῆς αἰωνίου τρυφῶσα,
 Χαῖρε φωτὸς ἀκηράτου πλησθεῖσα.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Σῶσον πάντας τοὺς πίστει, τὴν σορὸν τῆς σεπτῆς σου, χειρὸς Μαγδαληνῆ προσκυνούντας, προσιόντας τε πόθῳ σοι νῦν, καὶ τελούντας μνήμην σου αἰεὶ ἐνδοξε, ἐκ πάσης περιστάσεως καὶ βλάβης, τῷ Θεῷ βοῶντας:

Ἄλληλούϊα.

Τεῖχος εἰ τῆς σῆς Ποίμνης, Μυροφόρε Μαρία, καὶ πάντων τῶν εἰς σέ προστρεχόντων· τὸν γὰρ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἀνεκήρυξας σὺ Ποιητὴν πάνσεμνε, ἀπίστους ἐπιστρέφουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς στηρίζουσα, πρὸς σέ βοῶντας ταῦτα:

Χαῖρε δαιμόνων ἢ καθαιρέτις,
 Χαῖρε εἰδώλων ἢ καταλύτις.
 Χαῖρε πλανωμένων ὀξεῖα ἀντίληψις,
 Χαῖρε λυπουμένων ταχεῖα ἐπίσκεψις.
 Χαῖρε πλάνης κατασθέσασα ἀθεΐας τε πυράν,
 Χαῖρε σκότος διαλύσασα ἀπιστίας καὶ φοράν.
 Χαῖρε ἐκδυσωπούσα τὸν Θεὸν ὑπὲρ πάντων,
 Χαῖρε συμπαθεστάτῃ θλιβομένων προστάτις.
 Χαῖρε Χριστὸν γενναίως κηρύξασα,
 Χαῖρε τρυφῆς αὐτοῦ ἀπολαύσασα.
 Χαῖρε δι' ἧς Ἰουδαῖοι νεκροῦνται,
 Χαῖρε δι' ἧς ὁ Σατάν καθαιρεῖται.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Υμνοῖς ᾧ Μυροφόρε, ἢ σὴ χεῖρ ἐν τῷ Τάφῳ, Κυρίου προσεκόμισε μύρα. ἐφ' ᾧ δὴ ἀνυμνοῦντες αὐτήν, οὐδὲν τελοῦμεν ἄξιον, ἀλλ' οὖν εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ, ὕμνον αὐτῷ αἰεὶ βοῶμεν:

Ἄλληλούϊα.

Φωτοφόρος ἢ χεῖρ σου, ὦφθη ὄντως Μαρία, ἢ χάρις γὰρ αὐτῆς ὡς φῶς λάμπει· προσιοῦσι δ' ἡμῖν εὐλαβῶς, τῶν ἰάσεων νέμει πληθὺν ἅπασι, καὶ σκότους τῶν παθῶν ἡμᾶς λυτροῦται πρὸς αὐτήν βοῶντας:

Χαῖρε τερπνῶν Παραδείσου χύσις,
 Χαῖρε παθῶν δυσωδίας λύσις.

Χαῖρε σωτηρίου φωτὸς ἢ διάδοσις,
 Χαῖρε τῶν χαρίτων αὐτοῦ ἢ ἐπίδοσις.
 Χαῖρε μύρα εὐωδέστατα ἢ πηγάζουσα πιστοῖς,
 Χαῖρε βεῖθρα τῶν ἰάσεων ἢ προχέουσα λαοῖς.
 Χαῖρε ἡμᾶς ἐλαίῳ ἱλαρύνουσα θείῳ,
 Χαῖρε ψυχᾶς εὐόσμη ἢ μυρίζουσα μύρῳ.
 Χαῖρε τοῦ θεοῦ Πνεύματος οἶκημα,
 Χαῖρε πιστῶν ἀπάντων ἐντρέφημα.
 Χαῖρε σοφῆ θεραπεύουσα νόσους,
 Χαῖρε σεμνῇ ἐκδιώκουσα πάθη.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Χεῖρά σου τὴν ἁγίαν, Μυροφόρε Μαρία, πλουτοῦντες προσφωνοῦμέν σοι Χαῖρε, διὰ σοῦ γὰρ τὸν μόνον Θεόν, ἐν Τριάδι σέβειν καὶ ὑμνεῖν ἔγνωμεν, καὶ σκότους ἀπηλλάγημεν βοῶντες πρὸς αὐτὸν τὸν ὕμνον:

Ἄλληλούϊα.

Ψάλλοντές σου τὴν χάριν, τῶν θαυμάτων ἐκ πόθου, κυκλοῦμεν τὴν σορὸν τῆς χειρὸς σου· ἐκ δεινῶν γὰρ πολλῶν δι' αὐτῆς, καὶ κινδύνων πάντων καὶ παθῶν ἅπαντες, λυτροῦμεθα προστρέχοντες, καὶ πόθῳ ἐκβοῶμεν σοι ταῦτα:

Χαῖρε τοῦ θεοῦ φωτὸς φορεῖον,
 Χαῖρε πυρσὸς τῶν αὐτοῦ χαρίτων.
 Χαῖρε μυροδόχον ἀγγεῖον τοῦ Πνεύματος,
 Χαῖρε μυροθήκη τερπνῆ θείας χάριτος.
 Χαῖρε διτι τὸ σὸν λείψανον ὁσμὴν πέμπει δαψιλῶς,
 Χαῖρε διτι χαρακτήρ ὁ σὸς τέρπει πάντας τοὺς πιστοὺς.
 Χαῖρε πάντα ἀφείσα καὶ Χριστὸν πριαμένη,
 Χαῖρε δόξαν καὶ χάριν παρ' αὐτῷ εὐραμένη.
 Χαῖρε φθαρτὰ παρείδες γὰρ ἅπαντα,
 Χαῖρε οὐράνια ἀπολαύσασα.
 Χαῖρε ἡμῶν πρεσβευτῆς καὶ μεσίτις,
 Χαῖρε πιστῶν ἢ ἐτοίμη προστάτις.

Χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

Ω Μαθήτρια Λόγου, Μυροφόρε Μαρία, Χριστοῦ τῶν Μυροφόρων ἀκρότης (ἐκ γ') τὸ ἐφύμνιον τόδε τὰ νῦν, προσφερόμενόν σοι εὐμενῶς πρόσδεξαι, καὶ ἐκ παντοίων λύτρωσαι κακώσεων τοὺς μελωδοῦντας:

Ἄλληλούϊα.

Κοντάκιον, Ἦχος, πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ.

Τῆ Μυροφόρῳ εὐλαβῶς τὸν ὕμνον μέλψομεν,
Μαρία πάντες ἐν ὤδαϊς συμφώνως ἄδοντες,
ἀπαστράπτει γὰρ τοῖς θαύμασιν ἐν τῷ κόσμῳ·
καὶ παρέχει τὰς ἰάσεις τοῖς προστρέχουσι,
τῆ σορῶ χειρὸς αὐτῆς πᾶσιν ἐκ πίστεως,
καὶ κραυγάζουσι· χαίροις Λόγου Μαθήτρια.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τὴν Ἁγίαν ἐνδοξον Μυροφόρον καὶ Ἰσαπόστολον τοῦ Χριστοῦ

ΜΑΡΙΑΝ ΤΗΝ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΝ

Ἐπὶ Ἰακώβου μοναχοῦ.

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, τό, Κύριε εἰσάκουσον· μεθ' ἃ, τό, Θεὸς Κύριος εἰς ἦχον δ'
καὶ τὰ παρόντα τροπάρια πρὸς τό, Ὁ ὕψωθεις ἐν τῷ σταυρῷ.

Τὴν Ἰσαπόστολον σεπτὴν Μυροφόρον, καὶ τὴν Μαθήτριαν Χριστοῦ τοῦ
Σωτῆρος, θεραπευτὴν πανάριστον τῶν νόσων ἐν ὤδαϊς, ἅπαντες τιμή-
σωμεν, πρὸς αὐτὴν ἐκβοῶντες, πρόφθασον καὶ λύτρωσαι, σοὺς ἰκέτας ἐκ
βλάβης, τῆς ἐνεστώσης ἵνα σε ἀεὶ, ὡς εὐεργέτιν Μαρία γεραίρωμεν.

Δόξα. Ὅμοιον.

Θὶ τῆ σορῶ τῆς Μυροφόρου προστρέχοντες, χειρὸς αὐτῆς πανευλαβῶς
μετὰ πίστεως, δεῦτε ἐκ πόθου ταύτην ἀνυμνήσωμεν, πρὸς αὐτὴν κραυ-
γάζοντες· ἐκ βαθέων καρδίας, Μαρία πανένδοξε, τοὺς σὲ νῦν προσκαλοῦν-
τας, ἀπὸ παντοίων λύτρωσαι δεινῶν, πληγῆς ἀκρίδος καὶ πάσης κακώσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι·
εἰμὴ γὰρ σὺ πρόιστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐβρύσατο, ἐκ τοσού-
των κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέ-
σποινα ἐκ σοῦ, σοὺς γὰρ δούλους σῶζεις ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν'. καὶ ὁ Κανὼν ἦχος, πλ. δ'. Ὁδὴ, α'. Ἐγράν διαδεύσας.

Πολλοῖς συνεχόμενοι πειρασμοῖς, καὶ σοὶ προσδραμόντες Μυροφόρε
Μαγδαληνή, δεόμεθα πάσης ἐπηρείας, σαῖς προστασίαις καὶ νόσου
διάσωσον.

Ηπάντιμος χεὶρ σου Μαγδαληνή, παρέχει ἰάσεις τοῖς νοσοῦσι καὶ πυ-
ρετοῖς, τοὺς συνεχομένους διασώζει, καὶ ἐκδιώκει ἀκρίδος τὴν μάστιγα.

Νοσοῦντες τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, παθῶν καχεξία σοῦ προστρέχομεν
τῆ σορῶ, ἴασιν αἰτοῦντες ταῖς εὐχαῖς σου, ἀπολαβεῖν καὶ πταισμάτων
συγχώρησιν.

Θεοτοκίον.

Μαριαν Μαθήτριαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν Θεοτόκον ἀνυμνοῦμεν οἱ εὐσε-
βεῖς, νόσων θεραπείαν ἐξαιτοῦντες ἀπολαβεῖν καὶ δεινῶν ἀπολύτρωσιν.

ᾠδὴ, γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Μυροφόρε Μαρία, τὰ τῆς ψυχῆς ἴασαι, πάθη καὶ τοῦ σώματος δέομαι ταῖς πρεσβείαις σου, ὅπως γεραίρω σε, καὶ ἐκτελῶ σου τὴν μνήμην, πόθῳ θεοδόξαστε καὶ Ἰσαπόστολε.

Εὐμενῆ σε προστάτην, πρὸς τὸν Θεὸν ἔνδοξε, πάντες πρόβαλλόμεθα πίστει Μαρία πάνσεμνε, καθικετεύοντες, λύμης ἀκρίδος καὶ λώθης, λυτρωθῆναι ἅπαντας τῇ προστασίᾳ σου.

Εὐπροσδέκτοις εὐχαῖς σου, Μαγδαληνῆ ἴασαι, νόσους τε καὶ πάθη ποικίλα καὶ πᾶσαν κάκωσιν, χειρὸς προσπτύξει σου, τῆς πανευόσμου Μαρία, ἣν Θεὸς ἐδόξασε παντοίοις θαύμασι.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν τέξασα, ρῦσαι πάσης θλίψεως βλάβης τε τοὺς προστρέχοντας, καὶ ἀνυμνοῦντας σε, σὺν Μυροφόρῳ καὶ σῶζε, πάσης περιστάσεως μὴ πανύμνητε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Μυροφόρε, ὅτι σὲ ἐν πειρασμοῖς πρόβαλλόμεθα ἔνδοξε, ὡς ἔτοιμον βοηθὸν ἐν ἀνάγκαις.

Επίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἰτησις μεθ' ἣν τὸ Κάθισμα. Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμῆ.

Πρεσβείαν τὴν σὴν, ὡς ὄπλον ἀπροσμάχητον, πλουτοῦμεν αἰεὶ, καὶ πίστει ἐκβοῶμεν σοι, Μυροφόρε πάνσεμνε, Μαγδαληνῆ Μαρία πρόφθασον, καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ταῖς θείαις πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

ᾠδὴ, δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Υπὲρ φύσιν χαρίσμασιν, ὠραίζομένη χεῖρ σου ἡ πάντιμος, Μυροφόρε Ἰσαπόστολε, θεραπεύει νόσους τῶν τιμώντων σε.

Αρῦόμενοι πάντοτε, τὴν ἐκ τῆς σοροῦ χειρὸς σου χάριν ἀένναον, ὦ Μαρία εὐφημοῦμέν σε, καὶ τὸν σὲ δοξάσαντα γεραίρομεν.

Νοσημάτων θεράπευσον, πληθὺν τὴν ἡμῶν Μαρία δεόμεθα, διπλῆν ἴασιν βραβεύουσα, τῆς ψυχῆς ἡμοῦ τε καὶ τοῦ σώματος.

Θεοτοκίον.

Τῆς Μητρός σου δεήσῃς, καὶ Ἰσαποστόλου Μαρίας Κύριε· σοῖς ἰκέταις δὸς συγχώρησιν, τῶν πλημμελημάτων ὡς φιλόνητος.

ᾠδὴ, ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Χεῖρα σου σεπτὴν, Μυροφόρε ἀσπαζόμεθα, τὴν προσψάουσαν τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ, ἣν προσκυνοῦντες πάσης νόσου ἐκλυτρούμεθα.

Εμπλησον ἡμῶν, τὰς ψυχὰς Μαρία χάριτος, τῇ προσπτύξει τῆς σεπτῆς σου χειρός, καὶ τὰς νόσους πάσας ἡμῶν ἴασαι.

Λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων τε καὶ θλίψεων, καὶ αἰωνίας τυχεῖν ἀξίωσον, τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς Μαρία ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Μόνην πρὸς Θεὸν, προστασίαν σὲ κεκτήμεθα, οἱ σοὶ ἰκέται Θεομητορ Ἀγνή, ὃν σαῖς πρεσβείαις ἐξιλέωσαι δεόμεθα.

ᾠδὴ, ς'. Τὴν δέξαι ἐκχεῶ.

Εδόθη σοι, τῶν θαυμάτων δύναμις, καὶ ἡ χάρις τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους, τῶν ἀσθενῶν, Μυροφόρε ὀξέως, ἔθεν τελεῖς καθ' ἐκάστην τοῖς κάμνουσι, θαυμάσια παντοδαπά, καὶ ἰάσεις Μαρία πανένδοξε.

Μὴ παύσῃ, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα, περισκέπουσα αἰεὶ καὶ φρουροῦσα, ὅτι πρὸς σέ, Μυροφόρε Μαρία, διὰ παντός ἀφορῶμεν οἱ δοῦλοι σου, παντοίας οὖν ἐπιφορᾶς, ἀνωτέρους ἡμᾶς διαφύλαξον.

Εκ σάλου τῆς τῶν παθῶν ὀχλήσεως, καὶ δεινῆς ἡμᾶς θεόφρον Μαρία, τῶν πονηρῶν, λογισμῶν καταγίδος, πρὸς γαληνὸν ἐγκαθόρμησον ὄρμημα, ἰσχύεις γὰρ τοῦ βοηθεῖν, παρρησίαν ὡς σχοῦσα πρὸς Κύριον.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦμεν σε Θεομητορ ἄχραντε, καὶ δοξάζομεν αἰεὶ κατὰ χρέος, ὅτι βροτῶν, σωτηρία ὑπάρχεις, ἐλπίς καὶ δόξα καὶ σκέπη καὶ καύχημα, καὶ στήριγμα τῶν εὐσεβῶς, προσκυνούντων τὴν θείαν εἰκόνα σου.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Μυροφόρε, καὶ τὴν Ποίμνην ἧς ἐκ Θεοῦ προστάτις γεγένησαι, καὶ ἴασαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἄλγη.

Αχραντε ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἰτησις, μεθ' ἣν τὸ Κοντάκιον Ἦχος, δ'. Προστασία τῶν χριστιανῶν.

Οἱ ποθοῦντες τῶν ἀσθενειῶν ἀναρρώσασθαι, τῇ σορῶ Μυροφόρου χειρὸς νῦν προσδράμωμεν, καὶ εἰκόνα τὴν αὐτῆς, προσκυνοῦντες εὐλαβῶς, μετὰ πόθου κραζώμεν αὐτῇ, ὡς λαβοῦσα χάριν ἐκ Θεοῦ, τοὺς

ᾠδὴ, γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Μυροφόρε Μαρία, τὰ τῆς ψυχῆς ἴασαι, πάθη καὶ τοῦ σώματος δέομαι ταῖς πρεσβείαις σου, ὅπως γεραίρω σε, καὶ ἐκτελῶ σου τὴν μνήμην, πόθῳ θεοδόξαστε καὶ Ἰσαπόστολε.

Εὐμενῆ σε προστάτην, πρὸς τὸν Θεὸν ἔνδοξε, πάντες πρόβαλλόμεθα πίστει Μαρία πάνσεμνε, καθικετεύοντες, λύμης ἀκρίδος καὶ λώθης, λυτρωθῆναι ἅπαντας τῇ προστασίᾳ σου.

Εὐπροσδέκτοις εὐχαίς σου, Μαγδαληνῇ ἴασαι, νόσους τε καὶ πάθη ποικίλα καὶ πᾶσαν κάκωσιν, χειρὸς προσπτύξει σου, τῆς πανευόσμου Μαρία, ἣν Θεὸς ἐδόξασε παντοίοις θαύμασι.

Θεοτοκίον.

Παναγία Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν τέξασα, ρῦσαι πάσης θλίψεως βλάβης τε τοὺς προστρέχοντας, καὶ ἀνυμνοῦντας σε, σὺν Μυροφόρῳ καὶ σῶζε, πάσης περιστάσεως μόνῃ πανύμνητε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Μυροφόρε, ὅτι σὲ ἐν πειρασμοῖς προβαλλόμεθα ἔνδοξε, ὡς ἔτοιμον βοηθὸν ἐν ἀνάγκαις.

Επίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἰτησις μεθ' ἣν τὸ Κάθισμα. Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμῆ.

Πρεσβείαν τὴν σὴν, ὡς ὄπλον ἀπροσμάχητον, πλουτοῦμεν αἰεὶ, καὶ πίστει ἐκβοῶμεν σοι, Μυροφόρε πάνσεμνε, Μαγδαληνῇ Μαρία πρόφθασον, καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ταῖς θείαις πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

ᾠδὴ, δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Υπὲρ φύσιν χαρίσμασιν, ὠραίζομένη χεῖρ σου ἡ πάντιμος, Μυροφόρε Ἰσαπόστολε, θεραπεύει νόσους τῶν τιμώντων σε.

Αρῦόμενοι πάντοτε, τὴν ἐκ τῆς σοροῦ χειρὸς σου χάριν ἀένναον, ὦ Μαρία εὐφημοῦμέν σε, καὶ τὸν σὲ δοξάσαντα γεραίρομεν.

Νοσημάτων θεράπευσον, πληθὺν τὴν ἡμῶν Μαρία δεόμεθα, διπλῆν ἴασιν βραβεύουσα, τῆς ψυχῆς ἡμοῦ τε καὶ τοῦ σώματος.

Θεοτοκίον.

Τῆς Μητρὸς σου δεήσεις, καὶ Ἰσαποστόλου Μαρίας Κύριε· σοῖς ἰκέταις δὸς συγχώρησιν, τῶν πλημμελημάτων ὡς φιλόνητος.

ᾠδὴ, ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Χεῖρα σου σεπτὴν, Μυροφόρε ἀσπαζόμεθα, τὴν προσψάουσαν τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ, ἣν προσκυνοῦντες πάσης νόσου ἐκλυτρούμεθα.

Εμπλησον ἡμῶν, τὰς ψυχὰς Μαρία χάριτος, τῇ προσπτύξει τῆς σεπτῆς σου χειρὸς, καὶ τὰς νόσους πάσας ἡμῶν ἴασαι.

Λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων τε καὶ θλίψεων, καὶ αἰωνίας τυχεῖν ἀξίωσον, τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς Μαρία ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Μόνην πρὸς Θεόν, προστασίαν σὲ κεκτήμεθα, οἱ σοὶ ἰκέται Θεομητορ Ἀγνή, ὃν σαῖς πρεσβείαις ἐξιλέωσαι δεόμεθα.

ᾠδὴ, ς'. Τὴν δέξαι ἐκχεῶ.

Εδόθη σοι, τῶν θαυμάτων δύναμις, καὶ ἡ χάρις τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους, τῶν ἀσθενῶν, Μυροφόρε δξέως, ἔθεν τελεῖς καθ' ἐκάστην τοῖς κάμνουσι, θαυμάσια παντοδαπά, καὶ ἰάσεις Μαρία πανένδοξε.

Μὴ παύση, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα, περισκέπουσα αἰεὶ καὶ φρουροῦσα, ὅτι πρὸς σέ, Μυροφόρε Μαρία, διὰ παντός ἀφορῶμεν οἱ δοῦλοι σου, παντοίας οὖν ἐπιφορᾶς, ἀνωτέρους ἡμᾶς διαφύλαξον.

Εκ σάλου τῆς τῶν παθῶν ὀχλήσεως, καὶ δεινῆς ἡμᾶς θεόφρον Μαρία, τῶν πονηρῶν, λογισμῶν καταγίδος, πρὸς γαληνὸν ἐγκαθόρμησον ὄρμημα, ἰσχύεις γὰρ τοῦ βοηθεῖν, παρρησίαν ὡς σχοῦσα πρὸς Κύριον.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦμεν σε Θεομητορ ἀχραντε, καὶ δοξάζομεν αἰεὶ κατὰ χρέος, ὅτι βροτῶν, σωτηρία ὑπάρχεις, ἐλπίς καὶ δόξα καὶ σκέπη καὶ καύχημα, καὶ στήριγμα τῶν εὐσεβῶς, προσκυνούντων τὴν θείαν εἰκόνα σου.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου Μυροφόρε, καὶ τὴν Ποίμνην ἧς ἐκ Θεοῦ προστάτις γεγένησαι, καὶ ἴασαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἄλγη.

Αχραντε ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἰτησις μεθ' ἣν τὸ Κοντάκιον Ἦχος, δ'. Προστασία τῶν χριστιανῶν.

Οἱ ποθοῦντες τῶν ἀσθενειῶν ἀναρρώσασθαι, τῇ σορῶ Μυροφόρου χειρὸς νῦν προσδράμωμεν, καὶ εἰκόνα τὴν αὐτῆς, προσκυνοῦντες εὐλαβῶς, μετὰ πόθου κράζωμεν αὐτῇ, ὡς λαβοῦσα χάριν ἐκ Θεοῦ, τοὺς

νοσοῦντας ἰᾶσθαι, παντοίων πειρατηρίων, καὶ πικρῶν ἀλγηδόνων, θεραπευσον Μαγδαληνὴ τοὺς ἐν πίστει ἀνυμνοῦντας σε.

Καὶ τὸ Προκειμένον. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξηλθεν ὁ φθόγγος αὐτῆς.

Καὶ τὸ Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον (ἑωθινὸν γ΄.)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς πρωτὴ πρώτῃ Σαββάτου, ἐφάνη πρῶτον Μαρίᾳ τῇ Μαγδαληνῇ, ἀφ' ἧς ἐκβεβλήκει ἑπτὰ δαιμόνια. Ἐκείνη πορευθεῖσα, ἀπήγγειλε τοῖς μετ' αὐτοῦ γενομένοις πενθοῦσι καὶ κλαίουσι. Κάκεινοι ἀκούσαντες ὅτι ζῆ καὶ ἐθεάθη ὑπ' αὐτῆς, ἠπίστησαν. Μετὰ δὲ ταῦτα δυσὶν ἐξ αὐτῶν περιπατοῦσιν ἐφανερῶθη ἐν ἐτέρᾳ μορφῇ, πορευομένοις εἰς ἀγρόν. Κάκεινοι ἀπελθόντες, ἀπήγγειλαν τοῖς λοιποῖς· οὐδὲ ἐκείνοις ἐπίστευσαν. Ὑστερον ἀνακειμένοις αὐτοῖς τοῖς ἕνδεκα ἐφανερῶθη, καὶ ὠνείδισε τὴν ἀπίστιαν αὐτῶν καὶ σκληροκαρδίαν ὅτι τοῖς θεασαμένοις αὐτὸν ἐηγευμένον οὐκ ἐπίστευσαν. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα, κηρύξατε τὸ Εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει. Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται. Σημεῖα δὲ τοῖς πιστεύσασιν ταῦτα παρακολουθήσει· ἐν τῷ ὄνοματί μου δαιμόνια ἐκβαλοῦσι· γλώσσαις λαλήσουσι καιναῖς· ὄφεις ἀροῦσι· κἂν θανάσιμόν τι πῖωσιν, οὐ μὴ αὐτοὺς βλάψει· ἐπὶ ἄρρώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι, καὶ καλῶς ἔξουσιν. Ὁ μὲν οὖν Κύριος μετὰ τὸ λαλῆσαι αὐτοῖς ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ. Ἐκείνοι δὲ ἐξεληθόντες ἐκήρυξαν πανταχοῦ, τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος, καὶ τὸν λόγον βεβαιοῦντος, διὰ τῶν ἐπακολουθούτων σημείων. Ἀμήν.

Δόξα ταῖς τῆς Μυροφόρου, **Καὶ νῦν** ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ τροπάριον.

Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Μὴ παρίδης δέησιν, τῶν ἀναξίων σου δούλων, Μυροφόρε ἐνδοξε ἀλλὰ δέξαι τάχιστα, καὶ βοήθησον, θλίψεσιν ὀδύνας τε, πλείσταις προσπαλαίουσι, καὶ δαιμόνων ἐπιθέσει, σκέπην γὰρ ἔχομεν, σὲ καὶ προσκαλούμεθα πάνσεμνε· λύτρωσαι οὖν τοὺς δούλους σου, βλάβης ἐκ παντοίας καὶ θλίψεως, ἵασιν ἀφθόνως ψυχῶν τε καὶ σωματῶν δωρεάν, Μαρία τάχος παρέχουσα, πᾶσι τοῖς αἰτοῦσι σε.

ᾠδὴ ζ΄. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ι'σαπόστολος οὔσα, Μυροφόρε Μαρία σοφὴ πανένδοξε, ἐκλύτρωσαι κινδύνων, καὶ πάσης ἐπιρρείας, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Πειρασμῶν ἀνηκέστων, συμφορῶν ἀδοκῆτων Μαρία ἐνδοξε, μαστίγων πολυτρόπων, δεινῶν ἐπερχομένων, ῥῦσαι πάντας τοὺς ψάλλοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ψυχικὴν εὐεξίαν καὶ σωματῶν τὴν ῥῶσιν Μαρία ἐνδοξε, παράσχου τοῖς ἐν πίστει, τῷ θεῷ σου λειψάνῳ, προσιοῦσι καὶ ψάλλουσιν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Σωματῶν ἰατῆρα, καὶ ψυχῶν τὸν σωτῆρα Παρθένε τέξασα, Χριστὸν σὺν Μυροφόρῳ, Μαρία ἐκδυσώπει, διασῶσαι τοὺς ψάλλοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η΄. Τὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν.

Τοὺς τὴν σὴν χεῖρα, πανευλαβῶς προσκυνοῦντας, ἐκ παντοίων φύλαττε κινδύνων, καὶ πληγῆς χολέρας, Μαρία Μυροφόρε.

Τῆς τῶν δαιμόνων, πανωλεθρίου μανίας, καὶ ἀνδρῶν ἐχθίστων ἀπονοίας, πρόφθασον καὶ ῥῦσαι, Μαρία σὺς ἰκέτας.

Τῶν ἰαμάτων, ἡ σορὸς τῆς χειρὸς σου, θεία κρήνη ἐδείχθη Μυροφόρε, τοῖς ἀσπαζομένοις, αὐτὴν πίστει καὶ πόθῳ.

Θεοτοκίον

Τοὺς πεποιθότας, ἀνευδοκίως Παρθένε, τῇ πανσωστικῇ σου προστασίᾳ, ἀνεπηρέαστους, συντήρησον καὶ σῶσον.

ᾠδὴ θ΄. Κυρίως Θεοτόκον.

Τοὺς πίστει προσκυνοῦντας, τὴν σορὸν χειρὸς σου, καὶ ἐμφορείας τὸ θεῖον ἐκτύπωμα, σκέπε καὶ φρουρεῖ Μαρία, Χριστοῦ Μαθήτρια.

Σορὸς σεπτῆς χειρὸς σου, ἰατρεῖον πέλει, πνευματικὸν διὸ ταύτῃ προστρέχοντες, παθῶν καὶ νόσων παντοίων ἀπολυτρούμεθα.

Μὴ παύση συντηροῦσα, ταύτην σου τὴν Ποίμνην, ἐκ πολυπλόκων σκανδάλων τοῦ ὄφειος, καὶ ἐξ ἀνθρώπων ἀδίκων, Μαρία ἐνδοξε.

Θεοτοκίον.

Τὴν ὄντως Θεοτόκον, πάντες σὲ τιμῶμεν, καὶ τοῦ Ἁγγέλου τό χαῖρε σοὶ κράζομεν· ὡς διὰ σοῦ σωτηρίας τυχόντες Δέσποινα.

Ἄξιον ἔστιν ὡς ἀληθῆς. Καὶ τὰ Μεγαλυνάρια ταῦτα.

Χαίροις ὦ Μαθήτρια τοῦ Χριστοῦ, χαίροις Μυροφόρων, κορυφαία Μαγδαληνῇ, πρώτη κατιδοῦσα, Ἀνάστασιν Κυρίου, καὶ ταύτην Ἀποστόλοις πρώτη μνηύσασα.

Χαίροις Ἰσαπόστολε τοῦ Χριστοῦ, χαίροις ὦ Μαρία, Μυροφόρων ἡ καλολογή, χαίροις ἡ τὸ χαῖρε, μετὰ τῆς Θεοτόκου, φαιδρῶς ἐνωτισθεῖσα, τῇ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Ὁρθρίας τῷ Τάφῳ τοῦ Ἰησοῦ, ἐπέστης σὺν μύροις, Μυροφόρε πρώτη διό, ἐκλήθης καὶ μύσταις, τὴν Ἐγερσιν Κυρίου, Μαγδαληνὴ Μαρία, χαίρουσα ἐφθασας.

Τοὺς ἀσπαζομένους πανευλαβῶς, τὴν σεπτὴν σου χεῖρα, τὴν μυρίσασαν τὸ Χριστοῦ, σῶμα Μυροφόρε, διάσωζε ἐκ βλάβης, καὶ πάσης ἐπηρείας νόσων καὶ θλίψεων.

Εῤῥβανε τὸν Τάφον Μαγδαληνὴ, ἡ ἀγία χεῖρ σου, πανευδῶδῃ μύρα τερπνά, Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος, βράντω σου τὴν χάριν, καὶ ἐφ' ἡμᾶς τοὺς πόθῳ ἀσπαζομένους αὐτὴν.

Τῆς Χριστοῦ Ἐγέρσεως θεωρόν, πρώτην καὶ Ἀγγέλων ἐπακούσασαν τῆς φωνῆς, καὶ τῶν Ἀποστόλων Ἀπόστολον ὀφθεῖσαν, Μαγδαληνὴν ἐν ὕμνοις ἀνευφημήσωμεν.

Πάντων νοσημάτων ἀπαλλαγὴν, πληγῆς τε ἀκρίδος, καὶ χολέρας θεραπευτήν, πλουτοῦμεν Μαρία, χεῖρα σου τὴν ἀγίαν, ἣν πόθῳ προσκυνώντας ἡμᾶς διάσωζε.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί.

Τὸ Τρισάγιον, κλπ. ὡς συνήθως.

Εἰς δὲ τὸν ἀσπασμὸν ψάλλομεν τὸ παρὸν προσόμιον τροπάριον.

Ἦχος, β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξόλου σε νεκρόν.

Πάντας τοὺς τὴν θεῖαν καὶ σεπτὴν, σοῦ ἀσπαζομένους εἰκόνα, καὶ τὴν σορὸν τῆς χειρός, πάσης ἀπολύτρωσαι, ὀργῆς καὶ θλίψεως, Μυροφόρε πανένδοξε, καὶ πάσης ἀνάγκης, ἡμᾶς νῦν ἀπάλλαξον, Χριστοῦ Μαθήτρια, ὅπως ταῖς πρεσβείαις σου πάντες, πάντοτε σωζόμενοι πόθῳ, τὸ σεπτὸν σου ὄνομα γεραίρωμεν.

Δέσποινα πρόσδεξαι. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου. Ἐκ παντοίων κινδύνων. Τῇ πρεσβεῖᾳ Κύριε.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΑΓΙΑΣΜΟΣ

Ψαλλόμενος μετὰ τοῦ Ἀγίου Λειψάνου τῆς Ἀγίας ἐνδόξου

Μυροφόρου καὶ Ἰσαποστόλου

ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ

Μετὰ τὸν Εὐλογητόν. Κύριε εἰσάκουσον. Τὸ Θεὸς Κύριος καὶ τὰ παρόντα τροπάρια.

Ἦχος δ'. Ὁ ὕψωθεις ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς Μυροφόρου τῇ σορῷ νῦν προσδράμωμεν, πανευλαβῶς χειρὸς αὐτῆς καὶ προσπέσωμεν, μυρεψικὴν ἐκπνεύει γὰρ ὁσμὴν πνευματικὴν, πάθη τὰ δυσίατα, θεραπεύουσα τάχος, καὶ ἀποδιώκουσα τὴν πληγὴν τῆς ἀκρίδος καὶ ἰατρείαν σώματος ψυχῆς, παρεχομένη τοῖς πίστει προστρέχουσι.

Δόξα ἑμοιον.

Ὁἰπὶ ὀδύνων χαλεπῶν πιεζόμενοι, καὶ συμφορῶν παντοδαπῶν κατεχόμενοι, δεῦτε σορῷ προσδράμωμεν χειρὸς Μαγδαληνῆς Ἰασιν βραβεύει γὰρ, ἐκδιώκουσα πάθη, καὶ ψυχῆς καθαίρουσα, καὶ τοῦ σώματος λώβην, τοῖς μετὰ πόθου ταύτην εὐλαβῶς, ἀσπαζομένοις χαρίσματα βρούουσα.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον

Ὁὕσιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν. ψαλμὸς καὶ τὰ ἐξῆς κατ' ἀλφάβητον Τροπάρια.

Ἦχος πλ. β'. Ὁ εἰρμός.

Ἡ τὸ χαῖρε δι' Ἀγγέλου δεξαμένη, καὶ τεκοῦσα τὸν Κτίστην τὸν ἴδιον, Παρθένε σῶζε τοὺς σὲ μεγαλύνοντας. **Δίς.**

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Αἰνυνοῦμεν, προσκυνοῦμεν καὶ τιμῶμεν, τὴν σορὸν σῆς χειρὸς παναοίδιμε, σεμνὴ Μαρία, χάριν ἀρυόμενοι.

ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς.

Βασιλέων Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων, καὶ Μαρτύρων ὑπάρχεις τὸ καύχημα, καὶ προστασία τοῦ Κόσμου Θεόνημφε.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Γλῶσσα πᾶσα ὀρθοδόξων εὐφημεῖ σου, Μυροφόρε Μαρία τὰ θαύματα, καὶ τὴν σορὸν σῆς χειρὸς κατασπάζεται.

Ἵπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς.

Δὸς Χριστέ μου καὶ ἐμοὶ τῷ ἀναξίῳ, ὀφλημάτων τὴν ἄφεισιν δέομαι, τῆς σὲ τεκούσης πρεσβείαις ὡς εὐσπλαγχνος.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Ε'πί σὲ τὴν Μυροφόρον τὰς ἐλπίδας, ὦ Μαρία ἐκ πόθου ἐθέμεθα, σῶζε οὖν πάντας ἐκ πάσης κακώσεως.

Ἵπεραγία Θεοτόκε.

Ζώωσόν με ἡ τεκούσα Ζωοδότῃ, καὶ Σωτῆρα, καὶ σῶσον πρεσβείαις σου, εὐλογημένη, ἐλπίς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Η'σορὸς τῆς χειρὸς σου ἐκδιώκει, Μυροφόρε Μαρία τὴν κάκωσιν, παντοίας νόσου, τῶν προσκαλουμένων σε.

Ἵπεραγία Θεοτόκε.

Θεοτόκε ἡ τεκούσα διὰ λόγου, ὑπὲρ λόγον τὸν Λόγον Πανύμνητε, αὐτὸν δυσώπει σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Ιλέων μοι σαῖς πρεσβείαις τὸν Δεσπότην, Μυροφόρε Μαρία ἀπέργασαι, καὶ νοσημάτων τὴν ἴασιν βράβευσον.

Ἵπεραγία Θεοτόκε.

Κατὰ χρέος ἐκβοῶμέν σοι τὸ χαῖρε, Θεοτόκε Ἄγνη Ἄειπάρθε, ἐκδυσωποῦντες πρεσβείαις σου σώζεσθαι.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Λύτρωσαί με ἐκβοῶ σοι Μυροφόρε, πάσης βλάβης, καὶ νόσων ἀπάλλαξον, χειρὸς σεπτῆς σου, προσπτύξει πανένδοξε.

Ἵπεραγία Θεοτόκε.

Μὴ παρίδῃς τὰς δεήσεις τῶν σῶν δούλων, δυσωποῦμεν Δέσποινα Πανύμνητε, ἵνα ῥυσθῶμεν πάσης περιστάσεως.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Νοσημάτων καὶ ἀκρίδος πληγῆς πάντας, Μυροφόρε εὐχαῖς σου ἀπάλλαξον, ὅπως τιμῶμεν τὸ θεῖόν σου ὄνομα.

Ἵπεραγία Θεοτόκε.

Εένον θαῦμα ἐπὶ σοὶ Θεοκυητορ ἀνεδείχθη· ὁ πάντων γὰρ Κύριος, ἐκ σοῦ ἐτέχθη, Μητερ Ἄειπάρθε.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Ο'ναὸς σου Μυροφόρε ἀνεδείχθη, πηγὴ βρύουσα ἰάματα, ἅπασιν τοῖς εἰσιούσιν αὐτῷ μετὰ πίστεως.

Ἵπεραγία Θεοτόκε.

Παναγία Θεοτόκε, ἡ τεκούσα, τὸν Σωτῆρα, κινδύνων διάσωσον, καὶ πάσης ἄλλης ἀνάγκης τοὺς δούλους σου.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Ρῦσαι πάσης ἐπηρείας νοσημάτων, σοὺς ἱκέτας Μυροφόρε ἐνδοξε, πληγῆς ἀκρίδος, καὶ λώβης δεόμεθα.

Ἵπεραγία Θεοτόκε.

Σῶσον πάντας ταῖς πρεσβείαις σου Παρθένε, τοὺς κειμένους πταισμάτων ἐν βάθει, καὶ μὴ παρίδῃς ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις Μυροφόρου σου Μαρίας, Ἐλεῆμον ἡμᾶς διαφύλαξον, παντὸς κινδύνου, ἀώρου θανάτου τε.

Ἵπεραγία Θεοτόκε.

Υ'πό πάντων δυσωποῦμενος Οἰκτίρμον τῶν Ἁγίων καὶ τῶν ἄνω τάξεων, ἰλάσθητί μοι διὰ τῆς τεκούσης σε.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Φαιναῖς σου Μυροφόρε φρυκτωριαῖς, τῶν θαυμάτων αὐγάξεις ἐκάστοτε, τοὺς τῇ σορῷ σῆς χειρὸς προσεδρεύοντας.

Ἵπεραγία Θεοτόκε.

Χαῖρε Ὅρος, χαῖρε Βάτε, χαῖρε Κλίμαξ, χαῖρε θεία Τράπεζα τοῦ Λόγου, χαῖρε ἡ πάντων βοήθεια.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Ψάλλομέν σοι ἐβοῶντες Μυροφόρε, Ἰησοῦ τοῦ Χριστοῦ παναοίδιμε, ἐκ πάσης βλάβης ἡμᾶς διαφύλαττε.

Ἵπεραγία Θεοτόκε.

Ωῆ Παρθένε ἡ τεκοῦσα τὸν Σωτῆρα, καὶ Δεσπότην τοῦ κόσμου καὶ Κύριον, αὐτὸν δυσώπει σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Προσκυνοῦμεν καὶ τιμῶμεν καὶ ὑμνοῦμεν, τὸν Σταυρόν σου Χριστέ τὸν ἀνάγιον, οὗ τῆ δυνάμει ἡμᾶς περιφρούρησον.

Ἅγιοι Ἀρχάγγελοι.

Ταξιάρχα πρωτοστάτα τῶν Ἀγγέλων, σὺν τοῖς ἄνω χοροῖς καὶ στρατεύμασι, πρεσβεῖαν ποίει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Βαπτιστὰ τοῦ Χριστοῦ.

Οῆ κηρύξας τὴν μετάνοιαν ἀνθρώποις, τοῦ Κυρίου Βαπτιστὰ καὶ Πρόδρομε, μετανοεῖν με ἐκ ψυχῆς ἰκέτευε.

Ἅγιοι Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῶν ἐνδόξων Ἀποστόλων, Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν πίστιν ἡμῶν ἀσάλευτον τήρησον.

Ἅγιοι Ἱεράρχαι τοῦ Χριστοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῶν μεγάλων Διδασκάλων, Βασιλείου Γρηγορίου τε, καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τοὺς δούλους σου φύλαττε.

Ἅγιε Ἱεράρχα τοῦ Χριστοῦ Νικόλαε.

Τὴν δξείαν καὶ θερμὴν σου προστασίαν, καὶ τὴν σκέπην σου παμμάκαρ Νικόλαε, τοῖς ὑμνηταῖς σου πλουσίως κατάπεμψον.

Ἅγιοι Μεγαλομάρτυρες.

Ταῖς πρεσβείαις τῶν ἐνδόξων Ἀθλοφόρων, Γεωργίου, Δημητρίου, σοφῶν Θεοδώρων τε, καὶ Ἀρτεμίου, Χριστέ ἡμᾶς φύλαττε.

Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ.

Ικεσίαις Ἰησοῦ μου Μυροφόρου τῆς ἐνδόξου, Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου, καὶ Μοδέστου τε, πάσης ἀνάγκης ἡμᾶς διαφύλαξον.

Ἅγιοι ἔνδοξοι Ἀνάργυροι.

Ταῖς πρεσβείαις τῶν ἐνδόξων Ἀναργύρων, καὶ Μαρτύρων, καὶ πάντων Ἀγίων σου, τὰ σὰ ἐλέη ἐφ' ἡμᾶς κατάπεμψον.

Ἵπεραγία Θεοτόκε.

Τὴν ἐν ζάλῃ πειρασμῶν καὶ τρικυμῖαις, ταῖς τοῦ βίου πικρῶς κινδυνεύουσαν, Παρθένε ποίμνην τὴν σὴν περιφύλαττε.

Δόξα.

Τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν δοξολογοῦμεν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον λέγοντες· Τριάς Ἁγία, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Χαῖρε κόσμου ἱλαστήριον Παρθένε· χαῖρε στάμνε καὶ λυχνία πάγχρυσε, τοῦ θεοῦ μάννα, καὶ φωτὸς Θεόνημφε.

Καὶ εὐθύς.

Τῆς εὐπλαγχνίας τὴν πόλιν.

Ὁ ἱερεὺς.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ὅτι Ἅγιος εἶ ὁ Θεός.

Εἶτα τὰ παρόντα Τροπάρια. Ἦχος, πλ. δ'.

Νῦν ἐπέστη ὁ καιρὸς ὁ πάντας ἀγιάζων, καὶ ὁ δίκαιος ἡμᾶς ἀναμένει Κριτῆς· ἀλλ' ἐπίστρεψον ψυχὴ πρὸς μετάνοιαν, ὡς ἡ πόρνη κράζουσα σὺν δάκρυσι· Κύριε ἐλέησόν με.

Νάμασιν ἐπομβρίας Χριστέ πηγὴν τῶν ἰάσεων, ἐν τῷ πανσέπτῳ ναῷ τῆς Παρθένου σήμερον, τῷ τῆς σῆς εὐλογίας βαντισμῶ, φυγαδεύσαις τὰς νόσους τῶν ἀσθενούντων, ἰατρὲ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν. Ἀρθένος ἔτεκες, ἀπειρόγαμε, καὶ Παρθένος ἔμεινας Μήτηρ ἀνύμφευτε, Θεοτόκε Μαρία, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Παναγία Θεοτόκε, τῶν χειρῶν ἡμῶν τὰ ἔργα κατεύθυνον, καὶ συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν αἴτησαι, ἐν τῷ ψάλλειν ἡμᾶς τῶν Ἀγγέλων τὸν ὕμνον.

Ἅγιος ὁ Θεός.

Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Κύριος φωτισμός μου καὶ Σωτὴρ μου.

Στίχ. Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς, Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Αδελφοί, ὁ ἀγιάζων καὶ οἱ ἀγιαζόμενοι, ἐξ ἑνὸς πάντες, δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφοὺς αὐτοὺς καλεῖν, λέγων· ἀπαγγελῶ τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ Ἐκκλησίας ὑμνήσω σε· καὶ πάλιν· ἐγὼ ἔσομαι πεποιθὴς ἐπ' αὐτῷ. Καὶ πάλιν· ἰδοὺ ἐγὼ καὶ

τὰ παιδιά ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός· ἐπεὶ οὖν τὰ παιδιά κεκοινώνηκε σαρκός και αἵματος, και αὐτός παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν· ἵνα διά τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτέστι τὸν διάβολον, και ἀπαλλάξῃ τοὺς, ὅσοι φόβῳ θανάτου διά παντός τοῦ ζῆν ἔνοχοι ἦσαν δουλείας· οὐ γάρ δή που Ἀγγέλων ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραάμ ἐπιλαμβάνεται. Ὅθεν ὤφειλε κατά πάντα τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆναι, ἵνα ἐλεήμων γένηται, και πιστός Ἀρχιερεὺς τὰ πρὸς τὸν Θεόν, εἰς τὸ ἰλάσκεσθαι τὰς ἀμαρτίας τοῦ λαοῦ· ἐν ᾧ γάρ πέπονθεν αὐτός πειρασθεῖς, δύναται τοῖς πειραζομένοις βοηθῆσαι·

Ἀλληλοῦια.

Στίχ. Ἐξηρέετο ἡ καρδία μου λόγον αγαθόν.

Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα· ἔστι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ ἡ ἐπιλεγομένη Ἑβραϊστὶ Βηθεσδά, πέντε στοάς ἔχουσα· ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ τῶν ἀσθενούντων, τυφλῶν, χωλῶν, ζῆρῶν, ἐκδεχομένων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν· Ἀγγελος γάρ κατὰ καιρὸν κατέβαινε ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ και ἐτάραττε τὸ ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ ὕδατος, ὑγίης ἐγίνετο ᾧ δὴ ποτε κατείχετο νοσήματι.

Και εὐθύς.

Εν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τῆς ἀνωθεν εἰρήνης, και τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος Κόσμου, εὐσταθείας τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, και τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ ἀγίου οἴκου τούτου, και τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαθείας, και φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ ἀγιασθῆναι τὸ ὕδωρ τοῦτο, τῇ δυνάμει, και ἐνεργείᾳ, και ἐπιφοιτήσει τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ καταπεμφθῆναι αὐτῷ τὴν χάριν τῆς ἀπολυτρώσεως, τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἰορδάνου, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ δωρηθῆναι αὐτῷ δύναμιν ἱματικὴν διά τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ φωτισθῆναι ἡμᾶς φωτισμὸν γνώσεως διά τῆς ὁμοουσίου Τριάδος, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Υπὲρ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, ὀργῆς, κινδύνου, και ἀνάγκης, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Αντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, και διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου και Ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἀγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς και ἀλλήλους, και πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθῶμεθα.

Οτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ, και προσκύνησις, τῷ Πατρὶ, και τῷ Υἱῷ, και τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν, και ἀεὶ, και εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Εἶτα τὴν εὐχὴν.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ο Θεὸς ὁ μέγας, ὁ ὑψιστος, ὁ ἐν Τριάδι Ἁγία προσκυνούμενος, ἡ προαιώνιος φύσις, ἡ ὑπερούσιος μεγαλειότης, ἡ ἀνεξιχνίαστος δύναμις, ἡ ἀρρήτος ἐξουσία, ἡ τῆς σοφίας πηγή, τὸ τῆς ἀγαθότητος ὄντως ἀνεξιχνίαστον πέλαγος· Σὺ φιλόανθρωπε Δέσποτα, ὁ τῶν προαιώνων θαυμασιῶν Θεός, ὃν οὔτε ἔννοια καταλαβέσθαι δύναται, οὔτε λόγος ἐρμηνεύσαι ἰσχύει, ἐπιβλεψον και νῦν ἐφ' ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς και ἀναξίους δούλους σου, και δὸς ἐν τῇ διανοίᾳ ἡμῶν πνεῦμα σοφίας και συνέσεως, τῇ δὲ γλώττῃ λόγον ἄξιον τοῦ εἰς τὰ ὦτα φθάσαι τῆς σῆς ἀγαθότητος· και τὸν ἔλεον ἐπισπάσασθαι τῆς σῆς χάριτος ἐκ σοῦ γάρ και τῆς σῆς ζωοποιοῦ δωρεᾶς, και τὸ θέλειν, και τὸ ἐνεργεῖν τοῖς ἀνθρώποις ὑπάρχει· Διὸ ἵκετεύομεν, κατάπεμψον ἡμῖν τὴν σὴν εὐλογίαν, και τῶν ἱαμάτων τὴν χάριν ἐπὶ τὸ ὕδωρ τοῦτο. **(ἐκ γ')** Ὁ τὸ λουτρὸν τῆς παλιγγενεσίας τῷ γένει ἡμῶν δωρησάμενος πρὸς ἀπόνησιν τῶν τῆς ἀμαρτίας μολυσμῶν, και ἀπαλλαγὴν τῶν ἐπισυμβαινόντων ἡμῖν παντοίων ἀβρωστημάτων, καταξίωσον ἡμᾶς ἐβραντισμένους, τὰς καρδίας ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς ἐλευθερὰς διατηρεῖν, και λελουμένους τῷ σώματι ὕδατι καθαρῷ, ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ καρποφορεῖν και αὐξάνεσθαι, και τὴν εἰς τοὺς δεομένους συμπάθειαν, ἀόκνη σπουδῇ πρὸς θεραπείαν τῶν πεπονηκότων ἀδελφῶν ἡμῶν διά παντός ἐπιδείκνυσθαι, και τῆς σῆς εὐσπλαχνίας καταξιῶσθαι, τῶν τε ψυχικῶν ἀβρωστημάτων, και τῶν σωματικῶν ἀλγηδόνων τὴν ἀπολύτρωσιν κοιμιζομένους. Καὶ κατάπεμψον ἡμῖν τὰ τῆς σῆς φιλοανθρώπου δωρεᾶς ἰάματα ἐν τῷ παρόντι ὕδατι, και οὐ πρὸς ἡδονὴν σαρκός, ἀλλὰ πρὸς ἰασιν ψυχῆς ἡ ἐπιτελουμένη παρ' ἡμῶν διακονία πνευ-

ματική γενέσθω. Ναί, Δέσποτα, ὁ δοῦς ἡμῖν τὴν χιονοφεγγῆ ταύτην φορέσαι στολὴν ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος, τῇ ταπεινώσει ἡμῶν ἐπικαμπτόμενος, τοῖς τοῦ ὕδατος τούτου ῥαντισμοῖς, τὰς κηλίδας τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἀπόσμηξον, καὶ τῇ σῇ εὐλογία τοὺς ῥύπους τῶν παθῶν ἡμῶν ἀποκάθαρσον. Πρεσβείαις τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας· δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιῦ Σταυροῦ· προστασίαις τῶν τιμίων ἐπουρανίων Δυνάμεων Ἀσωμάτων τοῦ τιμίου ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου· τῶν Ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμεων Ἀποστόλων τῆς Ἁγίας ἐνδόξου Μυροφόρου καὶ Ἰσαποστόλου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς· τῶν ἐν Ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν καὶ οἰκουμενικῶν μεγάλων Διδασκάλων καὶ Ἱεραρχῶν, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου καὶ Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας· Νικολάου τοῦ ἐν Μύροις· Σπυρίδωνος Τριμυθούντος τοῦ θαυματουργοῦ· Συμεῶν τοῦ ἐν τῇ μάνδρα, καὶ Ἱερομάρτυρος Μοδέστου· τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχidiaκόνου Στεφάνου· τῶν Ἁγίων ἐνδόξων μεγάλων Μαρτύρων Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου, Θεοδώρων Τήρωνος καὶ Στρατηλάτου, καὶ Ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους· τῶν Ἁγίων ἐνδόξων καὶ θαυματουργῶν Ἀναργύρων, Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ, Κύρου καὶ Ἰωάννου, ἱαματικοῦ Παντελεήμονος καὶ Ἐρμούλου, Σαμφῶν καὶ Διομήδους, Ὁσίου καὶ Θεοφάνου Πατέρων ἡμῶν τῶν ἐν Ἄθῳ λαμψάντων· τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφάνου Πατρός ἡμῶν Σίμωνος τοῦ Μυροβλύτου, προστάτου ἡμῶν ἐφόρου καὶ δομητοροῦ τῶν Ἁγίων καὶ δικαίων Θεοπατέρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης· τοῦ Ἁγίου (τῆς ἡμέρας) καὶ πάντων σου τῶν Ἁγίων ὧν ταῖς πρεσβείαις φύλαττε, Κύριε, πάντας τοὺς εὐσεβεῖς Βασιλεῖς καὶ Ὀρθοδόξους Χριστιανούς· φύλαττε, Κύριε, τοὺς δούλους σου τοὺς ἐπιτελοῦντας τὴν ἁγίαν λιτὴν ταύτην· φύλαττε, Κύριε, τοὺς περιεστῶτας ὧδε· Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (δεῖνος) μνήσθητι, Κύριε, τοῦ Πατρός ἡμῶν (δεῖνος), καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος· Μνήσθητι, Κύριε, τῶν καρποφορούντων καὶ καλλιεργούντων ἐν ταῖς ἁγίαις σου Ἐκκλησίαις, καὶ μεμνημένων τῶν πενήτων· Μνήσθητι, Κύριε, τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν τῶν αἰχμαλώτων, καὶ ἐπίσκεψαι πάντας, καὶ ἴασαι κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος, πᾶσι παρέχων τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα, καὶ ζῶν τὴν αἰώνιον. Ὅτι σὺ εἶ ὁ εὐλογῶν καὶ ἀγιάζων τὰ σύμπαντα, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρί, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἰρήνη πᾶσι.

Τὰς κεφαλὰς ἡμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνωμεν.

Καὶ τὴν εὐχὴν ταύτην μυστικῶς.

Κλίνον, Κύριε, τὸ οὖς σου, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ ἐν Ἰορδάνῃ βαπτισθῆναι καταδεξάμενος, καὶ ἀγιάσας τὰ ὕδατα, καὶ εὐλόγησον πάντας ἡμᾶς, τοὺς διὰ τῆς κλίσεως τοῦ ἑαυτῶν αὐχένος σημαίνοντας τὸ τῆς δουλείας πρόσχημα· καὶ καταξίωσον ἡμᾶς ἐμπλησθῆναι τοῦ ἁγιασμοῦ σου διὰ τῆς τοῦ ὕδατος τούτου μεταλήψεως· καὶ γενέσθω, Κύριε, εἰς ὑγείαν ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Ἐκφώνως.

Σὺ γάρ εἶ ὁ ἁγιασμός ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ Ἀνάρχῳ σου Πατρί, καὶ τῷ Παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἶτα σφραγίζει διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸ ὕδωρ τρίς, ψάλλον συγχρόνως καὶ τὰ,

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου· Ἐκ τρίτου.

Μετὰ δὲ τοῦτο ῥαντίζων σταυροειδῶς τὸν Ναὸν ψάλλει τὸ παρὸν Θεοτοκίον. Ἦχος, β'.

Τῶν σῶν δωρεῶν ἀξίους ἡμᾶς ποίησον, Θεοτόκε Παρθένε, παρορῶσα τὰ πλημμελήματα ἡμῶν, καὶ παρέχουσα ἰάματα τοῖς ἐν πίστει λαμβάνουσι τὴν εὐλογίαν σου Ἀχραντε.

Εἶτα ἀσπάζεται ὁ Ἱερεὺς τὸν Σταυρόν, καὶ ὁ λαός,

ἡμεῖς δὲ ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα. Ἦχος, δ'.

Πηγὴν ἱαμάτων ἔχουσα, Μυροφόρε τοῦ Χριστοῦ, τὰς ἰάσεις παρέχεις πᾶσι τοῖς δεομένοις, ὡς μεγίστων δωρεῶν ἀξιωθεῖσα, παρὰ τῆς ἀενάου πηγῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν· φησὶ γὰρ καὶ πρὸς σέ ὁ Κύριος, ὡς ὁμόζηλον τῶν Ἀποστόλων· Ἰδοὺ δέδωκά σοι τὴν ἐξουσίαν κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥστε αὐτὰ ἐκβάλλειν καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον, καὶ πᾶσαν μαλακίαν. Διὸ Ἰσαπόστολε Μαγδαληνῆ Μαρία ἐνδοξε, δωρεὰν λαβοῦσα, δωρεὰν παρέχεις, ἰατροῦσα τὰ πάθη τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Πηγὴν ἱαμάτων ἔχοντες, τὴν Πανεύφημον Μαγδαληνὴν, τὰς ἰάσεις λαμβάνομεν πάντες οἱ ἐν ἀνάγκαις· τὴν μυρίπνοον αὐτῆς χεῖρα προσκυνοῦντες, καὶ χάριν ἐξ αὐτῆς δαψιλῶς ἀρῶμεθα. Ποδῶν γὰρ ἀψαμένη τοῦ Χριστοῦ, τὴν χάριν εἴληφεν ἀγιασθεῖσα, καὶ τοῦ θεοῦ ἐμπλησθεῖσα ζήλου Ἰσαπόστολος τοῦ Λόγου ὤφθη. Ὅθεν παντοίας νόσους, καὶ μαλακίας θεραπεύει, καὶ δαίμονας ἐλαύνει. Διὸ ἰκετεύοντες αὐτὴν πιστῶς ἀναβοήσωμεν: Μυροφόρε Πάντιμε, ἐκ δεινῶν παντοίων λύτρωσαι, τοὺς προστρέχοντάς σοι, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

Θεοτόκιον.

Νεῦσον παρακλήσεις, σὼν ἱκετῶν Πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σὲ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἀγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κεκτήμεθα· μὴ αἰσχυνθῶμεν Δέσποινα, σὲ προσκαλούμενοι· σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν τῶν σοὶ πιστῶς βοώντων· χαῖρε, Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ Ἱερεὺς ποιεῖ Ἐπίλυσιν ὡς ἔθος.

Εὐχὴ ἱκετήριος εἰς τὴν Ἁγίαν Μυροφόρον καὶ Ἰσαπόστολον Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν, λεγομένη εἰς πληγὴν ἀκρίδος καὶ πᾶσαν νόσον.

Πανένδοξε, Ἰσαπόστολε, Μαθήτρια Χριστοῦ, Μαρία Μαγδαληνὴ, ἡ πρώτη ἀξιωθείσα ἰδεῖν τὴν ἔνδοξον ἐκ νεκρῶν τοῦ Σωτῆρος Ἀνάστασιν, καὶ τῶν ἀχράντων αὐτοῦ ἀφαμένη ποδῶν, καὶ τοῖς θεοῖς Ἀποστόλοις εὐαγγελισμένη, καὶ χάριν πλουσίαν παρ' αὐτοῦ δεξαμένη, σοῦ δεόμεθα, οἱ δοῦλοί σου, οἱ τὴν σεπτὴν, χαριτόβρυτον καὶ πανεύσομον, ἱεράν, καὶ ἁγίαν σου χεῖρα κεκτημένοι, καὶ διηλεκτῶς τῇ προσπτύξει αὐτῆς πλουτοδότως χαρίσματα ἰαμάτων λαμβάνοντες, ἐπίδεδεμένοι τῇ δεήσει ἡμῶν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἀνάγκῃ, καὶ ἐπίσκεψαι ἡμῶν τὴν κάκωσιν, ὅτι εἰς σὲ τὴν ἐλπίδα ἡμῶν κεκτήμεθα, ὡς παρρησίαν μεγίστην πρὸς Χριστὸν κεκτημένην, καὶ τὰς αἰτήσεις σου πληροῦντος· ἰδοὺ γὰρ θλίψεις καὶ ἀνάγκαι κατέλαβον ἡμᾶς διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, καὶ σκιά θανάτου ἡμᾶς κατεκάλυψε, καὶ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπέπεσεν ἡμῖν· ἀλλὰ σὺ Μαθήτρια Χριστοῦ, ἐὰν μόνον θελήσης, ταχέως δύνασαι ἀνατρέψαι τὴν καθ' ἡμῶν τοῦ Θεοῦ ἀγανάκτησιν, καὶ εἰς οἶκτον αὐτὴν μεταποιῆσαι. Ὅθεν ἐπειδὴ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν οὐκ ἔχομεν παρρησίαν στῆναι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦτο σὲ τὴν ἡγαπημένην αὐτοῦ Μαθήτριαν καὶ Εὐαγγελίστριαν προβαλλόμεθα, ὡς παρρησίαν μεγίστην πρὸς αὐτὸν ἔχουσαν, δι' ἣν τὴν οἰκουμένην διήλθες, κηρύττουσα τὸ θεῖον αὐτοῦ ὄνομα, καὶ κινδύνους χαλεποὺς ὑπέστης, καὶ δοξασθεῖσα ἐπαξίως τῶν πόνων σου ἐν οὐρανοῖς. Ἐπάκουσον οὖν, δεόμεθα, τῆς δεήσεως ἡμῶν τῶν ταπεινῶν ἱκετῶν σου, καὶ τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης, καὶ πληγῆς ἀκρίδος, καὶ ἐρπετῶν, καὶ θηρίων, τῶν ληϊζομένων τοὺς καρπούς τῶν χωραφίων, κήπων, καὶ ἀμπελώνων, ἀπολύτρωσον ἡμᾶς δεόμεθα, χάριτι τῆς παντίμου καὶ ἁγίας σου χειρὸς, μεθ' ἧς λιτάζομεν, καὶ κυκλοῦντες αὐτὴν δεόμεθα ἐκτενῶς, ὡς συμπαροῦσαν ἡμῖν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ εἰκότως νομίζομεν. Ναί, δεόμεθα, ἀποδίωξον ταῦτα πάντα ἀφ' ἡμῶν, καὶ δός τοῖς δούλοις σου πλησμονὴν σίτου, οἴνου, καὶ ἐλαίου, καὶ τοὺς μελισσῶνας εὐλογίας πλησον, καὶ

πάσης λοιμικῆς νόσου καὶ λώβης ἐλευθέρωσον τοὺς δούλους σου τοὺς ἐπικαλουμένους τὸ σὸν ἅγιον ὄνομα, καὶ μετὰ πόθου καὶ πίστεως ἀσπάζομένους τὴν θήκην τῆς παντίμου χειρὸς σου· καὶ τοὺς οἴκους αὐτῶν εὐλόγησον, ὑγείαν καὶ εὐξίαν αὐτοῖς ταῖς εὐχαῖς σου παρέχουσα· ἀπέλασον ἀπ' αὐτῶν πᾶσαν θανατηφόρον ἀρρώστιαν καὶ βλάβην· τὰ ποίμνια αὐτῶν ἀσινῆ διατήρησον, καὶ πᾶν εἶδος ζῶων, ὄνων, ἡμιόνων, προβάτων, αἰγῶν, βοῶν, καὶ λοιπῶν κτηνῶν τῶν δούλων σου, τῶν σὲ ἐν εὐλαθείᾳ ἐπικαλουμένων, ἵνα πᾶσαν αὐτάρκειαν ἐν παντὶ ἔχοντες, περισσεύωσιν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν, καὶ δοξάζωσι μὲν τὸν χορηγὸν παντός ἀγαθοῦ Παντοκράτορα Θεόν καὶ Κύριον, τιμῶσι δὲ καὶ σέβωνται σὲ τὴν Ἰσαπόστολον καὶ πρώτην ἐν Μυροφόροις προστατίδα ἡμῶν καὶ φρουρὸν ἀκαταπαύστως χρεωστικῶς, εὐεργέτιδα καὶ ἀντιλήπτορα μετὰ Θεόν, καὶ μετὰ τὴν Θεοτόκον ὑπέραγνον Μαρίαν τὴν κοινὴν ἡμῶν Δέσποιναν ἐπιγραφόμενοι, δοξάζοντες διὰ σοῦ τὸν Σωτῆρα Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν· ὃ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ τοῦ Μικροῦ Ἁγιασμοῦ. (Μετάφρασις ἐκ τοῦ Σλαβωνικοῦ).

Αὕτη λέγεται ἀντὶ τῆς συνήθους μεγάλης χάριν συντομίας.

Θεὲ μεγαλώνουμε, ὁ ποιῶν θαυμάσια ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, ἐλθέ τανῦν καὶ πρὸς τοὺς ἐπικαλουμένους σε δούλους σου, ἐξαπόστειλον τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον, καὶ ἁγιάσον τὸ ὕδωρ τοῦτο. (ἐκ γ'). Καὶ δός τοῖς μεταλαμβάνουσι καὶ ραντίζομένοις ἐξ αὐτοῦ, ἀπαλλαγὴν παντός κακοῦ· στερέωσιν καὶ καθαρισμόν οἴκων, καὶ ἀπέλασιν πάσης διαβολικῆς ἐνεργείας. Ὅτι ἠυλόγηται καὶ δεδόξασται, τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά σου, τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Τέλος τῶν Ἀκολουθιῶν τῆς Ἁγίας Μαγδαληνῆς.

Η ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

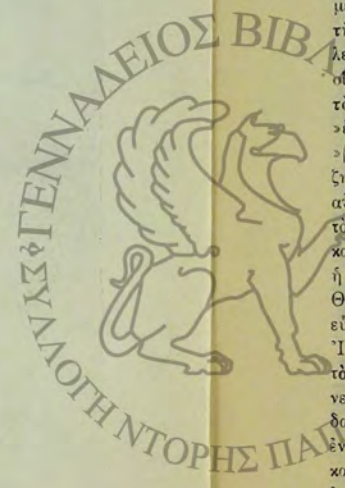
ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΝΔΟΣΟΥ ΠΑΝΕΥΦΗΜΟΥ ΜΥΡΟΦΟΡΟΥ
ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ

Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ
ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν καὶ δόξαν. Ἠγάτη-
σαν γὰρ πάντες οἱ ἅγιοι τὸν Θεόν, καὶ εὐρον
χάριν καὶ δόξαν παρ' αὐτοῦ. Χάριν μὲν ὅτι τὰ
σώματα αὐτῶν κείμενα ἐν τοῖς μνήμασι, μύρα
βλῦζουσι, καὶ θαύματα ἐπιτελοῦσι τοῖς ὀρθῶς
μετὰ πίστεως αὐτοῖς προστρέγουσι. Δόξαν δὲ
τὴν οὐράνιον ἐκείνην τοῦ Θεοῦ, ἐν τῇ βασι-
λείᾳ τῶν οὐρανῶν. Πόσην γὰρ δόξαν ἔχουσιν
οἱ ἅγιοι, ὅταν ἀκούσωσι παρὰ τοῦ Χριστοῦ :
τὸ «Ὡὶ δοῦλοι ἀγαθοί, ἐπὶ ὀλίγα ἦτε πιστοί,
>ἐπὶ πολλῶν καταστήσω ὑμᾶς, εἰσελθετε εἰς τὴν
>βασιλείαν μου;» Ἴδετε τί κέρδος ἔχουσιν οἱ
ζητοῦντες τὸ θέλημα αὐτοῦ καὶ τὰς ἐντολάς
αὐτοῦ τηροῦντες. Οὗτοι μακάριοι εἰσιν, οὗτοι
τὸν Θεὸν βλέπουσιν, οὗτοι τὴν χάριν αὐτοῦ
καὶ τὴν δόξαν εὐρήσουσιν. Ἐξ ὧν μία ὑπάρχει καὶ
ἡ ἔνδοξος Μαρία ἡ Μαγδαληνῆ. Αὕτη γὰρ τὸν
Θεὸν ἐζητήσῃ καὶ ἠγάπησεν αὐτόν· διὸ χάριν
εὔρε καὶ δόξαν αὐτοῦ, καὶ ἐγένετο Ἁγία καὶ
Ἰσαπόστολος· καὶ εἰς πολλοὺς τόπους τὸ ὄνομα
τοῦ ἁγίου αὐτοῦ ἐκήρυξε, καὶ Μυροφόρος ἐγένε-
το, καὶ θαυματουργὸς κατέστη, καὶ τοὺς πό-
δας τοῦ Κυρίου ἐφίλησε· καὶ πολλὰ πράγματα
ἐν ταῖς ἁγίαις Γραφαῖς εὑρομεν δι' αὐτῆς. Ἀλλὰ
καὶ οἱ τέσσαρες Εὐαγγελισταὶ δοξάζουσι καὶ
ἐπαινοῦσιν αὐτήν, περὶ τῆς ἀγάτης καὶ τῆς
πίστεως, ἧς εἶπεν εἰς τὸν Χριστόν.

Αὕτη γοῦν ἡ Μαρία ἦν ἀπὸ τῆς Μάγδαλα
πόλιν τὴν εἰς τὰ ὄρια τῆς Συρίας· πλουσία σφό-
δρα καὶ ὀραία τὴν ὄψιν καὶ τὸ κάλλος. Εἶπε
μὲν πατέρα, τοῦνομα Σύρον, τὴν δὲ μητέρα
Εὐχαριστίαν. Οὗτοι ἦσαν ὀνομαστοὶ καὶ ἔνδο-
ξοι εἰς πάντα, τὴν τε εὐγένειαν περιφανεῖς καὶ
τὸν πλοῦτον περιβλεπτοί. Τοιγαροῦν ἀκούσασα
περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀλη-
θινοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐν Ἱερουσαλῆμοις διάγει καὶ δι-
δάσκει, καὶ θαύματα πολλὰ ποιεῖ, τυφλοὺς φω-
τίζει, λεπροὺς καθαρίζει, νεκροὺς ἀνιστᾷ, καὶ
δαίμονωντας θεραπεύει, καταλιποῦσα τὰ Μάγ-
δαλα, ἦλθεν εἰς Ἱερουσαλὴμ ζητοῦσα τὸν Κύ-

ριον, ὄνπερ εἰροῦσα ἠκολούθει αὐτῷ ψυχικῶς
τε καὶ σωματικῶς· καὶ μαθήτρια αὐτοῦ γίνεται,
καὶ χάριν εὐρίσκει μεγάλην παρ' αὐτοῦ.

Ἦνοχητο δὲ αὕτη ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνῆ
ὑπὸ δαιμόνων ἐπτά, καὶ διὰ τῆς Χριστοῦ χά-
ριτος λυτροῦται καὶ ἀπαλλάττεται αὐτῶν, καὶ
λατρεύεται. Δαιμόνια οὖν ἀκούων ἐπτά, νόμιζέ
μοι τὰ τῶν ἐπτά ἁρετῶν ἐναντία ὑπάρχειν πνεύ-
ματα. Δηλαδή, πνεῦμα ἀφοβίας, πνεῦμα ἀσυ-
νείας, πνεῦμα ἀγνωσίας, πνεῦμα ψεύδους,
πνεῦμα κενοδοξίας, πνεῦμα ἐπαρσεως, πνεῦμα
κάλλου· καὶ ταῦτα πάντα ἐναντία εἰσι, καὶ
ἀντίπαλα πασῶν τῶν ἁρετῶν. Ὅτι πᾶσα ἁμαρ-
τία ἔχει τὸν δαίμονα, ἥτοι τὸ ἐνεργοῦν αὐτὴν
πνεῦμα. Ἐκ τούτων οὖν τῶν ἐπτά πνευμάτων,
ὧν εἶπεν ἡ μακαρία, ἐλυτρώσατο αὐτὴν ὁ Κύ-
ριος καὶ ἴασατο. Ἀπαλλαγείσα δὲ πάσης κακίας,
τῆς τε ἀγαθότητος ἔνδυμα περιβαλοῦσα ἑαυτήν,
τῷ Χριστῷ ἠκολούθησεν, οἷα δὴ μαθήτρια καὶ
διάκονος, καὶ ταῦτα πάντα ἐναντία εἰσι, καὶ τὰ τοῦ
κόσμου ἅπαντα φθαρτὰ εἰς οὐδὲν λογισαμένη,
τὸν τε πλοῦτον καὶ δόξαν καὶ εὐμορφίαν, καὶ
εἴ τι ἕτερον τούτοις ὅμοιον βδελυξαμένη παντε-
λῶς, γίνεται Μυροφόρος μεθ' ἑτέρων γυναικῶν,
διὸ ταύτην ἠγάπησεν ὁ Δεσπότης Χριστός.
Ἀλλὰ καὶ ἡ Θεοτόκος σύντροφον καὶ συνοδοι-
πόρον ἑαυτῆς ἐν τῷ τάφῳ ἐποίησεν. Αὕτη
πρώτη τῶν ἄλλων Μυροφόρων τὴν Ἀνάστασιν
τοῦ Κυρίου εἶδε μετὰ τῆς Θεοτόκου, καὶ τοὺς
πόδας τοῦ Κυρίου ἐφίλησε, καὶ ἐνηλάφησεν
αὐτόν. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς Ἀναστά-
σεως Ἄγγελον εἶδε τὸ μεσονύκτιον ὡς ἀστρα-
πήν· ὃς τὸν λίθον τοῦ μνήματος ἐκάλυψε, καὶ
τοῖς μαθηταῖς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου καὶ
τοῖς Ἀποστόλοις εὐηγγελίσαστο εἰποῦσα καὶ τῷ
Πέτρῳ. Αὕτη πολλάκις τῆς ἡμέρας ταύτης
ἦλθεν εἰς τὸ μνημεῖον μεθ' ἑτέρων γυναικῶν,
δεικνύουσα τὸν τάφον κενόν. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ
σὺν Πέτρῳ καὶ Ἰωάννῃ ἦλθεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον·
καὶ πάλιν δύο Ἄγγελοι εἶδε τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ
ἐν τῷ τάφῳ, ἓνα πρὸς τῇ κεφαλῇ, καὶ ἓνα πρὸς

τοὺς ποσὶν οἴτινες καὶ ἐλάλησαν αὐτῇ λέγοντες· **τίνα ζητεῖς;** Ἀλλὰ καὶ τὸν Κύριον εἶδε καὶ κηπουρὸν αὐτὸν ἐπενόησε· διὸ καὶ ὠνειδίσθη παρὰ Κυρίου, καὶ ἤκουσε, **Μὴ μου ἄπτου,** ὅταν ἐγνωρίσεν αὐτόν. Μετὰ ταῦτα ἦν ἐν Ἱερουσαλήμ σὺν ἐτέραις γυναῖξιν, ἕως τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων, καὶ τῆς Πεντηκοστῆς, ἐν ἣ καὶ ἡ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπιφοίτησις ἐγένετο, συμπληρωθεῖσιν, οἱ μὲν Ἀπόστολοι ἐπορεύθησαν εἰς τὸ κήρυγμα· ἡ δὲ ἁγία Μαρία ἡ Μαγδαληνῆ, σφοδροτέρην ἀγάπην πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐπιδεικνύουσα, ἐπορεύθη εἰς τὴν Ῥώμην πρὸς τὸν Καίσαρα, φέρουσα ταύτην τὴν ἀναφορὰν πρὸς αὐτόν, ὅτι «Ὁ Πιλάτος, ὃν ἀπέστειλας εἰς Ἱερουσαλήμ ἡγεμόνα, κρίσιν ἄδικον ἐποίησε πρὸς Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τῆς Μαρίας, τὸν ποιούντα σημεῖα μεγάλα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ· τὸν τυ-φλοῖς ἀνάβλεψιν δίδόντα, νεκροὺς ἐγεῖροντα, λεπρούς καθαρίζοντα, λόγῳ μόνῳ δαμόνια ἐκβάλλοντα, καὶ ἀπὸ πᾶσαν νόσον θεραπεύοντα»· οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς Ἄννας καὶ Καϊάφας, **διὰ ζήλον καὶ φθόνον παρέδωκαν αὐτὸν Πιλάτῳ τῷ ἡγεμόνῳ,** ὅστις πολλὰ ἐξετάσας αὐτόν, καὶ μὴ δὲν ἄξιον θανάτου εὐρών ἐν αὐτῷ, ἐσταύρωσεν αὐτόν. Τότε ἡ κτίσις ἰδοῦσα τὴν ἰδίαν ἐσαλευθῆναι, ὁ ἥλιος ἠμαύρωσε τὰς ἀκτίνας, ἡ δὲ σελήνη εἰς σκότος μετεβλήθη, ἡ γῆ ἐσεισθη, αἱ πέτραι διεσπάρθησαν, τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω, καὶ οἱ νεκροὶ ἀνέστησαν.»

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Καίσαρ, καὶ ὅτι γέγονεν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ σκότος, τὸ ὅποιον ἐγένετο εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ γράψας τὸν καιρὸν, ἐνόησεν ὅτι ἡ γυνὴ τὸ ἀληθὲς λέγει· καὶ παραστῆμα γράφει εἰς Ἱερουσαλήμ, ὅπως ὁ Πιλάτος ἔλθῃ εἰς τὴν Ῥώμην, ὁμοίως καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς τοῦ ἐναντιοῦ ἐκείνου Ἄννας καὶ Καϊάφας ἐν σπουδῇ. Καὶ ὁ μὲν Καϊάφας λέγουσιν ὅτι ἀπέθανεν ἐν τῇ Κρήτῃ· ὁ δὲ Ἄννας ἀνῆλθεν εἰς Ῥώμην. Τότε ὁ Καίσαρ ἐποίησεν ἀπόφασιν τοιαύτην εἰς αὐτόν, ἵνα ἐκδείξοσι μίαν βουβάλαν, καὶ τυλίξωσιν αὐτὸν ἐν τῷ ὑγρῷ αὐτῆς δέρματι, καὶ οὕτω στήσωσιν αὐτόν εἰς τὸν ἥλιον σφίγγαντος σὺν αὐτόν τοῦ δέρματος, ἀπεδύρησεν ὀδυνηρῶς τὴν ἔλειπνιν αὐτοῦ ψυχῆν. Τὸν δὲ Πιλάτον ἐκέλευσε παρασταθῆναι τῷ βήματι αὐτοῦ, εἰς ἀπόκρισιν τοῦ δόγματος. Συνήθειαν δὲ εἶχε τοιαύτην ὁ Καίσαρ, ὅτι οὐδεὶς ἄξιος τοῦ θανά-

του ἠφίετο ἰδεῖν αὐτοῦ τὸ πρόσωπον. εἰ δὲ καὶ ἔβλεπεν, ἐσυμπαθεῖτο ἐκ τοῦ θανάτου· ἐπεὶ γὰρ ἐμελεῖν ὁ Πιλάτος ἰδεῖν αὐτοῦ τὸ πρόσωπον, καὶ ἐρωτηθῆναι ὑπ' αὐτοῦ· πῶς τὸν ἄδικον θάνατον τούτου ἐποίησας, τοῦ ποιούντος θαύματα καὶ τέρατα τσαυτα; Ἐποίησε πρῶτον ἀπόφασιν, ὅτι κἂν ἴδῃ τὸ πρόσωπόν μου ὁ Πιλάτος, ἐλευθερίαν οὐδεμίαν ἔχει. Καθίσαντος οὖν τοῦ Καίσαρος ἐπὶ τοῦ βήματος, παρίσταται ὁ Πιλάτος, ὃν ἰδὼν ὁ Καίσαρ ἔστη ὄρθιος· (τοσοῦτο γὰρ ἐδοξάσθη ὁ Πιλάτος). Κάκεισε παρὴν Μαρία ἡ Μαγδαληνῆ, καὶ τούτον θεασαμένη, λέγει πρὸς τὸν Καίσαρα. Γίνωσκε, κύριε Καίσαρ, ὅτι τοῦ δικαίου ἐκείνου τὸ ἱμάτιον φορεῖ ὁ Πιλάτος, διόπερ ἀπήλασε τιμῆς τοιαύτης. Ἦν γὰρ ἀγοράσας τὸν ἱματισμὸν τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ἄνωθεν ἴφαντόν καὶ ἄδραφον, ὃν ἡ Παρθένος Μαρία ἐπέλεξεν ἰδίαις χερσίν. Οἱ μὲν οὖν στρατιῶται τῷ καιρῷ τῆς σταυρώσεως, τὰ ἱμάτια τοῦ Ἰησοῦ διμερίσαντο, καὶ ἔλαβεν εἰς ἕκαστος μέρος, ἐπὶ δὲ τοῦ ἱματισμοῦ εἶπον μὴ σχίσωμεν αὐτόν, ἀλλὰ βάλωμεν κλήθους τίνος· λόγοι. τούτων οὖν τὸν ἱματισμὸν ἠγόρασαν ὁ Πιλάτος καὶ ἐνεδύσατο αὐτὸν ἐσθῆν τῶν ἱματιῶν αὐτοῦ πρὸς βοήθειαν, διὰ τοῦτο εἶπεν ἡ Μαγδαληνῆ Μαρία· Κύριε Καίσαρ, ἱμάτιον φορεῖ τοῦ δικαίου ἀνδρῶπου ἐκείνου, τοῦ ἀδίκως σταυρωθέντος ὑπ' αὐτοῦ. Ἐκδύσαντες δὲ τὸν Πιλάτον εὗρον τὸν ἱματισμὸν τοῦ Ἰησοῦ, καθὼς εἶπεν ἡ Μαρία, καὶ ἐξέβαλον ἐξ αὐτοῦ· πάλιν οὖν περιβέβληται τὰ εἰκαστοῦ ἱμάτια, τῆς δὲ προτέρας τιμῆς παντελῶς ἐστέρητο. Ἦρξαιτο οὖν ἐπερωτῆν αὐτόν ὁ Καίσαρ, λέγων αὐτῷ· πῶς ἐτόλμισας τοιοῦτον ἄδικον φόνον τελέσαι εἰς τὸν Ἰησοῦν; οὐκ ἤκουσας ἄπερ ἐποίησε θαύματα ἐν πάσῃ τῇ Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐν τοῖς ὀρίοις ἐκείνοις ἐνδόξα καὶ θαυμάσια; τυρλοὺς ἐφώτισε, λεπρούς ἐκαθάρισε, νεκρὸν ἀνέστησε τετραήμερον ὀνόματι Λάζαρον, καὶ ἄλλα ὅσα ἐερῶσται, καὶ τὰς ἀκοὰς ὑπερβάλλοντα λέπραγε· τίνα οὖν αἰτίαν εὗρες κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐποίησας ταύτην τὴν ἀδικίαν καὶ παρανομίαν; ἀπεκρίθη ὁ Πιλάτος εἰπὼν Κύριε Καίσαρ ὀνομαστέ καὶ θαυμαστέ, οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς τῶν Ἰουδαίων παρέδωκαν μοι αὐτόν, λέγοντες καὶ βοῶντες, ὅτι τὸ Σάββατον οὐ τηρεῖ, ὅτι παραβαίνει τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως, ὅτι κολύει τὰ τέλη καὶ τοὺς φόρους σοῦ τοῦ Καίσαρος, καὶ ἀνασειεὶ τὸν ὄχλον· γὰρὼ τούτων ἀκούσας, πολλάκις εἶπον πρὸς αὐτούς·

λάβετε αὐτὸν ὑμεῖς, καὶ κατὰ τὸν ὑμέτερον νόμον κρίνατε· Οἱ δὲ ἤρξαντο φωνῇ μεγάλῃ κράζειν· αἶρε τούτον, ἄξιος γὰρ ἐστὶ θανάτου· ὅτι καὶ ἐαυτὸν Υἱὸν Θεοῦ ἐποίησε, καὶ ἄλλους λόγους πολλοὺς εἶπεν ἅπας ὁ λαὸς κατὰ τοῦ κράτους σου λέγων· ὅτι ἂν μὴ τούτων σταυρώσῃς, οὐκ εἶ φίλος τοῦ Καίσαρος· καὶ ὅτι πᾶς ὁ βασιλεὺς ἐαυτὸν ποιῶν, ἀντιλέγει τῷ Καίσαρι. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκούσας ἐγὼ περὶ τοῦ κράτους καὶ τῆς ἐξουσίας σου, πολλὰ ἔπασχον ἀπολύσαι αὐτόν. Ἰδὼν δὲ ὅτι οὐδὲν ὠφελοῦμαι, ἀλλὰ μᾶλλον θόρυβος γίνεται ἐν τῷ λαῷ, ἐκρίνα τοῦ παραδοῦναι τὸν Ἰησοῦν εἰς θάνατον· καὶ ταῦτα ἀπὸ τοῦ φόβου σου. Τοῖνον ὁ Καίσαρ λέγει πρὸς Πιλάτον· Ἀθλίε καὶ ταλαίπωρε, ἐπειδὴ ἐξουσίαν εἶχες τοῦ ἀπολύσαι, τίνας ἔνεκεν οὐκ ἀπέλυσας αὐτόν; καὶ διέταξε βαλεῖν τὸν Πιλάτον εἰς φυλακὴν, ἕως οὗ σκέψομαι φρεσὶ, πῶς πικρὸν θάνατον ἐπάξω εἰς αὐτόν, διὰ τὴν ἄδικον δίκην, ἣν ἀπεφίγητο κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ δικαίου ἐκείνου καὶ ἀναμαρτήτου.

Τότε οἱ τοῦ Καίσαρος ὑπηρέται παραλαβόντες τὸν Πιλάτον, ἀπήγαγον αὐτόν εἰς τὴν ἐξωτερικὴν φυλακὴν ἣσαν γὰρ αἱ φυλακαὶ τῆς Ῥώμης ἐσθῆν τῆς πόλεως. Χρονотριβήσαντος δὲ τοῦ Πιλάτου ἐν τῇ φυλακῇ, διὰ σπουδῆς εἰχόν οἱ γνώριμοι αὐτοῦ καὶ οἱ γνήσιοι φίλοι τοῦ λυτρώσασθαι αὐτόν τῆς ἰσπερῆς ἐκείνης εἰρκτῆς· ἀλλ' οὐκ ἐτόλμων ὁμιλεῖσαι περὶ αὐτοῦ τῷ Καίσαρι. Πλὴν μίαν τῶν ἡμερῶν εὐρόντες ἀφορμήν, ὥστε ποιῆσαι κληρὸν τῷ Καίσαρι ἔξω τῆς Ῥώμης, ἐγγυετο τῆς Πιλάτον κατεχούσης φυλακῆς, παρηγγεῖλαν αὐτῷ, ἵνα ὅταν ἴδῃ τὸν Καίσαρα ἐκείσε πλησιάζοντα, προκύβη τῆς θύρας, ἵκεταῖνον καὶ παρακαλοῖ ἐπιτυχεῖν ἐλέους. Ἐν δὲ τῷ ἀρξέσθαι κληρῶν τὰ αὐτοῖσι συνηγμένα ζῶα, λαγωούς, θιάφους, καὶ εἴ τι ἕτερον γένος τῶν ζῶων ἐτυγεν ἐν ἐκείνῃ τῇ πεδιάδι· μία ἔλαφος πισῶν ὀρασιότητι προκύνθη καὶ ὄση δύναμις, εἶχετο φρυγῆς· ἀναδραμοῦσα δὲ ἐπάνω τοῦ τείχους τῆς φυλακῆς, ἔστη· ταύτην μὲν ὁ Καίσαρ εὐθὺς καταδιώκει, πάντη ἀγωνιζόμενος τοξεύουσι αὐτήν. Ὁ δὲ Πιλάτος προβαλὼν τῆς θυρῆδος, ὅπως ἵκεταῖνον τὸν Καίσαρα, κἀνταῦθα γοῖν ἐγγὺς γενόμενος ὁ Καίσαρ, ἐπὶ τῆς ἐλάφου ὄριπτε σαγίτταν, ἡ δὲ φυγοῦσα τῆς χειρὸς αὐτοῦ, κρούει τὸν Πιλάτον εἰς μέσσην τῆς καρδίας, καὶ οὕτως ἐτελειώθη πικρὸ θάνατόν. Ταῦτα μὲν οὕτως ἔχει· ἡμεῖς δὲ εἰς τὸ προκειμένον ἐπανέλθωμεν.

Ἔρχεται οὖν αὐτῆς ἡ Μαγδαληνῆ Μαρία εἰς Ἱερουσαλήμ, εὐθύμως οὕσα διότι ἐποίησε τὴν ἐδικρίνην τοῦ Κυρίου, καὶ ἐκεῖ τῷ ἁγίῳ Ἀποστόλῳ Πέτρῳ ἐμαθήτευσε. Μετὰ δὲ χρόνους δεκατέσσαρας τῆς Χριστοῦ Ἀναλήψεως, οἱ μὲν Ἀπόστολοι ἐπορεύθησαν εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Κυρίου, ὅπως ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ κηρύξωσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ, τὴν τε ἐσσαρκον οἰκονομίαν, καὶ τὴν ἁγίαν αὐτοῦ Ἀνάστασιν. Ἡ δὲ Μαγδαληνῆ Μαρία παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου· Μαζίμῳ τινί, ὃς τῶν ἐβρομῶντα Ἀποστόλων ἐτύγχανεν ὢν ἔμεινε δὲ ἐν Ἱερουσαλήμ. Ἐπεὶ δὲ πάντες οἱ Ἀπόστολοι ἐσκορπίσθησαν, οἱ παρόντοιοι Ἰουδαῖοι, φθόνῳ τιμωμένοι κατὰ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Μαζίμου, ἐνέβαλον αὐτὸν συνάμα τῆ μακαρία ἐκείνη, καὶ ἑτέροις πολλοῖς τῶν χριστιανῶν εἰς ἐν πλοῖον, οὔτε μὴ ἄρμενον, οὔτε κοπίαν, οὔτε ἐπιστιμὸν ποσῶς ἔχον, ὅπως καταποντισθῶσι, καὶ βυθισθῶσιν ἀδίκως. Οὐ μὲν ἄλλα τὸ θέλημα τοῦ Ἁγίου Θεοῦ, καὶ ἀληθινὸς κυβερνήτης τῶν πιστῶν αὐτοῦ οὐκετῶν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, οὐ συνεχώρησε τοῦ ἀπολεσθῆναι αὐτούς, ἀλλ' ἔσωσεν ἀκινδύνως, καὶ κατήντησαν εἰς τὴν Φραντζαν, εἰς τόπον λεγόμενον Μασσαλίαν, ἐνθα διη προσορμισθέντας, ὑπὸ τε πείνης, καὶ δίψης καὶ τοῦ δεινοτάτου ψύχους πιεζομένους αὐτοῦς, οὐδεὶς ὑποδεχόμενος, ἡ φιλοφρόνως ξενίζων εὐρέθη, διὰ τὸ εἶναι πάντα εἰδωλολάτρας τοὺς αὐτοῖσι ἐγχωρούς· ἀλλὰ πᾶς ὁ λαὸς τοῦ τόπου ἐκείνου ἔτρεχον ὁμοῦ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ εἰς θυσὴν ἐσέβοντο εἰδωλον, ὥστε ποιῆσαι αὐτῷ ἄεθρον ἁγίου. Ταῦτα οὖν ἰδοῦσα ἡ μακαρία Μαγδαληνῆ Μαρία ἔστη μετὰ πολλῆς παύσης, καὶ ἡλαροτάτου προσόπου, καὶ μετὰ τῆς εὐλόλου γλώττης ἤρξατο αὐτοῖς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ κηρύττειν λέγουσα πρὸς αὐτούς· Ἄνδρες βέλτιστοι, μάθετε τοῦ εἰδέναι τὸν ποιητὴν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τὸν Θεὸν τὸν ἰσχυρὸν καὶ δυνατὸν, τὸν Θεὸν τὸν ἀληθινόν, καὶ ἀρηρησάμενοι τὰ κοφὰ καὶ ἄλλα εἰδωλα, πιστεύσατε εἰς τὸν προαιώνιον Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὃς ἐστὶν Ἰησοῦς Χριστός ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὃς λυτρωσάμενος ἡμᾶς ἐκ τῆς τῶν ἀλλῶν καὶ κοφῶν εἰδωλῶν πλάνης. Οἱ δὲ τῶν λογίων τῆς μακαρίας ἀκηκοῖτες ἐθαυμάζοντο τὴν γλυκύτητα τοῦ λόγου αὐτῆς, καὶ τὴν ὀρασιότητα τοῦ κάλλους αὐτῆς ἐξεπλήρουντο. Μετὰ δὲ τὸ τελεῖσθαι αὐτὴν τὸν λόγον τῆς διδασχῆς, ἐτυγεν ἐλθὼν καὶ ὁ τοῦ τόπου ἐκείνου ἄρχων μετὰ τῆς γυναίκος

αὐτοῦ πρὸς τὸ προσκοίμασι θύσιαν τῶ εἰδώλῳ καὶ Θεῷ αὐτῶν, ἵνα ποιήσῃσι τέκνον. Ἄτεκνοι γὰρ ἦσαν. Τότε τοίνυν ἰδοῦσα τοῦτον ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, πεπαθήσασα μὴ ἤξετο κηρύττειν τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ· μετὰ δὲ τὸ παρεῖθαι τὴν ἡμέραν τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἡ μακαρία φαίνεται καθ' ὄρασιν τῆ γυναίκα τοῦ ἄρχοντος μετὰ φόβου λέγουσα πρὸς αὐτήν· τίνας ἔνεκεν οὐ θέλετε ποιῆσαι καλωσύνην εἰς τοὺς ξένους τούτους, τοὺς πεινῶντας καὶ διψῶντας, καὶ τῶ ψυχῇ ἐκλιπόντας; καὶ οὗτοι εἰσὶ δούλοι τοῦ Θεοῦ. καὶ παρήγγειλεν αὐτῇ μετ' ἐπιτιμῆσεως εἰπεῖν τὰ ὄντα τοῦ Χριστοῦ αὐτῆς, ὅπως ποιήσῃ ἔλεος εἰς τοὺς ξένους. Ἡ δὲ ἀρχόντισσα ἐφοβήθη εἰπεῖν τὴν ὄρασιν, ἦν ἐθεάσατο. Καὶ πάλιν τῇ ἐπιούσῃ νυκτὶ φαίνεται ἡ Μαρία λέγουσα πρὸς αὐτήν τὰ αὐτὰ λόγια, καὶ παρήγγειλεν εἰπεῖν τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς· ἡ δὲ παρήκουσεν αὐτῆς, καὶ οὐδὲν ἐλάλησε τῶν ὁραθέντων. Τότε τί ποιεῖ ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ; φαίνεται πάλιν τρίτον τῶ ἄρχοντι ἅμα τῇ γυναίκα αὐτοῦ, μετὰ θυμοῦ πολλοῦ· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτῆς ἔλαμπεν ὡσεὶ πῦρ κατακίον τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν· καθέυδεις, ὦ τύραννε, σῶμα τοῦ πατρὸς σου τοῦ Σατανᾶ, μετὰ ἐχθρῆς τῆς γυναίκας σου, ἧς τίνας παρήγγειλα τοῦ εἰπεῖν σοι λόγον, καὶ οὐκ' ἠθέλησεν ἀναπαύειν, ὡ ἐχθρὸς τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ἐσθίων καὶ πίνων πολλοὺς τε βρώματα καὶ διαφόρους πότους, ἐπιπλῶν τὴν κοιλίαν σου, τοὺς δὲ ξένους καὶ ἀγίους τοῦ Θεοῦ, εἴσασα ἀποθανεῖν, ὑπὸ τῆς πείνης, καὶ δίψης, καὶ ψυχρότητος ἐκτηκόμενος, καὶ οὐ κοιμάσαι εἰς τὸ παλάτιόν σου σκεπάσασαι ποικίλους ἐντετυλιγμένους· οἱ δὲ τῶ ψυχῇ πειζόμενοι τετελείωνται ἄοικοι· ἐβράδυνας τόσον καλὸν ποιῆσαι εἰς αὐτούς· διὸ δὴ ἐπὶ σὲ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ· καὶ ταῦτα εἰπούσα ἀνεχώρησεν ἀπ' αὐτῶν.

Ἐξυπνος οὖν ἡ ἀρχόντισσα γενομένη, μεγίστοις ἀναστεναγμοῖς μὲν καὶ δαίλια συνείχετο· ἔξεπειν δὲ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς οὐδὲν ἐτόλμα, ὡν εἶδε. τότε ὁ ἄρχων λέγει πρὸς αὐτήν. οἶδας, ὦ γύναι, τὸ ὄναρ, ὅπερ ἐντυπιάσθη ἐγὼ; Ἡ δὲ λέγει ναί, καὶ δειλῶ, καὶ τρέμου πολλά. Εἶπεν ἐκείνος· τί δὴ ποιήσωμεν εἰς τοῦτο τὸ πρᾶγμα; ἡ δὲ λέγει αὐτῷ· κρεῖττον ποιῆσαι τὸ διατεθὲν ὑπὸ τῆς δούλης τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ θεῖον ἐκμειλίσασθαι, ἢ παρακούσασθαι ὑποστῆναι τὴν ἀνύποιστον δίλην. Προΐας οὖν γενομένης, παραλάβοντας τοὺς ξένους οἰκαδε, φιλοφρόνως ἐξένισαν

αὐτούς, καὶ προσηκόντως ἀνέπαιναν, πλουσιπαρόχος τὰς χρεῖας αὐτοῖς ἀναθέντες. Ἐπει δὲ ἡ μακαρία ἐδίδασκεν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, ὁ ἄρχων λέγει πρὸς αὐτήν· ἄρα τὴν πίστιν, ἠνεργετὴς διδάσκεις, δύνασαι με πληροφοροῦσαι, ὥστε δι' ἔργων ἐπιδείξῃς φανερός; Λέγει αὐτῷ ἡ ἁγία· δύναμαι διὰ θαύματος, τοῦ Ἁγίου Θεοῦ βοηθοῦντός μοι. Ἀποκριθεὶς οὖν ὁ ἄρχων, σὺν τῇ αὐτοῦ γυναίκα, λέγει πρὸς αὐτήν· δύνη αἰτήσαι παρὰ τοῦ Θεοῦ σου γενέσθαι ἡμῖν παιδίον; καὶ εἰ μὲν τοῦτο ποιήσῃς, ἡμεῖς πανοικεῖ πεισθισόμεθα πᾶσι τοῖς ὑπὸ σοῦ λαλοῦμένοις καὶ κηρυττομένοις· ἡ δὲ ὑπέσχετο· καὶ τῆς δεήσεως γενομένης πρὸς Θεόν, ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ. Τῶν δὲ ἡμερῶν ὀλίγων παραδραμοῦσάν, συνέλαβεν ἡ γυνὴ, ὅπερ θεασάμενος ὁ ἄρχων, ὅτι ἀληθὲς ἔστιν, ἠβουλήθη ἀπίσται εἰς τὴν Ῥώμην πρὸς τὸν Ἀπόστολον Πέτρον, ὅπως μάθῃ εἰ ἀληθῆ εἰσιν, ὅπερ λέγει ἡ Μαρία καὶ διδάσκει. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνὴ αὐτοῦ· θέλω καὶ ἐγὼ εἶθαι μετὰ σοῦ εἰς τὴν Ῥώμην, ἱστορήσαι Πέτρον. Τότε ἀποκριθεὶς ὁ ἄρχων εἶπεν αὐτῇ· οὐδαμῶς τοῦτο ποιήσῃς, ἵνα μὴ τι κακὸν πάθῃς ἐν τῇ θαλάσῃ, διὰ τὸ ἔγκυόν σε εἶναι. Ἡ δὲ ἤξετο κλαίειν πικρῶς καὶ ὀδυνηρῶς, προσάπτουσα τοῖς ποσίν αὐτοῦ καὶ αἰτοῦσα, ἵνα ὑπάγῃ σὺν αὐτῷ. Ἡ δὲ μακαρία Μαρία πείθει τὸν ἄρχοντα ἐπινοῦσαι τῷ θελήματι ἐκείνης, καὶ εὐλόγησεν αὐτῷ· λέγουσα· ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἔστω μετ' ὑμῶν καὶ ἐσφράγισεν αὐτοὺς τῷ σημείῳ τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ σταυροῦ, μήπως ὁ ὑπεναντίος ἐν τῇ ὁδῷ σκανδαλίσῃ αὐτούς. Ἡτοίμασαν οὖν τὸ πλοῖον, καὶ τὰ πρὸς χρεῖαν ὀνησάμενοι πάντα, ἐνέβαλον εἰς αὐτό, τὰ δὲ ἐπίλοιπα αὐτῶν παρέδωκαν εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἁγίας, καὶ ἐπορεύθησαν. Πορευομένων δὲ αὐτῶν ἐν τῇ Ῥώμῃ, ἐφθάσεν ἡ ὥρα τῆς γεννήσεως αὐτῆς, καὶ γεννήσασα παιδίον ἄρσεν, ἀπέθανεν ἡ μήτηρ αὐτοῦ· τῶν δὲ ναυτῶν βουλομένων ῥίπτειν αὐτήν εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ ἄρχων ἐν μεγάλῃ θλίψει καὶ ἀπορίᾳ τυχάνων περὶ τῆς γυναίκας καὶ τοῦ παιδίου, ὅτι ποιήσῃε μὴ εἰδώς, ἐδεήθη αὐτῶν, ἵνα μὴ ὀφίωσι τὰ νεκρὰ σώματα εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τινα ἐρημόνησον ἀπαγαγόντες· ἐκεῖσε θάψωσιν αὐτήν, ὅπερ καὶ ἐποίησαν. Ἰδόντες γὰρ βουνόν τι ἐν τῇ θαλάσῃ, ἀπελθόντες, εἶρον ἔσωθεν σπήλαιον μικρὸν. ἐν ᾧ εἰσελθόντες, ἔβησαν τὴν μητέρα μετὰ τοῦ βρέφους. Ὁ δὲ πατὴρ τοῦτου κλαύσας πικρῶς ἐσκέπασεν αὐτὰ μετὰ τοῦ μανδύλιον αὐτοῦ, καὶ ἐμβάς εἰς

τὸ πλοῖον, ἐπορεύθη εἰς τὴν Ῥώμην πρὸς τὸν Ἁγιον Ἀπόστολον Πέτρον, καὶ διηγείται αὐτῷ πάντα, ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ περὶ τῆς γυναίκας καὶ τοῦ παιδίου, καὶ πῶς ἀπέθανον, καὶ ἔβησεν αὐτὰ ἐν τῷ σπήλαιῳ.

Ταῦτα δὲ ἀκούσας ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἐδίδασκεν αὐτὸν περὶ ὑπομονῆς, καὶ παρήγεσεν αὐτὸν μὴ λυπηθῆναι, ἀλλὰ καρτερικῶν γενέσθαι, καὶ ἀναμφιβόλως προσδοκᾶν τὰ ὑπὸ τῆς Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς· λαληθέντα συντελεσθῆναι πάντα, καὶ μηδὲν τούτων ὑστερηθῆναι· εἰ γὰρ ἡ γυνὴ καὶ τὸ παιδίον τεθνήκασιν, ἀλλὰ ζῶσιν ἐν Κυρίῳ· ὅτι ἡ πρὸς Θεὸν πίστις, πάντα δύναται συνεργεῖν· καὶ τοιούτοις παρακλητικοῖς λόγοις πολλοὺς ἐδίδασκεν αὐτόν. Συνθεμένῳ τοίνυν τῷ ἄρχοντι ἀναβῆναι εἰς Ἱερουσόλυμα πρὸς τὸ προσκυνῆσαι τὸν Τάρον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, συναπλήθην αὐτῷ καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ἐπιδείξων αὐτῷ πάντας τοὺς τόπους, ὅσους ἂν ἐπεριπάτησεν ὁ Κύριος· ἔνθα τε ἐσταυρώθη, ἀπέθανεν, ἐτάφη, ἀνέστη καὶ ἀνελήφθη εἰς οὐρανοῦς.

Ὁ γοῦν ἄρχων ποιήσας αὐτόθι χρόνους δύο, καὶ μέλλων ἐπανελθεῖν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἔλαβε παραγγελίαν παρὰ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρον, ἵνα βαπτισθῇ ὑπὸ Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς. Ἐμβάς δὲ εἰς τὸ πλοῖον, ἐνεθυμήθη πῶς ἐξῆλθεν ἐκ τῆς χώρας αὐτοῦ χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος μετὰ τῆς συμβίας αὐτοῦ. πῶς δὲ τῶς ἐπανακάμπτει λυπούμενός τε καὶ ἀνώμματος ἐπὶ τῇ ταύτης στερήσει, καὶ τῇ τοῦ παιδίου· καὶ ταῦτα συλλογιζόμενος, ἠβουλήθη παραβαλεῖν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ τὰ λείψανα τῆς τῆς γυναίκας αὐτοῦ καὶ τοῦ παιδίου ἔβησεν, ἵνα κἀ ταῦτα λάβῃ παρηγορίας ἔνεκεν. Ὁ δὲ πολνεύσπλαγχνος Κύριος ἦν ὁ τοιαύτην ἔνοιαν ἐμβαλὼν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, καθ' ἕνα μὲν τρόπον βουλομένος αὐτὸν παραμυθίσασθαι, κατ' ἄλλον δὲ, ὅπερ καὶ μέγιστος, τὴν ἁγίαν Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν δοξάσαι θέλων. Τοίνυν ὡς ἐγγίζοντες ἦσαν τῷ βουνῷ, θεωροῦσι παιδίον μικρὸν παῖον ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ λίαν ἐθαύμασαν. Τὸ δὲ παιδίον θεασάμενον αὐτοὺς ἔφυγε, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπήλαιον, ἔνθα ἦν ἡ μήτηρ αὐτοῦ. Τότε εἰσελθόντες καὶ οἱ περὶ τὸν ἄρχοντα εἰς τὸ σπήλαιον, βλέπουσι τὴν γυναῖκα σῶαν, κεκαλυμμένης ἔχουσας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, οἷα δὴ κοιμωμένην, καὶ ἤρξαντο κλαίειν· ἡ δὲ γυνὴ ἔξυπνος γενομένη, φόβον καὶ τρέμον

ἐπέλησεν αὐτοὺς. Ἦρξατο γοῦν ὁ ἄρχων ἐπερωτᾶν αὐτήν, λέγων· πῶς ἀνέζησας, καὶ τοσοῦτον χρόνον πῶς διέτριβες; Ἡ δὲ ἀποκριθεῖσα, εἶπεν· ὅτι ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ συνεχῶς παρῆβαλλεν ὄψε, πάντα μοι κομίζουσα ἐπιστιμιόν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἄρχων, ἐθαυμάζετο, καὶ ἐννέδς γενομένος, ἐδόκει ὅραμα βλέπειν. Ἐλεῖται ἐκείθεν ἀπάραντες, ἐνέβησαν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ μετὰ πλείστης χαρῆς κατήνησαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν· ἔνθα δὴ καταξιοθέντες ἰδεῖν τὴν Ἁγίαν, ἠγαθήσθησαν τῷ Κυρίῳ, τῷ ποιήσαντι θαυμάσια τοιαῦτα, καὶ τὰς ἀκούας ὑπερβαίνοντα· περὶ ὧν συλλαβήσαντες Ἰωάννης, ἡ τε Ἁγία καὶ ὁ ἄρχων διὰ φροντίδος εἶχον τελειῶσαι τὸ ὑπὸ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρον παράγγελμα, τὸ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος δηλαδὴ. Τότε γοῦν ἡ ἁγία Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἐβάπτισεν τὸν ἄρχοντα πανοικεῖ, ἡ θετὸν εἰπεῖν πανδημει, καὶ τοὺς ἱεροῦς ναοὺς καταστήσασα, καὶ καλῶς τὰ περὶ τούτων οἰκονομήσασα, καὶ πάντας τῆς ζῴηστος διδασκῆς ἐμπλήσασα, τούτους μὲν παρέδωκε τῷ Θεῷ, εἰς ὃν καὶ ἐπιστεῦσάντων· αὐτὴ δὲ ἡ θαυμαστὴ καὶ μεγάλη ὄντως, καὶ ὁδοῦ μήκος παρ' οὐδὲν θεμένη, καὶ τῆς γυναίκας ἀσθενείας ἐκλαθομένη, σπουδῇ τὴν Ἐφεσον κατελήφει, καὶ τῷ Εὐαγγελιστῇ Ἰωάννῃ τῷ Θεολόγῳ προσεντυχούσα, τῷ τῆς βροντῆς ὕψος, τῷ καὶ ἐπὶ τῷ Ἀστυτοικῷ στήθει γνησίως ἀναπεσόντι, συνῆν αὐτῷ κοινωνοῦσα καὶ κηρύττουσα, καὶ θλίψων, καὶ δεσμῶν αὐτῶν, καὶ φυλάξης, καὶ τῶν ἄλλων ἀναφῶν.

Ἐπει δὲ καὶ αὐτὴν ἄνθρωπον οὖσαν, τῷ κοινῷ λειτουργῆσαι νόμῳ τῆς φύσεως εἶδει, νοσεῖ μὲν καὶ τελευτᾷ, καὶ χερσὶ τοῦ Θεοῦ τὴν ψυχὴν αὐτῆς παρατίθησι. Φιλόχοιστοι δὲ τινες τὸ ταῦτη πάντιμον σῶμα καλῶς κηδεύσαντες, φιλοτίμως θάπτουσι, παρ' αὐτῆς δὴ τῆς τοῦ σπηλαίου εἰσόδου, ἐν ᾧ περὶ οἱ ἐπὶ τὰ νεκρομνηστῆρα Παῖδες, πλείστα θαύματα τελέσασα, ἐν τε τῇ καταθέσει, καὶ τῷ μετὰ ταῦτα χρόνῳ. Καὶ ταῦτα μὲν εἰς τοσοῦτον. Ἄξιον δὲ καὶ περὶ τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ τιμίου ταύτης διαλαβεῖν Λειψάνου. Λέων ὁ ἐν εὐσεβείᾳ τῇ λήξει βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων ὁ μέγιστος, τὴν περικαλλῆ Μοῆν τοῦ Λαζάρου, ἐξ αὐτῶν τῶν κρηπίδων δευόμενος, καὶ παντοίας ἄλλης τεχνάσματος διακοσμῆσας, φιλάγιος ὢν ἅτε καὶ φιλοδίκαιος καὶ λειψάνους ἁγίους ἐντιμότερον τὸν αὐτὸν ἐθέλων καταθεῖναι, τὴν μεγάλην ταύτην Μαγδαληνὴν ἐξ Ἐφέσου τιμητικῶς ἄμα, καὶ φιλεσεβῆς ἀνακομισάμενος, ταύτῃ δὴ τῇ Μοῆν φιλοτίμως κατέθετο. Καὶ νῦν ἐστὶ τιμωμένη πιστῶς ἐν αὐτῇ καὶ λαμπρῶς ἐν ἑτησίῳ μνήματι ποθεινῶς ἔορταζομένη, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν ὃν κρεῖε δόξα, τιμὴ καὶ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΚΑΛΛΙΣΤΟΥ ΤΟΥ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΜΥΡΟΦΟΡΟΝ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΝ
ΜΑΡΙΑΝ ΤΗΝ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΝ

(Ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ μεταφρασθὲν εἰς τὴν ἀπλοελληνικὴν).

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ

Α'. Ἐὰν βεβαίως καὶ ἄλλοτε συνέβη καὶ διὰ λόγου νὰ πράξῃ τις τὸ πρέπον, τοῦτ' αὐτὸ νομίζω ὅτι θέλω πράξει καὶ νῦν προθυμώτατα ἀσχοληθεὶς εἰς τὴν διήγησιν τῶν ἀγώνων τῆς Μακαρίας Μαγδαληνῆς, καὶ ταύτην νὰ προβάλω ἀφορμὴν τῆς σημερινῆς ὑποθέσεως παραστήσας αὐτὴν ὡς ἔργον ἄξιον σπουδῆς. Ἥτις βεβαίως οὐκ ὀλίγον συνετέλεσεν ὑπὲρ λόγον ὑπερηθέσασα καὶ μαθητεύσασα τῷ σεσαρκωμένῳ Λόγῳ τοῦ Θεοῦ· οὐκ ὀλίγον δὲ συνετέλεσεν ὅσον τὸ ἐξ αὐτῆς διὰ τοῦ ἑναργοῦς καὶ προφορικοῦ αὐτῆς κηρύγματος μεγάλα ἔργα πράξασα. Ἐγὼ δὲ πάντα περισκοπήσας νομίζω ὅτι πρέπον καὶ ἀμύδιον εἶναι ὁ περὶ ταύτης λόγος· διότι δὲν εἶναι δυνατόν κατ' ἄλλον ὁποιοῦνδήποτε τινὰ τρόπον νὰ διατεθῶμεν πρὸς αὐτήν, εἰμὴ διὰ λόγων ἐξιτορησάντες τὰ κατορθώματα αὐτῆς κατ' ὄσον δυνάμει παραθέσαντες εἰς τὴν ἀκούσιν τῶν φιλολόγων διήγημα. Διότι ἂν αὕτη διὰ λόγου καὶ ἐδιδάχθη, καὶ ἐκήρυξε τὴν σωτήριον οἰκονομίαν, καὶ πᾶσα σπουδὴ αὐτῆς ἴητο νὰ δι-αδώσῃ εἰς τὴν οἰκουμένην τὸν λόγον τῆς πίστεως, βεβαίως καὶ διὰ λόγων τιμωμένη θέλει ἠδυνθῆ τῷ πνεύματι εὐλόγως· ἀλλὰ καὶ χάριν οὐ μικράν, γνωρίζω καλῶς, ὅτι θέλει παράσῃ βεβαίως τοὺς ἐγκωμιάζουσιν αὐτήν. Διότι εἰς ὁποιοῦνδήποτε ἔργον ἐπιδοθῆ ἕκαστος ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ καὶ εὐχαριστεῖται, διὰ τούτου καὶ μετὰ θάνατον ἂν ἴδῃ ὅτι τιμᾶται παρά τινος, εὐχαριστεῖται περισσότερο καὶ ἀνεκλάλητον χაίρει χαρᾶν. Διὰ τοῦτο ὅθεν καὶ δίκαιον καὶ πρέπον εἶναι εἰς τὴν Μαθητρίαν τοῦ Θεοῦ Λόγου τὸ διὰ λόγων ἐγκωμίων, οὐχὶ δὲ διὰ τοῦτο μόνον ἀλλὰ καὶ κατὰ ἄλλον τινὰ τρόπον ἀναγκαῖος τῷ ὄντι εἶναι εἰς ἡμᾶς ὁ περὶ ταύτης λόγος. Διότι εἰς ἄνθρωπον ὅστις ἐκ τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας ἠσκήθη εἰς τοὺς λόγους καὶ διὰ τούτων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνετρέφη, καὶ τὰ πάντα εἰς δευτέραν μοῖραν τούτων ἔθετο, καὶ κατὰ χρέος εἰς τὸν Θεὸν ὀφείλει νὰ ἀφιερῶσθαι

τὴν ἀρχὴν τῶν λόγων του, τί εἶναι εἰς αὐτὸν ποτὲ εὐχαριστότερον ἢ ὁ λόγος περὶ τοῦ Θεοῦ Λόγου, καὶ ἡ διήγησις περὶ τῶν διαδραμόντων τὴν οἰκουμένην διὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου; Καὶ τρίτον δὲ ἐγὼ νομίζω ὅτι ἀνοήτων ἀνθρώπων, μᾶλλον ἀχαρίστων, ἴδιον εἶναι τὸ θέλειν εἰς μὲν τοὺς ἐξ αἵματος προγόνους νὰ ἀποδίδῃ τις χάριν καὶ τιμὴν δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς δυνάμεως, εἰς δὲ τοὺς ἀρχηγούς καὶ αἰτίους τῆς σωτηρίας ἡμῶν καὶ τῆς πνευματικῆς ἡμῶν ἀναγεννήσεως, οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον νὰ προθυμῆται ἵνα προσφέρῃ τὰ εὐκῆτα. Πασίγνωστον δὲ εἶναι βεβαίως ὅτι καὶ ἡ μακαρία αὕτη Μαγδαληνὴ, καὶ εἶναι καὶ λογίζεται ἀναμφιβόλως ἀρχηγὸς τῶν ἀναγεννημένων πνευματικῶς. Διότι ἂν τὰ τῶν τέκνων, ἴητοι ἡ γέννησις καὶ ἀρχὴ τῶν τέκνων, καὶ δικαιοτάτον καὶ ἐνομοτάτον εἶναι νὰ φρονῆται ὅτι ἀνήκουν εἰς τὸν Πατέρα, καθὼς βεβαίως καὶ εἶναι καὶ μαρτυρεῖται, ἐξάπαντος καὶ τὰ τῶν Μαθητῶν εἰς τὸν διδάσκαλον θέλει ἀποδώσει ἕκαστος. Διδάσκαλον δὲ ἄλλον τῶν Ἀποστόλων μετὰ Χριστὸν βεβαίως ἂν θελήσῃ τις νὰ ὀρίσῃ ἕτερον ὑπεξαίρεσας τοῦ λόγου τὴν Μακαρίαν Μαγδαληνὴν, νομίζων ὅτι Χριστιανὸς καὶ εἶναι καὶ λέγεται, ἐγὼ τοῦλάχιστον νομίζω ὅτι δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ εἰρωμεν τὸν τοιοῦτον ὥστε καὶ τὰ τῶν Ἀποστόλων ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον ὅτι εἰς ταύτην ἀνήκουσιν, μετ' οὐ πολλὴν θέλομεν εἰπεῖν, καὶ τὴν εἰς τοῦτο πίστιν, ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων προπόντως θέλομεν παράσῃ διὰ τοῦ λόγου βεβαίως· διότι ἂν πρέπει τῷ ὄντι νὰ πειθώμεθα εἰς τὸν θεοπρόσιον Παῦλον. «Ἐὰν δὲ νεκροὶ δὲν ἀνίστανται, οὐδὲ ὁ Χριστὸς ἀνέστη» ἂν δὲ ὁ Χριστὸς δὲν ἀνέστη ἄρα ἡ πίστις ἡμῶν ματαία». Εἰς ταύτην δὲ τὸν Χριστὸν μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτὴν νὰ εὐαγγελίσῃ εἰς τοὺς Ἀποστόλους, εἰ καὶ φλυαρία ἐφάνησαν εἰς αὐτοὺς

τὰ λόγια αὐτῆς, εἰς ταύτην βεβαίως πρέπει νὰ ἀποδοθῶσι καὶ τὰ τῶν Ἀποστόλων, ἂν τῷ ὄντι οἱ εὐ φρονούντες τὰ τῆς εὐρέσεως ἀποδίδουσιν εἰς τὸν πρώτον εὐρετὴν. Τούτου δὲ ἔνεκεν κρείττον εἶναι τὸ νὰ ἀναβάλω τὸν εἰς τὸν λόγον ἀγῶνα, καλῶς φρονῶν ὅτι δὲν εἶναι εὐκόλον πλοῖον ἀκατάριστον νὰ διαλεύσῃ μέγα πέλαγος, ἢ λέμβος μικροτάτη νὰ ὑπερηδῆσῃ μεγάλα κύματα ταῦτὸν δ' εἰπεῖν διὰ μικροῦ καὶ οἰκτροτάτου λόγου νὰ διηγηθῶ καταλεπτῶς τὰς μεγάλας πράξεις καὶ ἀρετὰς τῆς Μακαρίας Μαγδαληνῆς, εἰς ἐτέροισ δὲ νὰ παραωρήσω τὸ ἔργον τοῦτο καὶ τὸν ἐκ τούτου ἔπαινον, οἷτινες ἔχουσιν ἰκανὴν τὴν δύναμιν τῶν λόγων, καὶ δύνανται νὰ διαχειρισθῶσι τὸν τοσοῦτον ἀγῶνα. Πλὴν ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν δύναμαι οὔτε νὰ καταλείνω, οὔτε νὰ ἀποφύγω τὸ ἐπιχειρηθὲν ἔργον τοιουτοτρόπως τολμήσας νὰ τὸ ἀναλάβω, διότι πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ προσάψω κατ' ἔμμαντοῦ τὸν μῶμον, ὅτι παιδαριώδη πράττω βλατὼν τὴν χεῖρα εἰς τὸ ἄροτρον κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὰ ὀπίσω, ἀφοῦ ἤδη ἐπιχειρήσῃ τὸ ἔργον; καὶ ὀφείλω νὰ τὸ ἀποπερατώσω, ἢ νὰ καταλείψω αὐτὸ ἀτελές καὶ νὰ στρέψω εἰς τὰ ὀπίσω. Πότε δὲ ἄλλοτε καὶ διὰ λόγων θέλω προσφέρειν προπόντως τὰ ὀφειλόμενα εἰς τοὺς λόγους (τὴν παιδείαν) ἢ ἀναποδίδων κατὰ χρέος τὴν χάριν εἰς τοὺς ἔμοις Πατέρας τούτους, οἷτινες κατ' ἕκαστην ἡμέραν με βιάζουσιν εἰς τοῦτο. καὶ σπαράττουσιν ὡς ἔστιν εἰπεῖν, καὶ δυσχυρίζονται πολλὴ μάλιστα, ὅτι δὲν θέλουσι με ἀφήσῃ ἕως ἂν ἐπιχειρήσω νὰ ἐγκωμιάσω διὰ λόγου τὴν Μακαρίαν Μαγδαληνὴν; ἐπειδὴ λοιπὸν οὕτω πῶς συνέβησαν ταῦτα, φέρε δὴ καὶ τὴν βοήθειαν ταύτης ἐπικαλεσάμενοι, ἃς ἀρχίζομεν τὸ ἔργον τοῦ λόγου πάντα φόβον καὶ δειλίαν ἀποδύσαντες. Βάσις δὲ τοῦ λόγου ἔστω ὅπως πῶθεν καὶ ποῖα ἴητο κατὰ τὸ γένος καὶ τὴν καταγωγὴν. ἔπειτα ἀκολουθῶς νὰ προσθέσωμεν καὶ πῶς προσήλθε τῷ Χριστῷ, καὶ πῶς ἐγένετο ἵνα ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ γίνηται μέγας καὶ ὁ περὶ ταύτης λόγος. Β'. Τὴν μὲν πατρίδα λοιπὸν καὶ τὸ γένος τῆς Μακαρίας ταύτης, νὰ διηγηθῶμεν, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος νομίζω ὅτι καὶ ἄκαιρον εἶναι παντάπασιν, καὶ τοῦ προκειμένου ἡμῶν σκοποῦ ἐκτός. Διότι φανερόν εἶναι ὅτι τῶν κατὰ Θεὸν ζησάντων, Πατὴρ μὲν εἶναι ἡ ἀνόλεθρος καὶ μακαρία ἐκείνη διαγωγὴ, ὁ Παράδεισος. Πρόγονοι δὲ οἱ Πατριάρχαι καὶ οἱ

Προφῆται. Φίλοι δὲ οἱ Ἀπόστολοι καὶ ἡ ὁμήγυρις τῶν δικαίων, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα τῆς ἄνω Ἱερουσαλήμ, τὰ σεμνὰ καὶ τίμια. Ἐὰν λοιπὸν ἴηαι δίκαιον νὰ σεμνυνταὶ ἐκ τούτων, περιττὸν νομίζω πάντως καὶ καθ' ὑπερβολὴν μὴ προσήκον εἰς τὴν περίστασιν, καὶ ἀπὸ τὰ ἐλάχιστα ταῦτα τὰ ὁποῖα ἐκείνη ὡς μηδαμινὰ κατέλειπεν εἰς τοὺς θέλοντας αὐτὰ, νὰ ἀναζητῶμεν τὸν ἔπαινον. Διότι εἰς ἐκείνον τὸν ἄνθρωπον ὅστις δεινῶς κυριεύεται ἀπὸ τὴν ὕλην, καὶ εἰς τὴν ὕλην εὐδαιμονίαν ἀσασχολεῖται, ἐπιτρέπεται νὰ διερευνᾷ τὰ τοιαῦτα· ἂν δηλαδὴ οὗτος ἔχη καλὴν πατρίδα ὑπεριζήσων τὰς ἄλλας καὶ κατὰ τὴν εὐφορίαν τῶν βοσκομημάτων καὶ ἂν ἔχη καλὴν τοποθεσίαν καὶ πλουσία ἂν ἴηαι εἰς τὰ τεῖχη καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην εὐτρέπεται, καὶ ἂν ἴηαι παραθαλάσσιος καὶ ἔχη ἴδια ἐκείνης ὅσας ἄλλοι νομίζουσι καλά· καὶ τὴν μὲν ἀπὸ θαλάσσης βλάβην δὲν φοβείται ἀπέχουσα ὀλίγον αὐτῆς, καὶ μὴ ἐγγίζουσα ὅλους διόλου πρὸς αὐτήν. Αὕτη ὁμως ἐπέτρεξε τὴν μακαρίαν ἐκείνην εὐδαιμονίαν ἀντὶ πάντων τῶν ἐπιγείων, καὶ πάντων κατεργήσασθαι τὸν Χριστὸν κερδήσῃ, καὶ Πατρίδα νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ, καὶ νὰ ἀναβῇ ὑψηλότερον τῆς γῆδους ταύτης ὕλης, καὶ μετὰ τοῦ Θεοῦ νὰ κατοικήσῃ· μᾶλλον δὲ νὰ ἐνοσθῇ μετὰ τοῦ Θεοῦ. Διὰ ταύτην τὰ γῆνα εἶναι μὴδὲν καὶ ὅσα δὲν προξενούσιν ἀπ' ἑαυτῶν τὸν ἔπαινον. Καίτοι ἂν θελήσωμεν καὶ τὴν πατρίδα αὐτῆς νὰ εἰπωμεν, νομίζω ὅτι οὐδὲ ὅλους θέλουσι φανῆ τὰ προσόντα τῶν ἄλλων εὐχάριστα, τῶν ὁποίων ὅτι καὶ ὅσα ἂν εἴπη τις ὅτι εἰς τὰς ἄλλας πόλεις εἶναι θαυμαστά καὶ τίμια καὶ ἄξια γίνονται λογον πολλοῦ, δύναται καὶ περισσότερον μάλιστα ἐκείνων αὕτη νὰ κινῆται κατὰ τοῦτο ὅτι ὑπερερεῖ τοὺς ἄλλους, διότι τὰ ταύτης ἄξια τιμῆς προτερημάτων, καὶ ἐπειδὴ εἰσὶ πολλὰ καὶ λόγον πολλὸν ἀπαιτοῦσιν, οὐχὶ ἐπίσης ἠδυνήθησαν νὰ τὰ ἔχωσιν αἱ ἄλλαι. Ἀλλ' ἵνα μὴ διὰ τῆς ἀποσιωπήσεως νομισθῶμεν παρά τινος ὅτι περικαλίπτομεν τὸ ὄνειδος, καὶ ὅτι τοῦτο κἀμνομεν μὴ ἔχοντες τίποτε εὐγενές νὰ διηγηθῶμεν περὶ αὐτῆς, ἃς δεῖξομεν ἐξ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς κατὰ τὸ λεγόμενον, ἀπὸ ποῖαν πατρίδα κατάγεται, καὶ ὅτι ὄχι ὀλιγότερον ἐτίμησεν αὐτὴν ἢ πατρίς, ἢ ὅσον ἐτίμησεν αὐτὴ τὴν πατρίδα.

Γ'. Πατὴρ λοιπὸν τῆς μακαρίας ταύτης Μαθητρίας τοῦ Λόγου Μαγδαληνῆς, ὑπερῆσεν ἢ γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, ἢν ὑπεσέθη ὁ Θεὸς τῷ

πρώτῳ Πατριάρχῳ Ἀβραάμ καὶ τοῖς ἐξ αὐτοῦ γενομένοις ἦν ἐκκληροδοτήθῃ ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὴν κατοπιθεῖαν τῆς Αἰγύπτου. Καὶ νομίζω πρέπει νὰ παραχωρησώμεν εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν νὰ ἐπαινῆ τὰ καλὰ ταῦτης τῆς γῆς, καὶ πόσον διέπρεπε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, καὶ πόσον αὕτη τιμᾶται νῦν ἐκ τοῦ ὀνόματος. Διότι ποίους λόγους μεταχειρίζομενός τις δύναται κατ' ὀλίγον τοῦλάχιστον νὰ παραστήσῃ τὴν μεγάλην αὐτῆς δόξαν; κρείττον λοιπὸν εἶναι διὰ τῆς σωπῆς μᾶλλον νὰ τὴν ἐπαινῶσιν τις, ἢ νὰ ἀρχίσῃ τὴν γῆν διηγήσῃν καὶ νὰ μὴ δυνήθῃ, οὔτε νὰ ἰσχύσῃ νὰ εἰπῇ κατ' ἀξίαν, γέλωτα δὲ μάλιστα νὰ προξενήσῃ καὶ λόγους περὶ τούτου. Αὕτη μὲν ἦτο τῆς μακαρίας Μαγδαληνῆς ἡ παρῆς. Ἀλλὰ καὶ τοιαύτην καλὴν πατρίδα ἔχουσα, οὐκ ὀλιγώτερον εἶχε καὶ τὴν ἐκ τοῦ γένους ἐπιστημότητα τῶν γόνων, καὶ τὰ κατὰ τὴν ἀνατροφὴν αὐτῆς; διότι κατ' οὐδὲν ἦσαν τῶν ἄλλων ὑποδεέστεροι, καὶ κατὰ τὴν πρωτεία ἐν τῇ πατρίδι καὶ κατὰ τὸν πλοῦτον μὴ ὄντες ἐνδεέστεροι, διότι ἐκ τῶν προπατόρων εἶχον οὗτοι ὡς κατὰ διαδοχὴν τὸ καλὸν τῆς εὐγενείας, ἐκ τῶν ἀνατολικῶν μερῶν οὗτοι καὶ καταγόμενοι, εὐγενεῖς τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν εὐγενέστεροι. Ἡ θύρα καὶ τούτων ἦτο ἀνεωγμένη εἰς τοὺς πτωχοὺς κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰσὴβ, μὴ περιουσιουμένη εἰς πρόσωπον καὶ μακρὰν τούτους ἀποδιώκουσα. Πόδες ἦσαν τῶν χυλῶν, καὶ ὀφθαλμοὶ ἐγένοντο τῶν περιφερομένων ἐστερημένων τοῦ φωτὸς τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν. Τὰς δὲ χήρας ἐβοήθουν ὑπερβολικῶς. Παῖδας τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς πρὸ πολλοῦ εἶχον ἀποθάνῃ, ἠλευθερώων τῆς ὀρφανίας, τὸ πλεῖστον αὐτῆς ἀφαιροῦντες καὶ παρέχοντες αὐτοῖς οἰκίαν, ἐπειδὴ δὲν ἐδοκίμαζον τὰ ἐκ τῆς ὀρφανίας κακία, ἐχόντων τῶν γονέων αὐτῆς τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ὀρφανῶν. Ἀλλὰ τί λοιπὸν; μήπως ἀρὰ γε οὕτω κολοὶ ὄντες πρὸς τοὺς ἔξω, διηγῶν ἐν ἀμελείᾳ ὅσον ἀρεσκῶν ἐν ἑαυτῶν των, εἰς τὰς τρυφὰς καὶ πᾶσαν εὐπάθειαν ἀκολούθουντες; οὐχὶ μάλιστα. Ἀλλ' ἔργον αὐτῶν ἀκατάπαντον ἦτο ἡ μελέτη τοῦ Παιδαγωγοῦ Νόμου (τοῦ Μωσαικοῦ) διότι οὕτως εἰσέτι ἐπεκράτει, κἂν τὰ σκιάδῃ καὶ ἡ δι' αἰμάτων καὶ θυσιῶν πρὸς τὸν Θεὸν οἰκειώσις εὐρίσκοντο πλέον ἐπὶ τῆς αἰχμῆς τοῦ ξυροῦ (τούτέστιν εἰς τὸ τέλος αὐτῶν). Γεννώσι λοιπὸν τὴν μακαρίαν ταύτην περὶ τὰ μέσα σχεδὸν τῆς μοναρχίας τοῦ Καίσαρος; Ὁκαρίβου, ὅστις καὶ ἄλλως ἐπινο-

μάζετο Σεβαστός. Καὶ νομίζω ὅτι ἐφιλοτιμούντο λίαν τοιαύτης θυγατρὸς γονεῖς γενόμενοι. Διότι ἐὰν ἐπροσπεν ἡ τοιαύτη καὶ τόσα καλά χαρισμένη εἰς τὸν κόσμον ὄντα ὑπὲρ τοῦν καὶ λόγον, νὰ δοθῇ εἰς τὸν κόσμον, ὡς τὴν ἀγαθὸν μέγιστον τῶν ὄσων ἐγένοντο εἰς τὴν ἀρχαιότητα, νὰ μὴ ἔχη ἄλλους γονεῖς αἰτίους τῆς προόδου αὐτῆς πρὸς τὸ φῶς, εἰμὴ ἐκεῖνους δι' ὧν ἐγεννήθη, ἐκεῖνοι δὲ πάλιν νὰ μὴ φανῶσι γονεῖς ἄλλης εἰμὴ ἐκείνης. Ὅταν δὲ ἀπεγαλακτίσθῃ καὶ ἦτο μακρὰν πλέον τῆς τροφῆς καὶ ἤρχισε διὰ τὸν ἴδιον ποδῶν τὴν γῆν νὰ περιπατῇ καὶ περὶ ἑαυτῆς νὰ κρίνῃ ἡδύνατο, δὲν ἐδόθη εἰς τὰ τῶν γυναικῶν ἔργα κατὰ τὸν Σολομόντα, ἀπλῶνους τὰς χεῖρας εἰς τὸν ἄτρακτον, οὔτε μαλλία νὰ κλώθῃ, οὔτε εἰς τὰ μεταξωτὰ νημάτια καὶ νὰ ὑφαίνῃ λαμπρὰ καὶ νὰ τὰ ποικίλλῃ διὰ τοῦ χρυσοῦ, ὅστις πανταχοῦ τὴν βίαν αὐτοῦ ἐπιφέρει, ἀλλ' ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν γραμμάτων εἰς διδασκαλίαν φοιτῶσα. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸ λεγόμενον ἦτον ὡς ὁ δαυλὸς τιθέμενος εἰς τὸ πῦρ, καὶ ὡς ὁ ἵππος εἰς τὴν πεδιάδα ἀδουγούμενος, ἐν τῷ μεταξὺ ὀλίγου τιγὸς χρονικοῦ διαστήματος, καὶ ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ διδασκάλου ὅλα ὅσα εἶναι γεγραμμένα εἰς τὰ Μωσαικὰ βιβλία καὶ τὴν λοιπὴν Παλαιὰν Διαθήκην, καὶ ὅσα οἱ Προφῆται συνέγραψαν καὶ τὸ Ψαλτήριον. Εἰς δὲ τὸ Ψαλτήριον ἐσχόλασεν ἐπιπερισσότερον καὶ σπουδαιότερον μελετῶσα ἡμέραν καὶ νύκτα, καὶ ἀκαταπαύτως ἐτησχολεῖτο εἰς τὰ προφητικά ὅσα ἀναγράφονται φανερώτατα περὶ τοῦ Χριστοῦ ἦτοι περὶ τοῦ Μεσσίου.

Δ'. Ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ οἱ γονεῖς αὐτῆς ἐτελεύτησαν, καὶ εἶχε πᾶσαν τὴν ἔξουσίαν νὰ διάγῃ ἐν ἡδοναίᾳ τὴν ζωὴν, δὲν ἀφῆκε τὴν τῶν γραμμάτων σπουδὴν; διότι οὔτε παρὸς τὰς τρυφὰς ἀπέβλεψεν, οὔτε τὸ σῶμα παρέδωκεν εἰς τὴν χαννότητα καὶ πᾶσαν σωματικὴν τρυφήν καὶ ἀνάπαυσιν ζῶσα ἐν ἀμελείᾳ καὶ ἡδοναῖς; μολοντί εἶχεν ἤδη παρέλθῃ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν καὶ ἠσθάνετο εἰς ἑαυτὴν τὸν φυσικὸν παθὸν τὴν δύναμιν, ἀλλ' ὅμως ἀκατάπαντον ἔργον αὐτῆς ἦτο ἡ νηστεία καὶ ἡ προσευχὴ, ἡ σωματικὴ κακοχῆρα, καὶ ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀφιέρωσις τοῦ νοῦ καὶ οἰκειώσις; ἡ μελέτη τοῦ νόμου, ἡ ἀνάγνωσις τῶν Γραφῶν, καὶ ἡ δόσις τῶν ὑπαρχόντων εἰς τοὺς δεομένους δι' ὅλης αὐτῆς τῆς προαιρέσεως καὶ διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς χειρῶν καὶ προθυμώτερον μάλιστα αὕτη ἢ ἐκεῖνοι οἵτινες ἐλάμβανον ἐφρόντιζεν, ἵνα κατα-

πτήσῃ τὸ μέλλον ὡς παρὸν καὶ διὰ τῶν ὑπαρχόντων ἐν τοῖς ταμείοις αὐτῆς ν' ἀποθησαυρίσῃ τὰ τοῦ προσκαιροῦ πλοῦτον διὰ τῆς γενναίουσφύρου μεγαλοδωρίας τῆς διὰ μέσον ἐκείνων οἰτινες συνέβη νὰ ὄσων ἐνδεεῖς ἐν τῷ παρόντι βίῳ.

Ἄλλ' οὐδὲ αὐτὰς τὰς χεῖράς τῆς ἀτηγρόρουσεν ἡ μακαρία ἀπὸ τοῦ νὰ πλύνῃ δι' ὕδατος καὶ νὰ καθαρῖσῃ τὰς σαπημένας καὶ βρωμισμένας πληγὰς τῶν ἀσθενῶν, καὶ νὰ τὰς ἐπιδένη βάλλουσα φάρμακα λαματικά, καὶ νὰ τοῖς βοηθῇ παντοιοτρόπως εἰς τὴν ἀσθένειαν αὐτῶν; διότι αὕτη καὶ πρὸ τῆς χάριτος εἰργάζετο τὰ τῆς χάριτος. Ἀγνεῖαν δὲ ἐν τῇ ζωῇ αὐτῆς τόσον μετεχειρίζετο, καὶ τόσον ἐπεμελεῖτο τὸ καλὸν τῆς παρθενίας, ὥστε καὶ ἀπὸ τὰς εορτᾶς ἔλειπε καὶ τὰς πανηγυρεῖς ἀπεστρέφετο, καὶ νὰ μεταβαίνῃ δὲ εἰς τοὺς οἰκείους αὐτῆς, καὶ εἰς ἄνδρας νὰ παρουσιάζηται ὅλος διόλου ἀπέχεν. Διότι ἄτοπον πρᾶγμα ἐνόμιζεν ἀφοῦ ἐπροτίμησε τοῦ γάμου τὴν παρθενίαν, καὶ μακρὰν οὔσα τῆς διὰ τῆς ἀφῆς τρυφῆς, νὰ πράττῃ τὸ ποθοῦμενον μακρόθεν διὰ τῶν αἰσθήσεων ὡς διὰ τῶν ἀσώματων ἐνώσεων, καὶ ἐκεῖνο ὅπερ εἶναι αἰσθηρὸν νὰ τὸ πράττῃ τις διὰ τοῦ σώματος, τοῦτο κατὰ δυνάμιν καὶ διὰ τῆς τοῦ νοῦς ἐμπειρίας ἐνούμενος νὰ ἐργάζεται διὰ τῶν ἐνθυμήσεων τὰς ὁποίας συνέλαβε, τὸ ὅποιον πολὺ ὀφείλουσι νὰ γνωρίζωσι περὶ ἑαυτῶν ὅσα τὴν σήμερον παρορθομήθησαν νὰ φυλάξωσι παρθενίαν. Διὰ ταῦτα ὄθεν καὶ τὸν περιττὸν γέλωτα καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν παρρησίαν ἀπέφευγε, καὶ ἐν ἡσυχίᾳ διαίγουσα ἦτο πάντοτε μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἐνουμένη διὰ τῆς καθαρότητος τοῦ νοῦς καὶ τῆς συνεχῆς ἀναγνώσεως τῶν Γραφῶν καὶ τῶν ἄλλων πάντων; πρὸ πάντων δὲ διὰ τῆς μέγχι καὶ αὐτῆς; τῆς παροράσεως ἑαυτῆς παρθενίας καὶ καθαρότητος.

Ε'. Τοιοῦτοτρόπος δὲ ζωῆς τῆς μακαρίας καὶ πολιτείας ἐνθεν καὶ ὑψηλὴν ἀληθῶς πολιτευομένης, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἡσυχάζῃ ὁ πατὴρ τοῦ φθόνου. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἀρχῆθεν εἶναι κακὸς καὶ πάντοτε ἐπιβουλεύεται τὰ καλά, καὶ καθήμενος ἐν τῇ ὁδῷ φιλάττει τὴν πτέρναν τοῦ ὀδοιπόρου, καθὼς λέγει ἡ Γραφή, ὁρμᾶ καὶ κατὰ ταύτης μεθ' ὅλης αὐτοῦ τῆς δυνάμεως; καὶ δι' ὅλων τῶν πολεμικῶν μηχανῶν πολιορκεῖ τὸν οἶκον τῆς ἀγνείας, καὶ διὰ φανερῶν ἡσυχῶν ἐφόδων καταρῆθεται τὸν πύργον τῆς παρθενίας αὐτῆς; καὶ διὰ τούτων τῶν μέσων ἀπὸ τίνος ἀκροπόλεως κυριεύσας τὴν πόλιν πᾶσαν καὶ ἐρη-

μῶσας αὐτὴν, καὶ ὅλην ὑποχείριον αὐτοῦ ποιήσας, ἀφαιρεῖ μὲν ἀπ' αὐτῆς ὅ,τι θεῖον καὶ ὑψηλὸν ὑπάγει ἐν αὐτῇ, καταστρέφει δὲ ἐξ ὀλοκλήρου πᾶν καλὸν τῆς ἀρετῆς; αὐτῆς; τὴν ὁποίαν ἐπλούτει, καὶ ὅσην εἶχε κατορθώσει διὰ τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς πολυχρονίου ἐργασίας; καὶ τὴν πρὶν γεμάτην ἀπὸ πολλὰ προτερήματα γυμνώσας, ἐξέρχεται ἀναθέσας τὴν φύλαξιν αὐτῆς εἰς ἐπτά δαιμόνια, κατὰ συγχώρησιν νομίζω Θεοῦ ἢ καὶ μακρόθεν προβλέποντος καὶ ἐργαζομένου τῶν μεγάλων πραγμάτων τὰς ὑποθέσεις. Διότι δυστυχίαν καὶ ἀθλιότητα ἑαυτοῦ ἐνόμιζεν ὁ τῆς κακίας εὐρετής, τοὺς μὲν προπάτορας νὰ νικήσῃ, τὸν δὲ Κἄν ν' ἀποδείξῃ ἀδελφοκτόνον, εἰς τὸν κατακλινομένον δὲ ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος νὰ παραδώσῃ, εἰς τὰ Σόδομα πῦρ νὰ βρέξῃ, διὰ τῆς εἰδωλολατρείας δὲ καὶ τῶν λοιπῶν παθῶν ἅπαν τὸ ἐπίλοιπον γένος τῶν ἀνθρώπων ἀφοῦ κατέστρεψε, νὰ φανῇ κατώτερος μιᾶς γυναικὸς. Ἐὰν δὲ πρέπει νὰ πισθῶμεν καὶ εἰς μυστικωτέρας λόγους παραδοθέντας εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, περὶ τῆς ἐπιδρομῆς, τῶν ἐπτά δαιμονίων κατὰ τῆς μακαρίας, ὅτι φόβος κατέλαβε τὰχα τὸν Σατανᾶν, ἐπειδὴ εἶχεν ἀνωσίαν τὸν Προφήτην ὅστις ἔλεγεν ὅτι. Ἰδοὺ ἡ Παρθένος θὰ συλλάβῃ εἰς τὴν κοιλίαν... καὶ διὰ τοῦτο ὀρμᾶ κατ' αὐτῆς, καὶ τὴν παρθενίαν τῆς διέφθειρε φοβούμενος μήπως δι' αὐτῆς ἐνεργήθῃ τὸ τῆς οἰκονομίας μυστήριον (ἡ σωτηρία ἐναρκακῶς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ). Καθὼς τῷ ὄντι καὶ πρὸ ταύτης ἐνόμιζεν ὁ μίταιος ὅτι διὰ τῆς μνηστείας τοῦ Ἰωσήφ ἦθελε φέρῃ ἐντὸς τῶν παγίδων τὴν Πατρί, ὁ ἀναρχος καὶ ἀκατάλητος (ἀπεριόριστος) καὶ σοῦ ὅστις εὐκόλως εὐρίσκει τρόπους εἰς τὸ κακοῦργεῖν θέλει ἀφανίσει τὰς πανουργίας, διότι ὑπομείνας τὸ ἐκούσιον αὐτοῦ πᾶν, ὡς μὴ ὑποφέρων νὰ φθείρῃ; τοσοῦτον τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν του, εὐδοκίᾳ μὲν τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς, συνεργεῖ δὲ τοῦ συμφυροῦ καὶ ὁμοτίμου αὐτῷ Ἁγίου Πνεύματος διαφυγῶν σὲ τὸν ἀρχοντα τοῦ σκότους τὸν δι' ἀπάτης πλανήσαντα ἡμᾶς, μὴ χωρισθεῖς τῶν ἄνω καὶ τῆς θεότητος αὐτοῦ, κατέβῃ ἀθουρῶσας ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ κατόχησας εἰς τὴν μήτραν τῆς ἀμείαντου Παρθένου.

Σ'. Γεννάται λοιπόν ο Σωτήρ; και πού μοι υπάρχει καιρός να λέγω οσα συνέβησαν εις την Γέννησιν να εξαφανισή την κατοικίαν σου; διαλύση την δύναμίν σου; την Βιθλέμ; την φάτην; τα σπάργανα; τα πρό του Βαπτισματος; τα μετά το Βάπτισμα; και τ' άλλα πάντα δια των οποίων έτελειώθη η; Ιδικής μου σωτηρίας το μυστήριον; 'Αλλ' ας επανέλθωμεν εις την σειράν του λόγου και κατά τάξιν ακολουθούντες; ας προχωρήσωμεν. "Όταν ο Υιός και Λόγος του Θεού διέτριβε σωματικώς εις την γην και την σωτηρίαν ημών φρονόμενός δια των λόγων ανέκαλεσθη, και πάντα έπραττεν εις καιρόν τον πρότερον, και οτε την Θεότητα αυτού απέδεικνε δια των υπέρ φύσιν σημείων τα όποια έτελει, τότε τῷ ὄντι τότε, και ή θαυμαστή αυτη Μαγδαληνή υπό έπιτά δαιμονίων ως έλέχθη κατεχομένη, και προς αυτόν ήλθε, και των θείων λόγων του ήτον ακροατής, και εὐθὺς ἀπηλλάγη τοῦ πάθους αὐτῆς. "Όταν λοιπόν ήλθεν αυτη εις 'Ιερουσαλήμ, ο δέ Σωτήρ μετά των Μαθητῶν μετέβησαν εις τα μέρη της Τύρου και Σιδῶνος και διήλθον την Καισάρειαν την Πατριδα του Εὐαγγελιστοῦ Φιλίππου, και ήλθον εις τα άπέναντι μέρη της λίμνης Γενησαρέ, οτε έχόρτασε τους τετρακιςίλιους ανθρώπους δι' έπιτά μόνον ἄρτων, καθῶς λέγει το Εὐαγγέλιον, μετά το λεχθέν: «Οί δέ φαγόντες ἤσαν ἄνδρες τέσσαρες; χιλιάδες ἐκτός τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδῶν» καὶ ἀπολύσας λέγει: «τοὺς ὄλους ἀνέβη εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἦλθεν εἰς τὰ ὄρια Μαγδαλά» ὕπερ ἕτερος Εὐαγγελιστῆς λέγει Δαλιμανουθά το ὅποιον εις την 'Ελληνικήν διάλεκτον ερμηνεύεται καύχισις. 'Επειδή λοιπόν πολλά θαύματα ἐγένοντο, διότι λέγει, ἦλθον πρὸς αὐτὸν ὄχλοι πολλοὶ ἔχοντες μετ' αὐτῶν χολούς τυφλοὺς; κωλοὺς; καὶ ἐθεράπευσεν αὐτούς πληροφροηθέντες; καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτῆς; ταῦτα, φέρουσιν αὐτὴν πρὸς τὸν Ἰησοῦν, τῆς δὲ κάκεισε περιστροφόμενην, τοὺς δδόντας τρίζουσας, καὶ ἄφρον πτύουσας ἐκ τοῦ στόματος. "Όταν δέ ἐληθάσαν πρὸς τὸν Ἰησοῦν, ἰκέτευον καὶ παρεκάλουν αὐτὸν νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοῦ πάθους διηγούμενοι τὴν πρότεραν αὐτῆς ζωὴν. Παρεκάλουν δέ λέγοντες: Σίλαχινίσου Δέσποια τὴν γυναῖκα ταύτην τὴν δυστυχῆ, ἥτις εἶναι ἔρρημος ἀνδρός, καὶ Κόρην ἥτις πρὸ πολλοῦ ζῆ ἐν ὄρφανίᾳ καὶ ὀλίγον ὑπολείπεται νὰ ἀπολεσθῆ παντάκτασιν. 'Επειδή οὐδόλας ἀλοθάνεται τί συμβαίνει εἰς αὐτὴν.

Ζ'. Τί λοιπόν έπραξεν ο συμπαθής και φιλάγαθος Κύριος; ταχύτερον η ὅσον έλέχθη ο λόγος, την ηλευθέρωσεν από τα έπιτά δαιμόνια; και τους; μὲν δαίμονας έπειτήμοσ; νά μόνωσιν εις τα ὄρη. Αυτή δέ συνελθοῦσα και αλοθανομένη εαυτήν σώσας έχουσαν τας φρένας, και έννοήσασα ὀποίου καλοῦ ηξιώθη, έκρινεν οτι δέν έπρεπε πλέον νά αναμένη, αλλά τὰ πάντα καταλιπούσα, ηγάπα νά ακολουθῆ τὸν Σωτήρα και Διδάσκαλον κατά πόδους οὔτε βήμα ποδὸς ἀπομακρυνόμενη, ἀλλ' εις αὐτὰ τὰ ἴχνη αὐτοῦ τοὺς πόδας αὐτῆς ἐπιθέτουσα; περὶ δὲ τῶν ἐπιγειων και τῶν συγγενῶν η ὀλίγων η διόλου δέν εφρόντισεν. "Εκτοτε δέ βλέπουσα τοὺς μὲν χολούς ὡσει ελαφοι πηδῶντας, τοὺς δὲ τυφλοὺς ἀπορρίπτοντας τὸ πολυχρόνιον σκοπὸς τῆς τυφλώσεως, και εὐχαρίστας πως βλέποντας τὸν γλυκύτατον ἦλιον μὲ ὀφθαλμοὺς παραδόξως. Τάγμα δὲ ὀλόκληρον δαιμόνων ἐπιτιμώμενον παρὰ τοῦ Δεσπότη και ὡσει καπνὸν ἐξαιφνης διασκορπισόμενον, τῆς ζηρᾶς χειρὸς τὰ δεσμὰ λυόμενα και ὡς ἀράχνης παγίων διαλυόμενα έννοιει ἐκ τούτων και ἐκ τῶν Γραφῶν οτι αὐτὸς εἶναι ὁ ἀναμενόμενος ἐλευθερωτῆς τοῦ Ἰσραήλ; διότι μετὰ συνέσεως σκεπτομένη, καλῶς ἀνεγνώριζεν οτι και ἄλλοι μὲν συνέβη νὰ κατορθώσουν τὰ ὅμοια (θαύματα), ἀλλ' ὄχι μετὰ τόσης ἐξουσίας και δυνάμεως πολλῆς; ἀλλ' ἐκείνοι μὲν ὡς δοῦλοι και διὰ τῆς προσευχῆς κατώρθωσαν τὰ πάντα. Εἰς τοῦτον ὅμως τό: **Σοὶ λέγω** και τό: **θέλω**; καθαρίσθητι; λεγόμενα μετὰ μεγάλης ἐξουσίας και Κυριότητος, συντομώτερον η ὅσον ο λόγος, μεγαλύτερα ἔργα ἐδείκνυε; και ὄχι διὰ τῆς αὐτῆς ἐκείνων ἐξουσίας και δυνάμεως. Διότι τώρα μὲν περιπατεῖ ἐπὶ τῆς θιλάσσης ἐνδεδυμένος καλῶς, και ελαφρῶς, και ἄβροχος, καταπαύει τὸν ἄνεμον διὰ τῆς Ιδικῆς του δυνάμεως; ἀνιστᾶ νεκροὺς καταλιπόντας ὡς ὕπνον τὸν θάνατον; και ὅλα ἅλλα οια εἶναι ἴδια τῆς θεϊκῆς δυναστείας μετὰ πολλῆς ἐξουσίας ἐργάζεται.

Η'. Τοιουτοτρόπως λοιπόν ἐκ τούτων ὀδηγηθεῖσα, και οτι στίος εἶναι ἀληθῶς ο Υιός του Θεοῦ κατανοήσασα, δέν ἄφηνε τοῦτον, ἀλλ' ἦτο μὲν πάντοτε μετ' αὐτοῦ ὑπηρετοῦσα πάντας τοὺς μετ' αὐτοῦ, ἀκροαζόμενη τοὺς λόγους τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ, ἐπιτιμωμένη, χαίρουσα περιοριζόμενη, και ταχύτερον η ὅσον έλέχθη ο λόγος ἐκτελοῦσα τὸ ἔργον. "Εκ τούτου και τῆς Μητρὸς αὐτοῦ γίνεται γνώριμος, και τῶν συγγενῶν αὐτῆς, και διὰ φιλάσς συνεδέθη ὅσον τὸ δυνατόν μετ' αὐτῶν, ἀλλὰ και μετὰ πάντων τῶν ἀκολουθῶν του Χριστοῦ, και μετ' ἐκείνων τοὺς ὀποίους συνείχιζε νὰ ἐπισκέπεται, και εις τὴν ολιάν του ποφαισαίου Σίμωνος, και εις τὴν του Λαζάρου. ἐπομόνον δὲ ἦτο νὰ φιλιωθῆ και μετ' αὐτοῦ και μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Μάρθας και Μαρίας, τὰς ὀποίας ηγάπα και ο Χριστός, καθῶς λέγει ο Θεσπέσιος Ἰωάννης. Ἠγάπα δὲ ο Ἰησοῦς τὴν Μάρθαν και τὴν Μαρίαν τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ και τὸν Λαζάρου, εις τῶν ὀποίων τὴν κόμην και εις τὴν ολιάν μετέβαινε συνήθως, και εις τὴν κατοικίαν αὐτῶν ἠυλίζετο. ὡς μὴ ἔχων οὐλ μόνον ολιάν, ἀλλ' οὐδὲ πού νὰ κατοικήσῃ (διανυκτερεύσῃ) ἐνῶ και αὶ ἄλωπεκες ἔχουσι τὰς φωλεὰς των, και τὰ πετεινὰ του οἴκου τὰς κατοικίας των; και τοῦτο ἐκ πολλῶν μὲν ἄλλων δύναται νὰ ἀποδειχθῆ, ἀλλ' ἐκείθεν πρὸ πάντων γίνεται γνωστόν εις πάντας; Διότι ὅταν εἰσηλθε λέγει ο Ἰησοῦς εις κόμην τινὰ (πρέπει δὲ νὰ έννοήσωμεν οτι η Βηθανία ἦτον αὐτῆ, ἥτις ἦτο παρὶς του Λαζάρου και τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ). Γυνὴ τις Μάρθα ὀνομαζομένη ὑπεδέχθη αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς; και αὐτῆ εἶχεν ἀδελφὴν Μαρίαν ὀνομαζομένην; και τὰ ἔζης. Διότι ἀφοῦ εἶπεν ο Χριστός τό: ἡ δὲ Μάρθα προετίμησε τὴν ἐλεκτηὴν μερίδα, ἥτις δὲν θέλει ἀφαιρεθῆ ἀπ' αὐτῆς, κατόπιν λέγει: Γυνὴ δὲ τις ὑψώσασα φωνὴν ἐκ μέσου του πληθους εἶπε πρὸς αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν δηλονότι; Μακαρία εἶναι ἡ κοιλία, ἥτις σὲ ἐβίασας; και οἱ μαστοὶ τοὺς ὀποίους σὺ ἐβύζαζες. Καὶ η γυνὴ αὐτῆ ἀναμφίβολος οτι εἶναι ἡ μακαρία Μαγδαληνὴ; μὲς ἐκδιδάσκουσι βιβλία ἱερά; καθῶς ἐκ τούτου γίνεται τοῦτο φανερόν; διότι ἀφοῦ ἐξιτόρησεν ο θαυμασίος Λουκάς τὰ περὶ τῆς Μάρθας, και οτι τὴν φωνὴν η γυνὴ ὕψωσεν, ἀκολουθῶς δὲ και περὶ του ἔχοντος το κωφὸν δαιμόνιον διηγῆθη, και οτι οἱ Φαρισαῖοι διεβίβουν τὸν Χριστὸν οτι διὰ τῆς δυνάμεως του Βελζεβοῦλ ἐκβάλλει ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὰ δαιμόνια, αὐτὸς ο Ἰησοῦς ἀναφώνων τὴν κακὴν ἰδέαν αὐτῶν ταύτην, λέγει οτι: Πᾶσα βασιλεία ἥτις διαιρεῖται, διχοστασιάζει ἀπ' εαυτῆς, θέλει ἐρημωθῆ; και μετὰ ταῦτα: Ἐὰν ἐγὼ διὰ του Βελζεβοῦλ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, οἱ υἱοὶ ὄμων διὰ τίνος τὰ ἐκβάλλουσι; και μετ' ὀλίγον; "Όταν τὸ ἀκίθαρον Πνεῦμα ἐξέλει ἐκ του ἀνθρώπου, πλανᾶται εἰς ἀνύδρους τόπους ζητοῦν μέρος ἀναπαικτικόν; και ὅταν δὲν εὔρη, λέγει; ας ἐπι-

στρέψω εἰς τὴν κατοικίαν; μου ὅθεν ἐξήλθον; και ὅταν ἐλθῆ εὐρίσκει σσαφρομένην, γυμνὴν πάσης ἀρετῆς, και εὐτετρασμένην τὴν κατοικίαν του. Τότε βιάγει και λαμβάνει ἐτι συνοδιάν του ἐπιτά ἄλλα δαιμόνια πονηρότερα εαυτοῦ; και ἐλθόντα κατοικῶντα ὄμοιῶ και γίνονται τὰ τελευταῖα του ἀνθρώπου ἐκείνου χειρότερα τῶν πρώτων. Ἐξσκολοθεῖ δὲ συνεχίζων τὸν λόγον: Ἐγένετο δὲ και ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα ο Ἰησοῦς, «Γυνὴ τις ἐκ μέσου του ὄχλου δι' ὕψηλῆς φωνῆς εἶπε πρὸς αὐτὸν; Μακαρία εἶναι ἡ κοιλία ἥτις σὲ ἐβίασας, και οἱ μαστοὶ τοὺς ὀποίους σὺ ἐβύζαζες». "Ωστε δυνάμεθα νὰ έννοήσωμεν οτι δὲν ἦτο ἄλλη αὐτῆ, ἀλλ' οὐδὲ πού νὰ κατοικήσῃ (διανυκτερεύσῃ) ἐνῶ και αὶ ἄλωπεκες ἔχουσι τὰς φωλεὰς των, και τὰ πετεινὰ του οἴκου τὰς κατοικίας των; και τοῦτο ἐκ πολλῶν μὲν ἄλλων δύναται νὰ ἀποδειχθῆ, ἀλλ' ἐκείθεν πρὸ πάντων γίνεται γνωστόν εις πάντας; Διότι ὅταν εἰσηλθε λέγει ο Ἰησοῦς εις κόμην τινὰ (πρέπει δὲ νὰ έννοήσωμεν οτι η Βηθανία ἦτον αὐτῆ, ἥτις ἦτο παρὶς του Λαζάρου και τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ). Γυνὴ τις Μάρθα ὀνομαζομένη ὑπεδέχθη αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς; και αὐτῆ εἶχεν ἀδελφὴν Μαρίαν ὀνομαζομένην; και τὰ ἔζης. Διότι ἀφοῦ εἶπεν ο Χριστός τό: ἡ δὲ Μάρθα προετίμησε τὴν ἐλεκτηὴν μερίδα, ἥτις δὲν θέλει ἀφαιρεθῆ ἀπ' αὐτῆς, κατόπιν λέγει: Γυνὴ δὲ τις ὑψώσασα φωνὴν ἐκ μέσου του πληθους εἶπε πρὸς αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν δηλονότι; Μακαρία εἶναι ἡ κοιλία, ἥτις σὲ ἐβίασας; και οἱ μαστοὶ τοὺς ὀποίους σὺ ἐβύζαζες. Καὶ η γυνὴ αὐτῆ ἀναμφίβολος οτι εἶναι ἡ μακαρία Μαγδαληνὴ; μὲς ἐκδιδάσκουσι βιβλία ἱερά; καθῶς ἐκ τούτου γίνεται τοῦτο φανερόν; διότι ἀφοῦ ἐξιτόρησεν ο θαυμασίος Λουκάς τὰ περὶ τῆς Μάρθας, και οτι τὴν φωνὴν η γυνὴ ὕψωσεν, ἀκολουθῶς δὲ και περὶ του ἔχοντος το κωφὸν δαιμόνιον διηγῆθη, και οτι οἱ Φαρισαῖοι διεβίβουν τὸν Χριστὸν οτι διὰ τῆς δυνάμεως του Βελζεβοῦλ ἐκβάλλει ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὰ δαιμόνια, αὐτὸς ο Ἰησοῦς ἀναφώνων τὴν κακὴν ἰδέαν αὐτῶν ταύτην, λέγει οτι: Πᾶσα βασιλεία ἥτις διαιρεῖται, διχοστασιάζει ἀπ' εαυτῆς, θέλει ἐρημωθῆ; και μετὰ ταῦτα: Ἐὰν ἐγὼ διὰ του Βελζεβοῦλ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, οἱ υἱοὶ ὄμων διὰ τίνος τὰ ἐκβάλλουσι; και μετ' ὀλίγον; "Όταν τὸ ἀκίθαρον Πνεῦμα ἐξέλει ἐκ του ἀνθρώπου, πλανᾶται εἰς ἀνύδρους τόπους ζητοῦν μέρος ἀναπαικτικόν; και ὅταν δὲν εὔρη, λέγει; ας ἐπι-

στρέψω εἰς τὴν κατοικίαν; μου ὅθεν ἐξήλθον; και ὅταν ἐλθῆ εὐρίσκει σσαφρομένην, γυμνὴν πάσης ἀρετῆς, και εὐτετρασμένην τὴν κατοικίαν του. Τότε βιάγει και λαμβάνει ἐτι συνοδιάν του ἐπιτά ἄλλα δαιμόνια πονηρότερα εαυτοῦ; και ἐλθόντα κατοικῶντα ὄμοιῶ και γίνονται τὰ τελευταῖα του ἀνθρώπου ἐκείνου χειρότερα τῶν πρώτων. Ἐξσκολοθεῖ δὲ συνεχίζων τὸν λόγον: Ἐγένετο δὲ και ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα ο Ἰησοῦς, «Γυνὴ τις ἐκ μέσου του ὄχλου δι' ὕψηλῆς φωνῆς εἶπε πρὸς αὐτὸν; Μακαρία εἶναι ἡ κοιλία ἥτις σὲ ἐβίασας, και οἱ μαστοὶ τοὺς ὀποίους σὺ ἐβύζαζες». "Ωστε δυνάμεθα νὰ έννοήσωμεν οτι δὲν ἦτο ἄλλη αὐτῆ, ἀλλ' οὐδὲ πού νὰ κατοικήσῃ (διανυκτερεύσῃ) ἐνῶ και αὶ ἄλωπεκες ἔχουσι τὰς φωλεὰς των, και τὰ πετεινὰ του οἴκου τὰς κατοικίας των; και τοῦτο ἐκ πολλῶν μὲν ἄλλων δύναται νὰ ἀποδειχθῆ, ἀλλ' ἐκείθεν πρὸ πάντων γίνεται γνωστόν εις πάντας; Διότι ὅταν εἰσηλθε λέγει ο Ἰησοῦς εις κόμην τινὰ (πρέπει δὲ νὰ έννοήσωμεν οτι η Βηθανία ἦτον αὐτῆ, ἥτις ἦτο παρὶς του Λαζάρου και τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ). Γυνὴ τις Μάρθα ὀνομαζομένη ὑπεδέχθη αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς; και αὐτῆ εἶχεν ἀδελφὴν Μαρίαν ὀνομαζομένην; και τὰ ἔζης. Διότι ἀφοῦ εἶπεν ο Χριστός τό: ἡ δὲ Μάρθα προετίμησε τὴν ἐλεκτηὴν μερίδα, ἥτις δὲν θέλει ἀφαιρεθῆ ἀπ' αὐτῆς, κατόπιν λέγει: Γυνὴ δὲ τις ὑψώσασα φωνὴν ἐκ μέσου του πληθους εἶπε πρὸς αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν δηλονότι; Μακαρία εἶναι ἡ κοιλία, ἥτις σὲ ἐβίασας; και οἱ μαστοὶ τοὺς ὀποίους σὺ ἐβύζαζες. Καὶ η γυνὴ αὐτῆ ἀναμφίβολος οτι εἶναι ἡ μακαρία Μαγδαληνὴ; μὲς ἐκδιδάσκουσι βιβλία ἱερά; καθῶς ἐκ τούτου γίνεται τοῦτο φανερόν; διότι ἀφοῦ ἐξιτόρησεν ο θαυμασίος Λουκάς τὰ περὶ τῆς Μάρθας, και οτι τὴν φωνὴν η γυνὴ ὕψωσεν, ἀκολουθῶς δὲ και περὶ του ἔχοντος το κωφὸν δαιμόνιον διηγῆθη, και οτι οἱ Φαρισαῖοι διεβίβουν τὸν Χριστὸν οτι διὰ τῆς δυνάμεως του Βελζεβοῦλ ἐκβάλλει ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὰ δαιμόνια, αὐτὸς ο Ἰησοῦς ἀναφώνων τὴν κακὴν ἰδέαν αὐτῶν ταύτην, λέγει οτι: Πᾶσα βασιλεία ἥτις διαιρεῖται, διχοστασιάζει ἀπ' εαυτῆς, θέλει ἐρημωθῆ; και μετὰ ταῦτα: Ἐὰν ἐγὼ διὰ του Βελζεβοῦλ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, οἱ υἱοὶ ὄμων διὰ τίνος τὰ ἐκβάλλουσι; και μετ' ὀλίγον; "Όταν τὸ ἀκίθαρον Πνεῦμα ἐξέλει ἐκ του ἀνθρώπου, πλανᾶται εἰς ἀνύδρους τόπους ζητοῦν μέρος ἀναπαικτικόν; και ὅταν δὲν εὔρη, λέγει; ας ἐπι-

Θ'. Ἐπειδὴ δὲ ἔπρεπε χάριν τῆς σωτηρίας ἡμῶν νὰ τελεσθῆ και τὸ διὰ του Σταυρικοῦ πάθους Μυστηρίου, ἔπρεπε δὲ ὄχι δι' ἄλλου τινὸς τρόπου, ἀλλ' ἡ διὰ του θαύματος του γενομένου εις τὸν Λαζάρου; διότι ἐκ τούτου ἐγνωρίσεν πλέον και ο Ἄδης οτι ἐντός ὀλίγου εἰς οὐδὲν πλέον θὰ ὀφελήσῃ τὸν δύναμις, και οτι ο Ἐβραῖοὺς λαὸς θὰ ἐξεγερθῆ κατὰ του Ἰησοῦ ἐκ φθόνου, και οτι τὰ ὕπερ πάντα λόγον θὰ τελεσθῶσ., ἦτο παρούσα εἰς ὅλα και η θαυμασία αυτη Μαγδαληνὴ; ἀπ' ἐνὸς μὲν ἀκολουθοῦσα τῷ Διδασκάλῳ Χριστῷ, ἀπ' ἑτέρου δὲ και ἵνα παρηγορήσῃ τὰς ἀδελφὰς του Λαζάρου καθ' ὅσον ο Νόμος ἐπέτρεπεν. "Όταν δὲ ἦκουσε και τὸ ποσ ἐδάσκει αὐτόν; και ὅταν τὸν εἶδε νὰ δακρῆ τὴν ὄψιν εἰς τὸν τάφον του φίλου, και διέταξε νὰ σηκώσωσι τὸν λίθον, ἐθαύμαζε; και ἤθελε νὰ μάρη. τί ἀρά γε νὰ ἦτο ἐκεῖνο ὕπερ ἤθελε νὰ κάμῃ ο Ἰησοῦς. "Όταν δὲ ἦκουσε τὸν Ἰησοῦν νὰ λέγῃ διὰ δυνατῆς και καλαρᾶς φωνῆς τό: Λάζαρε, δεῦρο ἔξω. και τὸν τ ε τ ρ α ἦ μ ε ρ ο ν νεκρὸν, ταχύτερον η ὅσον έλέχθη ο λόγος ν' ἀποτινάξῃ ὡς ὕπνον τὸν θάνατον, ὡς τις ἄψυχος ἀνδρὸς ἵστατο ὡς και καλαρᾶς διὰ τὸ παρὰδοχόν του θαύματος, μόλις δὲ συνελθοῦσα εις εαυτὴν και συλλογιζομένη τὸ τι ἐγένετο, ἐξηκολούθη ὡς και πρότερον θαυμάζουσα τὰ μεγαλεῖα του Θεοῦ.

Γ'. Ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον δυνατόν νὰ ὕποφῆ ταῦτα ο φθόνος εις τὸ ἔζης. Ἀλλ' ἀνίσχας εις ἄκρον, κἀμειν τοὺς Φαρισαίους και Γραι-

ματείς νὰ συναχθῶσιν ὁμοῦ καὶ νὰ συμφωνήσωσι, καὶ συνέδριον ἔστις κατὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ συγκροτεῖται τὸ συμβούλιον τῆς θανατώσεως ἀκολουθεῖ δὲ τὸ συνέδριον ἢ κρίσις τῶν φθονερῶν, καθὼς ἀριμωδιώτατα προεῖπε περὶ τούτου ὁ θεῖος Δαβὶδ· καὶ ὁ μὲν μαθητὴς ὅστις εἶχε μαθητεύσει εἰς τὸν καλὸν τοῦτον Διδάσκαλον, φιλάργυρος δὲ ὢν ἐκ προαιρέσεως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ χάριν τῶν χρημάτων τὰ πάντα καταπροδίδων, τόσον ἐφρόντισε νὰ ὠφελῆσθῃ ἐκ τῆς εἰς τὸν Διδάσκαλον μαθητείας του, ὥστε καὶ διὰ τριάκοντα ἀργύρια ἐπώλησε τούτον, ὁ τῶσων μόνον τῇ ἀληθείᾳ ἄξιος ὢν. Ἐκ τούτου συνέβη καὶ ἡ νύξ ἐκείνῃ τῆς προδοσίας, καὶ αἱ λαμπάδες αἱ ἀνημμέναι, καὶ τὰ δρόπαλα εἰς τὰς χεῖρας, καὶ τὰ γυνὰ ξίφη καὶ αἱ μάχαιραι, καὶ ὁ συγχαιρὸς μαθητὴς διὰ τοῦ προσοχήματος τῆς φιλίας παραδίδοι τὸν διδάσκαλον. Καὶ ταῦτα μὲν οὕτω συνέβαινον, καὶ εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ Ἀρχιερέως εὐρίσκειτο ὁ Μέγας Ἀρχιερεὺς· πόσον δὲ ἄρα εἰκάσεις ὅτι ἔπαυε τότε ἡ μακαρία, ἀκολουθοῦσα, προσποιουμένη τὴν ἀλήτην καὶ ὄλιως ἀδιόφορον εἰς τὰς θύρας ἐπιτηδείως προσπληοιάζουσα, τὸς κινήσεις πάσας ἐπιμελῶς παρατηροῦσα, καὶ προσέχουσα καλῶς εἰς τὰ λεγόμενα πάντων ὄπως ἐκ τούτου μάρτυροι τοῖς εἶναι οἱ συμφωνοῦντες εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν, καὶ τίνες ἔκρινον ἄξια κατακρίσεως; τὰ πρακτόμενα, καὶ ὅσα ἂν ἤθελε μάθη νὰ τὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὴν Μητέρα αὐτοῦ, σπαρταγομένη τὰ σπλάγχνα οὐδὲ ὀλιγώτερον ἐκείνης, καὶ ὡς τις ἐκστατικὴ ἀνησυχοῦσα, καὶ ἐπιποθοῦσα νὰ μάθη πότε καὶ τίνι τρόπῳ θὰ τελειώσῃ τὰ πράγματα. Μάλιστα δὲ καὶ ἐκεῖνο πρέπει νὰ ἀναλογισώμεθα. Ποία ἦτο ἐκείνῃ ἡτις παρετήρησε τόσον καλῶς ἐκεῖνα ἄτινα καὶ λεγόμενα μόνον εἶναι φρικτὰ τὰς ψευδομαρτυρίας, τοὺς ἔμπαιμους, τὰς μάστιγας, τὴν φραγγέλωσιν, τὴν αἰτιμον ἐκείνην καὶ ὑβριστικὴν περιφορᾶν, τὰ ῥηπίσματα, τὰ κολαφίσματα, τὴν ἐνδυσιν τῆς ψευδοῦς πορφύρας, τὴν ἐπίθεσιν τοῦ ἀκανθίνου στεφάνου εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ὅλα τ' ἄλλα ὅσα ἢ πολλὴ ἐξουσία τῆς μακροθυμίας σου ἐπέτρεπεν εἰς τοὺς μαιφόνους νὰ πράττωσιν εἰς σὲ ἀνεξίκακε Κύριε.

Ἄφου δὲ ὅλα ταῦτα εἶχον διαπραξῆν οἱ ἀγνώμονες, ἔπειτα τελευταῖον ἔφερον αὐτὸν καὶ εἰς τὸν Κρανίου τόπον πλήρεις κακίας καὶ θυμοῦ, φονικῶς καὶ ἀγρίως βλέποντες, καὶ ὁ Σταυ-

ρὸς ἴστατο ὄρθιος πλέον, αὐτὸς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκρέματο ὑψηλὰ ἐπ' αὐτοῦ πρόσηλωμένος, ὥσει θριαμβεύων διὰ τοῦ τρόπου τούτου τὸν ὄφιν, (τὸν διάβολον), καὶ εἰς πάντας ἦτο θέαμα ἐλευσινόν. Τότε πλέον αὐτὴ εὐροῦσα ἄδειαν ὡς ἦτο ἐπόμενον, νὰ πληροῖται πρὸς τὸν Ἰησοῦν μετὰ τῆς Μητρὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ ἠγαπημένου Μαθητοῦ, τοιοῦτον σχῆμα ἔχοντα· ἦτοι γυμνὸν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ καὶ ὑπὸ τῶν παθῶν ἠλωωμένον, καὶ νὰ ἐγγίσῃ διὰ τῶν χειρῶν αὐτῆς τοὺς ἀχράντους ἐκείνους πόδας, καὶ διὰ τοῦ στόματος νὰ καταφιλή τὰς πληγὰς, καὶ εἰς τὰ αἵματα νὰ μιγνῆ τὰ δάκρυα αὐτῆς, καὶ εἰς τὰ δάκρυα νὰ προσθέτῃ τοιαῦτα λόγια· Τί εἶναι τούτο Δέσποτα καὶ Θεέ; Τί εἶναι τὸ τόσον ἄπειρον πένθος τῆς εὐσπλαγγνίας σου; διὰ τούτων σὲ ἀνταμείβουσιν οἱ ἀπολαύσαντες τὰ τόσον πολλὰ κατὰ τῆς εὐεργεσίας σου; χιτῶνα ὑβριστικὸν σὲ ἐνδύνουσιν ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἐνέδυσας φόρεμα ἀφθαρσίας, καὶ ὡς αἰετὸς ἐξοπλῶσας τὰς πτέρυγας τοὺς ἀνάλαβες ἐπὶ τὰ μετάρθενά σου (!) στεφάνους πρὸς ὕβριν σου ἔδρασαν εἰς τὴν κεφαλὴν, αὐτοὶ τοὺς ὁποίους με δόξαν καὶ τιμὴν ἐστεφάνωσας; ὁπίσθια κατεδέχθης σὺ ὅστις τοὺς ἡλευθέρωσας ἀπὸ τὴν Αἰγυπτιακῆν δουλείαν; διὰ καλῶν σου κτυπῶσι τὴν ἀκήρατον κεφαλὴν ἐκεῖνοι διὰ τοὺς ὁποίους ἡ θάλασσα διὰ ῥάβδου κτυπηθεῖσα ἐχωρίζετο εἰς δύο; χολὴν μετὰ ὄξους σὲ ποτίζουσιν ἐκεῖνοι πρὸς τοὺς ὁποίους μίγνα ἐξ οὐρανοῦ ἔβρεξας, καὶ ἐκ πέτρας δι' ἐνός κτυπήματος ῥάβδου ἀνέβλυσας ὡς ποταμὸν ὕδωρ; τοὺς πόνους τῶν ἤλων σοὶ προσξενούσιν ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἠξίωσας νὰ διέλθωσιν ἀκόπως τὴν ἔρημον; Ἄλλ' εἰπέ παρηγορίαν τινὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς αἱ ὅποια τοιουτοτρόπως με τόνον ἀθλιότητα ἱστάμεθα ἐδῶ. Παρηγόρησον διὰ λόγων τοῦ θανάτου σου τελευταῖον τὴν μητέρα, ἥτις παρίσταται ἐδῶ. Μεγάλῃ παρηγορίᾳ εἶναι διὰ τὸ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν μητέρα ὁ λόγος ὁ τοῦ θανάτου. Μάλιστα δὲ ὅταν ταῦτα προέχονται ἀπὸ ἕνα τοιοῦτον ἀλησμόνητον νόον. Εἰς τίναν τὴν ἐμπιστεύσαι ἀναχωρῶν; διότι καὶ ἂν ἄνευ πόνων σὲ ἐγέννησεν, ἀλλ' ὅμως τώρα διὰ ῥομφαίας πληγώνεται τὴν καρδίαν βλέπουσά σε εἰς τοιαύτην κατάστασιν. Εἰπέ λόγον καὶ εἰς τὸν Μαθητὴν ὁ ὁποῖος θέλει εἰσθαι τῆς μητρὸς παρηγορία.

ΙΑ'. Ἰδὼν λοιπὸν ταύτας τοιουτοτρόπως

(1) Μετάφραση, τὸ μετὰ τῶν πτερυγῶν λέγετα.

πασχοῦσας ὁ Ἰησοῦς, εὐλόγον ἦτο νὰ εἴπῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καὶ τὴν Μητέρα ἠξίωσε προμηθείας, καὶ εἰς τὸν Μαθητὴν ἐγένεεν αἰτιον πάσης τῆς τιμῆς. Τό: «Γύναι, ἰδοὺ ὁ υἱός σου» καὶ τό: «Ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου». Ὅτι δὲ αὕτη ἦτο παρούσα, καθὼς ἐλέχθη, καὶ ὅτι τοιαῦτα εἶπε, καὶ αὐτὸς ὁ ἠγαπημένος Μαθητὴς παριστᾷ λέγων· ἴσταντο δὲ πλησίον τοῦ Σταυροῦ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἡ Μητέρα αὐτοῦ, καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς Μητρὸς αὐτοῦ Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ, καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ. Ἐπειδὴ δὲ διὰ τὴν Παρασκευὴν καθὼς διηγείται τὸ Εὐαγγέλιον ἵνα μὴ μείνωσι τὰ σώματα τῶν σταυρωθέντων ἐπάνω εἰς τὸν σταυρὸν, παρεκάλεσαν τὸν Πιλάτον οἱ εἰς μάτην τῷ ὄντι πράττοντες τὰ ἄνομα, ἵνα συντριφθῶσι τὰ σκέλη αὐτῶν καὶ σηκωθῶσιν ἀπὸ τῶν σταυρῶν. Ἠλθον λέγει οἱ στρατιῶται καὶ τὸν ἐνὸς συνέτριψαν τὰ σκέλη, καθὼς καὶ τοῦ ἑτέρου ὅστις ἐσταυρωθῆ συγχρόνως πλησίον του. Ἐλθόντες δὲ καὶ εἰς τὸν Ἰησοῦν, ὅταν εἶδον ὅτι εἶχε ἀποθάνει πλέον, δὲν συνέτριψαν τὰ σκέλη του, ἀλλ' εἰς ἐκ τῶν ἐκείσε εὐθυσκομένων στρατιωτῶν ἐπέληξε διὰ τῆς λόγχης τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, καὶ εὐθὺς ἔτρεξεν ἐκείθεν αἶμα καὶ ὕδωρ. Τί λοιπὸν πρέπει νὰ νομίζομεν ὅτι ἔπαθεν αὕτη τότε; Παρ' ὀλίγον καὶ διὰ δίσπα τὸν στρατιωτὴν ἐὰν δὲν ἐμποδίζετο περιοριζομένη ὡς γυνὴ, καὶ ἂν δὲν ἠγαυκάετο νὰ φρονῆν ὅτι εἶναι γυνὴ, ἂν καὶ τὸ φρόνημα εἶχε ἀνδροῦνον. Περιόρισον λέγει τὴν χειρὰ σου ὡς στρατιῶτα τολμηρῆ, μήπως ἐπέλθῃ ἐναντίον σου ῥομφαία ἐκ Θεοῦ. Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν βλέπουσα ταῦτα νὰ μὴ διεγείρῃται ἢ ψυχὴ αὐτῆς; διότι ὡς με ῥομφαίαν ἦσαν καταπληγωμένοι τὰς καρδίας; ὅταν ἐκεῖνος ἐπληγώνετο τὴν πλευρὰν. Ἄλλὰ πῶς ἠδυνήθησαν νὰ τὸν ἴδωσι καὶ νεκρὸν; καὶ πῶς ἐκεῖνα δὲν ἐξεψύχησαν πρότερον ἐκεῖνου; καὶ πῶς δὲν ἔσχιζαν τὰ ἱμάτια των ὅταν ἔβλεπον νὰ σχίζονται αἱ πέτραι; καὶ τὸν ἦλτον εἰς τὸ σκότος; κρυπτόμενον, καὶ τὴν οὐλήνην σκοτιζομένην ὅτι ὁ Κτίστης αὕτης πάσχει; ἀλλ' οὐδ' ὁ Ναὸς ἔμεινε κατὰ μέρος; διότι καὶ οὕτως ὡσεὶ φορούμενος τὴν παρανομίαν καὶ ἐνοήσας ὅτι ὁ Νομοδότης ἐκρέματο ὑψηλὰ ἐπὶ τοῦ ξύλου γυμνός, δικαίως εἰς ἄκρον θυμωδῆς ἔσχιζε τὸ καταπέτασμα, καθὼς ὀλίγον πρότερον ὁ Ἀρχιερεὺς τὸ ἐπανωφόριον αὐτοῦ. Ἄλλὰ περὶ τούτων ἂς διηγῆται ἄντ' ἐμοῦ τὸ Εὐαγγέλιον.

ΙΒ'. Ἄλλ' ὅμως οὕτω πως ἐνεργηθέντων

τούτων παρὰ προσδοκίαν, ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἔκρινε ὅτι ἔκρεπε πλέον νὰ ἀναμῆνῃ· ἀλλ' ἀναλαβοῦσα πᾶσαν τὴν φροντίδα τοῦ ἐπιφαιασμοῦ, ἔρχεται πρὸς τὸν Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ἀριμαθαίας, διότι ἐγένωσκεν ὅτι οὗτος εἶχε κανὸν μνημείων ἐτοιμοὺν εἰς τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν εἰσεῖτε τεθῆ σὺδὲν σῶμα πρότερον· καὶ ὁ τόπος ὅπου ὑπῆρχεν ἦτο λίαν ὠραῖος καὶ εἰς εὐάερον μέρος ἔκειτο, καὶ κηρὸς καταστολισμένος ὠραϊώτατα. πρὸς τοῦτον λοιπὸν ἐλθοῦσα καὶ ἔτι περισσότερον ἐνθαρρύνουσα αὐτὸν, τὸν παρεκίνησεν ἐν ᾧ πρότερον διανοεῖτο πῶς ἤθελε δυνήθῃ κρυφίως νὰ τὸν θάψῃ, καὶ τὸν πείθει νὰ ἀπορρίψῃ τὸν φόβον τοῦ κινδύνου. Διότι τολμήσας λέγει ἦλθε πρὸς τὸν Πιλάτον, καὶ ἐξήτησε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τὰ ἐξῆς ἄτινα ἂς ἐξιτορήσῃ ἄντ' ἐμοῦ τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον.

ΙΓ'. Ἐπειδὴ δὲ ἐμελλον καὶ νὰ καταβιβῶσιν τὸ θεῖον ἐκεῖνον σῶμα ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Νικόδημος, ἔκρεπε δὲ νὰ ὑπάρχωσιν ἐκεῖ καὶ τὰ κατάλληλα διὰ τὴν ἀποκαθλῶσιν, ἦτοι ἡ λαβὴ καὶ ἡ σφύρα καὶ ὅσα ἄλλα πρὸς τούτους ἀριμωδία, αὕτη εὐρισκομένη ὄλις; διόλου περιφροντικῶς ὡσεὶ φοβούμενῃ μήπως καὶ συντριβῇ κανὸν ἐκ τῶν ὀστέων τοῦ Δεσπότη, παρηγγελε τῷ Νικόδημῳ νὰ προσέχῃ καλῶς· καὶ τοὺς ἤλους κατεφιλεῖ, καὶ τὰ σημεῖα τούτων ἔσθε εἰς τὰ ὄμματα αὐτῆς, καὶ τοὺς ὠραίους τῷ ὄντι ἐκείνους πόδας τοὺς εὐαγγελιστὰς εἰς πάντας τὴν εἰρήνην ἐλάμβανεν εἰς τὰς χεῖράς της, καὶ τὰς χεῖρας ἐκεῖνας τῶν ὁποίων ἔργον εἶναι ὄλις ὁ κόσμος, καὶ πρὸ πάντων πλάσμα αὐτῶν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἠναγκαζέτο ὄλιον ἐν γένει τὸ σῶμα καὶ προσεκολλᾶτο εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ. Τὸ πρόσωπον ὄμως μακρὰν ἀπέειχε καὶ τοῦ νὰ τὸ ἐγγίσῃ, ἀφ' ἐνός μὲν ἐξ εὐλαβείας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀφῆνοῦσα τούτο εἰς τὴν Μητέρα, ἥτις εἶχε τὸ δικαίον τούτου ἐπειδὴ ἐγέννησεν αὐτόν. Αὕτη πρώτη ἔκαμε τὴν ἀρχὴν εἰς τοὺς θρηγῶνους, λύσσα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καὶ τὰς παρεῖας καταξάνουσα διὰ τῶν ὀνύχων. Ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν Μητέρα παρηγορεῖ καὶ ὑπεστήριξε κρατοῦσα πάντοτε τὰς χεῖράς της κατὰ τοῦ προσώπου μεθ' ὀρμῆς ἀπλώνουσαν, καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς κρατοῦσα ἀορίστως κλίνουσα πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἀνυπόφορον λύτην βαρυνόμενη· καὶ διὰ λόγων ἡμέρων καὶ παρηγορητικῶν ἀφῆρει ἀπ' αὐτῆς τὸ πλεῖστον μέρος τῆς λύτης. Ἄλλ' ἐκ τοῦ φόβου τῶν διωκτῶν δὲν ἠδύνατο ὡς ἤθελε νὰ μεταχειρισθῶσι τοὺς

εἰς τὸν θάνατόν ἀπέποντας καὶ ἐπιταφίους θρήνους: Ἐν τούτοις καὶ πρὸς τὴν Μητέρα εἰποῦσα ὅτι δὲν εἶναι ὁ κατάλληλος καιρὸς τούτων, παρήγγελε πρὸς τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸν Νικοδήμωμον νὰ περιτυλίξωσιν ὅσον τὸ ταχύτερον τὸ σῶμα εἰς σινδῶνα, καὶ ὡς ἔπαρε τοῦθ' ἐν τὸ σινδωνίσῳ καὶ νὰ τὸ ἐναποθέσωσιν ὡς τινὰ θησαυρὸν εἰς τὸν τάφον· καὶ ἐγγειρήσασα τὴν σινδῶνα καὶ τὴν σμίρναν τῷ Ἰωσήφ, οὗ, λέγει, θὰ φροντίσῃ; τοῦ λοιποῦ ἵνα καὶ τὸν σαβανώσῃ καὶ τὸν ἐνταφίωσῃ· καὶ ὅλα τὰ ἄλλα τοῦ τάφου αὕτη προητοίμαζεν, ἔχουσα τὰ δευτερεῖα τῆς Μητρὸς καὶ ὡς πρὸς τὴν λύπην καὶ εἰς ἄλλην τὴν ἄλλην φροντίδα ἀφιερωνοῦσιν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ νεκροπρεπῶς πλέον εἶχεν ἐτοιμασθῆ καὶ ὕπτιος ἔκειτο ἐπιπλωθεὶς καὶ ἐμελλε πλέον νὰ ἐνταφιασθῆ ὁ γλυκύτατος Ἰησοῦς, τίς δύναται ἀρκοῦσά τινος νὰ διηγηθῆ ὁπόσον ἦτο τῆς μακαρίας ταύτης τὸ πένθος καὶ ἡ ὑπερβολικὴ λύπη; καὶ καλλίτερον ἐγὼ νομίζω θὰ παραστήσω τοῦτο διὰ τῆς σιωπῆς, ἢ διὰ λόγου θέλων νὰ τὸ διηγηθῶ· καὶ ταῦτα οὐραροῦσιν, καὶ ὁ τὴν ζῶν διδοὺς τοῖς πᾶσιν εἰς τὸν ζῶν φέρων ἐναπετέθη τάφον.

ΙΔ'. Ὁ δὲ τῶν ὄλων Θεὸς ἐκκληρώσας οὕτω τὸ τῆς οικονομίας ἔργον τὴν ἐβδόμη τῆς ἐβδομάδος ἡμέραν (τὸ σάββατον) ἀνεπαύθη ἐν τῷ τάφῳ καὶ ἐώρταε τὴν ἀληθινὴν καὶ τελείαν τελειοῦσιν τῶν ἔργων του. Σὺν δὲ βλέπε ἐνταῦθα τῆς Μακαρίας ταύτης γυναικὸς τὴν μεγάλην σπουδὴν καὶ φιλοστοργίαν. διότι ἐνῶ οἱ φίλοι καὶ οἱ συγγενεῖς ὄλοι, καθὼς ὁ προφήτης λέγει ἐκ τοῦ φόβου μακρόθεν ἴσταντο, ἄλλοι δὲ καὶ εἰς φωνὴν ἐτιμάτησαν, ἄλλοι δὲ καὶ ἐναντίοι του ἐγένοντο, αὕτη μόνον πάντα φόβον καὶ τὰ ἄλλα ὅλα εἰς οὐδὲν λογιζομένη, ἀναλαβοῦσα θάρσος καὶ τὸν γυναικεῖον λογισμόν εἰς ἀνδρῶν μετριολοῦσα, καὶ ὅσα οὐδὲ πλῆθος πολὺ δὲν κατώρθωσεν, αὕτη μόνη ἐτόλμησε νὰ κάμῃ. Νομίζω δὲ ὅτι οἱ θεοὶ Ἐθαγγελισταὶ θὰ μοι ἐπιτρέψωσι νὰ ἐξιτορήσω τὰ μεγάλα ἔργα αὐτῆς.

ΙΕ'. Πόσος δὲ νομίζεις ὅτι τῆ γίνεταί ἐκ τούτων ὁ ἔπανος; διότι δὲν ἔπαυσα ἀπαξ μόνον διηγηθέντες τὰ περὶ αὐτῆς· οὐδὲ πάλιν ὁ μὲν ὠμίλησεν ὁ δὲ ἐσιώπησεν. ἀλλὰ καὶ οἱ τέσσαρες τετραχῶς ἀνέφερον περὶ αὐτῆς. διότι ἐπειδὴ εἰς τὰ σπουδαιότερα συνετέλεσεν, ἐξ ἀνάγκης προεθιμήθησαν καὶ νὰ ἀναφέρωσι ταύτην. Διότι ἀποδεικνύεται ὅτι τετραχῶς μετέβη αὕτη εἰς τὸν τάφον, καὶ θεῖον ἤξειώθη ὀπτασιῶν· καὶ πρῶ-

τον μὲν μόνη, δεύτερον δὲ μετὰ τῆς ἄλλης Μαρίας, τὴν ὁποίαν ὁ Μάρκος καὶ ὁ Ματθαῖος ὀνομάζουσι μητέρα τοῦ Ἰωσήφ καὶ τοῦ Ἰακώβου· καὶ τρίτον μετὰ τοῦ Πέτρου καὶ Ἰωάννου συγχρόνως ὡς λέγει ὁ Ἰωάννης, τέταρτον μετὰ τῆς Σαλώμης καὶ τῆς ἑτέρας; Μαρίας μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ Ἡλίου, καθὼς λέγει ὁ Μάρκος· πρέπει δὲ νὰ μελετήσωμεν ἀκριβῶς τὰ περὶ αὐτῆς. Μετὰ τὸν ἐνταφιασμόν τοῦ σώματος καθὼς λέγει ὁ θεὸς Ματθαῖος, ἢ Μαγδαληνῆ καὶ ἢ ἄλλη Μαρία δὲν ἔφυγον μακρὰν τοῦ τάφου, ἀλλ' ἀπέναντι καθήμεναι, ἐθεώρουν λέγει ποῦ ἐτέθη. Ἐπειτα ἐπόμενον ἦτο νὰ ἀναχωρήσων εἰς τὴν οἰκίαν. τὸ μὲν διὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Σαββάτου, τὸ δὲ διὰ τὸν φόβον τῶν φονευτῶν τοῦ Θεοῦ.

ΙΣ'. Τὴν νύκτα δὲ τοῦ Σαββάτου περὶ τὸ μεσονύκτιον σκεδόν, ὅτε οἱ ἀλεκτορες φωνάζουσι (διότι βλέπε πῶς σαφηνίζει ὁ Ἐθαγγελιστὴς τὴν διήγησίν του) πρὸς τὴν αὐγὴν τῆς Κυριακῆς, ὁ ἔστι τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος ἦλθε Μαρία ἢ Μαγδαληνῆ καὶ ἢ ἄλλη Μαρία ἵνα παρατηρήσωσι τὸν τάφον ἢ δὲ ἄλλη Μαρία ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἐθαγγελιστῶν τοῦ Μάρκου καὶ τοῦ Λουκᾶ γράφεται τοῦ Ἰακώβου μήτηρ καὶ τοῦ Ἰωσήφ, ἦτις ἀναμφιβόλως πιστεύεται ὅτι εἶναι ἡ Θεοτόκος, καὶ ἰδοὺ λέγει ἔγενε σείσμος μέγας, διότι Ἄγγελος Κυρίου κατέβη ἐξ οὐρανοῦ, καὶ προσελθὼν ἀπεκύλισε τὸν λίθον ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ μνημείου, καὶ ἐκάθητο ἐπάνω αὐτοῦ, καὶ ὅσα ἐφρέξῃς. Ἰδοὺ μία ἔλευσις τῆς Μαγδαληνῆς εἰς τὸ μνημεῖον, ἐν ᾧ δὲ ἐπορεύετο, εἰς τὴν ὁδὸν ἀπήνησεν αὐτὰς ὁ Χριστὸς λέγων· χαίρετε· διότι ἔπαρε τὸ γένος τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἀρχὴν ἤκουσε τὸ· ἐν λύπαις τέξη τέκνα, αὐτὸ πάλιν πρῶτον καὶ τὴν χαρὰν νὰ ἀκούσῃ καὶ νὰ πληροπορηθῆ. Αὐταὶ δὲ ἐκ τοῦ πολλοῦ πόθου ἐτόλμησαν καὶ τὴν περισσότερον καὶ πλησιάζουσι καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ λαμβάνουσι καὶ προσκυνοῦσιν· Ὁ δὲ Ἰησοῦς, μὴ φοβείσθε λέγει πρὸς οὐτάς, ἀλλ' ὑπάγετε πρὸς τοὺς Ἀποστόλους καὶ δόσα εἰς αὐτοὺς τὰ χαροποιὰ τῆς Ἀναστάσεως ἐπαγγέλλεται θέλων ἵνα εἰς τοὺς ἀνδρας μνηντῆς τῆς χαρᾶς γίνῃ, ἦτις εἶχε πρῶτην γίνῃ τῷ Ἀδὰμ πρόξενος λύπης. Αὐταὶ δὲ ἀνήγγειλαν εἰς τοὺς Ἀποστόλους τὰ εὐαγγέλια, καὶ πρῶτος μὲν ἀνέστη ὁ Πέτρος ἐνῶ ἦτο ἀκόμη νύξ καὶ σκότος καὶ ἔδραμεν εἰς τὸ μνημεῖον· καὶ κύμας ἐντὸς ἐκ τῶν ἔξω, βλέπει ὅτι ἔκειντο μόνον τὰ ὀδόνια

(σινδῶνα) καὶ ἀνεχώρησε θαυμάζων εἰς αὐτὸν τὸ γενομένον ἢ δὲ Μαγδαληνῆ ἀφοῦ εἶδε τὸν Πέτρον ὅστις ἦτο θερμοκόπος ὅτι οὐδόπως δὲν περιεργάσθη, ἀμφέβαλλε περὶ ἐκείνων ὅσα εἶδε καὶ ἐνόμιζεν ὅτι εἶναι φαντασία ἄπερ εἶδε· τούτῳ δὲ ὁ φανεὶς Ἄγγελος, καὶ ὁ Σωτὴρ ἀναστάς· ἐπιστρέψασα λοιπὸν πάλιν ἐπορεύθη ἵνα πιστωθῆ ἀκριβῶς ὅσα εἶδε, καὶ περὶ τὴν αὐγὴν ὅταν ἀνέτειλε πλέον ἢ ἡμέρα, ἔρχεται εἰς τὸ μνημεῖον δευτέραν ταύτην φοράν· καὶ βλέπει τὸν λίθον σηκωμένον ἀπὸ τὸ μνημεῖον, καὶ διελογίζετο εἰς αὐτὴν ὅτι καὶ πάλιν δὲν θὰ πιστεῦσων εἰς αὐτὴν οἱ Μαθηταί· τρέχει λέγει καὶ ἔρχεται πρὸς τὸν Σίμωνα Πέτρον καὶ πρὸς τὸν ἄλλον Μαθητὴν, ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, διότι οὗτοι οἱ δύο ἦσαν οἱ θερμότεροι τῶν Μαθητῶν· ὁ μὲν ἐπειδὴ ἠγάπα σφόδρα, ὁ δὲ διότι ἠγαπάτο σφόδρα ὑπὸ τοῦ διδασκάλου. Καὶ βλέπει τῆς μακαρίας γυναικὸς τὸ ἐπινόημα· διὰ νὰ μὴ ἀπιστήσωσι πάλιν, δὲν λέγει ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος διότι δὲν γνωρίζω εἴτε ἀληθές· εἶναι τοῦτο εἴτε μὴ τοῦτο μόνον γνωρίζω ὅτι τὸ σῶμα δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν τάφον. Λέγει λοιπὸν, ἐπήραν τὸν Κύριον ἀπὸ τὸ μνημεῖον καὶ δὲν γνωρίζω ποῦ τὸν ἔθεσαν, διεγείρει οὕτω τοὺς Μαθητὰς καὶ τρέχει μετ' αὐτῶν, ἀναμένοσα νὰ ἴδῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξιχνιάσεως. Ἐμβαίνει ὁ Πέτρος εἰς τὸ μνημεῖον· ἔπειτα ἐμβαίνει καὶ ὁ ἄλλος Μαθητὴς· ὅστις ἐλθὼν φθάσας πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ βλέπεται τὰ σινδῶνα κείμενα ἐν τῷ τάφῳ καὶ τὸ τύλιγμα τῆς κεφαλῆς ἰδιαίτερος τυλιγμένον εἰς ἓξ μέρος· καὶ εἶπον λέγει καὶ ἐπίστευσαν· ὅτι οὐκ ἀνέστη, ἀλλ' ὅτι τὸν εἶχον σηκώσῃ ἐκεῖθεν· διότι εἰσέτι δὲν εἶχον μάθη ἐκ τῆς Γραφῆς, λέγει ὁ Ἰωάννης ὅτι θέλει ἀναστηθῆ ἐκ τῶν νεκρῶν ὁ Ἰησοῦς· ἐπέστρεψαν λοιπὸν εἰς τὰ ἴδια οἱ Μαθηταί.

ΙΖ'. Ὅθεν καὶ τὴν θαυμασίαν ταύτην γυναικα εἰς ἀμφιβολίαν ἐνέβαλον, νὰ νομίζῃ ὅτι ἦτο φαντασία τοῦτο τὸ πρᾶγμα· καὶ ἐπόμενον ἦτο νὰ πάθῃ καὶ αὕτη ἀνθρώπινόν τι, καὶ νὰ δυσπιστῆ εἰς τὸν αὐτὸν τῆς· καὶ τοῦτο ἐν ᾧ εἶχε διαδοθῆ ταχύτερος περὶ ἡ φήμη ὅτι τὴν νύκτα ἦλθον οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ ἐκλήψαν αὐτόν. Ἀλλὰ καίτοι τοιοῦτοτρόπως ἀμφέβηκε δὲν ἀπεμακρύνετο ὅμως ἀπὸ τὸ μνημεῖον· ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ εἶχον ἀναχωρήσῃ οἱ Μαθηταί (ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης) ἢ Μαρία λέγει ἴσταντο ἔξωθεν τοῦ μνημείου κλαίονσα· τὸ μὲν εἶχεν ἀπελεισθῆ τὴν τρόπον τινά, τὸ δὲ καὶ μὴ δυναμένη

νὰ μάθη εἶτε τὸν ἐκλεψαν καθὼς διεδόθη ὁ λόγος, εἶτε τὸν ἐσήκωσαν ἐκεῖθεν· καὶ οὕτω κλαίονσα κύπει πάλιν εἰς τὸ μνημεῖον μετ' ἀμφιβολίας ἔτι, καὶ βλέπει δύο Ἄγγελους ἐνδεδυμένους λευκὰ ἱμάτια, καὶ καθημένους ὁ μὲν πρὸς τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς, ὁ δὲ πρὸς τὸ μέρος τῶν ποδῶν, ὅπου ἔκειτο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· καὶ λέγουσι πρὸς αὐτὴν ἐκεῖνοι· διατί κλαίεις ὦ γύναι; ποῖον ζητεῖς; ἔλεγον δὲ ταῦτα ἐπιπλήττοντες αὐτὴν τρῶπον τινά. Διατί κλαίεις ὦ γύναι, ἀφοῦ τόσα εἶδες; εἰσέτι φοβείσαι καὶ δὲν δύνασαι νὰ ἐννοήσῃς τίποτε ὑψηλότερον; ποῖον ζητεῖς; ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον εἶδες; ἐκεῖνον τοῦ ὁποῖου τοὺς πόδας διὰ τῶν χειρῶν σου ἤγγισας; ἐκεῖνον ὅστις σοὶ ὠμίλησεν ἐλπὼν τὸ χεῖρε; ποῖον ζητεῖς; ἐκεῖνη δὲ λέγει· ἐπήραν τὸν Κύριόν μου ἐκ τοῦ μνημείου καὶ δὲν γινώσκω ποῦ τὸν ἔθεσαν· ἔπειτα ἐπειδὴ οἱ Ἄγγελοι ἠγέρθησαν μετὰ σπουδῆς, ἴσως διότι ὁ Σωτὴρ παρουσιάσθη ἐκεῖ τότε, ἐστράφη ἐκεῖνη καὶ εἶδε τὸν Ἰησοῦν ὅστις ἴσταντο ἐκεῖ. Δὲν τὸν ἐγνώρισεν ὅτι εἶναι ὁ Ἰησοῦς, τὸ μὲν ὅτι μετὰ τὴν Ἀνάστασιν εἶχεν ἄφρατον τὸ σῶμα, καὶ δὲν ἐφαίνετο ἐξ ὀλοκλήρου καθαρά, ἔκτος εἰς ὅσους καὶ ὅταν ἤθελε· τὸ δὲ καὶ διότι δὲν ἠδύνατο αὕτη νὰ τὸν βλέπῃ καθαρῶς ἐκ τοῦ σκότους τὸ θαμβώματος τῶν δακρύων, ἢ ἴσως καὶ τοῦ ὁ Χριστοῦ οὕτως φρονόμενος, λέγει λοιπὸν τότε πρὸς αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς· διατί κλαίεις ὦ γύναι; ποῖον ζητεῖς; ἐκεῖνη δὲ νομίζουσα ὅτι εἶναι ὁ κηπουρός, λέγει πρὸς αὐτόν. Κύριε· ἂν σὺ τὸν ἐπήρες; εἰς τὰς χειρας σου, εἰπέ μοι (ποῦ τὸν ἐθέσατε) νὰ τὸν σηκώσω καὶ ἐγώ. Ὁ γυναικαίε ἀγάπη! ὦ τοῦ ἐνθέρμου πόθου! Τῷ ὄντι οὐδὲν ὑπάρχει μακαριώτερον τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης· πόθεν δὲ προῆλθε νὰ τὸν νομίῃ καὶ κηπουρόν; ἀλλὰ βεβαίως διότι ἦτον ἐντὸς κηπῶν τὸ μνημα; τάχα δὲ καὶ ἀρμόδιον ἦθελεν εἶσθαι νὰ εἴπωμεν ὅτι λαθρανόντως ἐκάλεσεν αὐτὸν οὕτω τὸν ἀληθῆ καὶ πρῶτον τοῦ Παραδείσου γεωργόν.

ΙΗ'. Ἄλλ' ἐνῶ ἢ Μαρία οὕτω πως ἀνησυχούσα ἠρώτα περὶ τοῦ σώματος, καὶ ἔτρεψεν ἐνθεν κάκειθεν, ὁ Θεὸς Λόγος ὁ γινώσκων τοὺς ἀποκρύφους τοῦ ἀνθρώπου διαλογισμούς, βλέπων αὐτὴν οὕτω βασανιζομένην, διὰ μιᾶς φωνῆς ὄξυνε τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς εἰς τὸ νὰ κατανοήσῃ ποῖος εἶναι ἀληθῶς, καὶ ἐξ ὀνό-

ματος ἐκάλεσεν αὐτὴν λέγων. Μαρία· Ἐκεῖνη δὲ αἰσθανθεῖσα τὴν γλυκεῖαν καὶ συνήθη εἰς αὐτὴν φωνὴν ταχύτερον καὶ αὐτοῦ τοῦ γινόμενου λόγου, στραφεῖσα πρὸς αὐτὸν λέγει... Ῥαββουνί ὅπερ ἐρμηνεύεται, Διδάσκαλε, καὶ ἐξήκει πάλιν νὰ ἐναγκαλισθῆ τοὺς ὠραίους αὐτοῦ πόδας.

ΙΘ'. Διότι ἀφοῦ διὰ τῆς ὁράσεως καὶ τῆς ἀκοῆς ἐγνώρισεν αὐτόν, ἤθελε καὶ διὰ τῆς ψηλαφῆσεως νὰ τὸν γνωρίσῃ ἀκριβέστερον καὶ ὥριμος πρὸς τοῦτο, διότι τοῦτο τὸ εἰωπησέν ὁ Ἐθαγγελιστής. Ἀκούει τό: Μὴ μοῦ ἄπιου. Μὴ με ἐγγίξεις. Διότι πῶς ἤθελεν εἶπῃ τοῦτο ἐὰν δὲν τὴν ἔβλεπε νὰ ὁρμήσῃ πρὸς τοῦτο; Διότι Ἐπειδὴ, λέγει οὐ καὶ μετὰ τῆς ἄλλης Μαρίας με ἤγγισες διὰ τὸν χειρῶν σου, καὶ ἐνὸς τοιούτου χαρίσματος ἀξιοθεῖσα δὲν ἐσκέφθη; τίποτε θεῖον περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' ἦσο εἰσέτι ἀειλὴς τὸ φρόνημα καὶ εἰς τὸν τάφον ὡς ἀνθρώπων με ἐξήκει ἐμὲ ὅστις συγκάθημαι διὰ παντός μετὰ τοῦ Πατρὸς; εἰς τοὺς οὐρανοὺς; στάσου μακρὰν μὴ με ἐγγίξεις; διότι κατὰ τὴν ἰδέαν σου δὲν ἀνέβην εἰσέτι πρὸς τὸν Πατέρα μου. Ἄλλως τε δὲ καὶ τὸ φρόνημα αὐτῆς; ἐξυψώνει ὥστε νὰ μὴ τὸν νομίζῃ πλέον ὡς καὶ πρότερον ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ Θεόν; διότι διὰ τοῦτο εἶπε καὶ τὸ ἀναβέβηκα ὡσεὶ δηλαδὴ πρὸς τὸν οὐρανὸν ὅπου καὶ ὁ ἰδικός μου Πατήρ κατ' ἐξείρετον κατοικεῖ. Ὑπαγε δὲ πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου καὶ εἰπέ πρὸς αὐτούς, ὅσα ἔμαθες καὶ ἐβεβαίωθης. Ἐρχεται λοιπὸν τρίτην ταύτην φορὴν ἡ Μαρία (πρὸς τοὺς Μαθητάς) καὶ δὲν λέγει καθὼς εἰς τὴν πρώτην, ὅτι ἀνέστη, ἢ τοῦλάχιστον τὴν δευτέραν, ὅτι ἐπήραν τὸν Κύριον ἐκ τοῦ μνημείου, ἀλλὰ ἔρχεται λέγει Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ λέγουσα πρὸς τοὺς Μαθητάς ὅτι καὶ τὸν εἶδε τὸν Κύριον, καὶ ὅτι ταῦτα εἶπε πρὸς αὐτὴν. Ἐχει λοιπὸν ταύτην τρίτην ἔλευσιν αὐτῆς εἰς τὸ μνημεῖον, ὅταν ἦτο πρῶτὴ καὶ σκότος εἰσέτι. Τὴν δὲ τετάρτην ἱστορεῖ ὁ θαυμασιὸς Μάρκος Ἀφοῦ λέγει παρήλθε τὸ Σάββατον, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ ἡ Μαρία τοῦ Ἰακώβου, καὶ ἡ Σαλώμη ἠγόρασαν ἀρώματα ἵνα ὑπάγωσι καὶ ἀλείψωσι τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου καὶ ἔλεγον πρὸς ἀλλήλας: Τίς θέλει μᾶς ἀποκλίση τὸν λίθον ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; καὶ ὅσα ἐρεξῆς.

Κ'. Ἄλλ' ἐνταῦθα εἰς ἀπορίαν γίνονται: πῶς ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία ἀφοῦ τρεῖς φορὰς ἐπιστάθη, πάλιν ὑπάγει εἰς τὸν Τάφον καὶ

λέγει μετὰ τῶν λοιπῶν: Τίς θὰ ἀποκλίση, δι' ἡμᾶς τὸν λίθον; Ὅθεν φανερόν ἐστι ὅτι ἤλθε μᾶλλον, ὅπως γίνῃ ὁδηγὸς τῶν ἄλλων καὶ τὰ γενόμενα διηγηθεῖσα, καὶ ὡς λαβοῦσα θαύματος ἐκ τῆς ἀρώτης μεταβίσεως. Ἐπιόμενον δὲ εἶναι ὅτι οὐδεὶς εἶπεν αὐτῇ τό: Τίς θὰ μᾶς ἀποκλίση τὸν λίθον; Ἄλλ' ἡ Σαλώμη, ἣτις δὲν εἶχεν ὑπάγη εἰσέτι εἰς τὸν Τάφον, ἀλλ' ἐξ ἀκοῆς μόνον ἔμαθεν ὅτι εἶχεν ἐπιτεθῆ λίθος εἰς τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Διότι καθὼς ἱστορεῖ ὁ Μάρκος, ἀφοῦ ἀνέστη ὁ Κύριος τὸ πρῶτ' ἐφάνη κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Μαγδαληνὴν Μαρίαν ἐκ τῆς ὁποίας εἶχεν ἐκβάλῃ ἐπὶ ταυμάσια. Καὶ καθὼς λέγει ὁ Ματθαῖος, καὶ τὸν οἰσιμὸν καὶ τὸν λίθον ὅταν ἀπεκλίθη ἀπὸ τοῦ μνημείου, καὶ τὸν Ἄγγελον ἐπάνω εἰς τὸν λίθον καθήμενον ἡ Μαγδαληνὴ εἶδε πρῶτ' αὐτήν. Καὶ καθὼς διηγείται ὁ Ἰωάννης, τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος, ἣτις εἶναι ἡ Κυριακὴ, ἔρχεται ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία εἰς τὸ μνημεῖον λίαν πρῶτ' ἄνθρωπος, καὶ βλέπει τὸν λίθον σηκωμένον ἀπὸ τοῦ μνημείου, ἐὰν δὲν νοησόμενον ὅτι ἡ Σαλώμη εἶπε τοῦτο, θὰ περιέλθωμεν εἰς βυθὸν ἐναντιώσεως; τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι εὐλόγον.

ΚΑ'. Ἰδοῦσαι λοιπὸν αἱ Μυροφόροι τὸν λίθον ἐρρημένον πέραν τοῦ μνημείου, (διότι ἦτο καὶ πολὺ μέγα-) καὶ ἐμβάσαι εἰς τὸν τάφον, (διότι οἱ Ἰουδαῖοι μετεχειρίζοντο μεγάλα μνήματα) δὲν εὗρηκαν τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καὶ εἰς ἀπορίαν εὐρισκόμενα βλέποντα ἰστορησασθέντες πρὸς αὐτὸς ἄνδρας με ἱμάτια ἀστράπτοντα καὶ καλῶς ἀκούσασαι παρ' αὐτῶν: τὸν Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν ἀπὸ Ναζαρετ τὸν ἐστουρωμένον; Ἀνέστη δὲν εἶναι ἐνταῦθα. Ἐπιστρέψασαι λέγει διηγήθησαν ταῦτα ὅλα πρὸς τοὺς ἕνδεκα Ἀποστόλους καὶ πρὸς πάντας τοὺς λοιπούς. Ἐπειδὴ δὲ πολλὰ καὶ διάφορα ἡ γυναικὲς ὠνεῖδίσθησαν, διότι λέγει ἐφάνησαν φλυαρία τὰ λόγια αὐτῶν ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι ὁ Πέτρος ταραχθεὶς κἄπως πλὴν ἀδορούβω: ἀνέστη καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ μνημεῖον μόνος. Ὁ Μάρκος λέγει ὅτι α ἡ Μαρία αἰτινες μετὰ τῆς Ἰωάννας καὶ Σαλώμης ἐξελθοῦσαι ἐφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου, καὶ εἰς οὐδένα οὐδὲν εἶπον διότι ἐφοβοῦντο. Ἀλλὰ τοιουτοτρόπως μὲν ἡ Μαγδαληνὴ πρῶτ' πληροφορηθεῖσα τὴν Ἀνάστασιν, πρῶτ' αὐτῆς εἰς τοὺς Ἀποστόλους τὴν ἀνήγγειλε καὶ τὴν Εὐὴν ἐβοήθησε προσηκόντως τὴν χάραν εἰς τὸν κόσμον μὴνύσασα. Καὶ τοιαῦτα μὲν εἰσὶν εἰς αὐτὴν τὰ παρὰ τῶν Ἐθαγγελ-

στῶν ἐγκώμια.

ΚΒ'. Ὅποια δὲ εἶναι τὰ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν ἔργα αὐτῆς; διαφοροτρόπως φαίνεται ὁ Σωτὴρ εἰς τοὺς φίλους Μαθητάς του, καὶ ὑπεσχέθη εἰς αὐτούς τὴν πρὸς αὐτοὺς κατάβασιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ δὲ θαυμαστὴ αὐτῆς γυνὴ ἠγάπα κατ' ἐξείρεσιν νὰ συζῆ μετὰ τῆς Μητρὸς τοῦ Κυρίου. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε τελεσθῆ καὶ τὸ τῆς οἰκονομίας; μυστήριον, καὶ ἔφθασεν ὁ καιρὸς νὰ ἀναληφθῆ ὁ Σωτὴρ καὶ νὰ καθήσῃ πάλιν εἰς τοὺς κόλπους τοῦς πατρικούς σωματικῶς, ὁ μηδέποτε χωρισθεὶς τοῦ Πατρὸς, (ἀχωριστῶς συνὼν τῷ Πατρὶ) ἵνα μὴ λυπηθῶσι διὰ τὸν ἀπ' αὐτῶν χωρισμὸν τοῦτον, ἡ Μήτηρ καὶ οἱ Μαθηταί, τοὺς ἐξάγει εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν καὶ παρουσιάζει πρὸς αὐτοὺς Ἄγγελους ἵνα τοὺς πληροφορήσῃσι περὶ τῆς εἰς οὐρανοὺς Ἀναλήψεως; ἐπόμενον δὲ ἦτο τῷ ὄντι νὰ ἴναι καὶ αὐτὴ παρούσα, ἀφοῦ οὐδέποτε ἐχωρίζετο τῆς Μητρὸς τοῦ Λόγου. Μὴ θέλουσα ἄλλως τε καὶ οὐδόλως νὰ λείπῃ ἀπὸ τὰ θεϊότερα.

ΚΓ'. Κατόπιν δὲ διέμενον καὶ αὐτὰ μετὰ τῶν Ἀποστόλων εἰς τὸ ὑπερῶον. ἔργον δὲ αὐτῶν καὶ ἀπασχόλησις ἦτο ἡ προσεσχῆ. καὶ μαρτυρεῖ τοῦτο ὁ θεὸς Λουκᾶς, ὅστις εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀποστολικῶν πράξεων, συναριθμῆ αὐτάς μετὰ τῶν ὀνομάτων τῶν Ἀποστόλων. «καὶ οἱ οὗτοι ἦσαν ὁμοῦ συνηθροισμένοι μὲ γνῶμην καὶ ψυχῇ καὶ ἀσχολούμενοι προθύμως εἰς τὴν προσεσχὴν καὶ τὰς ἰκασίας ὁμοῦ μετὰ γυναικῶν καὶ τῆς Μητρὸς τοῦ Κυρίου καὶ μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ.» νὰ ἀναφέρωσι δὲ ἄλλην γυναῖκα ἐκτὸς ταύτης; οἱ Ἐθαγγελισταί, νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος; καὶ ταῦτα μὲν ὡς πρὸς τοῦτο. Διότι μετὰ τὸ πάθος ὅπου ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀναφέρωσιν οὗτοι περὶ γυναικῶν, ταύτην τὴν ἀναφέρουσιν ὀνομαστικῶς ὡς ἐπισημοτέραν, τὰς δὲ ἄλλας ἀποσιωπῶσιν ἀναφέροντες αὐτάς ἄπλως διὰ τῆς λέξεως γυναικῆς. Καὶ μαρτυρεῖ μου τὸν λόγον ὁ ἱερὸς Ματθαῖος λέγων: ἦσαν ἐκεῖ καὶ γυναῖκες πολλὰ μακρόθεν παρατηροῦσαι, αἵτινες ἠκολούθησαν αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας καὶ διηκόνουν αὐτὸν μεταξύ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ὅσα τὰ ἐξῆς. Αὐτὸ δὲ τοῦτο λέγει καὶ ὁ Μάρκος ἦσαν δὲ καὶ γυναῖκες ἀπὸ μακρόθεν βλέπουσαι μεταξύ τῶν ὁποίων ἦτο Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ. Ἐὰν δὲ θελήσωμεν ἔχομεν καὶ τὸν Λουκᾶν συμπαρτυροῦντα ἠκολούθησαν δὲ προθύμως καὶ γυναῖκες αἱ ὁποῖαι εἶχον ἔλθῃ

μετ' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, καὶ εἶδον τὸ μνημὴν ὅπου ἐτέθη καὶ ἐπιστρέψασαι ἡτοίμασαν ἀρώματα, καὶ ἀκολούθως, ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία καὶ ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ Σαλώμη ἄλλα καὶ ὁ Υἱὸς τῆς Βροντῆς; θὰ βεβαίωσιν ἥδη ταῦτα, ἀναφέρων μόνην αὐτὴν μετὰ τῆς Μητρὸς καὶ τῆς ἄλλης Μαρίας, λέγων Ἰσταντο ὅδε πλησίον τοῦ σταυροῦ τοῦ Ἰησοῦ ἡ Μήτηρ αὐτοῦ, καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς Μητρὸς αὐτοῦ Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ, καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ. ὥστε ἐγὼ βεβαίως οὐχὶ ἄνευ βασιμότητος λέγω ὅτι καὶ αὐτὴ ἔμεινε εἰς τὸ ὑπερῶον μετὰ τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν Ἀποστόλων, καὶ ἔλαβε τὴν δωρεάν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ ὄχι εἰς τὴν οὐρανὴν γλώσσα, ἀλλ' ὅμως κατὰ τὰ χαρίσματα.

ΚΔ'. Ἐκτοτε δὲ ἔμεινε εἰς τὸν οἶκον μετὰ τῆς ἀπειράνθρου Παρθένου εἰς τὴν Σιών εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἡγαπημένου Μαθητοῦ, καθὼς λέγει τὸ θεόπνευστον Ἐθαγγέλιον. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἀπόστολοι διεμερίσθησαν διὰ κλήρου τὴν οἰκουμένην, καὶ ἕκαστος ἀνεχώρει εἰς τὸ μέρος του, καὶ εἰς ὅλην τὴν ὑψηλίον ἐκηρύττετο ἡ Ἐθαγγελικὴ διδασκαλία, αὐτὴ πλῆθος ἄνθρωπων τῶν θεοκτόνων, καὶ γενομένη ὅλη ζήτησις, ὀλίγον καιροῦ διάστημα μείνας μετὰ τῆς Παρθένου εἰς τὴν οἰκίαν, ἐξῆλθε μόνον πρὸς αὐτὴν καὶ τὸ ἐπιστήθιον εἰλοῦσα τὴν οκνήν αὐτῆς; ὅτι διενόηθη νὰ μεταβῆ εἰς τὴν Ῥώμην, ἵνα κητήσῃ καὶ λάβῃ ἐκδίκησιν παρὰ τοῦ Καίσαρος διὰ τὸν ἀδικον φεβὶ θάνατον τοῦ Διδασκάλου ὑπὸ τῶν ἀγαρίστων. καὶ καταφρονεῖ λοιπὸν τὸ τόσον ἡλικος τοῦ δρόμου ἄνευ τινὸς ἀργοπορίας, μὴ συλλογισθεῖσα παντάπασιν ὅτι εἶναι γυνὴ καὶ τὰς ἐκ τούτου δυσκολίας; ὅ τοῦ θερμότητος ζῆλον καὶ τῆς ἐπιμονῆς; καὶ μήτε πήραν μήτε χρήματα, μήτε ἄλλο τίποτε λαβοῦσα ὡς ἐφῆσθαι, ἀλλὰ τὴν Ἀποστολικὴν ζωὴν προτιμήσασα ἤρχισεν τὴν ὁδοποιίαν. φανερόν δὲ εἶναι βεβαίως ὅτι καὶ τῆς διδασκαλίας τὸ ἔργον δὲν ἔμεινε ἡμελημένον παρ' αὐτῆς, ἀλλ' εἰς τοῦτο πρὸ πάντων κατεγίνετο, καὶ διὰ τοῦ λόγου διηγουμένη, καὶ διὰ τῶν ἔργων ἀποδεικνύουσα, ἐβεβαίωσε τὴν πίστιν λέγουσα, καὶ ὅτι αὐτὴ πρῶτ' ἠξιώθη νὰ ἴδῃ τὰ μυστήρια, καὶ οὐ καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους Μαθητάς αὐτὴ ἐγένετο ἀρχηγὸς τοῦ κηρύγματος τῆς Ἀναστάσεως. Καὶ τίς δύναται νὰ διηγηθῆ τὰς δυσκολίας ὅσαι ἐτίχον εἰς αὐτὴν κατὰ τὴν ὁδοποιίαν; καὶ πόσον πλήθος προσεέλυσεν εἰς τὴν πίστιν διὰ τῆς σαγήνης τοῦ Ἐθαγγελίου; ταῦτα γνωρίζουσι καλῶς

ἀριστερόν μέρος τοῦ Βήματος ὅπου συνήθως τελούνται τὰ θεία μυστήρια, πᾶσαν τὴν θήκην ἀργυρᾶν κατασκευάσας. Ἄλλὰ πῶς ἐν τοιοῦτον ἔργον ἀποσιωπήσας δὲν θέλω ζημίωσιν τὰ μέγιστα; Διότι ὁ ἱερός Ναός οὗτος τοσοῦτον ὠραίως κατεσκευάσθη, ὥστε κατ' ἐμὲ τοῦλάχιστον πᾶσαν τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ πᾶσαν τὴν ὠραιότητα καὶ ἁρμονίαν αὐτοῦ, εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν παραστήσῃ τις, διότι εἶναι πολὺ ἀξιοσπούδαστον τὸ ἔργον κατ' ἐμὲ. Καὶ ἵνα ἐν ὀλίγοις εἶπω, τοιοῦτον ἔκτισε τὸν Ναὸν εἰς τὸν φίλον τοῦ Χριστοῦ ὁ σφώτατος βασιλεὺς, ὅποιον κατὰ μὲν τὴν εὐπρέπειαν νὰ ἦναι θαυμαστός· κατὰ δὲ τὸ μέγεθος ὄχι πολλῶν δευτέρως· πρῶτον δὲ νὰ τὸν κτίσῃ ὁ βασιλεὺς Λέων, καὶ ἄξιον νὰ ἀπερωθῇ εἰς τοῦ Χριστοῦ τὸν φίλον τοῦ ὁποίου τὸ λείψανον ἐκ τῆς Κύπρου μετακομίσας κατέθεσε πρεπόντως εἰς τὸν Ναὸν πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ εἰσερχομένου, ἐν ᾧ πρὸς τὰ ἀριστερὰ εἰς τοὺς ἐμπροσθίους τοίχους τοῦ ἱεροῦ κατέθεσε καθὼς προεῖπον τὴν μακαρίαν Μαγδαληνὴν. Καὶ νῦν εἰσὶν ἀμφότεροι οὗτοι φύλακες μὲν τῆς πόλεως ἄγρυπνοι. Σωτήρες δὲ καὶ δότηρες παντὸς εἶδους χαρισμάτων εἰς τοὺς μετὰ πόθου αὐτοῖς προσερχομένους, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν μεσίται ὠφελιμώτατοι, ἐὰν τῷ ὄντι οὐδὲν ὑπάρχει οἰκειότερον τοῦ μαθητοῦ καὶ φίλου.

ΚΗ'. Καὶ ταῦτα μὲν ἔχεις παρ' ἡμῶν ὁ Σεβασμία Μαθήτρια τοῦ Θεοῦ Λόγου· αὕτη

εἶναι ἡ πρώτη ἀρχὴ καὶ ἀμοιβὴ τῶν λόγων μου, ἦεις καὶ πρώτη παρ' ἐμοῦ εὐλόγως τῇ ἀληθείᾳ πρὸς σὲ ἀπερωθῆ. Τοῦτο εἶναι διὰ σὲ ὡς τι προσεδίασμα καὶ ἐκ τῶν προτέρων ἀποδείξεις καὶ ἐλαχίστη προσφορὰ τῆς ὑπὲρ λόγον καρτερίας σου. Ἐὰν δὲ ἦναι τολμηρὸν τὸ ἐγχεῖρημά μου, ὅστις εἰσέτι εἶμαι εἰκοσαετής, καὶ ἐκ τοῦ πολλοῦ πρὸς σὲ πόθου μου ἀπετόλμησα εἰς ἐν τοσοῦτον μέγα ἔργον τὸ νὰ σὲ ἐπαινήσω, ὥστε καὶ τὴν ἀγροικίαν μου νὰ μὴ ἀναλογισθῶ, καὶ ἐὰν δὲν ἐγένετο ἀντάξιον τῶν ἰδικῶν σου λόγων καὶ κόπων τοῦτο μου τὸ ἐγκώμιον, σύγγνωθι τῆς τόλμης μου ταύτης, καὶ τὸ κατὰ δύναμιν πρόσδεξαι· ἐπειδὴ γνωρίζομεν ὅτι τὸ κατὰ δύναμιν εἶναι καὶ ἀγαπητὸν καὶ ἀρμόδιον τῷ σῷ Διδασκάλῳ, καὶ τοῦτο πρὸ πάντων ἐπιζητεῖ καὶ ἀποδέχεται· καὶ διὰ τῶν πρὸς τὸν Θεὸν λόγων ἱεροῶν σου ποίησον τὸ λέγειν μου λαμπρότερον καὶ ὑψηλότερον. Διότι ἴσως τότε καὶ μόνον δυνηθῶμεν ὀλίγον τι νὰ εἴπωμεν κατὰ τὴν σὴν ἄξιαν, καὶ μὴ τὸσον ὑστερήσωμεν ὅσον φαινόμεθα σήμερον ἔλλειπεις. Χάρτι τοῦ ἀληθινοῦ λόγου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὅπρῃ εἶ δόξα καὶ τὸ κράτος καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις, ἡ μεγαλωσύνη τε καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ἐκ τῆς Βιβλιοθήκης Φωτίου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.
Ἐκδόσις 1824 ἐν Βερολίῳ.

Μοδέστου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων ἀκμάσαντος κατὰ τὸ πρῶτον ἡμῶν τοῦ ζ'. αἰῶνος.
Εἰς τὰς Μυροφόρους.

Τὸν ἕβδομον ἀριθμὸν καὶ ἐπὶ τῆς ἀρετῆς καὶ ἐπὶ τῆς κακίας εὐρίσκομεν τὴν Γραφὴν παραλαμβάνουσαν εἰκότως οὖν τὴν Μαρίαν ἐκλέγειν τὴν Μαγδαληνὴν ὁ Σωτὴρ, ἀφ' ἧς ἐκβεβλήκει δαιμόνια ἐπτά, ἵνα τὸν ἄρχοντα τῆς κακίας δι' αὐτῆς ἀπελάσῃ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· ὅτι φησὶν, αἱ ἱστορίαι τὴν Μαγδαληνὴν ταύτην διὰ βίου παρθένον διδάσκουσιν καὶ μαρτύριον δὲ αὐτῆς φέρεται, ἐν ᾧ λέγεται διὰ τὴν ἄκραν αὐτῆς παρθενίαν καὶ καθαρότητα, ὡς ὕalon αὐτὴν καθαρὸν, τοῖς βασανισταῖς φαινέσθαι. Ὅτι φησὶν, μετὰ τὴν κοίμησιν τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου πορευθεῖσα εἰς Ἐφεσον πρὸς τὸν ἡγιασμένον Μαθητὴν ἐκεῖσε τὸν δρόμον τὸν Ἀποστολικὸν, διὰ τοῦ μαρτυρίου ἡ Μυροφόρος Μαρία ἐτελείωσε, μὴ θελήσασα μέχρι τῆς τελευτῆς χωρισθῆναι τοῦ Παρθένου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου. Ὅσοιο φησὶν, ἡ ἀπαρχὴ τῶν Ἀποστόλων Πέτρος ὀνομάσθη διὰ τὴν ἀσάλευτον πίσσιν, ἣν εἶχεν εἰς Χριστὸν τὴν Πέτραν, οὕτω καὶ αὕτη ἀρχηγὸς τῶν Μαθητῶν γενομένη διὰ τὴν καθαρότητα αὐτῆς καὶ τὸν πόθον δι' εἶχεν εἰς αὐτὸν ἡ Μαρία ὁμονύμως τῇ Μητρὶ παρὰ τοῦ Σωτῆρος προσηγόρευται. Ὅσοιο τῷ Θεοπότῃ τῶν Μαθητῶν ἠκολούθει ὁ χορὸς, οὕτω τῇ Δεσποίνῃ καὶ Μητρὶ τοῦ Κυρίου τῶν μαθητευομένων γυναικῶν ὁ χορὸς. Ἐθαύμαζόν γὰρ φησὶ κοτὲ οἱ Μιθηταὶ ὅτι μετὰ γυναῖκας ἐλάλει· δῆλον ὅς οὐκ οὕτως τοιαύτης συνήθειας τῷ Κυρίῳ ἀλλὰ τὸν εὐαγγελικὸν δρόμον τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοπότου συνεξανούσης τῷ Υἱῷ καὶ Δημιουργῷ, καὶ αὗται συνακολουθοῦσαι αὐτῇ τῷ κοινῷ Θεοπότῃ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἐν τοῖς ἀναγκαίοις καὶ τοῖς Μαθηταῖς διηκόνουν.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Σελ.	21	στίχ.	18	ἀντί	Μυροβόλτα	γρ.	Μυροβόλτα
>	34	>	2	>	Δύσον	>	Λύσον
>	48	>	31	>	Παντευυχία	>	Παντευχία,
>	55	>	36	>	πειρασμῶ	>	πειρασμῶν
>	58	>	19	>	Θεῷ	>	Θεῷ,
>	58	>	14	>	προς	>	πρὸς
>	58	>	19	>	σῆς	>	σῆς,
>	60	>	21	>	κλύθωνος	>	κλύθωνος,
>	60	>	24	>	ἐκθῶ σοι	>	ἐκθῶ σοι,
>	61	>	6	>	κα,	>	κα-
>	61	>	7	>	βροτοκτόνου-	>	βροτοκτόνου,
>	62	>	9	>	Θεοτόκῃ	>	Θεοτόκῃ,
>	66	>	18	>	Μονὴν	>	Μονήν
>	68	>	10	>	φῶδαις	>	φῶδαις
>	80	>	7	>	Ναῦς	>	Ναῦς
>	88	τροπ.	9	>	ἴσω	>	ἴσω
>	95	>	23	>	λυτρώσασθαι	>	λυτρώσασθε
>	96	>	19	>	θεία	>	θεία
>	96	>	35	>	ταύτη	>	ταύτην

ΣΙΜΩΝΑ ΤΟΝ ΜΥΡΟΒΛΥΤΗΝ

«Δίκαιοι εις τὸν αἰῶνα ζῶσι».

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ.

Καὶ ὁ θάνατος νὰ βασιλεύσεν σχεδὸν ἀπ' ἀρχῆς, καὶ νὰ βασιλεύῃ ἀπὸ αὐτὰ τὰ προοίμια τῆς ἀνθρωπίνης πλάσεως εἰς ὅλην τὴν ἀνθρώπινον φύσιν. Ἄλλ' «οἱ Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι». Βέβαια δὲν εἶναι ἔθνος, δὲν εἰσίσταται τάξεις, δὲν θεωρεῖται οὐδεμία ἡλικία ἀνθρώπων, ὅπου νὰ μὴ ἐγεύθῃ ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ θανάτου τὴν μικροτάτην καὶ θανατηφόρον πληγὴν τῆς ζωῆς. Ἄλλ' «οἱ Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι». Ὅλοι, καὶ Ἀσούροι, καὶ Χαλδαῖοι, καὶ Ἕλληνες, καὶ Αἰγύπτιοι, καὶ Πέρσαι, καὶ Ἀραβες, καὶ πᾶν γένος ἀνθρώπων, ἀπὸ τὴν γέννησιν ἐφθασαν εἰς τὴν αὔθειαν. Ἄλλὰ μετὰ τὸ βαθύτατον γῆρας, κατήνησαν εἰς τὸ θάνατον τὸν ἀναπόδραστον ὄρον. Ἄλλ' «οἱ Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι». Καὶ βασιλεῖς καὶ ἰδιῶται, καὶ ἔξουσιαταί, καὶ ὑπεξούσιοι, καὶ πλούσιοι καὶ ἐνδεεῖς, καὶ δεσποταί, καὶ δούλοι πάντες ἐπίσης ἐπροσκύνησαν τοῦ θανάτου τὴν δεσποτείαν. Ἄλλ' «οἱ Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι». Καὶ τέλος πάντων, καὶ βρέφη καὶ παῖδες, καὶ μείρακες, καὶ νεανίσκοι, καὶ ἄνδρες, καὶ προβηκότες, ἢ εὐθὺς εἰς τὴν εἴσοδον τῆς ζωῆς εὗρον τὴν ἔξοδον τοῦ θανάτου, ἢ εἰς τὴν νεότητα, ἢ εἰς τὸ γῆρας, ἐσυνάβησαν εἰς τοῦ τάφου τὰς ἀποθήκας. Ἄλλ' «οἱ Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι». Δὲν κάμνει χορεία νὰ ἀπαριθμῶ ὅλην τὴν λαμπροτάτην χορείαν τῶν μακαρίων ἀνδρῶν, διὰ νὰ κάμω τοῦ λόγου μου τὸ συμπέρασμα. Διὰ τοῦτο ἀφίνω τὴν πνευματοκίνητον καὶ προφητικὴν τοῦ νόμου λογαῖα. Παρατρέχω τὴν δωδεκάριθμον τῶν Ἀποστόλων χορείαν. Δὲν φέρω εἰς τὸ μέσον τὰς καρτερικὰς καὶ ἀκαταγωνίστους φάλαγγας τῶν Μαρτύρων. Ἀποσιωπῶ τὴν μεγάλωφονον σάλπιγγα τῶν θεοφόρων διδασκάλων. Παραβλέπω καὶ τῆς ἐρήμου τὰ κάλλιστα θρέμματα ὅτινες ὄλοι, καὶ πρῶτοι, καὶ μέσοι, καὶ τελευταῖοι, ἀγκυλὰ καὶ ἀπέθανον, ἀλλὰ ζῶσιν εἰς τὸν αἰῶνα, πάντες μὲν οἱ Δίκαιοι, διὰ τὸ ἀνώ-

ριστον τῆς αὐτοζωῆς, τινὲς δὲ καὶ διὰ τὴν ἀφθαρσίαν τῶν σωμάτων, τὰ ὅποια, οὐ μόνον διαφόρους ἀσθενείας θεραπεύουσιν, ἀλλὰ καὶ ποταμοὺς μύρων ἐκβλύουσιν. Ὅλους, λέγω, αὐτοὺς τοὺς ἀφίνω, καὶ ἓνα μόνον παρασταίνω εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς πάντων, καὶ διὰ βεβαίωσιν τοῦ λόγου μου, καὶ διὰ ἀπόδειξιν τῆς προτάσεώς μου. Δηλαδή, τοῦτον τὸν ἱεροπρεπῆ καὶ σεβασμίον ἄνδρα, τοῦτον τὸν λαμπρὸν φωστῆρα τῆς οἰκουμένης, τὸν Ὅσιον Πατέρα ἡμῶν Σίμωνα τὸ μέγα καύχημα τῶν Ὁσίων τὸν ἄδυτον ἀστέρα τοῦ ἁγίου Ὄρου, τὸν χρυσαυγὴ λόγον τῆς ἐγκρατείας, τὸν διδάσκαλον τῆς παρθενίας, τὸν κυβερνήτην καὶ Κρίτορα τοῦ σεβασμίου τούτου Μοναστηρίου, τοῦ καὶ τὴν ἐπονυμίαν αὐτοῦ κεκτημένου τὸν περιβόητον ἐν ἀρετῇ τὸ κλέος τοῦ Ἁθωνος Σίμωνα τὸν Μυροβλύτην. Ὁ ὅποιος ἂν ἐπέρασε διὰ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου, διὰ τὸ ἅπασι ἀποκείσθαι τοῖς ἀνθρώποις τὸ ἀποθανεῖν, ἐπέρασε διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ζωὴν, καὶ νὰ ζῆ ὡς Δίκαιος εἰς τοὺς ἀτελευτήτους αἰῶνας. «Ὅτι Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι».

Ζῆ κατὰ ἀλήθειαν ὁ Πατὴρ ἡμῶν Σίμων, ζῆ, διὰ τὴν ἡτο νεμῶς, πῶς ἦκουε τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτὸν μετὰ πίστεως, μυρίων καρῶν αὐτοὺς ἀπαλλάττων: ζῆ, διὰ τὴν ὡς ἄλλο Ἰσραήλιν οὐκ εἶθρον, πολλὰς λελερωμένας ψυχὰς καθαίρει τῶν ἐγκλημάτων. ζῆ, διὰ τὴν καὶ μετὰ θάνατον κηδεταὶ τὸ ἀγιώνυμον Ὄρος, κυβερνᾷ εἰς τὰ ἀναγκαῖα τὸ Ἱερὸν τοῦτο Μοναστήριόν του. ζῆ, λέγω, διὰ τὴν εἶναι μία παρηγορία τῶν πτωχῶν μοναχῶν τῶν ἐν αὐτῷ ἀσκούντων, τοὺς λυτρώνει ἀπὸ μεγάλας συμφορὰς: τοὺς δίδει ὑπομονὴν εἰς τὰς θλίψεις: τοὺς εὐγάνει ἀπὸ τῶν βυθῶν τῆς ἀπογνώσεως. Ἄς τὸ ὁμολογήσουν ὅσοι κατέρηγον εἰς αὐτὸν τὸν ἀξιωμαστον καὶ πανεύδιον λιμένα τούτου τοῦ ἁγίου ἀνδρός. Εἰπέτε τὴν ἀλήθειαν ἀρχοῦντά μου μαρτυρήσατε φανερὰ ἂν ζῆ, ἢ ἀπέθανεν ὁ Πατὴρ ἡμῶν Σίμων. Εἰπέτε, πρὸς ἐσὰς ὁμιλῶ, ὅσοι μετ'

εὐλαβείας καὶ πίστεως τοῦ ἐπιτελεῖτε τὴν ἐορτήν, τοῦ κροτεῖτε τὴν πανήγυριν, καὶ κατ' ἐνιαυτὸν τοῦ δοξάζετε τὴν ἀνάμνησιν.

Καὶ τὶ ἐροῦτό νὰ μῶθος ἔξ ἀκοῆς, ἐκεῖνο ὅπου κηρύττουσι τὰ πράγματα; φανερόνουν οἱ ἕμνοι, αἱ δοξολογίαι, τὰ ἐγκώμια, καὶ ἡ ἐναρμόνιος μελωδία· αἱ ψαλμοὶδία, ἡ παννύχιος στάσις, ἡ φωτοχρόσια, αἱ χοροστασίαι ὅπου γίνονται εἰς τὴν τελευταίην του, τοῦ παρουσιάζουν ζώσαν τὴν αἰσθησιν, καὶ ἔμπουν τὴν ἀκοήν καθὼς καὶ ἡ ἅγια Ἐκκλησία τοῦ ψάλλει εἰς τοὺς ἕμνους τῶν ἱερονικῶν Μαρτύρων, Γουρία, Σαμωνᾶ, καὶ Ἀβιβίου, «Ψυχᾶς ταῖς τῶν Ἁγίων γὰρ, παρὰ Θεοῦ τοῦτο δέδοται, τὰ ἐνταῦθα γινόμενα, νοερῶς ἐνοπρᾶξομαι». Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ἕμμερον θέλω ἀποδείξω, πῶς ὁ Μυροβλύτης Πατὴρ ἡμῶν Σίμων, ἔζη καὶ μετὰ θάνατον αἰωνίως, διὰ δύο αἰτίας· πρῶτον διατὶ ἐφύλαξε τὸ κατ' εἰκόνα ἀλώβητον ὅσον τὸ δυνατόν εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ δεύτερον, διατὶ πρὸ τοῦ φυσικοῦ θανάτου ἀπέθανε τὸν ἐκούσιον θάνατον διὰ τὸν Χριστόν, καὶ ὁ Χριστὸς τὸν ἐδόξασε μεγαλῶς, καὶ εἰς τὴν γῆν, καὶ εἰς τὸν οὐρανόν.

Ζήτημα ἀναφέρεται εἰς τὴν θείαν Γραφήν, ἀνάμεσα εἰς τὸν σύλλογον τῶν ἱερῶν Θεολόγων διὰ ποῖαν αἰτίαν ὁ Θεὸς ὕστερον ἀπὸ ὅλα του τὰ ποιήματα ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον, τὸ ἐξαίρετον ἔργον πάντων τῶν δημιουργημάτων; Ὁρόφορος τοὺς οὐρανοὺς, καὶ εἰς αὐτοὺς, λέγουσιν, ἐδιώρισε τοὺς Ἀγγέλους. Ἐθεμελίωσε τὴν γῆν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ ἔρπετῶν τὴν ἐπλήρωσεν. Ἐκαμε τὸν ἀέρα, καὶ τὸν ἐξάρτισεν εἰς τὴν πολυμορφον φύσιν τῶν πετεινῶν. Ἐδημιούργησε τὸ ὕδωρ καὶ τὸ ἐπλούτισεν ἀπὸ τὴν ἄπειρον πληθὺν τῶν ἰχθύων. Ἄφ' οὗ δὲ ἐγένεον ὄλους τοὺς τόπους, ἐμέρισεν εἰς τὰ διάφορα κτίσματα ὅλα τὰς κατοικίας των, καὶ μετὰ πάνσοφον γνῶσιν ἐδιάταξεν εἰς κάθε ἕνα τὸ ἴδιον κέντρον· τότε ἐπλαστούργησε καὶ τὸν ἄνθρωπον. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὅλοι οἱ τόποι ἦσαν κατοικημένοι, ποῦ εἶχε νὰ κατοικήσῃ οὗτος ὁ ἄνθρωπος; Ποῦ ἦτο ἔτοιμον τὸ Παλάτιον τοῦτου τοῦ βασιλέως; Ποῖος ἦτο ὁ θρόνος ὅπου ἐμέλλε νὰ ταχθῇ αὐτὴ ἡ θαυμαστὴ οὐράνιος εἰκόνα, ἡ κατ' ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ πλασθεῖσα;

Ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον ὁ μέγας δημιουργὸς Θεός, ἀποκρίνεται ὅλη ἡ χρυσὴ σκηνὰ τῶν Θεολόγων ἀνθρώπων, ἀφοῦ ἦσαν τὰ πάντα κατοικημένα, διὰ νὰ καταλάβωμεν, πῶς ἡ ἀνάπαυσις,

καὶ τοῦ ἀνθρώπου τὸ τέλος, δὲν πρέπει νὰ ἦται εἰς τὰ κτιστὰ ταῦτα καὶ πρόσκαιρα πράγματα, ἀλλ' εἰς τὸν Θεὸν μόνον, τὸν ὁποῖον φέρει τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ὁμοίωσιν· καθὼς λέγει καὶ ὁ Ἱερὸς Ἀγνοστίκος. «Ἐποίησας ἡμᾶς διὰ σὲ Κύριε· καὶ δὲν ἀναπαύεται ἡ καρδία μας, ἕως οὗ εὐρὴ εἰς τὸ λόγον σου τὴν ἀνάπαυσίν της.»

Ταύτην τὴν ἀρίστην διδασκαλίαν· τοῦτον τὸν ἐξαίρετον στοχασμόν, τοῦτο τὸ θαυμασίον καὶ δυσνόητον μᾶθημα, δὲν τὸ ἐδιδάχθη ὁ Πατὴρ ἡμῶν Σίμων ὁ Μυροβλύτης εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Πλάτωνος· δὲν τὸ ἐπαυδαίθη εἰς τὸ Λύκειον τοῦ Ζήνωνος; μῆτε τέλος πάντων τὸ ἐξημευθεῖν εἰς τὸν περιπατοῦ τῶν Ἀριστοτέλους. Ἄλλὰ τὸ ἐδιδάχθη εἰς τὸ πνευματικὸν σχολεῖον τοῦ Παραδείσου· σχολεῖον ὅπου δὲν εἶχεν ἄλλον οἰκιστὴν, παρὰ τὴν ἀθωότητα· διδάσκαλον, τὸν ἴδιον Θεόν· ἀκροατὴν, τὸν Ἀδάμ. παιδαγωγίαν, τὸν θεῖον νόμον· βραβεῖον τῆς ὑπακοῆς, τὴν ἀθανασία· πρόστιμον καὶ ζηνίαν, τὸν θάνατον. Ὅλα μέρη ὅπου ἀπέβλεπαν εἰς ἕνα σκοπόν· ἐκόντοσαν εἰς ἕν τέλος, διὰ νὰ φυλάξουν μετὰ τὴν ἀμαρτησίαν, ἀλώβητον τὸ κατ' εἰκόνα, καὶ ἀπαρραχάρακτον εἰς τοὺς γενιάους καὶ κατ' ὁμοίωσιν. Χαρίσματα καὶ τὰ δύο ὑψηλὰ· ὡσαν ὅπου τὸ ἐν, τὸ κατ' εἰκόνα, κατὰ τοὺς πρῶτιστους τῶν διδασκάλων, Χρυσόστομον, Γρηγόριον, καὶ Δαμασκηνόν, σημαδεύει τὸ νοερὸν, ἀθάνατόν τε, καὶ ἀρχικόν. Καὶ τὸ ὅλον τὸ κατ' ὁμοίωσιν, σημαδεύει τὴν τῆς ἀρετῆς κατὰ τὸ δυνατόν ἀφομοίωσιν.

Εἰς ταύτην λοιπὸν τὴν ἀρχαιοτάτην ζωγραφίαν τοῦ πανολβίου σκηνομάτους ἐκεῖνου τῆς Ἐδέμ, καὶ εἰς τὸ πρῶτιστον τῆς ἀνθρωπίνης πλάσεως αὐτοῦ, τὸ δεξυδεχρὸς ἡμῖα τῆς διανοίας ἀνεύσις οὗτος ὁ ἔμπερος τῆς ἀσκητικῆς διαγωγῆς, ὁ Πατὴρ ἡμῶν Σίμων, ἀφ' οὗ ἐθεώρησε διὰ τὴν παρακοὴν διωγμένον τὸν πρῶτόπλαστον ἀπὸ τὸν Παράδεισον ἐκεῖνον τῆς τροφῆς, εἰς ταύτην τοῦ κλυθμῶνος τὴν ἀξιοδάρκυντον κατοικίαν ἀπὸ τὴν αἰώνιον ἐκείνην πατρίδα, εἰς τὴν πρόσκαιρον ἐξορίαν τοῦ κόσμου τοῦτου· ἀπὸ τὴν ἀφθαρσίαν εἰς τὴν φθοράν καὶ τέλος πάντων, ἀπὸ τὸ χωρίον ἐκεῖνο τῆς αἰδίου ζωῆς, εἰς τὸ σκοτεινότερον δεσμοτήριον τοῦ θανάτου· προθύμως ἀκούει τῆς γλυκυτάτης καὶ ψυχοφελούς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι». Ὅθεν χωρὶς προθεσίαν καιροῦ, ἐπειδὴ καὶ ἐγνώρισε πῶς

δὲν θέλει εὐρὴ ὅσον ἔχασε μετὰ τὴν παρακοὴν τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ, ἂν δὲν φυλάξῃ ἄσπιλον τοῦ νέου Ἀδάμ τὴν εἰκόνα, τὴν ὁποῖαν ἐφόρεσε μετὰ τὴν πνευματικὴν τοῦ βαπτίσματος ἀναγέννησιν· μῆτε θέλει ἀναπαύσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἂν δὲν τὸν ἀναπαύσῃ εἰς μοναχὸν τὸν Θεόν. Ἀρνεῖται νέος τὴν ἡλικίαν, τὸν κόσμον, καὶ διώκει τὸν οὐρανόν· ἀπορρίπτει κατὰ Παῦλον ὡς σκύβηλα εἰς τὴν γῆν, ὅλην τῆς γῆς τὴν περιουσίαν, διὰ νὰ θησαυρίσῃ τὸν μαργαρίτην τὸν πολυτίμον· καὶ ἀντὶ χρυσοῦ τὸν Χριστόν, καὶ τὰς χρυστὰς ἑλιπίδας τῆς θείας χρηστότητος. Καταφρονεῖ δόξαν ψευδῆ, ἀτιμίας μητέρα, καὶ πᾶσαν ἀπόπτυστον ἡδονὴν ὀδυνηρῶς ὀδύνης τροφόν, καρποὺς ὅλα τῆς παρακοῆς· σηκώνει εἰς τοὺς ὄμους του τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ· ἀφίνει τὴν φίλην τὸν πατρίδα, ἀποστρέφεται τοὺς συγγενεῖς, καὶ φίλους, καὶ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους γονεῖς, καὶ ὑπόπτερος φθάνει εἰς τοῦτο τὸ ἀγώνημον ὄρος τοῦ Ἄθωνος. Καὶ μετὰ τὰς πανημέρους νηστείας ἐκδέχεται τοὺς δεγματίνους χιτῶνας τῆς ἀμαρτίας· καὶ γυμνός, δὲν φορεῖ ἄλλο κάλυμμα παρὰ τῆς ἀκακίας τὴν περιβολήν. Καὶ κἀμνωτὰς λογαριασμόν, πῶς ἀνίσως ἡ παρακοὴ ἐπροξένησε τὸν θάνατον, ἐξ ἀνάγκης ἡ ὑπακοὴ προξενεῖ τὴν ζωὴν, δίδει ὁ Ἅγιος τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς ὑπακοὴν πνευματικοῦ Πατρός, μετὰ τὴν εὐχαρίστησιν μετὰ ὅσην λαμβάνουν οἱ πολλοὶ τὰς ἡγεμονίας καὶ ὑπατείας. Καὶ στοχαζόμενος πῶς ἡ ὑψηλοφροσύνη ἐκρήμισε τὸν ἐωσφόρον ἀπὸ τὸν οὐρανόν, «Ἐθεώρουν τὸν Σατανᾶν, ὡς ἀστρατὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα». Ἐδειξεν ὁ μακάριος τὴν ταπεινοφροσύνην εἰς τὸν θεὸν ὅσον τὸν ἄνθρωπον, μὲν νοερῶς τοὺς πόδας του ἠσπάζετο, ποτὲ δὲ κοιμηόμενος, αἰσθητῶς τοὺς κατεπίγειν διὰ μέσου τῆς ὁποίας ταπεινοφροσύνης ἔλαμπε ὡς ἄλλος οὐράνιος ἀστὴρ εἰς τοῦτο τὸ Ἄθωνος ὄρος. Τὸν ὕψωσεν ἡ ταπεινότης ὡς ἄλλον Ἠλίαν τόσον, ὡς εἰς τὸν οὐρανόν· «διατὶ ὁ ταπεινὸς ἑαυτὸν ὑψοθήσεται». Ὁ μακάριος ταπεινότης, ποῦ εἶσαι καὶ δὲν σὲ βλέπομεν τὴν σήμερον; Οἱ πάντες ζητοῦμεν νὰ ἔχομεν ὑποτακτικούς, καὶ τινὰς δὲν ζητεῖ νὰ ὑποταχθῇ· καὶ ἂν ὑποταχθῶμεν, διὰ ἀνάγκην ὑποτασσόμεθα, καὶ οὐχὶ διὰ ταπεινοφροσύνην· καὶ τὴν μὲν ὀνομασίαν ἔχομεν ὑποτακτικῶν· κατὰ δὲ τὸ πρᾶγμα θέλομεν νὰ ἔξουσιάζωμεν τοὺς γέροντάς μας· τοὺς κατηγοροῦμεν ὡς ἀδικητοὺς· τέλος πάντων, φεύγομεν ἀπὸ αὐτοὺς, χωρὶς νὰ λάβωμεν συγχώρησιν. Ἄλλ' ὁ ἅγιος Σίμων εἶχε τὴν εὐλάβειαν εἰς τὸν γέρον-

τά του, ὅπου ἐδέχτο τὰς νοουθεσίας του, ὡς λόγια Ἀγγέλου, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ὡς λόγια καὶ ἐντολάς παντοῦ τοῦ ἰδίου Θεοῦ.

Καὶ λοιπὸν, καθὼς ὁ Ἀδάμ μετὰ τὴν παρακοὴν ἀπώλεσε μὲν τὸ κατ' εἰκόνα καὶ κατ' ὁμοίωσιν, καὶ παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιωθῆ αὐτοῖς, κατὰ τὸν θεῖον Δαβὶδ· ἐκέρδησε δὲ ἀκολουθῶς τὴν φθοράν καὶ τὸν θάνατον. Τέτοιαις λογῆς ἐκ τοῦ ἐναντίου ὁ Ἱερὸς Σίμων μετὰ τὴν ὑπακοὴν ὅπου ἔδειξεν, ἐφύλαξε μὲν ἀπαρραχάρακτον τὸ κατ' εἰκόνα καὶ κατ' ὁμοίωσιν, ἐκέρδησε δὲ ἐπομένως, τὴν ἀφθαρσίαν καὶ τὴν ζωὴν.

Καὶ τοιουτοτρόπως φυτεύεται ὡσαν ἐν εὐδοστάτον κρῖνον μέσα εἰς τὸν παράδεισον· φαίνεται πολίτης τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῶν ἁγίων Ἀγγέλων μιμητὴς ἀκριβέστατος. Ὁ ἄξι' ὅπου τὸν εὐλαβοῦντο ἅπαντες οἱ τότε Ἱερομόναχοι καὶ μοναχοὶ τοῦ ἁγίου Ὄρους, καὶ μάλιστα οἱ ἴδιοι Καθηγούμενοι τῶν ἱερῶν μοναστηρίων. Ὁ ἅγιος τῆς! διὰ τὴν ὁποῖαν τὸν ἐτίμησεν ἡ ἅγια Τριάς μετὰ τὴν ἐπίμονον μονίην της καὶ παρουσίαν. Ὁ τελειότης! ὅπου δὲν δέχεται ἄλλην αἴτησιν, παρὰ τὴν μακαριότητα. Διὰ τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀρνηθῇ τινὰς πῶς ὁ Πατὴρ ἡμῶν Μυροβλύτης Σίμων νὰ μὴ ἔζη καὶ μετὰ θάνατον ἀθανάτως εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Δὲν ὑπέφραεν ὁ φθονερὸς διάβολος νὰ βλέπῃ τὸν ἄνθρωπον μέσα εἰς τὸν Παράδεισον δόξῃ καὶ τιμῇ ἑστεφανωμένον· ὁμοίως δὲν ἐδυνήθη νὰ βλέπῃ τὸν Σίμωνα ἐστολισμένον μέσα εἰς τὸ σπήλαιον μετὰ τὴν ἀρετὰς, καὶ νὰ ἐτοιμάξῃται μετὰ ἄγγελικὰς πέτρων καὶ πετάξῃ ὡς ἄλλος Παῦλος ἕως τρίτου οὐρανοῦ· διὰ τοῦτο, καθὼς τότε σχηματισθεῖς εἰς ὄφιν ἐμβαίνει μέσα εἰς τὸν Παράδεισον, καὶ δολερῶς συνομιλῶντας μετὰ τοὺς γενιάους, τοὺς συμβουλεύει τάχα τὰς ἐπιποφελῆς, τὸς ὑπόσχεται, ἂν αὐτοὶ φάγουν ἀπὸ τὸ ἀπηγορευμένον ξύλον, οὗ θέλει ἀνοιχθῶν οἱ οὐρανοὶ τῶν ἁγίων, καὶ ζῶν αἰωνίως, καὶ νὰ γίνων ὁμοιοὶ τῷ Ὑψίστῳ· καὶ ἔτσι τοὺς ἐγέλασε, τοὺς ἠπάτησε καὶ ἐγεύθησαν· καὶ τρυγῆσαντες φεῦ! τὸν θάνατον, ἐξωρίσθησαν τοῦ παραδείσου. Τοιουτοτρόπως εἰς σχῆμα δράκοντος μεταμορφωθείς ὁ κατάρτος ὄμω καὶ εἰς τὸ σπήλαιον ὅπου ἦτο ὁ Ἅγιος· μὰ ὄχι διὰ νὰ τὸν ἀπατήσῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν ἐκφοβίσῃ· ὄχι διὰ νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν θανατώσῃ.

Ἄλλ' εἶπε τὸν γενναῖον στρατιωτὴν τοῦ Χριστοῦ, ἐνοπλον μετὰ ὅλας τὰς ἀρετὰς γρηγοροῦντα,

και έτοιμον εις πάλην και συλλογιζόμενος έλεγεν "Αν τον πολεμήσω με την υψηλοφροσύνην, αυτός ήξειρει τον ιδιόν μου έγκρεμισμόν, όπου δι' αυτής έγω εις μίαν στιγμήν έγκρεμισθείς από τον ουρανόν, έγινα πτώμα χαλεπόν, και άντί τού κατοικώ εις τή ύψη, καταδικάσθην εις τον ζόην" έχει παράδειγμα τον "Αδάμ τον Φαρισάιον και άλλους πολλούς" έχει διδάσκαλον την θείαν Γραφήν όπου αναγινώσκει καθ' ήμεραν, ή όποία λέγει, ότι, «ό ύψων έαυτόν, ταπεινώθησεται» και «Κύριος ύπερηφάνους άντιτάσσεται». "Αν τον πολεμήσω, με την φιλαργυρίαν, έχει παράδειγμα τον Γιεζή, και τον Ιούδαν και τον άκούω όπου φωνάζει με τον "Ιωβ. «Γυμνός εξήλθον εκ κοιλίας μητρος μου, γυμνός και άπελεύσομαι». Απτός ουτε από την περιουσίαν του δεν έλαβε με του λόγου του οδδέν, άλλ' άκούω όπου φωνάζει όμοι με τον κορυφαίον της δωδεκάδος. «Ιδού ήμεεις άφίκαμεν πάντα, και ήκολουθήσαμεν σοι.» Νά τον πολεμήσω με την γαστριμαργίαν; μά αυτός ένέκρωσε σχεδόν την σάρκα με την άστίαν, και συνεχώς αναγινώσκει την Γραφήν όπου λέγει. «Ονκ' έπ' άρτω μόνω ζήσεται άνθρωπος· άλλ' εν παντι σήματι' έκπορευομένη δια στόματος Θεού». Τι ποιήσω λοιπόν; τι προσημένο; ως μεταγερισθό τυραννίαν» ως τόν φονευσό τόν όρηγορότερον δια να μη λάβη μαθητάς, και τους διδάξη να με πολεμούν και εκείνοι με τās ιδικάς του άρετάς. "Επειδή όσους διδάξη ό Σίμων με τόν ιδιόν του παράδειγμα, και με τον λόγον του, αδύνατον είναι να τους παγιδέσω, να τους νικήσω, και εις τās βάραθρα της άπωλείας να τους έγκρεμισώ. "Ανοίγει λοιπόν τόν άγανές του στόμα εκείνος ό φοβερός δράκων· δοκιμάζει να τον καταπίη, μά φοβείται να μη καταφλεχθή από την λαμπρότητα όπου εφώτιζε την ψυχήν του "Οσίου. "Όθεν άρχίζει ό άνθρωποκότιός να τον πιπάζ με την ούραν του, δια να τον φονεύση" αλλά βλέπωντας τον "Άγιον άνίκητον και άάσκειτον, ψάλλοντα μετά του Δαυίδ. Βέλος νηπίον εγενήθησαν αί πληγαί τών άσεβών.» Και στερωμένον εις την παραγγελίαν του Χριστού όπου λέγει. «Μη φοβείσθε από τών αποκτεινόντων τó σωμα, την δε ψυχήν μη δυναμένων αποκτεινά, ή μικρόν τι ζημιώσασιν.» Και εις τās ιερά εκείνα λόγια του Εύαγγελίου τās λέγοντα: «Ιδού δέδοκα ήμίν την ξηρουσίαν του πατείν επάνω όφρων, και σκορπίων, και επί πάσαν την δύναμιν του εχθρού»,

ταύτα τās ιερά λόγια, λέγω, άκούων ό φοβερός εκείνος δράκων από τών "Άγιον, όσων με φαρμακερός σάϊτας έπληρώθη, και έφυγε κατηχημένος ως από πυρός δικαίωμένος. "Ω της άνδρείας του γενναίου στρατιώτου του Χριστού! "Ω της νίκης του άθλητού! "Ω της άδαιμαμένης ψυχής του αγωνιστού! "Ηλθεν ό πολέμιος ως δράκων, και έφυγεν ως λαγώς. "Ωρμησε να πληρώση, και έπληρώθη. Έκαυχήθη, μά κατησχύνθη. "Υψώθη, μά έγκρεμισθή· ότι, «ό ύψων έαυτόν, ταπεινώθησεται» ό δε ταπεινών έαυτόν, ύψωθήσεται «και τοίς ταπεινοίς ό Κύριος, δίδει τās χαρίσματα αυτού, και άντιδοξάζει, τους αυτόν δοξάζοντας.»

"Ηλθε λοιπόν ό καιρός, να τεθή τó φώς επί την λυχνίαν· ό δόκιμος μαθητής, να γίνη διδάσκαλος εκλεκτός· ό πίν ύποτακτικός, να γίνη προσετός πολλών μοναχών και ό εν σαρκίω κρυπτόμενος, να κατασταθή εν μεγάλω Κοινοβίω ήγούμενος, δια να λάμπη ως λαμπρός άστής, και να φωτίξη πολλούς έσκοτισμένους με τή λαμπρά του έργα, και τās άρετάς, και να οδηγή εις σωτηρίαν ψυχάς κοσμικών τε και μοναχών. Και άρχινά ό "Ιερώτατος ούτος Σίμων να αναβαίη εις αποκαλύψεις και όπτασίας θαυμαστές. "Επειδή και εις μίαν νύκτα έκεϊ όπου προσήνετο, άκούει μίαν φωνήν, όπου έλεγον έτι· «Σίμων, Σίμων, φίλε πιστέ και λάτρι του Υιού μου, εις φώς τέθεικά σε μέγα». Και πάλιν εις άλλην νύκτα βλέπει θέαμα φοβερόν ήγουν, του εφαινετο όσάν να ξεκόπτετο ένας άστηρ ουράνιος, και έστειρό επάνω της Πέτρας ταύτης, όπου είναι τó Μοναστήριον. Και εκ τρίτου πάλιν εις άλλην νύκτα άκούει την αυτην φωνήν. "Ω της άγγελίας! "Ω της αγιότητος! "Ω της καθαρότητος του "Αγίου! δια μέσου της όποίας ήξιώθη να διμλήη πρός αυτόν ή Παναγία Παρθένος, και να τον ονομάξη τρεις φορές δοϋλον πιστόν, και λάτριν του Υιού της του "Ιησού Χριστού. "Ω της έλλάμψεως του νοός του! δια μέσου της όποίας ήλθεν εις όπτασίας και αποκαλύψεις Κυρίου, κατά τον μέγαν Παύλον. Και καθώς εκείνος ήρπάγη έως τρίτου ουρανού, και ήκουσε άρρητα όήματα, ά ούκ' έξόν άνθρωπω λαλήσαν ούτω και ό Πατήρ ήμών Σίμων εν τή νυκτι τών Γενεθλίων του Χριστού, γενόμενος εν εκστάσει, του εφαινετο πώς ευρέθη εις την Βηθλεέμ της "Ιουδαίας, και ήκουσε μελωδίαν "Αγγελικήν.

"Εγώ άπορώ, εν σώματι τάχα ευρέθη εις την Βηθλεέμ, ή εκτός του σώματος; άραγε με τās α-

σθητάς ακοάς ήκουε τās άγγελικάς εκείνας φωνάς, ή με τās νοητάς; "Αληθώς μέγα θαύμα ήτο και εκείνο όπου γινεν εις τον "Αββακούμ όταν τον ήρπασεν ό "Άγγελος Κυρίου από την "Ιερουσαλήμ, και τον έπήγεν εις την Βαβυλώνα εις μίαν στιγμήν, δια να δώση τροφήν εις τον προφήτην Δαυήλ, και πάλιν τον ύπέστρεψεν εις την "Ιερουσαλήμ. "Αν και του Παύλου ή άρπαγή να έστάθη μεγάλη και θαυμαστή· όμοιος και του Προφήτου "Αββακούμ· όμοιος και του "Οσίου Πατρός ήμών Σίμωνος ή εκστάσις δεν είναι κατωτέρα· διατι ευρισκόμενος εις τó ύρος του "Αθωνος ευρέθη εν εκστάσει εις την Βηθλεέμ της "Ιουδαίας· και ήκουσε τους άγγελικούς ύμνους και τās δοξολογίας. Και άν ό μακάριος Παύλος δεν ήξευρε την άρπαγήν του, άν ήτο με τó σωμα, ή εκτός του σώματος· πώς δυναίμεθα ήμεεις ό ευτελείς και άνάξιοι να καταλάβωμεν την εκστασιν του "Αγίου τούτου;

Θαύμα μέγα έδειξαν οι άγιοι "Αρχάγγελιοι Μιχαήλ και Γαβριήλ, όταν εις μίαν στιγμήν άρπάζοντες από τās βάθη της θαλάσσης τó παλληκάρι εκείνο, τó έφεραν εις τó μέσον της "Εκκλησίας της βασιλικής Μονής του Δοχειαρίου όμοι με την δεδεμένην πέτραν εις τον λαμόν του. "Όμοιος δεν είναι μικρότερον θαύμα και τούτο του "Αγίου όταν ό μοναχός όπου έγκρεμισθή από τρόσον ύψους κερνώτους τους μαστόρους εφυλάχη άβλαβής· και τó μεν παλληκάρι εκείνο από τον φόβον του δεν έδύνατο να διμλήση, εις τον καθηγούμενον όπου τον έρωτούσεν· ό δε μοναχός ούτως δυναμωθείς από τās ειργάς του "Αγίου, ού μόνον δεν εφοβήθη, άλλ' ερχόμενος από τó μέγα χάος ύγής, και βαστώντας εις τó εν χέρι τó κροντήρι, και εις τó άλλο τó ποτήρι, κινά πάλιν τους μαστόρους με χαριστέον πρόσωπον. "Ω της δευταίας βοηθείας του "Αγίου! Και ποίος να μη θαυμάση; ποίος να μη εκπλαγή; Θαύμα άληθώς ήτο μέγα, και εκείνο όπου έτέλεσεν ό άγιος Νικόλαος, και ελύτρωσεν από τον βυθόν της θαλάσσης εκείνον τον χριστιανόν, όστις εις καιρόν φουρτούνας έμπερευθεις από τās σχοινία έπεσεν εις την θάλασσαν· μά και τούτο του "Αγίου Σίμωνος δεν είναι μικρότερον.

Κρίεται λοιπόν τó "Ιερόν τούτο Μοναστήριον ή νέα Βηθλεέμ με τοιαύτας αποκαλύψεις· με τοιαύτα θαύματα· λάμπει ως πύρινος στύλος ό άγιος Σίμων· συνάξονται Μοναχοί πολλοί· διδάσκονται τον δρόμον της άρετής, και ζώσιν όμοι με τον οδηγόν των ως "Άγγελοι επί γής· με άγρυπνίας, με προσευχάς, και άλλας άρετάς, φυ-

λάττοντες τó κατ' εικόνα, και καθ' όμοίωσιν αλώβητον, άπαράρτερον, άβλαπτον.

ΜΕΡΟΣ Β΄.

Εις τον καιρόν της θείας μεταστάσεως της Παναγίας Παρθένου ως επρότερον εις την ταφήν τó πανάγιον εκείνο και Θεοδόγον σώμα οι άγιοι "Απόστολοι με ύμνους, και όδός πνευματικάς, ακούσαντες οι φθονεροί έβραιοί τοίς άγγελικούς εκείνους και άποστολικούς ύμνους, όρημάσαντες όσάν θηρία άγρια εζήτουν να έγκρεμίσουν τον κράββατον. "Ενας δε τών άλλων ό αυθαδέστερος, φεβ' της τόλμης! επειδή όρημος και έπίασε τον ιερόν κράββατον να τον έγκρεμίση, παρευθείς άορατός "Άγγελος Κυρίου απέκοψε τās χειράς του, αί όποια και έμειναν κρεμαμένα εις τον κράββατον, τους δέν λοιπούς επάταξεν άορασία. Παρόμοιον συνέβη και εις τους Σαρασηνούς εκείνους όπου ήλθον να κατοικήσουν τον "Άγιον· οι όποιοι επειδή όρημισαν κατά του "Αγίου, και εις έξ αυτών ό φρονικότερος τών άλλων και αυθαδέστερος, επειδή εγύμνωσε τó ξίφος δια να κόψη την ιεράν εκείνην κεφαλήν, ειθύς ή μεν χείρ του αυθαδούς έμεινε κατάξηρος κρεμαμένη· οι δέ λοιποί έντυλώθησαν άπαντες. Οίδε γάρ Κύριος, οίδε δοξάζει τους αυτόν θεραπεύοντας. Και φυλάσσει ό Κύριος τās ψυχάς τών δούων αυτού».

Ούτω λοιπόν, καλώς και θεαρέστος ποιμένας την λογικήν του ποιήμην ό "Άγιος, και διδάξας τους μαθητάς του, και εις τελειωτάτην άρετήν καταντήσας, απήλθεν εις τās ουρανίους μονάς· εις την μητρόπολιν των πρωτοτόκων, τηρήσας τó κατ' εικόνα, και καθ' όμοίωσιν, καθάρων και αλώβητον, και ψάλλον μετά παύλησας. «Ιδού έγω και τās παιδία, ά μοι έδωκεν ό Θεός». "Η δε μακαρία του ψυχή απήλθε συνοδευομένη με τους άγιους "Άγγέλους, όν τον βίον έτι γής εμιμήσατο· την όποιαν ύπεδέχθησαν οι "Απόστολοι· προειπήθησαν οι Προφήται· την ενοχηγήσαν οι Διδάσκαλοι· οι "Ιεράρχαι οι Μάρτυρες· οι "Οσιοι οι Λαικοί. "Ω πανήγυρις πνευματική και χαρισμένος όπου έγινε την σημερον εις τον ουρανόν, εις την άνάβασιν της μακαρίας ψυχής του άγίου Σίμωνος. "Ολα τās τάγματα τών επουρανίων "Άγγέλων εκοιμήθησαν· όλα αί τάξεις τών "Αγίων εόρτασαν, όν τον βίον, κατά τó δυνατόν εμιμήθη.

Είπεν ό "Αβραάμ την φιλοξενίαν εις δλην

του την ζωήν την παραδόσε και εις τοὺς υἱοὺς του, καὶ ἔγγονους του μὴ ἄραγε δὲν τὴν εἶχε καὶ ὁ ἅγιος Σίμων; ναὶ βέβαια. Διατί κτίζοντας ταύτην τὴν νέαν Βηθλεέμ, τὴν παρέδωκε καὶ εἰς τοὺς μαθητάς του ἀπὸ τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν ἔλειψαν οἱ ξένοι καὶ οἱ πτωχοὶ ὁποῦ νὰ μὴ τρώγουν ψωμί. Καὶ ἂν ὁ Ἀβραάμ ἔτρεφε μόνον τοὺς ξένους καὶ ὀδοιπόρους κατὰ τὸ σῶμα ἄλλ' αὕτη ἡ νέα Βηθλεέμ τρέφει τοὺς εἰσερχομένους, καὶ κατὰ τὸ σῶμα, καὶ κατὰ τὴν ψυχήν. Ἐπειδὴ, καθὼς μὲ τὸν ἄρτον, τρέφεται τὸ σῶμα, ἔτσι καὶ μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν θείων Γραφῶν, καὶ τῆς θείας μυσταγωγίας, τρέφεται καὶ ἡ ψυχή. Ὁ Ἀβραάμ, ἐφαίνοτο εδεργέτης μόνον πρὸς ἐκεῖνους ὅπου ἤρχοντο πρὸς αὐτόν· αἱ δὲ θείαι λειτουργίαι καὶ ἱεραὶ προσευχαὶ αἱ καθ' ἡμέραν γινόμεναι εἰς ταύτην τὴν νέαν Βηθλεέμ, προσεῖον σωτηρίαν εἰς ἅπαντας τοὺς εἰσεβείς καὶ ὀρθοδόξους ζῶντας τε καὶ τεθνεώτας.

Ἐβλέπον οἱ Προφῆται τὰ μακρὰν, καὶ προσέλεγον τὰ μέλλοντα. Εἶχε καὶ ὁ ἅγιος Σίμων τὸ προσηματικὸν χάρισμα καὶ διορατικὸν μὲ τὸ ὅποιον ἐπρόλεγε τὰ μέλλοντα, καὶ ἔβλεπε τὰ πόρθω ὡς παρόντα. Ἄφησαν οἱ Ἀπόστολοι τὰ πάντα καὶ ἠκολούθησαν τῷ Χριστῷ καὶ ἀπὸ ἀλειτουργίας ἰχθύων, ἔγιναν ἀλειτουργίας τῶν ἀνθρώπων. Ὁμοίως καὶ ὁ ἅγιος Σίμων, εὐθὺς ὁποῦ ἤκουσε τὴν εὐαγγελικὴν φωνὴν τὴν λέγουσαν. «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι». Εὐθὺς χωρὶς προθεσμίας καιροῦ, ἄφησε γονεῖς, ἀδελφούς, συγγενεῖς, φίλους, τὸν κόσμον, καὶ τὰ ἐν κόσμῳ· ἐσήκωσε τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὡς ὑπόπετρος τις ἐφθάσεν εἰς τοῦτο τὸ ἀγιώνυμον ὄρος τοῦ Ἀθῶνος, καὶ ἀντὶ νὰ κυβερνήῃ ὁσπία κοσμοκίον, ἀνεδείχθη προστάτης πολλῶν Μοναχῶν. Ἐδόκειν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς πρὸς τοὺς ἱεροὺς αὐτοῦ Ἀποστόλους χαρίσματα, ἢτοι ἐξουσίαν κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων, καὶ θεοπρατικὴν πᾶσαν νόσον καὶ πάσαν μαλακίαν μὰ τάχα ἦτον ὑστερημένος τῆς τοιαύτης χάριτος καὶ ὁ ἅγιος Σίμων; δὲν ἐπετίμησε τὸν σχολιὸν ἐκεῖνον δράκοντα, ταῦτόν εἰπὼν τὸν ἴδιον διάβολον, ὅπου ἦλθεν εἰς τὸ σπῆλαιον νὰ τὸν θανάτωσιν, καὶ ἔφηνεν ὡς ὑπὸ πυρὸς διωκόμενος; δὲν ἠφανίσθη παρθευθὺς;

Θαῦμα μέγα κατὰ ἀλήθειαν ἦτο ἐκεῖνο, ὁποῦ αἱ σκαὶ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων λάτρευον τοὺς ἀσθενεῖς· μὰ δὲν ἦτο μικρότερον καὶ τοῦτο τοῦ Ὁσίου, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα εὐθὺς μόνον

ὁποῦ ἐπεκαλέσθη ὁ εὐσεβέστατος βασιλεὺς τῆς Σερβίας Ἰωάννης Οὐγγέλους, λατρεύθη τὸ θυγάτριόν του ἀπὸ τὸ δαιμόνιον. Ἀνίσως λοιπὸν μοναχὴ ἡ ἐπίκλησις τοῦ ὀνόματος τοῦ ἁγίου ἐδίωκε πονηρὰ πνεύματα, καὶ λάτρευεν ἀσθενεῖς, πόσω μᾶλλον ἡ παρουσία τοῦ ἁγίου, καὶ ἡ σκαὶ του ἤθελε τελέσουν τέτοια καὶ μεγαλύτερα θαύματα;

Καὶ εἰν ἐκεῖνος ὁποῦ ἐπιστρέφῃ ἓνα ἁμαρτωλὸν ἐκ τῆς ἁμαρτίας πρὸς τὴν ἀρετήν, λαμβάνει συγχώρησιν τῶν πολλῶν τῶν ἁμαρτιῶν, πόσω μᾶλλον νὰ ἐδοξάσθῃ εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ ἅγιος Σίμων ὁποῦ μὲ τόσην καθαρότητα, μὲ τόσην παρθενίαν, μὲ τόσην ἡσυχίαν, μὲ τόσας ἀγρυπνίας, μὲ τόσην ἀγνείαν, μὲ τόσην ἀγιότητα, ὁποῦ δὲν ἐπέστρεψεν ἓνα καὶ μόνον ἁμαρτωλόν, ἀλλὰ μυρίους, μὲ τὰς συντείας του παραίνεσις, μὲ τὰ καλά του παραδειγματα καὶ μὲ τὰ λαμπρά του κατορθώματα ὁποῦ ἔλαμπαν ὡς τὸ φῶς; καὶ ὄχι μόνον ἐπέστρεψεν, ἀλλὰ καὶ ἐπιστρέφει, καὶ θέλει ἐπιστρέφει ζῶς τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Καὶ ἀπὸ ταῦτα ὅλα, πόσην ἄραγε παύσησιν συμπεραίνετε νὰ ἀπέκτησεν ὁ ἅγιος πρὸς τὸν Θεόν; Βέβαια πολλὴν καὶ μεγάλην. Στοχασθῆτε ἀπὸ τὸν καιρὸν ὁποῦ ἔκτισε ταύτην τὴν νέαν Βηθλεέμ, τόσο ἁμαρτωλοὶ νὰ ἦσαν, ὡσὰν ἐμένα εἰς τοῦτον τὸν εὐδὸν λιμένα τῆς σωτηρίας, ζῶς τὴν σήμερον; καὶ πόσοι πάλιν θέλει ἔλθουν ζῶς τέλους; Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν αὐτῷ ἀκούομενοι Πατέρες, πόσους χριστιανοὺς ἐδίωξαν, τὸσον ἐκεῖνους ὁποῦ ἔρχονται ἔδω χάριν προσκυνήσεως, ὅσον καὶ ἐκεῖνους ὁποῦ διορθῶνται, ὅταν ἐξέρχονται εἰς τὰ ταξείδια χάριν ἐξομολογήσεως τῶν χριστιανῶν, καὶ χάριν κυβερνήσεως τοῦ Ἱεροῦ τούτου Μοναστηρίου;

Τὰ ὅποια ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ, ὅλα αὐτὰ αἱ καλωσύνη, πρὸς τὸν ἅγιον ἀναφέρονται. Καὶ ἐκ τούτων πάντων, ὡς ἐρωτῶ, ἠμπορεῖτε νὰ μοῦ εἰπῆτε, εἰς ποῖον ὕψος δόξης ἀνεβίβασθη; πλὴν ἂν ἡμεῖς ὁ ἀκούομαι μου δὲν μὲ ἀποκρίνεσθε, αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου, μὰς δίδει τὴν ἀπόκρισιν λέγον. «Ὅτι ἂν ποιῆσιν καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.» Ζῆ λοιπὸν, ζῆ καὶ ἀλλῆλιαν ὁ Πατὴρ ἡμῶν Σίμων, ζῆ καὶ εἶναι μέγας εἰς τὸν οὐρανόν. Ζῆ εἰς τὴν μητροπόλιν τῶν πρωτοτόκων ζῆ εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν δεδοξασμένος ἀπὸ τὸν Θεόν, διὰ τὰς πολλὰς του ἀρετάς, διὰ τὰ μεγάλα του κατορθώματα, διὰ τὰς ψυχοφελεῖς του νοιθεσίας, μὲ τὰς

ὁποίας, ἁμαρτωλοὺς πολλοὺς, ὡς ἐμὲ, ἠπέστρεψεν εἰς μετάνοιαν, τοὺς δὲ ἐναρέτους, προθυμότερους κατέστησεν.

Ποῖα γλώσσα λοιπὸν δύναται νὰ ἐπαινέσῃ τοιοῦτον ἅγιον μέγαν κατ' ἀξίαν; τίς δύναται νὰ παραστήσῃ τὰ ἡρωϊκά του κατορθώματα; Ἀληθῶς οἱ ἅγιοι Μάρτυρες ἔχουσιν τὰ ἅγια των αἵματα διὰ πικρῶν βασανιστηρίων παιδευόμενοι ἀπὸ τοὺς δούλους τοῦ ὑπέρβας τοῦ διαβόλου, Μαξιμιανόν, Διοκλιανόν, Δέκιον, Ἰουλιανόν, καὶ τοὺς λοιπούς. Ἀμὴ ὁ ἅγιος Σίμων ἐπληρώθη, ἐπαιδεύθη, καὶ ἐπαινεύθη ἀπὸ τὸν ἴδιον διάβολον, ὁποῦ ἐσχηματίσθη εἰς μέγαν δράκοντα. Λοιπὸν δὲν εἶναι ὁ Σίμων ὑστερημένος καὶ τῶν μαρτυρικῶν στεφάνων εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Καὶ ἂν πολλοὶ ἀσπῆται καὶ ἅγιοι ἐφθασαν εἰς τὸ τέλειον τῆς ἀρετῆς, ὅσον τὸ δυνατόν ἀνθρώποις, Ἀντώνιος, Σάββας, Εὐθύμιος, Ἀθανάσιος, τῆς μεγίστης Λαύρας, μὲ τοὺς τοιοῦτους συναριθμεῖται καὶ ὁ Πατὴρ ἡμῶν Σίμων, τοὺς ὁποίους ἐδόξασεν ὁ Θεὸς οὐ μόνον εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐπουρανίον, τὴν ὁποίαν ζῶσιν αἰώνως οἱ Δίκαιοι.

Καὶ ἂν ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ δοξάσῃ τὰ ἅγια λείψανα τῶν ἁγίων μὲ πολλὰ προτερήματα, νὰ ἐπιτελοῦν μεγάλα θαύματα, νὰ λατρευοῦν πάθη ἀνιάτα, καὶ πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ νὰ ἀναβλύσουν καὶ μύρον, ὡσὰν τοῦ μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ ἁγίου Νεῖλου, ὁποῦ ἐκοιμήθη ἐπάνω εἰς τὸ σπῆλαιον ὁποῦ ἀκούεται κοντὰ εἰς τὸ λεγόμενον Καραβοστάσιον τοῦ ἁγίου Συμεὼν τοῦ κτίτορος τῆς βασιλικῆς Μονῆς τοῦ Χιλιανταρίου καὶ ἄλλων ἁγίων, σπανίων ὅμως. Ἀλλὰ τὸ λείψανον τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος δὲν ἔμεινε ἄμοιρον τῆς τοιαύτης χάριτος, ἀλλὰ ἀνέβλυσε καὶ αὐτὸ μύρον ὅπου λάτρευεν ἀσθενεῖας, καὶ ἐκαθάριζε λέρας ψυχικὰς τῶν μετ' εὐλαβείας αὐτὸ χροιομένων. Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς εἶδε δοξάζειν τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας. Ἐδόξασε λοιπὸν ὁ Θεὸς τὸν ἅγιον Σίμονα μέγαν καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ μετὰ πάντων τῶν ἁγίων καὶ ἐν τῇ γῆ.

Ἄλλ' ὦ συνάδελφοι καὶ Πατέρες, φιλέοργον σύστημα, δοῦμι μετ' εὐλαβείας εἰς τὴν ἐπίσηον μνήμην τοῦ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος ἐφάντη μετ' τοῦ λόγου μου συμπανηγυρισταί, μακαρίζω τὴν ἐλλαβητικὴν σας διάθεσιν. Ἐπανῶ τὸ πρόθεμον τῆς καλῆς σας γνώμης. Ἐστὲ λοιπὸν βέβαιοι ὅσοι ἐστάθητε εἰς τὴν ἀγρυπνίαν, καὶ εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν, πῶς θέλετε

ἀπολαύσει τὰς ἱεράς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ ἁγίου. Αὐτὸς ἀδιαλείπτως προσβέβηκε ὑπὲρ ἡμῶν τῇ ἁγίᾳ Τριάδι, καὶ διὰ νὰ εἰσακουσθῆ, χροιάζει νὰ τὸν μνηθῶμεν καὶ ἡμεῖς, ὅσον τὸ δυνατόν τοῦτο τὸ ἴδιον ζῆτεὶ ὁ ἅγιος Σίμων ἀπὸ ἡμᾶς, ὅπου ἐξήτει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, μετὰ δεήσεως ἀπὸ τῶν ὑπ' αὐτοῦ διδασκομένους. Ὅθεν καὶ ἔλεγε. «Παρακαλῶ σὺν ὑμῖς ἀδελφοὶ μνηστῆται μου γίνεσθε». Ὅμοιος καὶ ὁ Πατὴρ ἡμῶν Σίμων ζῆτεὶ πρὸς ἡμᾶς τὰ πνευματικὰ τέκνα του. Παρακαλῶ ὑμᾶς τέκνα μου ἀγαπητὰ ἐν Κυρίῳ, μνηστῆται μου γίνεσθε. Ἄς μνηθῶμεν λοιπὸν τὸν Πατέρα ἡμῶν τὸν πνευματικόν, εἰς τὴν ἄρνησιν τῶν κοσμικῶν πραγμάτων, εἰς τὴν ἐγκράτειαν τῶν παθῶν, εἰς τὴν ἀνυπόκριτον ὑπακοὴν, εἰς τὴν εὐλάβειαν καὶ ὑποταγὴν πρὸς τοὺς προσετώτας, εἰς τὰς νηστείας καὶ ἀγρυπνίας, εἰς τὸ χαρμόσυνον πένθος, εἰς τὴν καθαρὰν καὶ ἀδελφικὴν ἀγάπην, εἰς τὴν ὑποκοπὴν ταπεινώσιν· καὶ τέλος πάντων, εἰς τὴν ἀπαρσάλευτον φύλαξιν τῶν θείων ἐντολῶν· ὑπὸ μοι γινόμενοι μέχρι θανάτου εἰς τὰς παραδόσεις τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, εἰς τὰ εἰσεβῆ δόγματα τῶν ἁγίων ἐκτὰ Συνόδων. Ὅσα παρελάβομεν ἐκ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, Προφητῶν, καὶ Λειτουργῶν, νὰ τὰ φυλάττωμεν ὡς λόγια Θεοῦ. Ἐπειδὴ τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐλάλησε διὰ Προφητῶν, Ἀποστόλων, καὶ Συνόδων ἁγίων. «Ὁ ἀκούων ὑμῶν, ἐμοῦ ἀκούει· λέγει ὁ Κύριος πρὸς τοὺς ἁγίους αὐτοῦ Μαθητάς· καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ· ὁ δὲ ἐμὲ ἀθετῶν, ἀθετεῖ τὸν ἀποστειλαντά με». Καὶ πάλιν· «ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου, οὐ μὴ παρελθῶσιν».

Πρὸς τοῦτους ἀδελφοὶ μου καὶ πατέρες, ὅταν μελετῶμεν νὰ μεταλάβωμεν τὰ ἄχραντα μυστήρια, νὰ ἐτοιμαζόμεθα καθὼς πρέπει, μὲ ἐξομολογήσιν ἀποφράσεων· νὰ κατακρίνωμεν τὸν ἑαυτόν μας ἐνώπιον Θεοῦ καὶ τοῦ πνευματικοῦ μας· καὶ ὄχι νὰ λέγωμεν πῶς ὁ τάδε μὲ ἔπαισε, καὶ ὁ τάδε με ἐπακαίνησε, καὶ ὁ τάδε ἦτο ἡ ἀφορμὴ. Τὸς ἰδικὰς μας ἁμαρτίας ἄς λέγωμεν, καὶ ὄχι τῶν ἄλλων· «λέγε πρῶτος τὰς ἁμαρτίας σου, ἵνα δικαιωθῆς»· τὰς ἰδικὰς σου καὶ οὐχὶ τῶν ἄλλοτῶν. Ἡμάρτηκα, ἔλεγε ὁ Δαβὶδ τῷ Κυρίῳ μου». Βλέπετε πῶς εἰς τὴν ἐξομολογήσιν του ὁ Προφήτης δὲν ἀναφέρει ἄλλο πρόσωπον; Ἄς λέγωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς μετ' αὐτόν. «Ἁμαρτίαν ἐμίσησα, καὶ ἐβδελύξαμην»· ἄς πενθῶμεν καὶ ἄς ἐκχέωμεν δάκρυα, καθὼς ἐκεῖνος ἔβρεχε κατ' ἔ-

κάστην νύκτα τὴν στρωμνὴν τοῦ μὲ τὰ δάκρυά του ἄς ἐλεῶμεν τοὺς πτωχοὺς, διατι ἡ ἐλεημοσύνη καλύπτει πλῆθος ἁμαρτιῶν. Ἐὰς ἐτοιμάζωμεν λοιπὸν τὸν ἑαυτὸν μας, ὅσον δυνάμεθα, διατι ὁποῖος μεταλαμβάνει ἀναξίως ἀντὶ νὰ φωτισθῆ, κατακρίνεται· πῦρ γὰρ ὑπάρχει ἡ θεία μετάδοσις τοὺς ἀναξίους φλέγον. Πῦρ ὑπάρχει ἡ θεία μετάληψις, καὶ κάμνει δύο ἐνεργείας, τοὺς μὲν φωτίζει, τοὺς δὲ φλογίζει. Καθὼς καὶ ἡ βαβυλωνία ἐκεῖνη κάμινος, τοὺς μὲν καθαροὺς καὶ ἁγίους τρεῖς Παιδας ἐδρόσισε, τοὺς δὲ ἀσεβεῖς Χαλδαίους κατέφλεξεν. Οὕτω καὶ τὰ ἅγια μυστήρια, τοὺς μὲν ἀξίως αὐτὰ μεταλαμβάνοντας, δροσίζει, φωτίζει, ἁγιάζει, καὶ ἀξίους τῆς αἰωνίου ζωῆς κατασταίνει, καὶ μὲ τὸν ἴδιον Χριστὸν τοὺς ἐνώνον· τοὺς δὲ ἀναξίως μεταλαμβάνοντας καταφλέγει, καὶ ἀσθeneίας καὶ θάνατον εἰς αὐτοὺς προξενεῖ, κατὰ τὸν Ἀπόστολον ὁποῦ λέγει. «Διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἀδόξοτοι, καὶ κοινῶνται ἱκανοί». Τοῦτέστιν ἀπονησκόμοι διατι μεταλαμβάνουσιν ἀναξίως· ἐμετάλαβε καὶ ὁ βέβηλος καὶ μεμολησμένος Ἰούδας, ἀλλὰ εἴποτε δὲν τὸν ὠφέλησε, μάλιστα δὲ τοῦ ἐγενεν ἡ μετάδοσις εἰς περισσοτέραν κατακρίσιν· διὰ τοῦτο

ἀπελθὼν, ἀπήγγατο. Ἐκεῖνον τὸν Ἰούδαν μμεῖται ἐκεῖνος ὁποῦ μεταλαμβάνει ἀναξίως. Διὰ τοῦτο, ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ὅταν ἐτοιμαζόμεθα νὰ μεταλάβωμεν τὰ ἅγαρα μυστήρια, ἄς δοκιμάζωμεν τὸν ἑαυτὸν μας πρότερον ἄς ἀπορηύπτωμεν τὰ φορτία τῶν ἁμαρτιῶν μας διὰ μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως ἄς καθαρισθῶμεν διὰ τῆς ἐλεημοσύνης· «δότε γὰρ φσηῖν ὁ Κύριος, τὰ ἐνόητα ὑμῖν, καὶ πάντα ὑμῶν ἔσται καθαρά». Ἐὰς ἐκπλύνωμεν τὴν ψυχὴν μας μὲ τὰς πηγὰς τῶν δακρύων μας. Ὅπως καὶ ὁ ἐν σπηλαίῳ γεννηθεὶς Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ Θεὸς ἡμῶν, διὰ πρεσβειῶν τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος, ἐν μὲν τῇ παρουσίᾳ ζωῆ, ἀξίωση ἡμᾶς εἰς ἔτη πολλὰ νὰ ἐσπλάζωμεν τὰ ἐνδοξα αὐτοῦ γενέθλια, καὶ τὴν ταῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σίμωνος πανήγυριν· ἐν δὲ τῇ μελλούσῃ, γὰρ μᾶς ἀξιώση μετὰ πάντων τῶν δικαίων νὰ ζήσωμεν τὴν αἰώνιον καὶ ἀτελείτητον ζωὴν, τὴν ὁποίαν ζῶσιν οἱ δίκαιοι. «Δίκαιοι γὰρ εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσιν»· εἰς δόξαν τοῦ ἀνάγκου αὐτοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ ὁμοουσίου αὐτοῦ Πνεύματος Ἁγίου.

